

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

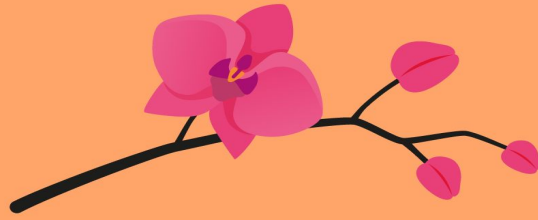
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A MILITARY
REVERSE HAREM ROMANCE

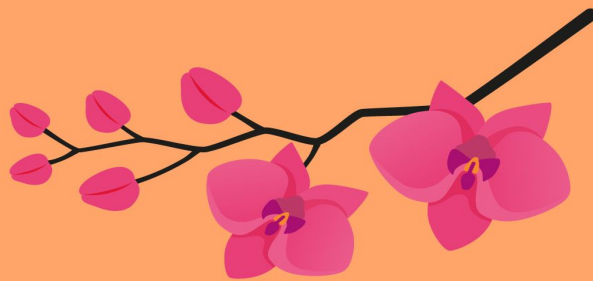

TRIPLE DUTY

BODYGUARDS

LILY GOLD

ÜÇLÜ GÖREV KORUMALARI

TERS HAREM ROMANTİZMI

LILY GOLD

Copyright © 2021 by LILY GOLD

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: MiblArt

İÇİNDEKİLER

Not:

1. [Briar](#)
2. [Matt](#)
3. [Briar](#)
4. [Briar](#)
5. [Glen](#)
6. [Briar](#)
7. [Matt](#)
8. [Matt](#)
9. [X](#)
10. [Briar](#)
11. [Kenta](#)
12. [Briar](#)
13. [Briar](#)
14. [Briar](#)
15. [Matt](#)
16. [Briar](#)
17. [Glen](#)
18. [Briar](#)
19. [Kenta](#)
20. [Briar](#)
21. [Briar](#)
22. [Kenta](#)
23. [Briar](#)
24. [X](#)
25. [Matt](#)
26. [Briar](#)
27. [Briar](#)
28. [Briar](#)

29. [Briar](#)
30. [Briar](#)
31. [Matt](#)
32. [X](#)
33. [Matt](#)
34. [Glen](#)
35. [Glen](#)
36. [Briar](#)
37. [Matt](#)
38. [Matt](#)
39. [Matt](#)
40. [Briar](#)
41. [Kenta](#)
42. [Briar](#)
43. [Briar](#)
44. [X](#)
45. [Matt](#)
46. [Briar](#)
47. [Kenta](#)
48. [Briar](#)
49. [Briar](#)
50. [Glen](#)
51. [Briar](#)
52. [Briar](#)
53. [Kenta](#)
54. [Kenta](#)
55. [Matt](#)
56. [Briar](#)
57. [Briar](#)
58. [Sonsöz](#)

[LILY GOLD tarafından da](#)

NOT:

Bu genel olarak **tatlı, eğlenceli, ateşli** bir hikaye olsa da, şiddet, taciz, askeri TSSB ve anksiyete içeriyor.

Güvende kalın ve iyi okumalar!

BİR

BRIAR

Halkla ilişkiler müdürüm tırnak yataklarını incelerken, "Dramatik olma hayatım," dedi. "Adam seni *öldürmeye* çalışmıyordu ki."

Şakaklarımı ovuşturarak gözlerimi kapatıyorum. Saat sabahın dördüne geliyor ve başım hala dün geceki rozenin etkisiyle dönüyor. Pembe kiremitli küçük mutfağımın penceresinden kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor, arabamın önüne park etmiş polis arabasının ışıkları içeri giriyor. Başımın üzerinden, üst katta soruşturma yapan polis memurlarının ağır ayak seslerini ve alçak seslerini duyabiliyorum.

Yoruldum.

"Bir yabancı evimin yan tarafına tırmandı, yatak odamın camını kırdı ve yatağымda mastürbasyon yaptı," diyorum yavaşça. "Dramatik olmaya çalışmıyorum."

Julie mermer kahvaltı barındaki pozisyonundan omuz silkiyor ve tasarım çantasından pudrasını çıkarıyor. "Sana dokunmadı bile, bebeğim," diye mırıldanıyor, burnuna pudra sürüyor. "Bu zavallı Rodriguez'i kovmak için bir neden gibi görünmüyor."

Gözlerim evimin güvenlik görevlisi Rodriguez'e kayıyor. Bana bakmayı reddediyor, Julie'nin yanındaki yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Saçları karıştırılmış, fermuarı açılmış ve gömleğinin düğmeleri çözülmüş. Julie'nin kırmızı ruju boynuna bulaşmış.

Davetsiz misafirin kapımdan geçmeyi nasıl başardığını anlamak çok zor değil.

"Evet," diyorum açıkça. "Evet, öyle. Rodriguez, pantolonunu topla ve git." Gözleri büyüdü. "Ama hanımefendi-"

"Bana *hanımefendi* deme. Artık benim için çalışmıyorsun." Ön kapıya el sallıyorum. "Git."

Göğsünü şişirerek ayağa kalkar. "Hanımefendi, gerçekten, bu hiç adil değil-" "Tabii ki *adil*," diye çıkıştım. "Çalışanlarımı becermekle o kadar meşguldün ki *yatak odama giren* yabancı adamı fark edemedin. Sana altı haneli rakamlar ödüyorum ve sen hâlâ sekiz saatlik bir vardiyayı kafayı bulmadan tamamlayamıyorsun. Kovuldun. Şimdi karını arayıp neden artık bir işin olmadığını söylemeden önce evimden defol."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve arkamdan mırıldanılan '*kaltak*' sözlerini *duymazdan gelerek* mutfaktan çıkıyorum.

Doğru. O benim. İş berbat eden ve hamile karımı aldatan ben değilim. Ama her zamanki gibi, sürtük olan *benim*.

Elbette, çoğu insan onunla aynı fikirde olacaktır. Ben tanınmış bir ineğim. Hatta unvanlarım bile var: *Goss* dergisinin 'En Büyük Ünlü Diva' ödülünü üç kez kazanmaktan gurur duyan biriyle konuşuyorsunuz. Büyük bir İngiliz gazetesi daha birkaç hafta önce beni 'Britanya'nın En Büyük Kaltağı' olarak taçlandırdı. Bunların aslında ödül olması *gerektiğini* sanmıyorum ama yine de alacağım.

Sanırım bu biraz da benim hatam. Koridora adımımı attığımda, koridordaki elmas işlemeli aynada kendimi görüyorum. Röfleli sarı saçlar. Kaplamalar. Takma tırnaklar. İnsanların kaltak demeyi *sevdiği* türden bir kadını.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor ve başımı kaldırdığımda elinde şeffaf bir kanıt torbası tutan bir polisin sahanlığa çıktığını görüyorum.

"Numunen var mı?" Ağır bir şekilde duvara yaslanarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Yine de adamı bulacağımızı garanti etmiyor. Eğer tekrar eden bir Birleşik Krallık suçlusu değilse, DNA'sını eşleştiremeyiz."

"Veri tabanlarınız yok mu? Hastane kayıtları ya da başka bir şey?"

Gözlerini deviriyor. "Bunu daha yüksek profilli bir dava için yapabiliriz hanımefendi. Hırsızlık kadar önemsiz bir şey değil." Pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkarır ve kalın siyah kaşlarını oynatır. "Bu arada, kızım eskiden oynadığınız TV programının büyük bir hayranıydı. Kısa bir fotoğrafını çekmemin sakıncası yok, değil mi?"

Kendime bakıyorum. Lekeli bir Minnie Mouse pijama takımı giyiyorum. Dün geceki makyajım gözlerime bulaşmış ve ağladığım için gözlerim kıpkırmızı olmuş. Çünkü az önce bir haneye tecavüzün kurbanı oldum.

"Evet," diyorum ona, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak. "Aslında umursuyorum."

Yüzü sertleşiyor. Kapıya doğru dönüyor, sonra bir şey hatırlamış gibi duraklıyor. "Sanırım bu senin." Bana şeffaf plastik poşeti uzatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, alıyorum. İçinde bir Polaroid var. "Nedir bu?"

"Yastığının altındaydı. Çok dramatik." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Siz uyurken birinin yastığınızı kaldırıp altına bir şey koymayı *nasıl* başardığını merak ediyorum. Davetsiz misafir dış perisi değilse, bu pek olası görünmüyor, değil mi?"

Cevap vermiyorum, fotoğrafı çıkarıyorum.

Uyurken çekilmiş bir fotoğrafım. Çarşafplarımın üzerine yayılmışım, ağzım açık, kollarım iki yana açılmış. Sıkı bantlar aniden göğsümün etrafını sarıyor.

"Not hoş bir dokunuş oldu," diye ekliyor adam, ceketini portmantomdan alırken.

"Not mu?" Uyuşmuş bir şekilde söylüyorum. Parmağıyla bir dönme hareketi yapıyor ve ben de resmi çeviriyorum. Arkasında süslü bir el yazısıyla karalanmış kelimeler var:

Uyurken çok güzel görünüyorsun, meleğim. Ve yakında, sonsuza dek yan yana uyuyor olacağız. X

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, sendeleyerek duvara geri dönüyorum. Nefes alamıyorum. "Aman *Tanrım*. Lütfen, sadece-" Fotoğrafı polise geri vermeye çalışıyorum ama o ellerini kaldırarak geri çekiliyor.

"Bu senin için."

Kaşlarımı çattım. "Onu almana gerek yok mu?"

Omuz silkiyor. "Bunun bize ne kadar faydası olur bilmiyorum hanımefendi." "Ne demek istiyorsunuz?" Talep ediyorum. "Bu bir kanıt!"

Nefesinin altından bir kahkaha atıyor. "Doğru. Polisin zamanını boşa harcamanın cezasının ne olduğunu biliyor musunuz, Bayan Saint?"

"Ne? Zamanını boşa harcamadım, bu senin lanet işin!"

Bana kötü kötü bakıyor. "Ve eminim ki arabalarımızı sizin *mülkünüze* girerken fotoğraflayan paparazzi, Salı sabahı saat dörtte evinizin önünde takılıyordu?"

Şaşkına döndüm. "Muhtemelen! Hayatlarını *benim* mahremiyetimi ihlal ederek kazanmaları *benim* suçum değil! Eğer tüm bunları ben ayarladıysam, yatağıma bir yığın kadın nasıl geldi?!"

Omuz silkiyor. "Erkek arkadaşına mı yaptırdın? Bilmiyorum hanımefendi ama memurlarımın sizin reklam gösterilerinizde kullanılmaktan hoşlanmadıklarını biliyorum." Ona bakakaldım.

Arkamda bir itiş kakış var. Rodriguez ve Julie birbirlerine fısıldayarak mutfaktan çıktılar. Ağzımı kapatıyorum ve onları kapıya kadar geçiriyorum. "Siz. İkiniz. Dışarı. Tazminatlarınızı göndereceğim. İşsizliğin tadını çıkarın."

Julie bir elini platin buklelerinin arasından geçirir. "Hadi, Briar," diye yalvarır. "Bu sadece bir hataydı. Senin ürkütücü hayranlarından birinin bu gece içeri girmeye çalışacağını nereden bilebilirdim ki?"

Ona dik dik bakıyorum. Julie son sekiz yıldır benim halkla ilişkiler müdürüm. Tipik bir zengin Chelsea kızı: sarışın, her zaman makyajlı ve sürekli kürk manto giyiyor. Benim için çalıştığı süre boyunca, onu neredeyse elli kez kovuyordum, ama her nasılsa her zaman hayatıma geri dönmeyi başarıyor.

Görünüşe göre sessizliğimi cesaret verici buluyor ve elimi tutuyor. "Dinle, sana yeni bir güvenlik ekibi bulursam beni affedecek misin?" Rodriguez incinmiş görünüyor.

"Hayır,"

diyorum ona.

"Ama-"

"Bana *bu* güvenlik ekibini sen buldun," diyorum. "Sonra da benim güvenlik ekibimle *yattın*. Yani, hayır, yeni korumalarımı seçmene izin vermeyeceğim." Onu üzerimden silkeledim. "Kovuldun. Çık dışarı."

Surat asıyor. "Ama-"

Son kontrol kırıntılarım da koptu. "Tanrı aşkına, herkes evimden defolup gidecek!" diye bağıryorum. Titriyorum. Polaroid elimden düşüyor.

ve haliya doğru kanat çırpıyor.

Birkaç saniye sessizlik oluyor, sonra ön kapı açılıyor ve herkes dışarı çıkmaya başlıyor. Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı yuvarlandığını hissediyorum. Onları uzaklaştırmak için bir elimi kaldırıyorum.

Ani bir ışık parlaması oldu. Kafamı kaldırıyorum ve kapıda bana bakan polisin telefonunu havaya kaldırıp çöküşümün güzel bir fotoğrafını çektiğini görüyorum. Bana yapmacık bir sırıtışla baktı. "Preciate it, Briar Saint."

Elinden telefonu almak için bir adım öne çıkıyorum ama kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Bir saniye kapıya bakıyorum, zor nefes alıyorum. Sonra tüm enerjimi tüketiyor ve yere çöküp kollarımı dizlerime doluyorum. Polaroid dirseğimin yanında yerde yatıyor. Arkasındaki not bana bakıyor.

Yakında sonsuza dek yan yana uyuyacağız.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Berbat durumdayım.

MATT

Sandalyemde arkama yaslanıp önümdeki dosyaya bakıyorum. "Hayır. Hayatta olmaz. Kesinlikle olmaz. Bir daha asla ünlülerin davalarına bakmayacağım."

Patronumuz, Colette adında minyon sarışın bir kadın, bana ters ters bakıyor. "Kızla tanışmadın bile," diye işaret ediyor.

"Gerek yok," diyorum basitçe. "Bunu yapmayacağım."

Ortağım Kenta elindeki kahve fincanını masaya doğru itiyor. "Bunu iç ve şikayet etmeyi bırak," diye mırıldanıyor ve yeni bir fincan doldurmak için kafeteryaya uzanıyor. Yarı uykulu görünüyor, beyaz gömleği buruşmuş ve uzun, siyah saçları yüzüne dökülmüş. Ben izlerken gevşemiş saç tellerini topluyor ve düzgün bir at kuyruğu yapıyor. Kaba bir yorumumu geri alıyorum ve kahveyi elime alıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kafeine gerçekten ihtiyacım var. Saat sabahın beşi ve Londra'daki *Angel Security* merkezinin geri kalanı sessiz ve boş. Hâlâ yatakta olmalıydım ama onun yerine dengesiz patronumuz hepimizi acil bir toplantı için çağırdı.

Devasa bir el omzumun üzerinden uzanıyor ve kahve fincanını dudaklarıma değmeden hemen önce kapıyor. Diğer ortağım Glen, devasa vücudunu diğer tarafımdaki sandalyeye yığıyor. Boyu 1.80, bacaklarını masanın altına zor sığdırıyor.

Colette ona ters ters bakar. "Geç kaldın."

"Evet," diye kabul ediyor, yavaşça bir yudum alıyor ve dudaklarını şapırdatıyor. "Öyleyim." İri boğumlu bir elini gür saçlarında gezdiriyor ve geriniyor. Büyük pencerelerden süzülen pembe şafak ışığı yüzüne vuruyor ve yanağını kesen ezik yara izini aydınlatıyor.

Colette iç geçiriyor ve şirkete ait bir brifing dosyası çıkarıyor: Angel Security logosunun altın kabartmalı olduğu siyah bir klasör. Dosyayı çevirerek açıyor ve bize A4 boyutunda bir fotoğraf gösteriyor. Arabadan inen bir kadının paparazzi çekimi. Glen yanımda kaskatı kesildi.

"Bu Briar Saint," diyor. "Yirmi sekiz yaşında. Eski çocuk yıldız, on üç yaşındayken şöhreti yakaladı ve *Hollywood House* adlı TV sitcomunda rol aldı. Şimdi gişe rekorları kıran filmlerde oynuyor."

Kenta öne doğru eğilip resmi inceliyor. "Tanıdık geliyor."

Başımı sallıyorum. Başını sallıyor. Onu daha önce gördüğüme yemin edebilirim ama nerede gördüğümü çıkaramıyorum.

Yüzünü unutacağımdan kesinlikle şüpheliyim. Büyüleyici bir kadın. Bal rengi saçları, yumuşak, sıkı vücudu, bronzlaşmış teni. Fotoğrafta Cruella De Ville gibi buz gibi beyaz bir kürk elbise giymiş ve dudakları şok edici bir kırmızıya boyanmış. Bir manken gibi kameraya somurtuyor.

"Muhtemelen onu daha önce görmüşsünüzdür," diyor Colette. "Çok etkileyici bir IMDb sayfası var. Reklamlarda, müzik kliplerinde, TV şovlarında yer aldı. Ayrıca, yeni filminin afişleri tüm televizyon kanallarına asılmış durumda." Sayfayı çeviriyor ve bize yakın plan bir vesikalık fotoğraf gösteriyor. Yüksek elmacık kemiklerine ve mükemmel yontulmuş dudaklarına bakıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı gözlere sahip, parlak turkuaz rengi, uzun, dalgalı kirpiklerle çerçevelenmiş.

Resim muhtemelen sonradan değiştirilmiştir, diye kendime hatırlatıyorum. Gerçek hayatta bu kadar iyi görüldüğünden şüpheliyim. Hiçbir insan yapamaz.

Glen fotoğrafı yaklaştırdı. "Kızın nesi var?" Yorgunluktan kalınlaşmış İskoç aksanıyla soruyor. "Biri onu rahatsız mı ediyor?"

Colette omuz silkiyor ve çantasından pudra kâğıdını çıkarıyor. "Bir saat önce halkla ilişkiler müdüründen bir telefon aldım, gelip müşterisini korumamız için yalvarıyordu. Acil bir durum olduğunu söyledi." Aynayı çevirerek açıyor ve rujunu kontrol ediyor.

Şafak vakti olmasına rağmen patronumuz makyajı ve tırnaklarıyla uyumlu uçuk pembe elbisesiyle mükemmel bir şekilde giyinmiş. Sadece ona bakarak, bu güzel, oyuncak bebek boyutundaki kadının hayatının yarısını Mozambik'te kara mayınlarını etkisiz hale getirerek geçirdiğini asla tahmin edemezsiniz.

"Ne tür bir acil durum?" Kenta, kız genişlemeyince dürtüyor.

Colette iç çekerek aynayı tekrar kapatır. "Söylemedi. Bunun 'gizli bilgi' olduğunu söyledi. Buluşmak istiyor, böylece size bir gizlilik sözleşmesi imzalatabilecek ve bunu size şahsen söyleyebilecek."

İnliyorum. *Ünlülerden nefret* ederim. Ne yani, onun özel bilgilerini basına satacağımızı mı düşünüyor? Biz bir *güvenlik* şirketiyiz, Tanrı aşkına.

Colette dudaklarını büzüyor. "Tahmin etmem gerekirse, Bayan Saint'in kendine bir düşman bulduğunu söyleyebilirim. Davranışları... tartışmalı."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

Colette medya kesitleriyle dolu yeni bir sekmeye geçiyor. Manşetlere bakarken gözlerim açılıyor.

*Briar Saint 'Emma' Oyuncu Kadrosundan Çekimlerin Ortasında Ayrıldı, Yönetmene 'Mutlak Bir C*nt' Dedi.*

*Yıldız Oyuncu Briar Saint Bu Hevesli Hayranına 'F*ck Himself' Dedi.*

Kötü Kız: Eski Arkadaşı Briar Saint'i 'Reenkarne Regina George' Olarak Tanımladı

Bratty Diva Briar Aziz Çağrıldı "Nankör. Kaba, ve Küçümseyici" Eski Yönetici Tarafından.

İnanamayarak Colette'e bakıyorum. "Onunla çalışmamızı mı istiyorsun? Kabus gibi görünüyor."

"Regina George kim?" Glen soruyor. "Ünlü mü?"

Colette gözlerini devirir.

Birkaç basın kupürüne daha göz gezdirdim.

Briar kameraya kaşlarını çatıyor. Evet, güzel olabilir ama bu fotoğrafların çoğunda kameraya kötü bir koku almış gibi bakıyor. Daha önce bu kadar açık bir şekilde züppe gibi görünen birini gördüğümü sanmıyorum.

Başka bir makaleye göz gezdiriyorum. "Hey, önceki güvenlik görevlisi hakkında bir tane var. Görünüşe göre, birkaç gün önce tuvaleti kullandığı için onu kovmuş.

O vardiyadayken," diye okudum. "Vay canına. Kulağa çok hoş geliyor."

Colette bana düz bir bakış attı ve dosyayı geri çekti. "Matt, bunlar magazin çöplüğü. Dergiler kızıdan para kazanabilsin diye uydurulmuş olma ihtimali çok yüksek."

Kenta, "Ve eğer güvenlik görevlisi *bir dedikodu gazetesine haber sattıysa*, zaten işinde çok kötüydü," diye belirtiyor.

Başımı salladım. "Umurumda değil. Sana söylemiştim. Başka bir ünlü için çalışmayacağım. Özellikle de şımarık bir çocuk gibi davranan bir ünlüyle."

Son ünlü konserimiz tam bir kabustu. Kız, bütün gününü uyuşturucu çekerek ve ellerini pantolonuma sokmaya çalışarak geçiren on yedi yaşında bir Instagram modeliydi. Sonunda onu rehabilitasyona bıraktığımızda, bir daha asla başka bir ünlü vakasına dokunmayacağıma yemin ettim.

Colette neden bununla vaktimizi harcıyor anlamıyorum. Glen, Kenta ve ben şirketteki en iyi eğitilmiş adamlarıyız. SAS'tan atıldığımızdan beri, beş yıldır burada çalışıyoruz. Geçen ay, fidye için kaçırılan bir İngiliz milyarderin kızını kurtardık. Ondan bir ay önce de bir mitingde vurulan bir Amerikan başkan adayını koruyorduk. Genç, şımarık ünlüler için çalışmıyoruz, aşırı hevesli paparazzileri geri itiyor ve alışveriş merkezlerinde alışveriş çantalarını taşıyoruz.

"Bence en azından bir kontrol etmeliyiz," diyor Kenta. "Adil olan bu."

"Ben de," diye araya giriyor Glen. "Tehlikede olan birini sırf itibarı yüzünden korumayı reddetmek çok boktan bir şey."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama-"

"Hadi ama," diye gürlüyor Glen. "Sadece bir ön görüşme. Kabul et, bana borçlusun." Bana çarpık bir sırıtış fırlattı. Yanağından aşağı doğru inen kalın yara izi geriliyor ve suçluluk duygusu bir yük kamyonu gibi içime çarpıyor. İstemedi de olsa gözlerim kollarına kayıyor, bileklerindeki yara izlerine bakıyorum. Birkaç santim kalınlığında, kabarık ve kırmızıydılar. On yıl önce emekli olmamıza rağmen, hiçbir zaman tam olarak iyileşemediler. Aylarca prangada kalmak bunu yapar.

Kenta diğ er tarafıma kayıyor ve sırtında açıldığını bildiğim yara izlerini gözümün önüne getirmekten kendimi alamıyorum. Tırnaklarım ahşap masayı sertçe kavrarken anılar içime doluyor.

"Matt. Matt." Glen elini omzuma vuruyor ve ben gözümü kırpıştırarak kendime geliyorum. Colette bana sempatik bir bakışla bir şişe su uzatana kadar ne kadar zor nefes aldığımı fark etmiyorum bile. Elimdeki şi eye bakıyorum.

" yle demek istemedim dostum," diyor Glen kabaca. "Demek istediğim, üst üste son    i  için beni gece vardiyasına koydun. Değil..." Duraklıyor, kızarıklık boynuna tırmanıyor. "Olanlar için seni su lamadığımı *biliyorsun*." Yüzüne belli belirsiz bir işaret yapıyor. " kimiz de su lamıyoruz."

Omuz silkiyorum ve gözlerimi ovu turuyorum. Haklıydı. Ona ve Kenta'ya borçluyum.  kisine de bundan çok daha fazlasını borçluyum. Kızla tanışmak istiyorlarsa, onunla tanışırız.

"Peki," diye mırıldandım. "Ama gerçekten bir sorunu olsa iyi olur."

ÜÇ

BRIAR

Julie nefes nefese odaya girdiğinde, yakında çıkacak oje serimle ilgili bir tasarım toplantısının ortasındaydım.

"Şişelerdeki dokulu kapaklar erişilebilirliğe gerçekten yardımcı olabilir," diye açıklıyor ürün tasarımcım. "Normal cilalar için parlak plastik bir kapak ve matlar için mat bir yüzey kullanırsak, görme engelli kullanıcılar istedikleri ürünleri çok daha kolay tanımlayabilirler."

"Harika. Hadi yapalım o zaman," diye mırıldanarak tırnaklarımı ışığın altında çeviriyorum. Şu anda sürdürdüğüm renk *British Bitch*; kıpkırmızı parıltılarla dolu, kan kırmızısı bir renk. Şu anda ürün test aşamasındayız ve her bir parmağında bu rengin biraz farklı bir formülü var.

"Bunun ne anlamı var ki?" Julie yüksek sesle sorar. "Kör insanlar neden tırnaklarını boyar ki?"

"Halkla ilişkiler çalışanlarının siyaseten doğru olmaları gerekmiyor mu?" Odaya girdiğinde merak ettim.

Homurdanıyor. "Seni manşetlerde tutmam gerekiyor, bebeğim. Hepsi bu." Kürk mantosunu bir sandalyenin arkasına örtüyor ve karşıma oturuyor.

Ona ters ters baktım. "Duymadın mı? Kovuldun."

"Oh, bunu kastetmiyorsun." Masanın öbür ucuna uzanıp bir şişe *Stiletto alıyor*. Siyah bir vernik, rugan gibi parlak. "Bebeğim, gotik bir dönemden mi geçiyorsun? *Biliyorsun* pembe senin imza rengin."

Pembenin büyük bir hayranıyım. Ne diyebilirim ki? Stil ilhamımı modanın en büyük üç ikonundan alıyorum: Paris Hilton, Sharpay Evans ve Elle Woods. Ofisimde etrafıma bakıyorum, pembe kabarık kalemler, pembe kalemler, pembe

mermer zemin, başımın üzerinde asılı duran pembe kristal avize. Evim Barbie'nin Rüya Evi gibi.

Ama kimse her zaman sevimli ve kız gibi olmak istemez. Eminim Barbie bile bazen bir adamı öldürmek üzere olan bir suikastçı gibi giyinmek istemiştir.

"Ne istiyorsun Julie?"

Gucci çantasını karıştırıyor ve masanın üzerine ince bir dosya bırakıyor. Hemen tanıdım. Hırsızlık olayıyla ilgili topladığım bilgilerin olduğu bir dosya. Elimde fazla bir şey yok: kırık camımın birkaç fotoğrafı, polis raporu ve korkunç Polaroid. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Bu neden sende?" Yatak odamda bıraktığıma eminim.

"Güvenlik sorununuzu çözdüm," diye zaferle ilan ediyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sana söylemiştim. Yeni güvenliği kendim bulacağım. I-"

Ofisin duvarından aniden bir erkek sesi yükseliyor ve donup dinliyorum. Ayak sesleri yandaki oturma odasında ilerliyor ve duvara vuran birinin sesi duyuluyor.

Korku bir dalga halinde üzerime çöküyor. Odanın duvarları üzerime kapanıyor ve tüm havayı dışarı çıkarıyor gibi görünüyor. "Evimde kim var?" Fısıldıyorum.

"Bu adamların iyi olduğuna yemin ederim," diye söz veriyor Julie. "Onlar eski SAS askerleri. Bundan daha iyi eğitim alamazsınız. Kylie Jenner'ın son Paris seyahatinde onları kullandığını duydum." Sesini alçaltarak eğiliyor. "İş dünyasındaki insanlar onlara Melekler diyor."

Ona bakıyorum. "Onlar bir erkek grubu mu?"

"Koruyucu melekler gibi, sanırım." Omuz silkiyor. "Oturma odasındalar. Seni bekliyorlar. *Üçü birden!*"

Gözlerimi kapatıyorum. "Evime üç asker davet ettin," diyorum yavaşça. "Bana sormadan. Yabancı bir adam yatak odama girdikten sonra. Ve bunun beni herhangi bir şekilde üzebileceğini düşünmedin."

Ayağa kalkıyor, ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Evet. Hadi o zaman. Şimdiden huysuzlanmaya başladılar. Bekletilmekten hoşlandıklarını sanmıyorum." Ürün tasarımcıma el salladı. "Artık gidebilirsiniz. Briar'ın katılması gereken bir randevusu var."

Kadın bana göz kırpmıyor, bu kadar ani bir şekilde kovulmasına şaşırıyor. İçimi çekerek yerimden kalkıyorum. Toplantımızı kısa kestiğim için kendimi ne kadar kötü hissetsem de, o adamları evimde yalnız bırakma düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor. "Burada işimiz bitti sayılır, değil mi Sarah?"

"Şey, evet, sanırım." Kaşlarını çatıyor. "Hala kabartmalı kapak isimleri hakkında konuşmadık-"

Yüzümü buruşturdum, suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Sarah bu işin en iyilerinden biri; burada olmak için Paris'ten uçakla geldi. "Özür dilerim. Kararlarına güveniyorum. En iyi olduğunu düşündüğün şeyi seç, e-posta ile onaylayacağım. Buraya kadar geldiğiniz için *çok* teşekkür ederim, gerçekten minnettarım." Aklımdan bir fikir geçti. "Oh! Yeni filmimin galasına gelmek ister misin? *Players* adında bir cinayet gizemi, birkaç hafta içinde vizyona girecek." Telefonumu çıkarıp menajerime bir e-posta göndermeye başladım bile. "Los Angeles'taki gala için Amerika'ya uçacağım ama burada, Londra'da da büyük bir etkinlik olacak. Sana birkaç bilet ayarlayabilir miyim?"

Gözleri açılıyor. "Bunu çok isterim," diyor yavaşça. "Her yerde posterlerini gördüm."

"Harika. Menajerim onları hemen gönderecek. Tekrar teşekkürler."

Ona son bir kez gülümsüyorum, sonra Julie elimi tutup beni odadan dışarı çekiyor. "Hadi," diye mırıldandı. "Bıkıp gitmelerini istemiyorum."

Elimi çekip kurtardım ve ona döndüm. "Julie, bu da ne? Bunu neden yaptın? Hayatımı tehlikeye attın. Artık benim için çalışmanı istemiyorum." Tanrı aşkına, evime hırsız girdiğinde gözünü bile kırpmadı.

Kahverengi gözleri yaşlarla parıldıyor. "Briar, lütfen. Bir şans daha ver. Bunu gerçekten telafi etmek istiyorum." Elim tekrar tutup sıkıyor. "Birlikte yaşadığımız her şeyi düşün bebeğim."

İç çekiyorum. Gerçek şu ki, hayatımda çok fazla insan yok. Ünüm yüzünden çoğu insan benden nefret eder. Ekibim içinde benimle en uzun süre birlikte olan Julie. Spor salonuna birlikte gideriz. Bana berbat erkek tavsiyeleri veriyor ve üzgün olduğumda düşük kalorili şarap getiriyor. O bir *arkadaş* değil; ona ödeme yapmasaydım, onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum. Ama şu anda, sahip olduğum en yakın şey o.

"Bunu berbat edersen, kovulursun. Ciddiyim."

Başını sallıyor, bir ampul gibi aydınlanıyor ve oturma odasının kapısını iterek açıyor. "Onları görene kadar *bekle. Öleceksin.*"

"Bu ne anlama geliyor?"

Sadece gülümsüyor ve beni salona doğru el sallıyor. İçeri giriyorum ve ağzım açık kalıyor. "Dalga mı geçiyorsun *benimle?*"

Ezilmiş kadife kanepemde kambur kambur oturan, dev dizleri kristal sehpanın altına zar zor sığan, hayatımda gördüğüm en yakışıklı üç adam.

Her gün yakışıklı erkekler görüyorum. Mankenler. Film yıldızları. Gelecek filmimdeki rol arkadaşım '2020'nin en ateşli aktörü' seçildi.

Bu üç adam onu parkın dışına çıkarıyor. Birbiriyle uyumlu koyu renk takımlar giymiş olan bu üç adam, geniş göğüslü, elmacık kemikli ve çene hatlı bir smörgâsbord gibiler. Julie'nin onları neden *özenle seçtiği* oldukça açık.

"Tanrı aşkına," diye çıkışıyorum ona. "Ben gerçek güvenlik görevlileri istiyorum. Ağzının suyu aksın diye daha fazla göz boyama değil!"

"Yemin ederim," diye ısrar ediyor. "Bu adamlar gerçekten iyi tavsiye edilmiş! Görünüşleri sadece ek bir bonus. Paparazzi çekimlerinde *çok* seksi görünecekler." Gözleri parıldıyor. "Öldürdüm mü bebeğim?"

"Hayır!" Şak diye söyledim. "Onu sen öldürmedin! Defol git evimden!"

En solda oturan adam ayakta duruyor ve bana dik dik bakıyor. Muhtemelen üçü arasında klasik anlamda en yakışıklı olanı; parlak mavi gözler, güçlü bir çene, siyah saçlar. Clark Kent ile Abercrombie modelinin karışımı gibi görünüyor.

Ve beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. "Pekâlâ," diye bağıyor ve takım arkadaşlarına dönüyor. "Bu saçmalık. Hadi gidelim."

"Ama!" Julie başlar.

Ona başımı salladım. "Lütfen yap. Ne tür bir iş bekliyordunuz bilmiyorum ama ben gerçek bir güvenlik arıyorum. *Halkla ilişkiler müdürüm,*" Julie'ye kara bir bakış fırlatıyorum, "bir hata yapmış olmalı. Rahatsızlık için gerçekten üzgünüm. Zaman ve benzin için size geri ödeme yapacağız."

Homurdanıyor, tiksinti dudağını kıvrıyor. "Özür dilerim, *senin* için yeterince iyi *olmadığımızı mı* düşünüyorsun? Biz eski SAS'larız prenses. Teşkilatta geçirdiğimiz süre de dahil olmak üzere, her birimiz on dokuz, yirmi yıldır güvenlik alanında çalışıyoruz."

Kaşımı kaldırıyorum. "Ciddi misin? Bu gerçek ordu, değil mi? İnsanların bekârlığa veda partilerine kamuflaj giyerek gelmeleri için tuttukları striptizciler değilsiniz, değil mi?"

Evet, tamam. Bu çok şirretçeydi. Ama bu adam bana ayakkabısına yapışmış bir köpek boku gibi bakıyor. Ve bana *prenses* denmesinden hoşlanmıyorum.

Kaşları çatılıyor, mavi gözleri için için yanıyor. "Evet, *cidden*. Ve biz o kadar eğitimi *senin göz bebeğin* olmak için almadık."

Yanında oturan adam gözlerini deviriyor ve bileğini çekiştiriyor. "Otur," *diye* mırıldandı. "Ona bir şans ver." Sakin bir gülümsemeyle bana döndü. "Sanırım yanlış bir başlangıç yapıyoruz, Bayan Saint. Biz Londra merkezli özel koruma servisi Angel Security'den geliyoruz. Sizin gibi yüksek profilli davalarla ilgilenme konusunda çok fazla deneyime sahip, tam nitelikli bir yakın koruma ekibiyiz." Sıkmam için elini uzattı. "Ben Kenta Li."

Oh, Tanrıya şükür. Kibar bir insan. Elini tutarak karşısına oturdum. Kenta Doğu Asyalı, güçlü omuzları, köşeli yüz hatları ve topuz yapılmış uzun, siyah saçları var. Elinde bileğinden yukarı doğru kıvrılan bir dövme var ve koyu renk gözleri soğukkanlı ve arkadaş canlısı. Parmaklarım onun parmaklarına dolandığında, tenlerimiz arasında bir elektrik kıvılcımının sıçradığına yemin edebilirim. Yanmışım gibi geri çekiliyorum.

Kenta gözlerini kırıştırır ve Clark Kent'in sırtına vurarak boğazını temizler. "Bu Matthew Carter. Ona Matt diyebilirsiniz. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, yeni arkadaşlar edinme konusunda pek iyi değildir."

Matt'in yüzü kızgınlıkla titriyor. İkimiz de el sıkışmayı teklif etmiyoruz. Kenta başını solundaki adama doğru eğiyor. "Bu da Glen Smith."

Gözlerim Glen'e kayıyor. Diğer adamlardan daha iri: birkaç santim daha uzun ve o kadar geniş ki kanepeye zor sığıyor. Kalın saçları tuz ve biber çizgileriyle dolu ve gri gözleri o kadar soluk ki neredeyse gümüşü görünüyor. Yüzünün yan tarafında, şakağından kaşına kadar uzanan ve yanağını kesen etkileyici bir yara izi var. Derisi

buruşmuş ve kabarmış, sanki yara kötü iyileşmiş gibi. Ben izlerken başını hafifçe eğiyor, sanki yara izini gizlemek ister gibi.

Elini sıkmak için masanın öbür ucuna uzandım. Elim i nazıkçe kavırıyor, kocaman parmakları benimkileri cceleştiriyor. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ve yüzünün kızarak pembeleştiğini gördüğüme yemin edebilirim. İçimde sıcak bir şeyler kıpırdıyor. Bunu *sevdim*.

Arkama yaslandım, ağzım aniden kurudu. "Hepinizi beklettiğim için özür dilerim. Bir toplantıdaydım." Clark Kent-Matt-snorts. Ona döndüm. "Komik bir şey mi var?"

Omuz silkiyor. "Uzun zamandır bu işin içindeyiz Bayan Saint. Etrafımızı gözlemlemek için eğitildik. Ve *aptal değiliz*."

Bir kaşımı çattım. "Bunu duyduğuma sevindim. Ve?"

Ellerime bakarak başını sallıyor. "Tırnakların yeni boyanmış. Ojenin kokusunu alabiliyorum. Toplantıda değildin, manikür yaptırıyordun."

Burnumdan uzun bir nefes alıyorum. "Kendi oje serimi yaratmak için büyük bir güzellik şirketiyle işbirliği yapıyorum. Bir rn tasarım toplantısındaıydım. Yapmak istediğin başka aptalca olmayan *gözlemlerin* var mı, yoksa başlayabilir miyiz?"

DÖRT

BRIAR

Matt arkasına yaslanıyor, gözleri düz ve soğuk, ama başka bir şey söylemiyor. Başımı sallıyorum. "Pekâlâ. Öncelikle hepinizden telefonlarınızı kapatmanızı istiyorum. Hiçbirinizin bu konuşmayı kaydetmesini istemiyorum."

Glen ve Kenta dediğimi yapıyorlar. Matt homurdanıyor. "Prenses, eğer bunu yapmak isteseydik *telefonlarımızı* kullanmazdık. Elimizde biraz daha gelişmiş ekipmanlar var."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sadece telefonunu kapat," diye kelimeleri yavaşça telaffuz ediyorum. "Ve bana *prenses deme*."

"Briar..." Julie başlıyor. "Lütfen. Kaba davranıyorsun."

"Kaba davranmıyorum," diyorum sakın bir şekilde. "Bu, eve yeni giren herkes için uygulanan protokoldür."

Gözlerini deviriyor ve adamlara dönüyor. "Ona aldırmayın," diye mırıldanıyor, sesi seksi bir mırıltıya dönüşüyor. "Son birkaç gündür huysuz." Kenta'ya kirpiklerini kırıştırıyor. "Biliyor musun, açıkçası sadece bir muhafızın gelmesini bekliyordum. *Üçünüzle* tanışmak çok *hoş* bir sürpriz oldu."

"Biz bir ekip olarak çalışıyoruz, hanımefendi," diye yanıtlıyor Kenta, görünüşe göre onun flörtünden etkilenmemiş. "Korkarım biz bir paket anlaşıyoruz."

"Oh." Şaşırmış görünüyor. "Ah, o zaman fiyatlarınız nedir?"

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu, ne düzeyde güvenlik sağlamamız gerektiğini, bir gecede mi yoksa uluslararası kapsama mı ihtiyacınız olduğunu bilmeden bunu hesaplamak mümkün değil-"

"Yaklaşık bir rakam," diyor Julie. "Benzer kamu profillerine sahip ünlülerden ne kadar ücret alıyorsunuz?"

Kenta omuz silkiyor. "Şirketimiz yakın zamanda ünlü bir şarkıcıya yıllık yaklaşık 1,2 milyon dolara yakın koruma kiraladı."

Julie beyazlaşıyor. Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, muhtemelen gülerdim. Anlaşılan rüşvetle çiğneyebileceğinden fazlasını ısırmış. Ajans, bana yedi haneli bir güvenlik ekibi tuttuğu için mutlu olmayacak ve şimdi bunun için para ödemek zorunda kalacaklar. "Muhtemelen üçünüze de ihtiyacı yoktur," diye başladı. "Eminim bir tür anlaşmaya varabiliriz."

Sözünü kestim. "Sakin ol. Cebimden ödeyeceğim."

Kaşlarını çatıyor. "Ama sözleşmenizde ajansın size güvenlik sağlaması gerektiği yazıyor."

"Biliyorum. Yaptın da. Ve bok gibiydi. Bu yüzden bundan sonra kendi güvenliğimi kendim ödeyeceğim. Bu şekilde, kimsenin para kazanmak için işin kolayına kaçmadığını bileceğim."

"Ama-"

Matt derin bir iç çeker. "Lütfen bize neden burada olduğumuzu söyler misiniz? Çünkü ilk etapta bizi işe almanıza bile gerek kalmama ihtimali *çok yüksek*. Biz sadece ciddi davaları alırız. Müşterinin hayatının tehlikede olduğu durumlarda."

"Benim-" Ellerime bakıyorum, ışıltılı kırmızı tırnaklarımı avuçlarıma gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Birkaç gün önce evime zorla girildi. Kar maskeli bir adam çitlerime tırmanmış, evin yan tarafına tırmanmış, penceremi kırmış ve ben uyurken yatak odama girmiş."

Üç adamın üzerinde bir dalgalanma olur. Yüzleri tamamen soğukkanlı ama koltuklarında hafifçe geriliyorlar. Buraya her ne için çağrıldıklarını düşünüyorlarsa, bu o değildi.

"Saldırıya mı uğradın?" Kenta usulca sorar.

Başımı salladım. "Hayır. Ve değerli bir şey çalmadı. Birkaç tişörtümü aldı, yatağıma küçük bir *hediye* bıraktı ve bunu da yastığının altına koydu."

Julie çantasını açar ve kanıt dosyasını çıkarır. "Al bakalım, bebeğim."

"Teşekkür ederim." Dosyayı açtım, uyurken çekilmiş Polaroid fotoğrafımı çıkardım ve masanın diğer tarafına ittim.

Kenta resme bakar ama dokunmaz. "Bunu polise teslim etmen gerekmez miydi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Denedim. Paparazziler arabalarını kapılarımdan geçerken yakaladılar ve onları çekmeye başladılar, bu yüzden tüm hırsızlığın bir tür reklam gösterisi olduğunu düşündüler. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemediler bile."

Kenta kaşlarını çatıyor. "İddialarınızın yanlış olduğunu düşünseler bile, kanıtları toplamaları gerekirdi. Bu aşırı bir ihmal. Bunu mahkemeye taşıyabilirsiniz."

"Bunu mahkemeye taşımak istemiyorum, birinin beni ciddiye almasını istiyorum. Arkayı kontrol et."

Fotoğrafi özenle çeviriyor. Arkasına karalanmış mesajı okurken kaşları havaya kalkıyor.

"Daha önce de tehdit mektupları aldım," diye devam ediyorum. "Şimdiye kadar onları hep göz ardı ettim."

"Nasıl tehdit?" Matt talep ediyor.

"Çılgın aşk ilanları. Sokakta beni bıçaklayacaklarını söyleyen insanlar. Öldürülmeyi hak ettiğimi söyleyen insanlar. Ben popüler bir insan değilim."

"Sektörde bu gerçekten normal," diye araya giriyor Julie, telaşla geri adım atarak. "Gerçekten, tüm bunların ne kadar gerekli olduğundan emin değilim."

Kenta kaşlarını çatıyor. "Hanımefendi, bu çok gerekli. Güvenlik sisteminiz açıkça hatalı ve eğer bu bir tür saplantılı hayran ise, başarıları onları tekrar saldırmaya teşvik etmezse *çok* şaşıırım."

Julie çaresiz görünüyor. "Haneye tecavüze uğrayan bir sürü yıldız tanıyorum. Onların 7/24 korumaya ihtiyaçları yoktu! Sadece güncellenmiş bir alarm sistemi, belki de yerinde birkaç koruma. Eminim sadece biriniz bile yeterli olacaktır."

"Bu bir haneye tecavüz değildi," diye karşı çıkıyor Kenta. "Bu bir haneye tecavüzdü. Eğer Bayan Saint vantilatör odadayken uyansaydı, şiddetli bir kavga olasılığı inanılmaz derecede yüksek olurdu."

Matt aniden konuşur. "Polis ne dedi?"

"Pek bir şey yok. Parmak izi için toz almamışlar çünkü kamera kayıtlarında eldiven giyyordu."

Başını sallıyor. "Maskelenecek kadar ileriye düşündüyse şaşırtıcı değil. Videoda işe yarar bir şey yok mu?"

Başımı salladım. "İstersen bakabilirsin. Tek söyleyebildikleri 5-10 yaşlarında, orta yapılı biri olduğuydu. Ayrıca çarşafımdan DNA örneği aldılar ama görünüşe göre bir eşleşme bulamadılar."

Matt kaşını kaldırıyor. "Çarşafın mı? Ne yaptı, üzerlerine mi tükürdü?" Çenemi tuttum. "O... üzerlerine boşaldı."

Kenta'nın gözleri açılır. "Bekle. Sen yataktayken mi?"

"Evet," diyorum sertçe.

Üç adam da karanlık bir bakışı paylaşıyor. Glen'in elinin hafifçe titrediğini fark ettim.

Yumruğunu sıkmak ister gibi. Matt gözle görülür şekilde irkilir.

"Anlıyorum." Kenta'nın sıcak sesi aniden buz gibi oldu. Tekrar fotoğrafa bakar. "Anlıyorum."

"Yine, bu oldukça yaygın," diye araya giriyor Julie. "Biliyor musun, daha geçen hafta bir sapığın Tye Kavanagh'in otel odasına girdiğini duydum - hani şu rock şarkıcısı? Adam Tye'in gitar kutusunda mastürbasyon yapmış. Kavanagh'in tek yaptığı güvenliği çağırıp adamı dışarı çıkarmak olmuş, peşine *üç eski SAS askeri* takmamış-"

"Lütfen gider misiniz?" Kenta aniden sordu. "Müşteriyle yalnız konuşmak istiyoruz."

Alay ediyor. "Hizmetlerin için para ödüyorsak, müşteri de bizizdir

herhalde-" Matt Polaroid'den başını kaldırıp bakar. "Dışarı," diye emretti.

Acaba orduda bir çeşit komutan mıydı? Sanırım Julie'nin

Daha ne olduğunu anlamadan kapının yarısını geçmiştir. Kapı arkasından usulca kapanıyor.

"7/24 korumaya ihtiyacınız var," diyor Matt. "Mevcut sisteminiz tamamen kabul edilemez."

Ağzım açık kaldı. "24-7? Ciddi misin sen?"

"Birisi evinize girdi, sizi taciz etti ve daha fazla saldırı tehdidinde bulundu. 7/24 korumaya ihtiyacınız var. Bu da en az birimizin her zaman evinizde sizinle birlikte kalması anlamına geliyor." Bir parmağını işaretliyor. "Ev güvenlik sisteminizde güncellemelere ihtiyacınız var. Daha fazla CCTV. Hareket algılayan projektörler. Daha gelişmiş bir alarm sistemi. Güçlendirilmiş pencereler."

Başımı salladım. "Anladığınızı sanmıyorum. Ben 7/24 koruma aramıyorum. Sadece güvenlik sistemimi onaracak ve dışarıdayken beni koruyacak birini arıyorum."

Matt, "Ne *aradığın* umurumda değil," diye ısırdı. "Ben size neye *ihtiyacınız olduğunu* söylüyorum. Eğer bir işi üstlenirsek, onu düzgün yaparız. Sırf bizi yanında istemediği için işi yarım yamalak yapıp müşterimizi tehlikeye atmayız."

"Özür dilerim," diyor Kenta yumuşak bir sesle. "Ama güvenliğiniz için bu gerçekten gerekli." Polaroid'e dokunuyor. "Seninle '*yakında*' tekrar buluşmaya çalışacağından bahsediyor ve açıkçası '*sonsuz* de *yan yana uyuyacağız*' ifadesini sevmedim. Kulağa kaçırma tehdidi gibi geliyor. Potansiyel olarak cinayet-intihar."

Kalbim göğsümde dondu.

"Birin sizi ciddiye almasını istediğinizi söylemiştiniz," diyor Matt kabaca. "Biz seni ciddiye alıyoruz. Şikâyet etmeyi bırak."

"Benimle böyle konuşma," diye çıkışıyorum, şakaklarımı ovuşturarak. Korkmuş ve yorgunum ve o şimdiden başımı ağrıtmaya başladı. "Orduda sana terbiye öğretmiyorlar mı?"

Homurdanıyor. "Sanki görgü kuralları hakkında bir şey biliyorsun. Seni magazin dergilerinde gördüm prenses. Ve çalışanlarınızla ne kadar boktan konuştuğunuzu ilk elden duydum. Neydi o?" Düşünüyormuş gibi yapıyor. "*Bu işi batırırsan kovulacak mısın?* Buraya gelmeden önce halkla ilişkilercine böyle mi dedin?"

Ağzım açık kaldı. Eğildi. "Eğer bu işi alırsak, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorum." Bir parmağını kaldırıyor. "Biz hizmetçi değiliz. Uşak değiliz. Bize ödeme yapıyor olabilirsiniz ama emirlerimize uymak zorundasınız. Öfke nöbeti yok. Tartışmak yok. Küçük kedi topuğunuzu

Çünkü size eve gitmeniz gerektiğini söylüyoruz. Güvenliğiniz konusunda bize tamamen güvenmenizi istiyoruz."

"Anlıyorum," diyorum. "Ve bu şekilde mi güven veriyorsun? Beni aşığılayarak mı? Çünkü şu anda, hayatımı kurtarmak bir yana, çantamı tutman için bile sana güvenmezdim."

Cevap vermek için ağzını açıyor ve sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor. Sertleşiyor, boştaki eli masayı kavırıyor. enesinin dişlerini şaklatacak kadar sert bir şekilde kenetlenmesini izliyorum. Çok uzun birkaç saniye boyunca orada sessizce oturuyor, hiç kıpırdamıyor, vücudundaki her kas gerilmiş durumda.

Göz kırpıyorum, kafam karışıyor. "Sen iyi misin?"

Rahatlıyor, omuzları azıcık çöküyor ve önündeki su bardağına uzanıyor, bakışlarıma karşılık vermiyor.

Kenta aniden ayağa kalkarak, "Hadi evi görelim," dedi. "Herhangi bir sözleşmeye bakmadan önce evi incelemek istiyoruz."

BEŞ

GLEN

"Burası misafir odası," diye el sallıyor Briar soluk gri renkte kâğıtlarla kaplı geniş bir odada. "Burada mı kalacaksınız yoksa gece eve mi gideceksiniz?"

"Bu size kalmış," diyor Kenta. "İşe gidip gelmemiz yaklaşık bir saat sürüyor, ki bu da acil bir durumda ideal değil. Bazen eve gideceğiz ama muhtemelen her gece değil. Ya burada kalmamıza izin verirsiniz ya da adamlarınız bize yakındaki bir otelde yer ayırtabilir."

Başını sallıyor. "Havuz evinde iki yatak odası ve bir banyo var, eğer orada kalmanız sorun olmayacaksa. Havuzu ve spor salonunu kullanmaktan çekinmeyin. Mutfaktan istediğinizi alabilirsiniz ama ben veganım, o yüzden kendi yemeğinizi almak isteyebilirsiniz."

Matt kapı aralığından, "Tamamdır prenses," diye seslendi. Briar ona doğru dönüyor, gözleri parlıyor.

"*Prenses* mi?"

Matt omuz silkiyor. "Senin kod adın. Sence de uygun değil mi?"

Kollarını kavuşturarak ona soğuk bir bakış atıyor. "Bu tam olarak nasıl olacak? Sadece... beni takip mi edeceksin?" Bana bakıyor. "Her zaman mı?"

Kenta, "Günü sekiz saatlik üç vardiyaya böleceğiz," diye açıklıyor. "Gece 12'den sabah 8'e, sabah 8'den öğleden sonra 4'e, öğleden sonra 4'ten sabah 12'ye. Vardiyada kim varsa sizinle kalacak, diğerleri kendi işlerini yapacak. Gerekirse, dışarı çıktığınızda korumayı artıracamız."

Burnu kırışıyor. "Ne zaman gerekli?"

"Köşedeki dükkâna uğramak istersen sadece birimiz iyi olur. Üçümüz de seninle birlikte resmi etkinliklere katılacağız."

"Yani beni sürekli takip etmek zorundasın," diyor kesin bir dille.

Matt koşarak pencereye gider ve dışarıdaki manzarayı incelemeye başlar. "7/24'ün anlamı bu, evet."

"Hiç yalnız kalamayacak mıyım?"

"İstediğin buysa seni yalnız bırakacağız," diyor Kenta yatıştırıcı bir şekilde. "Ama her zaman seni duyabilecek birileri olacak. Saatte bir ya da iki kez seni kontrol edecekler ve iyi olduğundan emin olacaklar."

"Harika," diye mırıldanıyor. "Kesinlikle harika. Bu ne zaman benim hayatım oldu?"

Şaşırdım. Yalnız kalmayı seven bir ünlü oldukça sıra dışıdır. Tecrübelerime göre, çoğu insanlarla birlikte olmak için yanıp tutuşuyor.

Misafir odasından çıktık ve bize koridoru göstermeye başladı. Etrafa bakıyorum, biraz şaşkınım. Ünlülerin evlerini asla unutamayacağım. Briar'ınki aslında nispeten küçük -sadece standart üç yatak odalı- ama her yerden lüks fişkırıyor. Kıyafetlerle dolu iki gömme dolabı, profesyonel bir şefin mutfuğı ve sanırım makyajını yapmaya ayrılmış bir 'glam odası' var. Evde bir spor salonu, bir ağırlık odası ve evin arkasında kocaman, dalgalı bir yüzme havuzu var. Duvarlarının çoğı ışıltılı pembe ile kaplanmış, yağlı boya tablolar ve dev yaldızlı aynalar asılmış. Şimdiye kadar tanıştığım tüm ünlü müşteriler gibi, tüm tezgahların üzerine dekoratif olarak yerleştirilmiş gülünç derecede büyük meyve kaseleri var.

Bizi mutfuğa geri götürürken ayağı takılıyor, topuğı kapının pervazına takılıyor. Otomatik olarak ona uzanıyorum, onu sabitlemek için belini kavıyorum. Parmaklarım eteğinin yumuşak derisi üzerinde geziniyor.

Sıcaklık yüzüme dokunuyor. Ellerimi çekerek boğazımı temizliyorum. "Tamam mı, genç kız?"

Göz kırpıyor. "Sen İskoç musun?" Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Evet."

O da gülümsemiyor ama bana bakarken yüzünde merak ifadesi var.

Matt diz ç ö k ü p pencere camını incelerken, "Bu yüzden hiç konuşmuyor," diye söylendi. "Bu konuda utanıyor."

Onu tersleme isteğimle savaşıyorum.

Gerçek şu ki, buraya geldiğimden beri pek konuşmadım çünkü yavaş yavaş içten içe ölüyordum. Matt, Briar'ın neden bu kadar tanıdık geldiğini hatırlamıyor olabilir ama ben hatırlıyorum.

Yıllar önce ilk turlarımızdan birindeyken, koğuşuma onun bir fotoğrafını asmıştım; çocuklardan birinin gönderdiği bir dergiden kesilmiş bir modellik fotoğrafı. Her lanet olası gün, Briar Saint'in bana gülümseyen güzel yüzüyle uyandım.

Ve şimdi buradayım, onun evinde.

Hayal ettiğim gibi biri değil. Fotoğrafımda bir kumsalda ıslıl ıslıl gülümsüyor, dondurma yiyordu. Onu hep neşeli biri olarak hayal etmiştim. Tatlı.

Önümde duran kadın kesinlikle *kabarcıklı* değil. O saf buz. Kendi evinde beyaz deri bir mini etek ve stiletolar giyiyor ve bizi değerlendirirken gözleri soğuk ve keskin. Hiç bir boku kabul etmeyen bir kadın gibi görünüyor.

Baktığımı ancak o da aynısını yapma fırsatını yakaladığında fark ediyorum. Gözlerinin yüzümün yan tarafında gezindiğini hissedebiliyorum. Muhtemelen ilk defa bu kadar kötü bir yara izi görüyor. Sektörde ünlüler her kağıt kesiğinde plastik cerrahlarını ararlar. Yüzüm yarıldığında, beni iyileştirmek için tek ihtiyacım olan Matt'ti, damlayan, nemli bir mağaranın dibine çömelmiş, ben bağırmanın için dilimi ısırırken anestezi olmadan yüzümü dikiyordu. Ne kadar boktan görüldüğü için kendini kötü hissettiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, o lanet şey iyileştiği için şanslıyım.

Başımı çevirmek için bir bahane olarak pencereden dışarı bakıyorum. "Evinizin çok fazla penceresi var," diye geveliyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Tamam," diyor yavaşça.

Yüzümün kızardığını hissediyorum. Beceriksizce başımı sallayıp yanından geçiyorum ve tavanı iyi CCTV noktaları için tarıyorum.

Beni takip ediyor. "Orduda ne yaptınız?" "Biz SAS'dık. Özel kuvvetler."

"Ve bu şekilde mi tanıştınız? Aynı filoda mıydınız? Birlik?"

"Devriye," diye homurdandım. "Dört kişilik bir devriyede çalıştık."

"Siz üçünüz mü?" Matt ve Kenta'nın arasına bakar. "Son kişi kimdi?"

"Damon başaramadı."

Dondu kaldı. "Öldü mü?"

Düşünmemeye çalışarak başımı sallıyorum.

Bir dakika sessiz kaldı. Yan odaya geçiyoruz. Kenta ve Matt karartma perdeleri hakkında tartışmaya başladılar. Soğuk mavi gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, derimi eriten lazerler gibi.

"SAS ne iş yapar?" Aniden sorar.

"Pek çok şey var. Daha çok terörle mücadeleye odaklandık."

Başka bir soru sormak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Nasıl oldu da ajansınız size daha iyi bir güvenlik sağlamadı? Tek bir koruman mı vardı?"

Dudakları birbirine yapıştı. "Para. Köşeleri kesmeyi seviyorlar."

Kaşlarımı çatıyorum. "Güvenlik cimrilik edebileceğin bir şey değildir. Hayatınız her zaman paradan daha önemlidir."

Başını öne eğiyor. "Bu haftalardır birinin benim hakkımda söylediği en güzel şey."

Sesindeki bir şey bana şaka yapmadığını düşündürüyor.

Kenta bir adım öne çıkarak not defterini tarıyor. "Tamam, sanırım her şeyi aldık. Yeni ekipmanlar için sipariş vereceğim." Briar'a gülümsüyor. "Peki, sen ne düşünüyorsun? Sözleşmeyi imzalamak istiyor musun?"

Kırmızı dudaklarını büzerek tereddüt ediyor. Birden gerildim. Hayır derse ne yapacağımı bilmiyorum. Burada tek başına olduğunu ve sapıkların yatak odasının penceresinden içeri girdiğini bilerek geceleri nasıl uyuyabileceğimi bilmiyorum.

Şaşkınlıkla bana bakıyor, atkuyruğu omzunun üzerinden sallanıyor. "Ne düşünüyorsun Glen?" Sessizce soruyor. "*Sence* tüm bunlara ihtiyacım var mı?"

"Evet," diyorum hemen. "Evet. Özür dilerim."

Sertçe başını sallıyor. "O zaman, evet. Evrakları imzalayalım."

"Harika," diyor Kenta parlak bir sesle. "Merak etmeyin. Çok ihtiyatlı davranabiliriz. Burada olduğumuzu bile anlamayacaksınız."

ALTI

BRIAR

Koşu bandını yavaşlatmak için bir düğmeye basıyorum ve vücudumu makinenin üzerinde eğiyorum, parkur durduğunda nefes nefese kalıyorum. Ter derimden aşağı damlıyor, saçlarıma yapışıyor. Ciğerlerim ağrıyor. Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum.

Aklımı kaçıracam.

Melekler evime geleli dört gün oldu ve ben resmen çıldırıyorum. Her yerdeler. Nereye dönsem. Şu anda yeni güvenlik sistemimi kurmaya çalışıyorlar; kameralar, ışıklar, panjurlar, kapılar, kilitler, alarmlar. Her şeyi. Her sabah kot pantolon ve tişört giyerek geliyorlar ve tüm günlerini vidalama, kablolama ve çekiçleme ile geçiriyorlar. Kendi kişisel Magic Mike şovumun ön sıralarında yer almadan kendi lanet evimde yürüyemiyorum. Evet, dans yok ama bolca karın kasları ve şişkin pazılar var. Hava onların feromonlarıyla dolup taşıyor. Zar zor nefes alabiliyorum.

İnleyerek telefonumu alıp bodrumdaki spor salonundan çıkıyorum ve merdivenleri titreyerek tırmanıyorum. *Players*'ın prömiyeri birkaç hafta içinde gerçekleşecek ve PT'm beni sıkı bir egzersiz rejimine soktu. Normalde egzersiz yapmayı pek sevmem ama son zamanlarda egzersizi benimsiyorum. Damarlarımda sürekli dolaşan cinsel hüsrani ancak bu şekilde atabiliyorum.

Merdivenlerin tepesine ulaşp mutfağa doğru döndüğümde Glen'e tokat gibi çarpıyorum. Elleri dışarı fırlayıp terden sırlıklam olmuş belimi kavıyor ve beni dik tutuyor. Üzerimde sadece tayt ve spor sutyeni var ve parmaklarının çıplak tenimdeki hissi içimi ısıtıyor. Çabucak geri çekiliyorum.

"Günaydın," diyor kabaca.

Başımı sıkıca sallıyorum ve buzdolabına yöneliyorum, kapağını açıp bir şişe meyve suyu alıyorum. Derimin altında sıcaklık köpürüyor. Bir yudum alıyorum ve kendimi yelpazeleme dürtüsüyle savaşıyorum.

Glen sessizce tezgâhta oturuyor ve bir kitap çıkarıyor. İstmeden de olsa gözlerim yüzüne kayıyor ve okurken gözlerinin içine düşen saç kıvrımlarını inceliyorum.

O benim favorim. Nedenini bilmiyorum. Pek konuşmaz. Tanıştığımız günkü tek konuşmamızdan sonra, bana bir seferde birkaç kelimeden fazlasını söylediğini sanmıyorum. Ama sessizliğinde güvenli ve rahatlatıcı hissettiren bir şey var. Ne zaman onunla aynı odada olsam, gözlerinin üzerimde olduğunu ve beni dikkatle izlediğini hissedebiliyorum.

Ben izlerken o alt dudağını ısırarak bir sayfa çeviriyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor.

Kahretsin.

Cam veranda kapılarının dışından bir hareket geliyor. Kenta'yı havuzun yanında görmek için başımı kaldırıyorum. Bir merdivenin üzerinde duruyor, dişlerinin arasına sıkıştırdığı tornavidasıyla bahçe duvarıma bir kamera yerleştiriyor. Saçlarını topuz yapmış ve gömleğini çıkarmış. Sırtına bakıyorum. Dövmesi var; omuzlarından beline kadar uzanan, siyah, kırmızı ve altın mürekkeple yapılmış tam bir sırt parçası. Buradan pek bir şey göremiyorum ama sanırım bir tür ejderha ya da belki bir anka kuşu. Cebinden bir vida çıkarıp tahtaya saplamaya başladığında terli, dövmeli kasları esniyor.

İçimde bir şeyler kırılıyor.

Bu çok fazla. Bunu daha fazla yapamam.

"Ben uzanacağım," diyorum kimseye belli etmeden ve Glen başını sallıyor, kafasını kaldırmıyor.

Matt odamın dışındaki koridora bir kamera yerleştiriyor. Bu çok korkunç. Ben izlerken, alet çantasından bir şey almak için eğiliyor. Solmuş kot pantolonu, o karıştırırken kalın kalçalarına doğru geriliyor ve bana mükemmel poposunun mükemmel bir görüntüsünü veriyor.

Tanrım.

Boğazımı temizliyorum ama o beni görmezden geliyor, aletleri karıştırıyor. "Affedersiniz," diyorum sesimi yükselterek.

Ağır bir iç çekişle doğruldu, buz gibi gözleri benimkilerle buluştu. İlk tanıştığımızda takım elbise giymişti ve takım elbise içinde inanılmaz görünüyordu; ama şimdi, geniş omuzları ve göğsü üzerinde neredeyse eriyen ince, yıpranmış bir tişört ve alnına düşen siyah, dalgalı saçları içinde, *yenilebilir* görünüyor.

"Prenses," diyor kibarca, kapımı benim için iterek açıyor.

"Teşekkür ederim."

Odama giriyorum, kapıyı arkamdan dikkatlice kapatıyorum. Tenim sıcak ve sürünüyor. Göğsüm sıkışıyor. Karnımın derinliklerinde bir gıdıklanma hissi ve bacaklarımın arasında zonklayan bir nabız var.

Julie'nin Rodriguez'i becermesi konusunda daha az yargılayıcı hissediyorum.

İç çekip odama bakıyorum. Oldukça standart: büyük ve beyaz, uçuşan tül perdeler ve büyük pembe bir yatak. Zemini kaplayan siyah-beyaz bir Dior halım, kristallerle dolu bir rafım ve her düz yüzeyde eriyen pahalı kokulu mumlarım var. İlk dekore ettiğimde, odanın sakın ve güvenli bir alan gibi hissettirmesini istedim. Ve öyle de oldu. Eskiden zamanımın çoğunu burada geçirirdim ama hırsızlık olayından beri odayla ilgili her şey beni rahatsız ediyor. Melekler gelip evime yerleşmeden önce, çoğu gece oturma odasındaki kanepede uyuyakalıyordum. Ama şimdi onlardan biri her zaman kahvaltı barımda oturuyor, kahve içiyor ya da evrak işleriyle uğraşıyor. Bu yüzden burada uyumak zorundayım.

Yine de uyumaya çalış. Gecede yaklaşık bir saat uyuyabiliyorum. Her küçük gürültüde ve hafif rahatsızlıkta uyanmaya başlıyorum. Gerçekten dinlenemeyecek kadar korkuyorum.

Yatağıma gidip yorganın üstüne uzanıyorum. Komodinimin çekmecesini çekip açıyorum ve içinden hâlâ ambalajında duran bir vibratör çıkarıyorum.

Ben büyük bir oyuncak hayranıyım. Erkeklerden çok daha uyarıcılar ve beni nüfuz için kullanmaları konusunda endişelenmeme gerek yok. Bu bana birkaç gün önce ortaklık kurmak isteyen bir şirket tarafından gönderildi. Paketi çekip açıyorum, içinden pembe ve parlak küçük bir mermi çıkarıyorum. Fiske vuruyorum. Sessizce vızıldıyor, dikkat çekecek kadar yüksek değil. Mükemmel.

Yastıklara uzanıp gözlerimi kapatıyorum, tozluklarımı tekmeliyorum ve Glen'in üzerimde diz çöktüğünü hayal ediyorum. El izlerinin kalçalarımı yaktığını hâlâ hissedebiliyorum. Karnımdan aşağıya doğru hafifçe iz sürüyorum, o büyük, güçlü ellerin beni okşadığını, vücudumu yumuşattığını hayal ediyorum. Tenim ısınıyor ve ısınıyor.

Çalışanıma otuzbir çekme fikrini sevmiyorum. Ama aklımı kaçırıyorum. Delirmeden önce bir tür rahatlamaya ihtiyacım var.

Sonunda bacaklarımın arasındaki kurşuna dokunduğumda, Glen'in dilinin kıvrımlarında gezindiğini hayal ediyorum. Giriş yerimin etrafında dönüyor. İçime dalıyor. Titreşim nazik ve hoş, sadece karnımın dönmesine neden olan küçük bir tını ve Glen'in karanlık başının kalçalarımın arasına sıkıştığını hayal ederek hafifçe eğiliyorum.

Matt kapının dışında boğazını temizliyor ve ben dudağımı ısıırıyorum. Burada yatmakla ilgili bir Gey var, o bir metre ötemdeyken kendimi tatmin etmek, gülünç derecede yaramaz hissettiriyor. Bu beni daha da tahrik ediyor. Dişlerimi sıkıyorum, yüzüm kızarıyor.

Bir şekilde aklım Kenta'ya kayıyor. Bahçede terden kayganlaşmış altın kaslarını hatırlıyorum ve dilimi kıvrılan dövmesinde gezdirdiğimi hayal ediyorum. Yumuşak bir iniltiyi yutuyorum ve titreşimi bir kademe yükseltiyorum.

Tam o anda Matt nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve onun görüntüsü aklıma gelince nefesim kesiliyor. Onun üzerimde durduğunu, bacaklarımı ayırdığını ve içime girdiğini hayal ediyorum. Uyarılma hissi o kadar sıcak ki, yemin ederim neredeyse orada boşalıyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Daha önce hiç birden fazla erkekle yatma fantezisi kurduğumu sanmıyorum, ama şimdi duramıyorum. Artık gerçek bir sahne bile hayal etmiyorum; sadece hisler. Ellerin, ağızların ve kasların üzerimde olması, göğüslerimi çekiştirmesi, kıcıma masaj yapması, içimi doldurması. Bu ezici bir duygu. Vücudum yanıyor ve ağrıyor ve mermiyi tutuşumu karıştırıyorum, yanlışlıkla başparmağımla düğmeyi fırçalıyorum. Hızlanıp içime doğru öfkeyle vızıldarken haykırıyorum.

Yatak odamın kapısı çarparak açıldı. Çığlık atarak yorganı kaptım ve üzerimi örtmek için yukarı çektim. Matt kapının girişinde duruyor, kare çenesi kenetlenmiş, gözleri tetikte etrafı inceliyor. Bakışları üzerimde geziniyor, pencereler, gardırop

-Sonra tekrar bana döndü.

"Oh," diyor.

Mermiyi beceriksizce kapatmaya çalışıyorum ama kaygan ve ıslak olduğu için ellerimden kayıp yere düşüyor. Soluk pembe halımın üzerinde parıldayan ve vızıldayan bir şekilde dururken ikimiz de ona bakıyoruz.

Matt tekrar, "Oh," dedi. "Çılgılık attın. Ben de sandım ki... kahretsin." Boğazı düğümlendi. Yere baktı. "Kahretsin."

"Çık dışarı!" Nefes nefese kaldım.

"Doğru. I..." Bir adım geri atıyor, sonra gözleri tekrar küçük oyuncağa takılıyor. "Kahretsin," diyor, sonra nihayet dönüp gidiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Yastığıma geri gömülüyorum, utancımdan sessizce ölüyorum. Koridordan gelen ayak seslerini duyabiliyorum. "Her şey yolunda mı?" Kenta soruyor, sesi boğuk.

Bir *güm* sesi duydum. Matt'in kafasını duvara vurduğunu hayal ediyorum. "Kahretsin." Dedi.

"Ne?"

"*Kahretsin,*" diye tekrarlıyor Matt. "Lanet olsun, lanet olsun, *lanet olsun.*" "Tamam o zaman."

Yataktan kayıyorum ve parlak pembe mermiyi elime alıp ürpererek kapatıyorum. İşte bu kadar. Vakit geldi. Tüm kredi kartlarımı parçalayacağım, sahte bir ölüm düzenleyeceğim ve gidip ormanda bir kulübede yaşayacağım. Duşa giriyorum ve duş başlığıyla işimi bitiremeyecek kadar aşığılanmış durumdayım.

Saçlarımı kurutmak için odama geri döndüğümde mutfaktan sandalye sesleri ve alçak sesler duyuyorum. Sanki bütün erkekler bir şey tartışıyor gibiydi. Muhtemelen beni. Tanrım, Matt az önce olanları onlara anlatıyor mu? Tek yapmak istediğim yatağıma kıvrılıp bir daha hiç çıkmamak, ama ne kadar uzun süre saklanırsam o kadar utanacağımı biliyorum. Temiz bir çift pijama giyiyorum, sonra omurgamı düzeltiyorum ve kendimi odamdan çıkmaya zorluyorum.

Koridorda yürürken kendi kendime, bu kimsenin *suçu* değil, diyorum. O sadece işini yapıyordu. Ve mastürbasyon yapmakta utanılacak bir şey yok.

Küçük moral konuşmam işe yaramadı. Mutfığa girip üç adamın bir yığın kâğıdın üzerine eğildiğini gördüğümde yanaklarımın tutuştuğunu

hissdebiliyorum. Matt ayağa kalktı.

içeri girer girmez, kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Ona ne yaptın?" Kenta eğlenmiş bir sesle soruyor. "O kırıldı."

Matt onu tersliyor, sonra dirseğinden tutup beni mutfağın köşesine çekiyor.

"Bak," dedi, sesi alçaktı, "olanlar için çok üzgünüm-"

"Bu senin hatan değil," diyorum sertçe. Başını sallıyor, biraz şaşkın görünüyor. "Hâlâ burada olmanıza alışmaya çalışıyorum."

"Bu inanılmaz derecede anlaşılabilir bir şey," diyor kısık sesle. "Yine de üzgünüm."

"Pekala. Gereksiz özür kabul edildi. Lütfen bir daha bu konu hakkında konuşmayabilir miyiz?"

"Bunu çok isterim." Boğazını temizliyor. "Hâlâ yarınki evsizlere yardım etkinliğine gitmeyi planlıyorsun, değil mi?"

"Evet." Son beş aydır Evsizlere Yardım Galası'nı düzenliyorum. Artık tam olarak geri çekilemem.

Başını salladı. "Biz sadece etkinliğin lojistiğini tartışıyoruz."

"Doğru."

"Oturmaktan çekinmeyin." Masaya el sallıyor.

"Teşekkürler. Aslında hepsine sahibim ama teklifiniz için minnettarım."

"Tanrım," diye mırıldanıyor, bir elini saçlarında gezdirirken. Onu ilk kez bu kadar sakın görüyorum ve bu midemde bir kıpırtı yaratıyor. Onu kıvranırken izlemek *hoşuma* gidiyor.

Çatal bıçak çekmecesinden bir bıçak ve çay kaşığı alıyorum, sonra mutfak masasına gidip meyve kâsesinden tombul bir greyfurt seçiyorum. Ben greyfurtu ikiye bölerken Matt garip bir şekilde karşıma oturuyor. "Planın ne o zaman?"

Kenta bir avuç dolusu kâğıdı üst üste yığar. "Duruma göre değişir. Gizli bir görev hakkında ne düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım çoğu insan benim kim olduğumu biliyor. Beni ünlü yapan da bu zaten."

"Sizin için değil. Bizim için. Uzun zamandır bekârsın, değil mi?"

"Muhtemelen beş yıl kadar."

Kenta başını sallıyor. "Sonunda seni başka bir erkekle görmek sapığını seni takip etmekten vazgeçirebilir."

Greylfurttan bir ısırık alıyorum. "Birinizi eşim olarak almamı ister misin?"

"Bu iyi bir fikir. Böylece hem görünür bir korumanız hem de size yakın biri olur."

Gözlerimi erkeklerin üzerinde gezdiriyorum. Hepsi inanılmaz derecede çekici olsa da, kırmızı halıda başparmak gibi göze batarlardı. "Giyinip kuşanmanız gerekir. Smokin, özel tasarım kıyafetler, hepsi. Diğer yıldızların arasına karışmanız gerekecek."

Glen homurdanıyor. "Sanırım ben yarış dışı kaldım," diyor yüzünü sallayarak. İrkildim, çünkü haklıydı. Dergilerin onun hakkında ne yazacağını Tanrı bilir. *Güzel ve Çirkin* kelimelerinin etrafta biraz dolaşacağını hayal ediyorum. Diğer iki adamı inceliyorum. Kenta da bir seçenek ve kesinlikle daha az sinir bozucu ama çarpıcı yüz hatları ve uzun saçları yine de dikkat çekecektir.

Hayır. Eğer kırmızı halıda eriyecek birini istiyorsam, yontulmuş beyaz adamla devam etmek zorundayım.

Harika.

Matt'e dönüyorum ve ona olabildiğince tatlı bir şekilde gülümsüyorum.

"Makyaj zamanı."

Umarım gözlerindeki korku dolu bakış, boktan günümün geri kalanını telafi eder.

YEDİ

MATT

Briar elbise provasına giderken beni tamamen görmezden geliyor. Şoförü Londra sokaklarında gezinirken sessizce oturuyoruz. Bu sabah ona doğru yürüdüğümün anısı aramızda garip bir şekilde asılı duruyor.

Durumu bu kadar iyi idare etmesine gerçekten şaşırdım. İsteseydi beni kolayca şikayet edebilir ve Angel Security'ye dava açabilirdi. Ama benden özür diledi. Şöhretini düşünürsek, bu kafa karıştırıcı.

Aslına bakarsanız, son birkaç gündür ününe hiç yakışmıyor. Soğuk ama yeterince kibar. Çoğunlukla bizi görmezden geliyor, bu da benim için iyi. Belki de Colette haklıdır ve halk arasındaki sinsî kişiliği gerçekten de magazin basını tarafından uydurulmuştur.

Bir sokağın köşesini döndüğümüzde Briar yorgunmuş gibi yüzünü arabanın camına yaslıyor. Karşıdan ona bakıyorum ve aklımın bir köşesinde bir anı canlanıyor. Bazen ona belli bir açıdan baktığımda, onu daha önce gördüğüm hissine kapılıyorum. Nerede gördüğümü tam olarak kestiremiyorum ama askerdeyken gördüğüme eminim. Ki bu hiç mantıklı değil. Askerdeyken onun yüzünü nasıl görmüş olabilirim ki? Düzenli film gecelerimiz yoktu. İstemeden de olsa, gözlerim yanağının yumuşak kıvrımını takip ediyor.

"Tanrım," diyor şoför aniden. Gözlerimi kırpıştırarak gerçekliğe dönüyorum ve ön camdan bakmak için öne doğru eğiliyorum. Sorunu hemen görüyorum.

Tasarımcının adresinin önündeki kaldırıma yanaşıyoruz ve sokak paparazzilerle dolu, arabanın yaklaştığını gördüklerinde kameralarına sarılıyorlar.

Briar'a döndüm, öfkeliydim. "Nereye gittiğimizi tweetledin mi?" Talep ediyorum.

Telefon kamerasından rujunu kontrol ediyor. "Bir takipçim var," diye söylendi. "Hayır, *yerimi tweetlemedim.*"

Parmağımı pencereden dışarı uzatıyorum. "Senin burada olduğunu nereden biliyorlar?"

Omuz silkiyor. "Her zaman nerede olduğumu biliyorlar," diyor sessizce. "Nasıl olduğunu bilmiyorum."

Kalabalığa bakarak iç geçiriyorum. Kahretsin. Gerçekten de diğerlerinden birini destek olarak getirmeliydim. Bunu beklemiyorduk. Dışarıda yaklaşık elli adam var gibi görünüyor, hepsi de daha iyi bir pozisyon almak için birbirini itip kakıyor. "Hızlı olmamız gerekecek," diyorum. "Fotoğraf çekmek için durmayın. Sorulara cevap vermeyin. Bana yakın durun."

Telefonunu çantasına geri koyuyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Göreceğiz."

Kaşlarımı çattım. "*Göreceğiz. Sen evet de Matt ve dediğimi yap.*"

"Basınla konuşmak işimin bir parçası," diyor açıkça. "Onlara birkaç shot vereceğim."

"Hayır-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, arabanın kapısını çekerek açtı. Gazeteciler hemen çılgılık atmaya başlayınca bir ses duvarı üzerimize yıkılıyor. Kamera flaşları arabanın içini aydınlatıyor.

Küfrediyorum, Briar'ın üzerinden atlıyorum ve yarı baygın bir şekilde kaldırıma düşüyorum. Etrafımdaki fotoğrafçılar gevezelik ediyor, ben de dönüp onların görüşünü engelliyorum ve Briar'a elimi uzatıp arabadan inmesine yardım ediyorum.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Saçlarını kabartarak kaldırıma çıkarken tıslıyorum.

Omuz silkiyor. "Sadece reflekslerini test ediyorum." Sesini yükseltiyor. "Birer atış hakkınız var," diye sesleniyor. "İyi değerlendirin çocuklar."

"Çok komik," diye homurdanıyorum, kolumu omuzlarına dolayıp bizi kalabalığın arasından geçiriyor.

Gürültü inanılmazdı. Etrafımızda itişip kakışan, dirsek atan, kapışan bedenler doluşuyor. Yüzümüzde patlayan flaşlar bizi yarı kör ediyor. Biz aralarından geçerken adamlar bağırarak sorular sormaya başlıyor.

"BRIAR! BIZE YENİ FILMINDEN BAHSET!"

"KILO MU ALDIN, BRIAR? BRIAR, HAMILE MISIN?"

"HARRY STYLES ILE YATTIĞIN DOĞRU MU?"

Briar yürürken poz veriyor, objektiflere suratını asıyor ve öpücükler gönderiyor. Dişlerimi sıkarak omuzlarını sıkıca kavıyorum ve onu ileri doğru itiyorum. Yirmili yaşlarında kel bir adam kendini yolumuza atıyor.

"BRIAR!" Yüzümüze doğru bağıyor. Tükürüğü derimize sıçrayınca ikimiz de irkildik. "ELLIOT WHITE'IN SANA KIBIRLI BİR INEK DEMESINE CEVABIN NE?"

Briar sokağın tam ortasında duraklıyor. Onu itmeye çalışıyorum ama şaşırtıcı derecede güçlü. Dudağını ısırarak düşünüyor. "Sanırım ona çenesini kapatmasını, dişlerini fırçalamasını ve son beş yıldır kaçırdığı vergileri ödemesini söyledim," diyor düşünceli bir şekilde.

Kulağına "Dur," diyorum ve onu tekrar ileri itiyorum. Kalabalığa şimdi daha fazla insan katılıyor; kargaşadan etkilenen yoldan geçenler. Endişelenmeye başlıyorum. Briar birdenbire çok küçük ve narin görünüyor, etrafı bu kalabalık erkek grubuyla çevrili.

"Geri çekilin!" Onları uzaklaştırmak için sesleniyorum. "Uzak durun. Onu ezeceksin, Tanrı aşkına!"

Beni görmezden geliyorlar. Adamlardan biri öne doğru atılıp Briar'ın kolunu tuttu. Ona uzanıyorum ama Briar daha hızlı hareket ederek onu itiyor. Birkaç adım geriye sendeleyerek ona bakıyor.

"Beni itemezsin!" Tükürüyor.

Briar sıkılmış bir sesle, "Beni yakala, ben de seni yakalayayım," diyor. "Seni şikayet edeceğim!"

"Her neyse." Onu tersledi. "Gerçek bir iş bul, ezik."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Briar," diye kulağına hırlıyorum.

"Onları kışkırtmayı bırak." Bana masumca bakıyor. "Ne? Nefsi müdafaaydı."

İç çekerek, Briar'ı kaldırımdan geçirmeyi başardım ve binanın girişinde. Tam içeri adım atacakken, son bir papaz.

Beyzbol şapkalı, koyu saçlı bir adam yanımızdaki basamaklara zıpladı ve kamerasını Briar'ın yüzüne doğru itti.

"BRIAR! THOMAS PETTY'Yİ NEDEN ALDATTIN?" Bağırıyor.

Briar donar, yüzündeki kan çekilir.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu hikayeyi biliyorum. Bu sabah onun dava dosyalarını incelerken rastladım. Görünüşe göre, Briar genç bir kızken dizideki rol arkadaşı Thomas Petty ile çıkmış. İkisi birkaç ay çıkmış, sonra onu başka bir gençle aldatarak kalbini kırmış.

Bu orta yaşlı adam neden bir kadına on altı yaşındaki seks hayatını soruyor? Bu çok ürkütücü.

Elimi Briar'ın sırtına koyup onu kapıdan geçirmeye hazırlanıyorum ama o topuklarını sıkıyor ve papaza parlak bir gülümseme veriyor. "Dürüstçe mi?" Kaşlarını kaldırıp eğildi. "Sana bilgi vereceğim." Etkili olması için duraklıyor. "Çünkü yatakta bok gibiydi. Hiç bu kadar beceriksiz bir adamla tanışmamıştım. Onun tarafından yenilmek, bir Saint Bernard tarafından yalanmak gibiydi. Sinek yakalayan bir iguana gibi öpüşürdü. Aleti yaklaşık bir santim uzunluğundaydı ve her zaman kokardı. Sanırım bir tür mantar sorunu falan vardı." Saçlarını geriye savuruyor. "Benden alıntı yap."

Bununla birlikte, onun yanından geçip binaya giriyor.

"Biraz sert," diye mırıldanıyorum, arkasından içeri girip kapıyı kapatıyorum. Kalın cam gürültüyü hemen kesiyor, ancak arkamızda hâlâ flaşlar yanıp sönüyor.

Gözlerini deviriyor. "Her neyse."

Gülünç derecede lüks bir resepsiyon alanına giriyoruz. Duvarlar soluk altın rengiyle kaplanmış ve zemin mermerle döşenmiş. Tavanın ortasından devasa bir kristal avize sarkıyor.

"Hey, Anna," Briar ön masaya doğru fırladı. "Michel ile randevum mu var?"

Resepsiyon görevlisi gülümsüyor ve bilgisayarını kontrol ediyor. "İyi günler, Bayan Saint. Korkarım şu anda başka bir müşteriyle görüşüyor, biraz fazla mesai yaptılar. Bekleme salonunda oturursanız size biraz şampanya getirebilirim-"

Yakındaki bir kapı uçarak açıldı. Dönüp bakıyorum, tamamen beyaz giyinmiş bir adam odaya dalarken otomatik olarak Briar'ın önüne geçiyorum. Bronzla mı  ve siyah saçlı, peroksit beyazı bir gülümsemesi ve boynunda sallanan bir mezurası var. "Briar!" diye bağırıyor. "Tanrım, bugün *muhteşem* görünüyorsun, bebe im."

"Merhaba Michel. O iyi, Matt."

"Tasarımcı siz misiniz?" Onu görmezden gelerek soruyorum.

Adam ba ını sallıyor. "Michel Blanc, hizmetinizdeyim." Ona el sallıyorum.

" st n z  aramam gerek."

"*Affedersiniz?*"

"Eğer m vekkilime dokunacaksanız, silahsız olduğunuzu teyit etmem gerekiyor."

"  ne ve makas kullanacağını biliyorsun, değil mi?" Briar  eki tiriyor. "Beni bıçaklamak isteseydi, gizli bir silaha ihtiyacı olmazdı."

"Sorun yok canım," diye temin ediyor Michel onu. Onu bir güzel ok adıktan sonra sırtına bir tokat atıyorum.

"Gitmeye hazırsın."

Yüzünü buru turup sırtını ovu turduktan sonra Briar'ın yanına gidip onu iki yana ından öpüyor. " eri gel,  eri gel!" Onu stüdyoya doğru götürmeye ba lıyor. "Bütün hafta bunu dört gözle bekledim!"

"Ama  u anki randevunuz ne olacak?" Anna masanın arkasından gıcır ıyor.

Michel elini umursamaz bir  ekilde sallar. "Başka bir zaman gelebilir. ALAN!" Omzunun üzerinden sesleniyor. "ŞİMDİ GITMEN GEREK."

Kırmızı suratlı bir adam g mle inin d  melerini açarak odadan dışarı fırlar. "Ama hala bir cep mendiline ihtiyacım var!" Kol d  melerini düzeltmeye çalışırken şikayet ediyor.

Michel gözlerini Briar'dan ayırmadan, "Sipari lerinizi web sitemden verebilirsiniz," diyor. "En sevdiğim m  terim için her zaman yerim var. Gala için elbiseni dikiyoruz, değil mi? Senin için bulduğumuz şeye bayılacaksın!"

Briar başını sallar. "Ve korumamın bir takım elbiseye ihtiyacı var."

Tasarımcı gözlerini küçümseyerek üzerimde gezdiriyor. "Büyük çocuk, ha? Sana uyacak bir pantolonumuz olduğundan emin değilim. Benim için dön."

Ona bakıyorum. "Hayır."

İç çekiyor. "Uyluk ölçülerine bakılırsa, sanırım senin de oldukça büyük bir kışın var. Sana sonra bakarız." Topuklarının üzerinde döner ve açık kapıya yönelir. "Hadi o zaman."

Michel ve Briar'ı prova stüdyosuna kadar takip ederek alnımı ovuşturuyorum. İşte bu yüzden politikacılar için çalışmayı seviyorum. Beni yanlış anlamayın, çoğu çekilmez ama en azından kimse kışım hakkında yorum yapmıyor.

Stüdyonun içi büyük, tepeden aydınlatma, pelüş kanepeler ve her düz yüzeyde büyük çiçek aranjmanları var. Duvarlar elbiseler, gömlekler ve takım elbiselerle dolu raflarla kaplı. Pullu ananaslarla süslenmiş flamingo pembesi bir smokine göz atıyorum.

"Beğendin mi?" Briar soruyor. "Sana çok

yakışır." "Dene bakalım. Ne kadar hızlı

bıraktığımı gör."

"Tamam," diyor Michel, Briar'ı odanın ortasına götürüyor ve onu duvardan tavana aynanın önüne oturttu. "Hadi sana bir çeki düzen verelim. Bugün kaç hayatı mahvettin bebeğim?"

Briar tırnak yataklarını inceliyor. "Duruma göre değişir. Matt, hayatın mahvoldu mu?" "Bana verebileceğinden çok daha fazlası gerekecek prenses."

İç geçirdi. "O zaman sanırım hiçbir şeyi mahvetmedim. Ama daha çok erken." Eğilir başını. "Benim için neyin var?"

"Çok fazla dedikodu var," diye cıvıldıyor Michel. "Yemin ederim, insanlar ben onlara makyaj yaparken bana *her şeyi* anlatıyorlar. Sanki bir tür gizlilik politikam olduğunu düşünüyorlar."

İkisi de gülüyor. Yüzümü buruşturarak pencereye doğru ilerliyorum. Pencere sokağa bakmıyor ve çalılar ve çiçeklerle dolu geniş, kare bir avluya bakıyor. Yeşillikleri tarıyorum. Aşağıda kimseyi göremiyorum ama bitkiler emin olamayacak kadar sık. Beyaz perdeyi kapıp pencere camının üzerine

sürüklüyorum.

Arkamdan bir nefes sesi geldi. "Ne yapıyorsun?" Michel ağlıyor.

"Üstünü değiştirecek. Perdeleri kapatıyorum."

"Doğal ışığa ihtiyacımız var! Başka nasıl doğru bir şekilde çıplak pompasının gölgesi mi?!"

Başım ağrımaya başlıyor. "Eminim bir yolunu bulursunuz," diye mırıldanıyorum.

Briar, "Onları açık bırakın," diye emrediyor. "Çalışmak için ışığa ihtiyacı var. Buraya geri dönüp tüm bunları tekrar yapmayacağım."

Kızgınlığımı gizleyemiyorum. "Peki ya oraya gazeteciler gelirse?" Omuz silkiyor. "Onları döverim."

Homurdanıyorum. "Öyle mi? Nasıl dövüşüleceğini biliyor musun?"

"Tüm dublörlerimi kendim yapıyorum. Dört farklı dövüş sanatında eğitim aldım." Duraklıyor. "Ayrıca erkeklerin taşaklarına tekme atmakta da harikayım. Bu benim uzmanlık alanım."

"Nedense bundan hiç şüphem yok," diye mırıldanıyorum ve Michel'in raflardan birine yönelip bir elbise çıkarmasını izliyorum. Kumaşa dikilmiş uzun, ışıltılı püskülleri olan gümüş rengi bir flapper elbisesi.

"Al bakalım, aşkım." Aynanın yanına asıyor.

"Teşekkürler." Briar boynunun arkasına uzanıyor ve gömleğinin arkasını çözüyor. Ufacık bir şey; gerçek bir giysi parçasından çok göğsünün üzerine bağlanmış ipek bir mendile benziyor. Gömlek düşerken, aynaya yansıyan soluk pembe sütyenini bir an için görebiliyorum, sonra olduğum yerde dönüp duvara bakıyorum. İçime kan hücum ediyor. Sertleştigimi hissedebiliyorum.

Sikeyim.

SEKİZ

MATT

Derin bir nefes alıyorum. "İlginç bir moda seçimi," diyorum yüzümde yükselen sıcaklığı örtmek için.

Bir fermuarın çekildiğini duyuyorum. "Yeni filmime bir selam." "*Chicago'nun* yeniden çekimi mi?"

Bakışlarını duyar gibiyim. "20'lerde bir içki evinde geçen gizemli bir cinayet filmi. Ben bir flapper'ı oynuyorum. Müşterilerden biri arka odada gizemli bir şekilde öldürülüyor ve tekrar saldırmadan önce katili bulmamız gerekiyor."

"Hm. Sen misin?" Muhtemelen odur.

Nefesi kesildi. "Tanrım, beni nasıl böyle bir şeyle suçlayabilirsin, seni aceleci küçük çiy damlası?" 20'li yılların güney aksanıyla mırıldanıyor. "Neden, ben sadece makyaj odasında saklanmış, *iyi* beyefendi ziyaretçilerimizden biriyle bir bardak kıkırdama suyunu paylaşıyordum."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Etkileyici."

"Bana güzel görünmem için para vermiyorlar." Kumaşın buruşma sesleri geliyor. "Peki, şimdi ne olacak?" Sesi boğuklaşarak soruyor. Onu kafasında elbiseyle hayal ediyorum ve bu görüntüyü göz kırparak aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. "Tam olarak ne olana kadar beni takip edeceksin? Polis yardım etmeyecek, bu yüzden tehdidin öylece ortadan kalkacağını sanmıyorum."

"Angel HQ'da X'in izini süren adamlarımız var. Elinizde kamera kayıtları ve DNA örneği olduğu için doğru adamı bulduğumuzda onu hapse atırabiliriz. O zaman gitmekte özgürsünüz."

"X?"

"Görünüşe göre kendisine verdiği isim bu olduğu için, kimliğini kanıtlayana kadar ona bu şekilde hitap edeceğiz."

Mırıldanıyor. "Peki *X'i* tam olarak nasıl bulacaksın?"

Duvar kağıdını inceliyorum. "Stalker'lar davayla ilgileniyor. Birkaç gün içinde bize potansiyel şüphelilerin bir listesiyle geri dönecekler. Biz de oradan yola çıkacağız."

Donup kaldığını duydum. "Affedersiniz?"

"Bu muhtemelen kötü bir kelime seçimi," diye itiraf ediyorum. "Takipçiler bizim siber-analist ekibimiz. Tüm sosyal medya mesajlarınızı ve yorumlarınızı tarayacak, şüpheli görünen profilleri seçecek ve ardından hesabın arkasındaki kişi hakkında öğrenebildikleri kadar çok şey öğrenecekler. Elde edebilecekleri bilgilere şaşıracaksınız. Adres. Ulusal Sigorta numarası. Banka bilgileri."

"Ha. Hepsi yasal mı?"

Buna cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Dışarıdaki avluda bir hareketlilik var. Kaşlarımı çatıyorum, daha yakından bakmak için öne doğru eğiliyorum. Sıra dışı bir şey göremiyorum ama midemde hastalıklı, huzursuz bir his var. Resimde neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışarak çalıları tarıyorum.

"Matt," diye sesleniyor Briar. "Michel'e iğne yastığını verebilir misin?" "Kâhya değilim," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayır, ama senin iki boş elin var, ki bu ikimizden de fazla."

İç çekerek doğruluyorum ve ona doğru dönüyorum. Briar'ı gümüş elbisenin içinde gördüğümde donup kalıyorum. Üzerinde inanılmaz duruyor, göğsünü ve kalçalarını sarıyor. Pırıltılı püsküller hafif bedeninden aşağıya su damlatır gibi akıyor ve fermuarı açık, pürüzsüz, beyaz sırtını gösteriyor. Hem o hem de Michel elbiseyi tutuyor, kumaşı iğnelenmesi gereken yerlere sıkıştırıyorlar. İğne yastığını bulmak için çalışma masasını tarıyorum ve adama uzatıyorum.

"Ta," diyor. "Kolunu burada tut lütfen." "Ciddi misin?"

"Zavallı kızınızın ciddi bir meme kayması yaşamasını istemiyorsanız, evet, ciddiylim. Asistanım bugün hasta olduğunu söyledi."

İçimden küfrederek, kumaşı onun gösterdiği yerde tutuyorum ve yerine sıkıştırıyorum. Briar'ın nefesi, parmağımın pedi onu okşarken hafifçe kesiliyor.

Köprücük kemiği. Teni inanılmaz derecede yumuşak, sıcak ipek gibi. Michel mırıldanıyor. "Burası da beline lütfen."

Sözsüzce, kumaştan birkaç santim daha çimdikliyorum. Briar ince yapılı ama beliyle kalçası arasındaki yumuşak kıvrımı hâlâ hissedebiliyorum. Elimi açıp o kıvrımı avucuma sığdırmak için kaşınıyorum.

Harika.

Michel geri çekilir ve iğne yastığını bileğine geçirir. "Mükemmel. Hadi başlayalım, aşkım."

Sonraki bir saat sapkın bir işkence gibi geliyor. Briar'ın sıcak tenine ipek parçaları tutuyorum, o bana karşı yumuşak bir şekilde nefes alıyor, göğsü düşük yakanın altında çok belirgin bir şekilde yükselip alçalıyor. Michel ona her yerinden dokunmamı istiyor. Beline. Kalçasına. Sırtına. Omuzlarına. Her pozisyon değiştirdiğinde, şeker kokulu parfümünün kokusunu alıyorum.

Onu bu sabah nasıl bulduğumu düşünmeden edemiyorum; yatakta uzanmış, içinde bir oyuncak, yanakları zevkten kızarmış. Doğruca bir seks rüyasına adım atmak gibiydi. Yutkunuyorum, pantolonum sıkılaşıırken kalçalarımı ondan uzaklaştırıyorum.

Çalışırken, Michel ünlülerin dedikoduları hakkında gevezelik ediyor. "Bir bakalım. Mario Vasquez ona karşı bir karalama kampanyası başlattığınızı söylüyor. Ona sümsüklü domuz dediğin doğru mu?"

Briar omuz silkiyor. "Kulağa benim söyleyeceğim bir şeymiş gibi geliyor, değil mi?" Dudaklarını büzüyor. "Belki bir karalama kampanyası başlatırım. O adamdan gerçekten nefret ediyorum."

"Devam et kızım," diyor Michel coşkuyla. "Oh! Ve Lola Snow Sosex Fashion ile bir anlaşma yaptı."

"İğrenç." Briar burnunu kırıstırıyor. "Pardon ama nasıl oluyor da ben bir güneş gözlüğü taktığımda burnu havada bir fahişe olarak adlandırılıyorum da o herkesin bildiği bir markanın reklamını yaptığında kimse sorun çıkarmıyor? Bunu üçüncü kez yapıyor." Michel'in parmağı kayınca kadın tıslıyor ve Michel ona bir iğne batırıyor.

"Özür dilerim," diye özür diliyor ona ters ters baktığımda. "Çağır onu bebeğim."

Telefonunu çıkardı ve ekrana dokunmaya başladı. Omzunun üzerinden baktım. Diğer aktrise bir tweet hazırlıyordu.

LolaSnowOfficial İnsanları günde beş peni kazanan Bengalli çocuklar tarafından yapılan kıyafetleri almaya teşvik etmenin gerçekten doğru olduğunu düşünüyor musunuz? Yılda elli milyon kazanıyorsunuz, böyle iğrenç bir marka anlaşmasına gerçekten ihtiyacınız var mı? xo

Çenem gerildi. Ününün nereden geldiğini anlamaya başlıyorum. "Yaptığın şey bu mu?" diye soruyorum. "Diğer ünlülerin kariyerlerini mahvetmek mi?"

Omuz silkiyor. "Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır." "Bu çok boktan," diyorum açıkça.

Bana doğru dönüyor. "Bu boktan bir şey mi Matt? Sekiz yaşındaki yüzlerce çocuğun kirli, nemli odalara tıklıp parmakları kanayana ve kaçınılmaz olarak kumaş liflerini soluyarak ölene kadar iki dolarlık tişörtler dikmesinden daha mı boktan? Bu denklemin boktan kısmı benim *tweetim* mi? Is-ow!"

Michel ona bir iğne daha batırdığında tüm vücudu irkiliyor. Aşağı bakıyorum ve soluk teninde kan lekeleri görüyorum.

"Ne yaptığına dikkat et!" Tersledim. "Ona zarar vermeyi kes!"

"O bir kazaydı!"

"Bir kez kazadır. İki kez dikkatsiz davranıyorsun demektir. İşinizi müvekkilimi bir iğne yastığına dönüştürmeden yapabiliyorsanız, şimdi başlamanızı öneririm."

Garip bir sessizlik olur. Michel başıyla küçük bir selam verir ve işine geri döner.

"Mattie. Önemsediğini bilmiyordum," diye

mırıldanıyor Briar. "Benim işim senin zarar görmeni engellemek," diye mırıldanıyorum.

Cevap vermiyor, yere bakıyor. Koyu renk kirpikleri yanağını okşuyor. A Birkaç dakika daha geçer ve sonunda Michel bir hamleyle geri çekilir.

"İşte oldu. Bitti!" Briar'a gülümsüyor. "Sen şundan kurtul tatlım, biz de arkadaşının takımına başlayalım." Gözlerini değerlendirici bir şekilde üzerimde gezdiriyor. "Mavi düşünüyorum. İğneleme işinde bana yardım edeceksin, değil mi Briar? Sanırım o kıçtan kurtulmak için sıfırdan bir

şeyler dikmemiz gerekecek."

"Yardım edeceğim," diyor bana bakmayı reddederek. Kalın kalın yutkunuyorum. Bu kızın ellerinin vücudumda gezinmesine kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var.

"Harika," diye mırıldandım. "Çok teşekkürler."

DOKUZ

X

Briar'ın yeni elbisesini beğenmedim.

Benim zevkime göre fazla gösterişli. Bazı kızların iyi görünmek için ışıltıya ve parıltıya ihtiyacı vardır. Makyajın ve süslü kıyafetlerin arkasına saklanırlar. Ama Briar doğal olarak çok güzel, dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyacı yok. Ben onu sade renklerde tercih ediyorum. Beyaz benim favorim; sarı saçlarını parlatıyor ve cildini pürüzsüz ve kremi gösteriyor.

Çalıların arasında diz çökmüş, aynanın önünde dönüp dururken pencereden onu izliyorum. Kulağımın etrafında bir sinek vızıldıyor, ama onu uzaklaştırmak için uzanmaya cesaret edemiyorum. Ani bir hareket dikkatleri üzerime çekebilirdi.

Briar'ın evine ilk ziyaretimden beri çok cesur oldum. Çitin üzerinden tırmanıp yatak odasına girdiğim gece kendimi gerçek bile hissetmemiştim. Sanki rüya görüyordum ya da bilgisayar oyunu oynuyordum. Bundan kurtulduğuma inanamıyordum ama kurtuldum ve şimdi artık oyun gibi gelmiyor. Artık ona yaklaşılabileceğimi biliyorum.

Paparazzileri tasarımcının evine kadar takip etmek yeterince kolaydı. Birisi avlunun kapısını açık bırakmıştı, ben de gizlice içeri girip çalıların arasına saklandım. Buradan mükemmel bir manzaram var, ancak keşke daha yakından izlemek için bir dürbün almayı akıl etseydim.

Ben pencereyi izlerken, iri yarı bir adam aniden öne çıkıp dışarı bakıyor. Gözleri avluyu tarıyor ve ben kaşlarımı çatarak çalıların arasına kıvrılıyorum.

O nefret ettiğim türden bir adam. Doğal olarak yakışıklı. Mükemmel bir çenesi, bronzlaşmış bir teni ve sarkık siyah saçları var. Böyle görünen bir adam istediği her kızı elde edebilir.

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. Briar'ın yeni erkek arkadaşı mı? Bu fikir beni hasta hissettiriyor. Ve kızgın. Çok, çok kızgın. Bir an için o kadar kızgınım ki, ciddi bir şey yapmayı düşünüyorum.

Sonra pencereden dışarı *nasıl* baktığını fark ediyorum. Avluyu tarıyor, sol-sağ-sol-sağ. Kulağındaki kulaklığı ve yakasındaki amblemi fark ediyorum. O bir erkek arkadaş değil; bir güvenlik görevlisi. Bu beni biraz rahatlatırsa da Briar'ımın böylesine çekici bir adamla bu kadar çok vakit geçirmesi beni hâlâ tedirgin ediyor.

Briar ona bir şeyler söyler ve o da pencereden uzaklaşır. Kadın soyunmaya başlar ve adam hızla arkasını dönüp duvara bakar.

Kesinlikle bir erkek arkadaş değil.

Briar'ın soyunmasını büyülenmiş gibi izliyorum. Aynaya yansıyan soluk pembe sütyenini gördüğümde içim acımaya başlıyor.

Elbiseyi vücudunda sallayarak küçük belini ve güzel kalçalarını gösteriyor. Ağzım kurudu. Ellerim titremeye başladı. Başım dönüyor. Kimse bu kadar güzel görünmemeli.

Fotoğraf makinemi kaldırdım ve bir fotoğraf çektim.

ON

BRIAR

Yardım galasının olduğu gün, iğrenç hissederek uyandım. Yavaşça doğruldum, zonklayan başımı ovuşturdum. Çarşaflarım sırlıklam olmuş ve etrafımda dönüyor ve kanım adrenalinle köpürüyor.

Bir kâbus daha gördüm. Zihnimden silinmeye başladı bile, ama hep aynı: uzun boylu, yüzü olmayan, bembeyaz bir figür beni sonsuz koridorlardan oluşan bir labirentte kovalıyor. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım ya da hangi yöne gidersem gideyim, her zaman peşimde. Nefesimi enseme hissediyorum.

İç çekiyorum, kendimi yataktan çıkmaya zorluyorum ve perdeleri açıyorum. Parlak güneş ışığı yatak odama giriyor ve gözlerimi acıtıyor. Yanağımı serin pencere camına dayayıp dışarıdaki sokağa bakıyorum. Londra'da sıradan bir yaz günü. Gökyüzü bulutsuz ve mavi. Ağaçlar esintiyle dalgalanıyor. Yakındaki bir sokak lambasına konan kuşun cıvıltısını izliyorum.

Hiçbirinden zevk alamayacak kadar yorgunum.

Koşuya çıkmam gerektiğini biliyorum ama bunu düşünmeye bile dayanamıyorum. Tıpkı kahvaltı etme, çalışma ya da duş alma düşüncesine dayanamadığım gibi. Hırsızlık olayından bu yana ruh sağlığım sürekli olarak dibe vuruyor ve bununla başa çıkmak gittikçe zorlaşıyor. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

İçimi çekiyorum, bikinimi giymek ve üzerime bir örtü almak için kendimi gardıroba sürüklüyorum. Biraz temiz hava ve güneş ışığı, yatağımda kış uykusuna yatıp kendime acımdan daha iyidir. Koridora çıkarken, havuza giden yolda hiçbir erkeğe çarpmamak için sessizce dua ediyorum.

Artık onlara zar zor bakabiliyorum. Garip dörtlü fantezimin yanı sıra, Matt beni otuz bir çekerken yakaladığından beri, beynim bu adama karğı inanılmaz derecede aptalca, yersiz ve saçma bir ağık beslemeye bağıladı. Michel'e provamda yardım ederken, her yerime nazikçe dokunurken, tek yapabildiğim

yüksek sesle inleme. Bütün araba yolculuğunu nemli iç çamaşırlarıyla geçirdim.

Sonra eve döndüğümde Glen ve Kenta tarafından karşılandım. Her geçen gün daha da çekici olduklarına yemin edebilirim.

Potansiyel takipçimin stresi beni uçurumun kenarına mı sürükledi bilmiyorum, ama bu adamlardan mümkün olduğunca uzak durmanın daha güvenli olduğuna karar verdim. Beni 7 gün 24 saat izlemek için işe alındıkları düşünülürse bu çok zor.

Neyse ki, mutfağa girdiğimde her yer bomboştu. Tökezleyerek kahve makinesine gidiyor ve bir fincan hazırlamaya başlıyorum. Makine tam buhar çıkarmaya başladığında, cam veranda kapılarının dışında bir hareket görüyorum. Kafamı kaldırdığımda Matt'in havuzumda uzun uzun yüzdüğünü gördüm.

Havuz benim gurur ve sevincim: neredeyse tam boy, küçük mavi cam taşlarla işlenmiş turkuaz fayanslarla kaplı. Yemyeşil yeşilliklerle çevrili mozaik bir avlunun içinde yer alıyor ve birkaç şezlonga bakıyor. Matt'in kaslı vücudunun suda zahmetsizce ilerleyişini ve neredeyse hiç su sıçratmayışını izledikten sonra bir fincan kahve daha doldurmaya karar veriyorum. Tabletimi tepsi gibi kullanarak ikisini de verandaya taşıyorum.

Matt beni fark ediyor ve yüzerek yanıma geliyor. Bütün vücudu güneşin altında kaygan ve ıslak bir şekilde parlıyor. Saçlarının arasından damlayan suya ve karın kaslarının sert, katı çizgilerine bakmıyorum.

"Sorun mu var?" Ben yaklaşırken soruyor.

Başımı salladım. "Seni burada gördüm ve kahve içmek isteyebileceğini düşündüm. Bunu nasıl karşıladığını bilmiyorum." Bardağı havuzun kenarına koydum.

Ona ihtiyatla bakıyor. "Siyah, mümkünse siyanürsüz olsun." "Beni seni zehirlemekle mi suçluyorsun?"

"Bunu senden beklemezdim, prenses."

"Peki, neden bunu öğrenmek için inanılmaz gözlem yeteneklerini kullanmıyorsun?"

Matt gözlerini kısarak bardağı eline alıyor ve belli belirsiz bir yudum alıyor. Yutkunurken boğazının hareketini izliyorum. "Güzel," diyor, sesi her zamankinden daha kalın. "Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum ve yakındaki bir şezlonga gidip içkimi ve tabletimi bırakıyorum.

"Yüzmüyor musun?" Arkamdan soruyor. "Biraz yüzmek istersen çıkabilirim."

Havuza özlemle bakıyorum. Su dalgalanıyor, ışığın parıltılarını yüksek bahçe duvarlarına yansıtıyor. "Gelemem. Etkinliklerden önce olmaz. Klor saçlarıma zarar verebilir."

"Tanrı korusun," diye mırıldanıyor.

Şezlonga uzandım. "Devam edebilirsin. Benim için fark etmez."

Başını sallıyor, sıcak kahveden birkaç yudum daha alıyor, sonra tekrar soğuk suya dalıyor. Arkama yaslanıp tabletimi açıyorum ve bazı e-postalara göz atıyorum. Yaklaşık on karın kası olan bir adam karşınızda ıslak ve yarı çıplak dururken konsantre olmak şaşırtıcı derecede zor. Birden fazla kez, Matt yüzerken onu izlemek için gözlerimin yukarı kaydığını fark ediyorum. Güneş üzerime vuruyor ve ben onun bronzlaşmış, kaslı vücudundan süzülen mavi suyu izlerken tenime işliyor. Her beş kulaçta bir duruyor ve dönüp beni kontrol ediyor.

Bütün çocuklar bunu yapar. Beni kontrol et. Ben spor salonundayken, Kenta her yarım saatte bir kafasını içeri sokar. Geçen gece banyoda uyuyakalmışım ve Glen'in endişeli bir sesle banyo kapısına vurmasıyla uyandım. Melekleri işe aldığımda, bu kadar korumacı olacaklarına gerçekten hazırlıklı değildim. Bu kesinlikle yaklaşan çöküşüme katkıda bulunuyor.

Ben izlerken Matt kucağını bitiriyor. Gözleri tekrar bana kayıyor ve bakışlarımız buluşuyor. Dolgun dudakları ayrılıyor. Bana başıyla küçük bir selam veriyor ve tekrar suyun altına dalıyor.

Tabletime geri dönüyorum, kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyor ve e-postalarımı boş boş bakıyorum. Ne yaptığımı hatırlayamıyorum. Bir hevesle Google'a *SAS military* yazıp çıkan ilk sonuca tıklıyorum.

Bilgileri gözden geçirdim. Etkileyici şeyler. Görünüşe göre SAS, Birleşik Krallık ordusundaki en seçkin birliklerden biri. Yaptıkları pek çok şey gizli ama besin zincirinde oldukça üst sıralarda görünüyorlar. Sayfayı aşağı doğru kaydırırken, özellikle bir kelime dikkatimi çekiyor.

İşkence.

Paragrafı tekrar okuyarak geri çekiliyorum.

Zorlu SAS işe alım sürecinin bir yönünün de, adayların İngiliz savaş esirlerine yaygın olarak uygulanan işkence yöntemlerine maruz bırakıldığı Sorgulamaya Direnç eğitimi olduğu söyleniyor.

Ağzım açık kaldı. Noktaları birleştirmeye başladığımda içimi bir korku kaplıyor.

Bir sıçrama sesi duyuyorum ve kafamı kaldırdığımda Matt'in havuzdan fırlayıp koşarak yanıma geldiğini görüyorum. "Ne oldu? Neyin var?" diye soruyor. "X seninle temasa geçti mi?"

"Ne dedin? Hayır, SAS'a bakıyorum." Gözlerimi dikip ona baktım. *"İşkence eğitimi mi aldın?"*

Saçındaki su damlacıklarını silkeleyerek gözlerini kırptırıyor. *"İşkence... sorgulamaya karşı direnç, evet."*

"Onlar..." Web sitesine tekrar baktım. "Bunları sana onlar mı yaptı? Sadece bir işe girebilmen için mi?" Gözlerim kelimelerin üzerinde geziniyor. *Aşağılanma. Aç bırakma. Uyku yoksunluğu. Başlık takma.*

Altını çizdiğim paragrafa bir göz atıyor, sonra gözlerini tekrar kaçırıyor. "Diğerlerinin yanı sıra."

"Ama bu barbarlık!"

"Bu gerekli," diye tersliyor. "Askerlerin gerçekten savaştıkları şeyle yüzleşmeleri için eğitilmeleri gerekiyor. Hayatta kalmalarının tek yolu bu."

"Ve öyle miydi?" Ben sordum. "Gerekli miydi?"

Midemde korkunç, acı bir his oluşuyor. Bir süredir Glen'in yüzünü merak ediyordum. Yara izinde tuhaf bir şey var. Bıçaklanmış, yanmış ya da vurulmuş gibi görünmüyor; bilerek oyulmuş gibi görünüyor.

"Glen'in yara izleri," diyorum. "Onları böyle mi aldı? Siz neden ordudan atıldınız ki?"

Çizgiyi aştığımı hemen anladım. Matt'in yüzünde okuyamayacağım kadar hızlı duyular titreşiyor. Tabletimi kapattığı gibi kapattı.

"Daha fazla sorma," diye bağıyor, alnında bir damar zonkluyor. "Bu saçmalığa bakma. Bunlar erkeklerin *hayatları*, güneşlenirken göz gezdireceğin eğlenceler değil." Kaşlarını çatarak tableti şezlonguma geri bırakıyor. İçimden irkildim. Kahretsin.

Özür dilemeye başlıyorum ama havuz kenarından gelen bir uğultu ile bölünüyorum. Kenta'nın statik sesi avluda çınlıyor. "*Carter.*"

Gözlerini benimkilerden ayırmayan Matt eğilip havuzun kenarında bıraktığı çift yönlü telsizi alıyor ve ağzına götürüyor. "Ne?"

"Bir kurye az önce bir paket teslim etti. Jack Ellis. Elinde 750'ye 750 ebatlarında kahverengi, işaretsiz bir kutu var. Hizmetin adı Jameson's Delivery."

"Kurye hala orada mı?"

"Evet. Paketin tasarımcıdan geldiğini söylüyor."

"Ben temizleyene kadar onu tutun."

"Anlaşıldı."

Matt bana döndü. "Bir teslimat mı bekliyorsun?"

Başımı sallayıp telefonumu çıkarıyorum. "Bu akşamki elbisem bu olacak. Evet, takip cihazı yeni geldiğini söylüyor." Ona ekranımı gösteriyorum.

Başını sallıyor. "Bırak adamı Kenta. Glen ne zaman geliyor?"

"Gelip kontrol etmesi için ona mesaj atarım."

"Anlaşıldı." Telsizi bıraktı. Ayağa kalkıyorum ve bileğimi tutuyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Elbiseyi kontrol etmek için. Hâlâ makyajımı seçmem gerekiyor."

Başını sallıyor. "İşaretlenmemiş, kuryeyle gönderilmiş bir pakete Glen gelip temizleyene kadar dokunmayacaksın."

"Neden Glen?" İtiraz ediyorum. "Neden yapamıyorsun?"

"Dems uzmanımızdı. Yıkımlar. Patlayan şeyleri en iyi o bilir."

Sinirlerim mideme baskı yapıyor. "Sence *patlayacak* mı?"

"İmkânsız değil." Benimkinin yanındaki şezlonga oturdu ve havlusunu aldı. "Tedbirli olmak üzmekten iyidir."

Uyuşukça başımı sallıyorum. Bir süre sessiz kalıyoruz, durgun mavi gökyüzüne bakıyoruz. Birbirimize dokunmasak da yirmi santimetre ötemde varlığını hissedebiliyorum, sanki vücudumun bir tarafına elektrik çarpıyor. Güneş mi yoksa yanaklarımı ısıtan bir kızarıklık mı bilmiyorum.

"Biliyor musun," diyor, "güvenlik açısından bu gece dışarı çıkmak gerçekten kötü bir fikir. Eğer evsiz çocukları bu kadar önemsiyorsanız, bağış yapın. Bir parti onlara yardım etmez."

"Gitmek zorundayım. Bunu

ben ayarladım." Gözlerini

kırpıştırıyor. "Bir dakika. Ne?"

"Etkinliği ben düzenledim. Bu benim hayır kurumum." Bana bakıyor.

Homurdanıyorum. "Kusura bakma,

Bu yeterince divaca değil mi? Eğer yardımı olacaksa sana zavallı bir pislik falan diyebilirim. Benim hakkımdaki korkunç varsayımlarının önüne geçmek istemem." Boynumu uzatıp bir o yana bir bu yana yuvarlıyorum. "Bu da ne demek oluyor? Tüm ünlülere karşı bir kan davan mı var? Yoksa beni sadece magazin gazetelerinden mi takip ediyorsun?"

"Tüm ünlüler," diye homurdanıyor. Bekliyorum ama genişlemiyor. "... Neden?"

"Kötü bir deneyim."

Ah, kahretsin. Daha önce ne kadar kendini beğenmiş aptalla çalışmak zorunda kaldığını tahmin edebiliyorum. Şöhretin aklını başından almasına izin veren pek çok yıldızla tanıştım. "Adil." Ayak parmaklarımı oynatarak pedikürümü inceliyorum. "Ben de ünlü insanlara güvenmem."

"Hayır mı?"

Başımı sallıyorum. "Pek çok insan bu sektörde olmak istiyor. Gerçekten zirveye çıkmayı başaranlar genellikle en acımasız olanlardır. Yerlerini almak için pek çok insanı ezmek zorunda kalıyorlar."

"Yapmadın," diye karşı çıkıyor. "Ünlü olmak için hiçbir şey yapmana gerek yoktu. O senin kucağına düştü."

Gözlerimi ona dikiyorum, o da omuz silkiyor. "Seni araştırdım. Okuldaki bir yetenek yarışmasında keşfedilmişsin. İki ay sonra Los Angeles'ta, *Friends'ten* beri en popüler gündüz kuşağı televizyon programının çekimlerindeydin. Şöhret için savaşmak zorunda kalmadın, sadece şanslıydın."

"Evet," diyorum usulca, dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Elbette. Çok ama çok şanslıydım."

Matt başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama daha söyleyemeden telsizi tekrar çatırdıyor.

"*Glen burada,*" diyor Kenta. "*Mutfığa gelin lütfen.*"

"Haber mi?"

"*Stalker'lar geri döndü.*" Teneke hoparlörden bile sesi acımasız geliyor.

"Ve?" Matt ayağa kalkarak sorar.

"*Bu hiç iyi değil.*"

İçim kıvrılıyor. Oh, Tanrım. Ne buldular?

Matt kahvesini aldı ve bana döndü. "Kenta'yla konuşacağım. Bana bir iyilik yap ve Glen paketi temizleyene kadar burada kal. İş bitince paketi yatak odanızın önüne bırakacak."

Uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum, ayak sesleri avluda kaybolurken şezlonga uzanıyorum. Kalbim boğazımda güm güm atıyor.

ON BİR

KENTA

Matt dışarıdan içeri giriyor ve mutfığa geçerek benimkinin karşısındaki tabureye oturuyor. Koltuğumun arkasında bıraktığım kapüşonluyu ona uzatıyorum.

"Teşekkürler," diyor ve nemli saçlarını silkeleyerek yerine oturtuyor. "Onu bana ver."

Bir yığın kâğıdı tezgâhın üzerine itiyorum. Bu sabah Colette'le konuşmak ve takipçilerin bulduğu tüm bilgileri toplamak için Angel HQ'ya uğradım. Görünüşe göre çok şey bulmuşlar. Ki bu hiç iyi bir şey değil.

"Çocuklar geçen yıl Briar'a karşı sürekli cinsel tehditlerde bulunan yüzlerce sosyal medya hesabını tespit ettiler," diye açıklıyorum. "X hakkında bildiklerimizi göz önünde bulundurarak, listeden kadınları, trol gibi görünenleri ve onu sevmek yerine ondan aktif olarak *nefret edenleri çıkardılar*. Geriye kırk büyük şüpheli kaldı."

Matt sertçe başını sallar. "O zaman işe koyulsak iyi olur."

Profilleri birlikte inceliyoruz. İğrenç şeyler. Briar'ın yaptığı hemen hemen her paylaşımında insanlar onu öldürmekle, tecavüz etmekle ya da dövmekle tehdit ediyor.

Matt ona çıplak fotoğraflarını gönderen erkeklerin listesini karıştırırken, "Bu saçmalık," diye mırıldanıyor. "Bütün bunlara nasıl katlanıyor?"

"Sanırım kalın bir deri geliştiriyorsun," diye mırıldandım.

Sol tarafımdaki cam veranda kapısı hızla açılıyor. Briar dışarıdan içeri girerken başımı kaldırıp bakıyorum. Minik siyah bir bikini giymiş, üzerine de bir çeşit ince ağdan yapılmış yarı saydam pembe bir bornoz atmıştı. Kalın sarı saçları başının üstünde toplanmış ve teni güneşten kızarmış.

Boğazımı temizleyip yüzüne odaklanıyorum. "Günaydın, Bayan Saint. Glen paketinizi temizledi."

"Hey, Kenta. Lütfen bana Briar de." Omzumun üzerinden bakarak öne doğru bir adım attı. Birden yanımdaki neredeyse çıplak vücudunun aşırı farkına vardım. "Ah. Görüyorum ki hayran mektuplarımı bulmuşsun."

"İnsanlar senin hakkında hep böyle mi konuşur?" Matt talep ediyor.

"On üç yaşımdan beri. Dediğim gibi. Çok *şanslı* bir çocuktum." Elindeki fincanı bulaşık makinesine bırakıyor, sonra da hızla odasına dönüyor. Başka bir dosyanın kenarıyla oynayarak gidişini izliyorum.

Şu ana kadar Briar benim için biraz gizemliydi. İtiraf etmeliyim ki, buraya ilk geldiğimizde ve halkla ilişkiler çalışanına küfrettiğini duyduğumda, onun da şımarık bir ünlü olacağından endişelenmiştim. Ama bence aslında çok tatlı biri. Yemek pişirirken bizim için hep fazladan yemek yapıyor. Spor aletlerini ve havuzunu kullanmamıza izin veriyor. Tanrı aşkına, bize uyuyacak bir yer bile veriyor.

Bir teorim var: Kaba ya da şirret olduğunu hiç sanmıyorum. Bence o sadece çok özel, zeki bir kadın ve medyayı bir keman gibi çalıyor.

Son birkaç gecedir, mesaim bittikten sonra havuz evindeki odama dönüp Briar'ı araştırıyorum. Dergi makalelerinden twitter başlıklarına kadar her şeyi okudum. Anlayabildiğim kadarıyla, Briar'ın 'kötü kız' kişiliği çoğunlukla diğer ünlülerle 'drama' başlatmasından kaynaklanıyor, ancak açıklamalarına baktım ve küçük tartışmalar başlatıyor gibi görünmüyor. Sadece geçtiğimiz hafta içinde, bir süper modeli tehlikeli zayıflama ilaçlarının reklamını yaptığı için; bir yönetmeni kadın oyuncularına az ödeme yaptığı için; bir rapçiyi personeliyle el ele tutuştuğu için eleştirdi. Eğer bu hikayeleri uydurmuyorsa -ki bu mümkün- dram yaratmıyor. Şöhretini, yaptıkları boktan şeylerin yanlarına kâr kalacağını düşünen güçlü insanları ifşa etmek için kullanıyor.

Bu ilginç bir halkla ilişkiler modeli. Kamuoyu önündeki kavgalardan kaçınmaya çalışmak yerine, aktif olarak yanlış davranan ünlüleri çağırıyor, onlarla kavga ediyor ve trend olmaya devam ediyor. Düşman edinme konusunda endişelenmesine gerek yok, çünkü onun tüm şakası şirret ve sevimsiz olmak. Ve ne kadar çok yıldız ondan nefret ederse, o kadar çok gündemde kalıyor. Bu dahice, gerçekten.

Elbette, yaptığı şeyin bu olduğundan emin değilim. Hâlâ daha fazla veriye ihtiyacım var.

Matt elimin altındaki dosyaya başını sallıyor. "En iyisini sona mı saklıyorsun?"

Göz kırpıyorum. "Ah. Evet. Colette'in en çok endişelendiği dosya buydu." Dosyayı ona uzatıyorum ve o da birkaç sayfa yazıcı kâğıdını karıştırıyor.

"Daniel F," diye okuyor.

Başımı salladım. "Birkaç yıl önce, Briar'ın dışarıda çekilmiş fotoğraflarını yüklediği bir hayran hesabı açmıştı. Paparazzilerin yapmadığı bir şey değildi; ama onları satmak yerine, hepsini korkunç bir şekilde yazılmış şiirlerle birlikte sayfasına yükledi ve ona 'karısı' dedi. Julie ile konuştum, görünüşe göre her yıl doğum gününde ona çiçek gönderiyormuş." Sayfaya dokunuyorum. "Bunlar o hesaptaki binlerce DM'den sadece bazıları."

Matt mesaj listesine göz gezdirir. "*Mutlu yıllar Angel,*" diye yüksek sesle okur. "*Seni havuz partinde izledim. Her yerini tıraş ediyor musun? X.*" Yüzünü buruşturarak bir sonrakine bakar. "*Angel, diğer erkeklerin yanında böyle açık kıyafetler giyme. Vücudunu benim için saklamalısın. X. Tanrım.*"

"Devam et."

"*Seni her düşündüğümde gülümsüyorum. Sence de güzel bir gülümsemem yok mu? X.*" "Eklediği fotoğraf diğer tarafta."

Matt sayfayı çevirir. Resmi görünce yüzü karardı. Bu resim X'in gülümsemesi.

"Daniel 2017'de bu isimle paylaşım yapmayı bıraktı," diye açıklıyorum, "ancak bir grup anonim hesap aynı IP adresinden onun sayfasına ürkütücü mesajlar yazdı. Bu hesaplardan biri daha dün gece mesaj atmış. '*Bütün günümü evimiz için mobilya sipariş ederek geçirdim. Sonunda birlikte yaşamak için sabırsızlanıyorum, benim güzel karım. X*'"

"Daniel mesajlarını hep X ile mi bitirirdi?"

Başımı salladım. "Sadece bir öpücük olabilir. Ama ben tesadüflere inanmam." "Hayır," diyor açıkça. "Ben de inanmam. Onu daha yakından incelemeliyiz." Arkamızda Briar'ın kapısı açıldı. "Matt," diye sesleniyor.

"Hm?"

"Buraya gel."

Matt kımıldamıyor. İçim daralıyor. Bir sorun var, sesini duyabiliyorum. Kağıtları bırakıp yatak odasına doğru ilerliyorum. Karton kutu halının üzerinde açık duruyor ve yatağının üzerine ışıltılı gümüş bir elbise serilmiş. Briar yanında duruyor ve elinde bir zarf tutuyor. Yüzündeki donuk ifade olmasa bunun tasarımcıdan bir not olduğunu düşünebilirdim. Sözsüzce bana uzatıyor.

Bir fotoğraf çıkardım. Briar'ın sadece iç çamaşırlarıyla durduğu bulanık bir fotoğraf. Pencereden çekilmiş.

Kahretsin.

"Bu montajdan mı?" Sakin kalmaya çalışarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Diğer tarafta bir mesaj var." Sesi boğuk. Fotoğraflı çeviriyorum.

Gümüş güzel ama ben seni en çok beyaz giydiğinde seviyorum. X

Nefesimin altında küfrediyorum. "Carter," diye bağıriyorum. "Buraya gel." "Neler oluyor?" Matt arkamdan gelerek sordu.

Ona fotoğrafı gösterdim. Bir kez baktı ve telefonunu çıkardı. "Briar. Bana tasarımcının numarasını ver."

"Kuryeyi arayacağım," dedim. "Paketin içine kimin koyduğunu öğrenirim." Ayrıldık. Kurye servisini aradım. Bir kadın sesi cevap verdi. "*Jameson'ın teslimatı, nasıl yardımcı olabilirim?*"

"Merhaba," diyorum kibarca. "Kuryelerinizden biriyle konuşmak istiyorum, Jack Ellis, lütfen. Acil bir durum var."

"Elbette, efendim." Bir tıkırtı ve parazit sesi duyulur. Hattan bir gencin sesi geliyor.

"Um. Alo?"

"Briar Saint'in evine getirdiğin paketi kim kurcaladı?" diye sordum. "Biri sana içine koyman için bir şey mi verdi?"

"Ne-ne?" Çocuk kekeliyor. "*Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.*"

"Seni ihbar etmeyeceğim," diyorum sakince. "Sadece mektubu size kimin verdiğini bilmem gerekiyor. Eğer öğrenemezsek Bayan Saint'in güvenliği tehlikeye girer."

Bir duraklama oldu. "*Hiçbir şey bilmiyorum,*" sesi boğuk.

"Bana şimdi söylersen başın belaya girmez. Bana söylemezsen ve Briar'ın canı yanarsa, adın ülkedeki tüm dergi ve gazetelere çıkar. Bununla bizzat ilgileneceğim."

Daha da uzun bir duraklama oluyor. "*Sokakta güvenlik kapısının yanında duruyordu,*" dedi sonunda. "*Kutuyu kesip açmam ve zarfı içine koymam için bana beş yüz sterlin teklif etti.*"

Öne doğru eğildim. "Neye benziyordu?"

"*Yüzünü görmedim. Kapüşonlu bir tişört ve güneş gözlüğü takıyordu. Ağzını bağladığı bir atkısı vardı.*"

Burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Ninja gibi giyinmiş olması sana onun için kaçakçılık yapmaman gerektiği konusunda bir ipucu vermedi mi?" Sesimi olabildiğince eşit tutarak soruyorum.

"*Bak dostum, özür dilerim. Sadece bir hayran mektubu falan olduğunu düşündüm. Bomba gibi bir şey olsaydı bunu yapmazdım.*" Tereddüt etti. "*Kahretsin, o iyi mi? Beni dava edecek mi? I-*"

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim," diye araya giriyorum. "İşinize yarayacak bir şey hatırlarsanız lütfen bu numarayı tekrar arayın." Matt mutfığa geri döndüğünde aramayı sonlandırıyorum. "Eee?"

Kaşlarını çatıyor. "Biz ayrıldıktan birkaç dakika sonra alarm sisteminde bir hata oldu. Bir hata olduğunu düşünmüşler."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek laneti geri püskürtüyorum. Her çaldığında görmezden geleceksen, bir güvenlik sistemine sahip olmanın ne anlamı var ki? Matt'e kuryeyle yaptığım konuşmanın özetini anlatıyorum ve Matt'in suratı daha da asılıyor.

"Çocuğu ihbar etmeliyiz," diye homurdanıyor. "Kızı tehlikeye attı."

"O sadece genç, fakir ve aptaldı. Anlamadığım şey X'in onu ilk etapta nasıl bulduğu. Arabayı takip eden birini fark ettiniz mi?"

randevuya arabayla mı gittiniz?"

Matt başını sallar. "Dışarıda gazeteciler vardı, izini bulmak zor olmazdı. Sanırım-" Briar arkasından gelip omzuna dokununca sıçradı.

"Tırnak randevum var," diyor sessizce. "Kuaföre gitmem gerekiyor."

Matt hemen, "Hayır," der. "Mümkün değil. Bunu çözene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Gözlerini ovuşturuyor, yorgun görünüyor. "Tırnaklarım bu haldeyken dışarı çıkamam. Bu şeylerde mani kameraları var."

"Mani kameraları mı?"

Ters ters bakıyor. "Yarın manşetlerin dezavantajlı çocuklar yerine benim tırnak etlerimle ilgili olmasını gerçekten istemiyorum."

Tanrım. Çok garip bir dünyada yaşıyor.

Aklıma bir fikir geldi. "Güzellik terapisti olarak çalışan bir komşumuz var. Onu arayıp ev ziyareti için müsait olup olmadığını sorabilirim."

Matt başını sallar. "İyi fikir."

Nin bizim binamızda yaşayan altmış yaşında çok tatlı bir kadın. Glen bir keresinde lavabosunun tıkanmasına yardım etmişti ve o zamandan beri bizi haftada bir kez ev yapımı yemeklerle beslemek için üst kata çağırıyor. Güzellik terapisti olarak çalışıyor ama anladığım kadarıyla şu anda işleri oldukça hafif. Aylardır gizlice elektrik sayacına yükleme yapıyoruz.

Briar'ın itiraz etmesini bekliyorum ama neredeyse sıkılmış görünüyor, elini belli belirsiz sallıyor. "Tabii. Her neyse. Aramayı yap." Odanın etrafına bakınıyor. "Ben banyo yapacağım. Peeling ve... her neyse."

Odadan dışarı fırlıyor. En azından bu karmaşadan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

ON İKİ

BRIAR

Çatlamaya başladığımı hissedebiliyorum.

Çok yorgunum. Çok, çok yorgunum. Uykusuzluğa ve kâbuslara daha fazla dayanamıyorum. İnatçılık ve göz altı kapaticısıyla kendimi bir arada tutuyorum ama yıprandığımı hissedebiliyorum.

Kenta ve Matt'in çağırdığı tatlı güzellik terapisti Nin, tırnaklarıma dikkatle bir son kat uygularken neşeyle gevezelik ediyor. Cevap vermeye çalışıyorum ama bir türlü söylediklerine odaklanamıyorum.

Beni buldu. Tekrar. Beni takip ediyor. Beni izliyor. Şu anda bile bir pencereden içeri bakıp fotoğraf çekmeye hazırlanıyor olabilir. Yatak odamın penceresine, sonra da banyoya bakıyorum, sanki bir anda ortaya çıkabilirmiş gibi.

Neyse ki Nin mutlu bir şekilde sohbet ediyor ve ikimiz için de sohbeti sürdürüyor.

"Gençken güzellikten hiç hoşlanmazdım," diye kıkırdıyor, tırnaklarımın kenarlarını temizlemek için bir Q-Tip kullanıyor. "Tam bir erkek fatmaydım. Sadece ders çalışmak isterdim."

"Manikür işine nasıl girdin peki?" Kendimi konuşmaya geri dönmeye zorlayarak soruyorum.

"Halkla İlişkiler eğitimi aldım. Tayland'dayken büyük bir telefon şirketinin CEO'su için çalışıyordum. Ama şirket iflas etti, ben de kocamla buraya taşındım." İç çekiyor. "Taşındıktan kısa bir süre sonra ayrıldı. Halkla ilişkiler alanında bir iş bulmaya çalıştım ama buradaki işverenler yabancı diplomalara güvenmiyor. Bu yüzden güzellik yapıyorum. Eski kocam, çocuklar büyürken onlar için hiçbir şey ödemedi. Onların iyi üniversitelere gidebilmelerini istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bu yasadışı. Eğer nafaka ödemeyi reddederse, bunun için ona dava açabilirsiniz."

Dünyanın en komik şakasıymış gibi gülüyor. "Avukata verecek param yok. Tırnakların tamam, tatlım, sadece nemlendireceğiz ve sonra gitmeye hazırsın."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Bir şişe losyona uzanıp ellerinin arasında biraz ısıtırken mektubu tekrar düşünüyorum. X'in dokunduğu bir şeyin evimde olduğu fikrinden nefret ediyorum. Burada bile ondan güvende değilim.

Seni beyazlar içinde daha çok seviyorum.

"Oh, oops!" Nin aniden dönüp losyon şişesini devirince sıçradım. Bir an orada öylece donmuş bir şekilde oturup çıplak kalçama dökülen losyona baktım. Halımın üzerine. Hatta bir kısmı çarşaflarıma sıçradı.

Ve sonra tamamen kaybediyorum.

"NE YAPIYORSUN?" Bağırıyorum, sesim yükseliyor. Korku içimi sarıyor ve sendeleyerek ayağa kalkıyorum. "BAK NE YAPTIN!"

Bacağımdaki losyonu ovalayarak silmeye çalışıyorum ama sadece cildime bulaşıyor. Nin özür dileyerek şişeye uzanıyor ama şişeyi deviriyor. Zemine dökülüşünü, halımın üzerinde yapış yapış parlayışını izliyorum. Hasta olacağım.

Ağzım açıldı. "DEFOL!" Bağırıyorum. "*HER YERDE! NE YAPTIN SEN?*"

Elleri omuzlarımda kenetleniyor ve Matt ortaya çıkıp beni kabaca odadan çıkarıp gömme dolabıma iterken nefes nefese kalıyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ama Nin'in yan odada ağlamaya başladığını duyabiliyorum. Elini elektrik düğmesine vurarak bana bakıyor. Öfkeli görünüyor, çenesi sıkılmış, burun delikleri açılmış.

"SENİN DERDİN NE LAN?" Kükrüyor. Açıyorum ama sözümü kesti. "Tanrı aşkına, neden farklı bir şey beklediğimi bilmiyorum. Sen de tıpkı diğerleri gibisin! Sırf parası var diye diğer insanlara *bok* gibi davranabileceğini sanan küçük, şımarık bir zengin kız."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Zihnim saatte 50 mil hızla çalışıyor. Az önce ne olduğunu bilmiyorum. Anlayamıyorum. Neden bu kadar korktum bilmiyorum-

Matt'i üstümden ittim. "Git başımdan."

Öfkeyle bir adım geri çekilir. "Ne? Ne yapmış olabilir ki ona böyle saldırdın?"

"O... o losyonu döktü-"

"Karnını doyuracak parayı zar zor kazanıyor!" Kükrüyor. "Hiç göremediği çocuklarına bakmak için üç işte çalışıyor! Sen sadece lanet bir Instagram paylaşımı yaparak onun yıllık maaşının beş katını kazanıyorsun, o yüzden *sakin* ona senden daha değersizmiş gibi bağırmaya kalkma!"

Mavi gözleri benimkilere öyle çiğ ve mutlak bir nefretle bakıyor ki doğru dürüst nefes alamıyorum. "Defol!" Aniden çılgılık atıyorum, elimdeki en yakın nesneyi kapıyorum - kabarık pembe ponponlu bir çanta - ve kafasına fırlatıyorum. Bana kaşlarını çatarak kolayca savuşturuyor, sonra dönüp gidiyor ve dolabın kapısını arkasından çarpıyor. Kapıdan Nin'in boğuk hıçkırıklarını ve onunla konuşurkenki alçak, yatıştırıcı sesini duyabiliyorum.

Yere düştüm. Gözlerim yaşıyor. Her tarafım titriyor. *Korkuyorum*, on altı yaşımdan beri hiç olmadığım kadar *korkuyorum*. Delirecekmişim gibi hissediyorum.

Yıkılma, kendime sıkıca söylüyorum. *Yıkılma. Yıkılamazsın.*

Birkaç derin nefes alıyorum, sonra kalkıyorum ve hazırlanmaya devam etmek için kendimi zorluyorum. Cildimdeki yapışkan losyonu siliyorum, makyajımı tazeliyorum ve gümüş rengi flapper elbisemi giyiyorum. İlk denediğimde gösterişli ve seksi olduğunu düşünmüştüm ama şimdi seksi olmak *istemiyorum*. Bir sümüklü böcek kadar çıplak hissediyorum. Keşke kendimi bir paltoya ve güneş gözlüklerine sarabilsem ve arka planda kaybolabilsem.

Kapıya hafifçe vuruldu. Kapıyı açtığımda düzgün siyah bir takım elbise giymiş Kenta'yı görüyorum. Her zamanki nazik gülümsemesi yerine yüzü donuk ve sert. Tabii ki öyle. Az önce altmış yaşındaki tatlı komşusunu gözyaşlarına boğdum. Muhtemelen benden nefret ediyordur. "Gitmeye hazır mısın?" Soğuk bir şekilde soruyor.

Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum, elbisemin eteğini düzeltiyorum ve el çantamı alıyorum.

Bu geceyi nasıl atlatacağımı bilmiyorum.

ON ÜÇ

BRIAR

Araba galanın dışında dururken etrafımızda kameralar yanıp sönüyor. Matt önce yola çıkıyor ve bana sertçe elini uzatıyor. İç çamaşırımı göstermemeye dikkat ederek bacaklarımı sallıyorum ve sokağa çıkmama yardım etmesine izin veriyorum. Fotoğrafçılar etrafımda toplanmış, sorular soruyorlar. Onların arkasında bir basın çukuru var; çeşitli haber kuruluşlarından uzun bir muhabir sırası, kameramanlarının yanında duruyor. Hayırseverliği duyurmak için mümkün olduğunca çok kanalı davet ettim. Ama şu anda buna pişman olmaya başladım.

Hâlâ titrek ve tuhaf hissediyorum. Bütün araba yolculuğu boyunca dönüp duran düşüncelerimi sakinleştirmeye çalıştım. Yatak odasındaki çıldırmış halim kafamın içinde tekrar tekrar oynuyor.

Matt kalabalığın arasından ilerlemeye çalışırken kolundan tutup onu geri çekiyorum. "Kolunu ver bana," diye mırıldandım.

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Ne?"

"Kolun. Anaokulunu geçtin mi? Bu şey." Takım elbise ceketinin kalın kumaşından pazusunu dürtüyorum.

İtiraf etmeliyim ki, yeni kıyafeti içinde inanılmaz görünüyor. Michel ona siyah yakalı ve kravatlı lacivert bir smokin giydirdi. Kıyafetler vücuduna mükemmel uyum sağlıyor ve renk gözlerini mürekkep mavisi gösteriyor. Ben ona bağırmadan önce Nin saçlarına bir şeyler yaptı, jöleyle şekillendirerek alnının üzerinde şık bir şekilde dalgalanmasını sağladı. Bana hançer gibi bakmasa Hollywood'un mükemmel erkek arkadaşına benzeyecekti. Yavaşça bana dirseğini uzatıyor, ben de elimi dirseğine dolayarak onu bahçe partisine giden güllerle kaplı kemerli yola doğru hafifçe çekiyorum. Biz ilerlerken en yakındaki gazeteci öne çıkıyor ve mikrofonunu yüzüme doğru tutuyor.

"Şimdi olmaz," diyorum dişlerimi sıkarak.

Biz onun yanından girişe doğru yürürken Matt kaşlarını çatıyor. Glen ve Kenta bizi uzaktan takip ediyor, gölgelerin içinde eriyip gidiyorlar. Buraya gelirken ikisi de bana tek kelime etmedi. Glen bile gözlerime bakmadı. "Bu gecenin bütün amacı basınla konuşmak değil mi?" Sesinden küçümseme damlıyordu.

"Sonra," diyorum. Bununla yüzleşmeden önce bir içkiye ihtiyacım var. "Önce konuklarla konuşalım. Geldikleri için onlara teşekkür etmeliyim."

"Bu insanların hiçbirine söyleyecek bir şeyim yok."

"O zaman kaşlarını çat ve hepsini görmezden gel," diye mırıldanıyorum. "İnsanlar bizim cennette yaratılmış bir çift olduğumuzu düşünecek."

Bana sinirli bir bakış attı. Görmezden geliyorum, onu kemerli geçitten bahçeye çekiyorum. Yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum.

Etkinliği mükemmelleştirmek aylar sürdü. Eski bir Tudor arazisinde, erik ağaçları ve büyük, oyma çalılarla dolu geniş bir özel bahçe ayırttım. Peri ışıkları ve yumuşak, yarı saydam kumaştan akarsular ağaçların arasından geçirilerek tüm mekana tuhaf, rüya gibi bir etki kazandırıldı. Yükseltilmiş küçük bir sahnede bir yaylı çalgılar dörtlüsü Taylor Swift'in *Wildest Dreams* şarkısının klasik bir versiyonunu çalıyor. Arkalarında bu gecenin bir hayır etkinliği olduğuna dair tek kanıt var: *Evsizlere Yardım* adını duyuran tek, zevkli bir poster. Yanında selfie çeken bir avuç Instagram modeli var. İç çekiyorum.

Evet, zengin insanların evsiz çocuklar için para toplamak amacıyla bir araya gelip binlerce dolarlık şampanya içmelerindeki ironiyi anlıyorum. Ne yazık ki ünlüler böyle çalışıyor. Bağış yaparken *görünmek* istiyorlar. Eğer tüm davetlilere GoFundMe sayfasının linkini gönderseydim, bu doğrudan spam klasörlerine giderdi. Bu etkinlik bir gösteri. *Olunması* gereken bir yer. Kurulumu on binden fazla tuttu ama biletlerin tanesi bin beş yüz sterlin ve yüzlerce misafirimiz var. Halihazırda aldığımız bağışları da eklersek, bir gecede bir milyon pounddan fazla para kazanmış olacağız. Ayrıca muazzam bir medya ilgisi var. Kâr buna değer, ama *Tanrım*, yardım etmeye çalıştığımız çocuklar sokaklarda ölürken havyar ve buzdan heykellere para saçmak çok tatsız geliyor.

Süslü elbiseleri ve pahalı küpeleriyle ıslıl ıslıl parlayan, sessizce sohbet eden insan kümelerinin arasından geçerken Matt sessiz. Çoğu benimle konuşmak için öne çıkıyor, davet için kibarca teşekkür ediyor ve

Matt'i utanmadan bir aşağı bir yukarı süzüyorlar. Bağımı sallayıp tüm sorularını yanıtlıyorum, ama kendimi sersemlemiğ gibi hissediyorum. Zihnim yatak odama geri döndü. Birinin elini sıkmak için uzanıyorum ve gümüş tırnaklarım peri ışıklarının altında parlıyor. Utançtan içim içimi yiyor.

Tanrım. O zavallı kadına çok *kötü* davrandım. Onu *ağlattım*.

Beyaz takım elbiseli bir adam elinde gümüş bir kanepe tepsisiyle yanımızdan geçiyor. İkimize de birer tane ikram ediyor ve Matt sinirli bir ifadeyle el sallayarak onu uzaklaştırıyor.

"Havyar mı?" Bana soruyor. "Tesco Value kuru fasulye daha uygun olmaz mıydı?"

"Kapa çeneni."

"Evsiz çocuklar tam olarak nerede?" Etrafına bakınarak yüksek sesle soruyor. "Parti sözde onlar için; kanepelerden ve canlı müzikten hoşlanacaklarını düşünmüyor musun?"

"Birilerini davet etmenin daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?" Mırıldanıyorum. "Herkesin Instagram hikayeleri için dekor olarak kullanılırlar. Bu insanlıktan çıkarmak olur. Sadece parayı alsalar daha iyi."

Ağzı buruşuyor.

Sinirden içim içime sığmıyor. "Bak, lütfen bana ünlü insanlarla sorununun ne olduğunu söyler misin? Hepimizin şımarık aptallar olduğumuzu düşünmeni anlıyorum, ama burada aslında iyi bir şey yapmaya çalışıyoruz." Cevap vermiyor. Kaşlarımı çatıyorum. "*Söyle bana*. Bir ünlüyle yaşadığın 'kötü deneyim' neydi? Çünkü şu anda sebepsiz yere bir pislik gibi davranıyorsun."

Bana ters ters bakıyor. "Pislik gibi mi davranıyorum? Bu komik; bugün hiçbir zavallı insanı ağlattığımı sanmıyorum."

Yanaklarım kızarıyor. Görmezden geliyorum. "*Anlat bana*."

"*İyi*." Sarhoğ futbolculardan oluğan bir kalabalığın yanından süzülerek geçiyoruz. İçlerinden biri bana doğru sendeleyerek geliyor ve Matt elini sırtıma koyarak, o tekrar yürüyüp gidene kadar ona ters ters bakıyor. "Son ünlü işimizde kız beni baştan çıkarmaya kafayı takmıştı. Kendi kişisel mücadelesi gibiydi. Sürekli beni yakalıyor, kucağıma oturmaya çalışıyordu. Sürekli ellerini pantolonuna sokmaya çalışan bir paparazzi kalabalığında birine eşlik etmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Şahsen o zevki tatmadım. Ben genellikle eşlik eden kişiyim." Yine de evden her çıkışında pantolonuma el sokulmaya çalışılıyor. Pek çok insan, rızası olsun ya da olmasın, ünlülerin cinsel organlarına dokunmanın büyük bir başarı olduğunu düşünüyor.

Yakındaki bir grup oyuncuyu tarayarak başını sallıyor. "Aslında onunla yatmak istemememi umursamadı. İsteddiği her şeyi elde etmeye alışkındı ve beni istiyordu, bu yüzden beni alabileceğini düşündü. Bana para ödediği için bana sahip olduğunu düşünüyordu. Benim fikrim önemli değildi." Telefonunu garsonun eline tutuşturan ve fotoğrafını çekmesini isterken dolu bir içecek tepsisini deviren bir müşteriye ters ters bakıyor. "İşte sevmediğim şey bu. Yetki sahibi olmak."

Yoldan geçen bir tanıdığıma kibarca gülümsüyorum. "Ne oldu?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

Bir an sessiz kaldı. "Bir gece limuzinin arkasında beni öptü. Artık canıma tak etmişti. Oracıkta işi bıraktım ve onu reddettiğim için o kadar kızmıştı ki ailesini aradı, sızlanıp ağlayarak onu zorladığımı söyledi."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Aman Tanrım, Matt."

Başını sallıyor. "Neyse ki arabada güvenlik kamerası olduğunu unutmuş. Eğer olmasaydı, bugün burada olmazdım." Karşıdan bana bakıyor. "Bana inanmıyorsan kaseti görebilirsin."

Kolunu tutarak yürümeyi bırakıyorum. "Başına gelenler için üzgünüm," diyorum ona dürüstçe. "Hiç kimse iş yerinde cinsel tacize uğramamalı."

Elimi üzerinden itiyor. "Kimse iş yerinde sözlü tacize uğramamalı," diyor sessizce. Bir taş yutmuş gibi hissediyorum.

Ben daha cevap veremeden, elinde kocaman bir fotoğraf makinesiyle bir fotoğrafçı yolumuza çıkıyor. Bu gece her zamankinden daha gerginim ve onun aniden ortaya çıkması beni ürkütüyor.

"Senin basın çukurunda olman gerekmiyor mu?" Sertçe sordum.

Fotoğrafçı şaşırmış bir şekilde gözlerini kırptırır. "Ben etkinlik fotoğrafçısıyım. Beni sosyal medya için fotoğraf çekmem için mi tuttunuz?"

Oh. Doğru ya. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Özür dilerim, patlamak istememiştim. Ben sadece... gerginim."

Sırıttıyor. "Sorun değil, Bayan Saint. Bu akşam çok güzel görünüyorsunuz." Kamerasını oynatıyor. "Yeni erkeğinizle bir fotoğrafınızı çekebilir miyim?"

Matt'e bakıyorum. Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor, sonra eğilip dudaklarını yanağıma değdiriyor. Kamera yanıp sönüyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Matt'in ağzı kayboluyor. Geriye sadece sıcak bir yüz ve limonlu tıraş losyonunun kalıcı kokusu kalıyor.

"Muhteşem." Adam kamerasını kontrol ederek şöyle diyor. "İkiniz çok hoş bir çift olmuştunuz." Grubun birkaç fotoğrafını çekmek için süzülerek uzaklaşıyor.

"Peki, çalışanlarına bok gibi davranmanın doğru olduğunu düşünmenin bir nedeni var mı?" Matt sohbet eder gibi soruyor.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, sonra kalabalıktan uzaklaşıyorum ve bahçenin bir tarafını kaplayan açık büfe masasına doğru ilerliyorum. Masa, parmak yiyeceklerle dolu narin kristal tabaklarla döşenmiş. Masanın ortasında buzdan bir kuğu heykeli eriyor ve ıslıl ıslıl parlıyor, etrafı da köpüklü şampanya kadehleriyle çevrili.

"O fotoğrafla ne yapacak?" Matt arkamdan gelip soruyor. "Bir genç kızın yatak odasının duvarına yapıştırılmayacağım, değil mi?"

"Gerçekten o kadar çekici olduğunu mu düşünüyorsun?" Mırıldanıyorum, bir kadeh şampanya kapıp geri atıyorum. Tanrım. Gerçekten iyi hissetmiyorum. Tenim uyuşmuş ve başım dönüyor. Bayılırsam ne olacağını merak ediyorum. Matt beni yakalar mıydı, yoksa düğmeme izin verip baygın bedenimin üzerinden geçer miydi? Boş bardağı titreyen bir elle yere bırakıp diğerine uzanıyorum. "Bir içki ister misin?"

Matt cevap vermiyor. Ona bakıyorum. Kaşlarını çatmış, orta mesafeye bakıyordu. "Matt?"

"İşte bu," diye mırıldanıyor. Midem bulanıyor. Aman Tanrım. Az önce X'i mi gördü? Bakışlarını takip etmek için dönüyorum ama tek gördüğüm ağaçlar.

"Bu ne?"

"Neden bu kadar tanıdık geldiğini hatırlıyorum." Ani bir kahkaha attı. "Glen'de yıllar önce senin bir resmin vardı. Bütün bir tur boyunca çantasında taşıdı."

Kan basıncım yükseldi. "Ciddi misin sen?"

Ağzını o kadar hızlı kapatıyor ki çenesi tıkırdıyor. "Bunu sana söylememeliydim."

"*Tamam* o zaman." Açıkçası şu anda bu bilgiyi işleyecek duygusal bant genişliğine sahip değilim. Daha sonra düşüneceğim. Derin bir nefes alıyorum ve kadehimi dudaklarıma götürüyorum.

"B!" Arkamdan biri bağılıyor. "Bu sen misin?!"

Donup kalıyorum, vücudumdan bir soğuk dalgası geçiyor. Hayır. İmkânı yok. Dünyada bana *B* diyen tek bir kişi var ve o da şu anda görmek isteyeceğim son kişi.

Belki de böyle bir pislik olduğum için bu benim karmamdır.

Yavaşça arkamı dönmeye ve eski yıldızım Thomas Petty'nin yüzüne bakmaya zorluyorum kendimi.

ON DÖRT

BRIAR

Hatırladığım çelimsiz genç çocuktan çok farklı görünüyor. Çok kilo almış ve kahverengi kıvrıkcık saçları kısacık kesilmiş, jöleyle geriye doğru taranmış. Ya ergenlik ona son derece nazik davranmış ya da çene dolgusuna yatırım yapmış.

Peri ışıkları gözlerinde parılıyor ve bana belli belirsiz gülümserken tenine yumuşak bir ışıltı yayıyor. Göğsümde bir sızı hissediyorum. Onunla en son düzgün bir konuşma yaptığımda on altı yaşındaydım, kapısının önünde hıçkıra hıçkıra ağlıyor, basına bir açıklama yapması için ona yalvarıyordum.

Bu çok garip. Hep onunla bir daha konuşmak zorunda kalırsam delireceğimi düşünürdüm. Ama bunun yerine, içimi bir özlem dalgası kaplıyor. Hayatımı tamamen mahvetmeden önce en iyi arkadaşımdı. O zamandan beri hiç arkadaşım olmadı. Onu kaybettiğimden beri geçen on üç yılda tek bir arkadaşım bile olmadı.

Ne kadar iç karartıcı.

Kalabalıkta bir telaş başladı. İnsanlar ikimizi birlikte gördükçe fısıldaşmaların başladığını şimdiden duyabiliyorum. Ben orada aptalca dururken, yakındaki bir model arkadaşına dönüp yüksek sesle tıslıyor, "Aldattığı adam değil mi o? Sence hâlâ araları bozuk mudur?"

"Thom," diye mırıldandım. "Burada ne işin var? Artık Los Angeles'ta yaşadığını sanıyordum."

Kolayca omuz silkiyor. "Yarın geri döneceğim. Bir iş seyahatindeyim ve bu gece yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Umarım uğramamın bir sakıncası yoktur."

Evet, söylemek istiyorum. Ben umursuyorum. Siktir git.

"Sadece bağış yaptığınızdan emin olun," diye mırıldandım.

Gülüyor, omuzları hafifçe gevşiyor ve masadan bir kadeh şampanya alıyor. "Elbette. Peki bu kim?" Geniş bir gülümsemeyle Matt'e döner. "Artık çıkıyor musunuz?"

Matt yanımda adeta dönüşüyor. Bir an sessiz ve metanetli, bir an sonra ise dostluğun timsali oluyor. Thom'un elini iki elinin arasına alıp sırtıyor.

"Adım Matt Carter. Seninle tanışmak harika dostum. Briar bana senin hakkında her şeyi anlattı."

Ona bakıyorum.

Thom homurdanıyor. "O zaman hakkımda iyi bir izlenim edineceğinden şüpheliyim. *Goss* dergisine ne demiştin?" Bana eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Seni bir Saint Bernard gibi yediğimi mi?"

Matt ben cevap veremediği için onu başından savıyor. "Bana ikinizin *Hollywood House* setinde arkadaş olduğunuzu söyledi."

Thom gözlerini kırıştırıyor. "Evet," diyor yavaşça. "Öyleydik. B ve ben gerçekten iyi arkadaşık." Başını hafifçe sallıyor. "Ne iş yapıyordun?"

Matt'in gülümsemesi daha da genişler. "Silah üretiminde çalışıyorum, dostum." Thom şampanyasını tükürür. "Pardon?"

"Çoğunlukla askeri malzemeler. Silahlar, bombalar, roketatarlar, aklınıza ne gelirse yapıyoruz. Ha, prenses?" Matt elimi tutuyor ve mavi gözleri parlayarak bana bakıyor. Bir şey söylemiyorum, tuhaf davranışları beni şaşırtıyor. O sadece gülüyor. "Özür dilerim, özür dilerim. İş hakkında konuşmamdan nefret ettiğini biliyorum. Bu gece senin hakkında, bebeğim."

Sonra bir elini çeneme koyuyor, çenemi hafifçe yukarı kaldırıyor ve bana bir öpücük vermek için eğiliyor.

Aslında beni öpmüyor; sadece dudaklarını yanağımda gezdiriyor, içime sokuluyor. Ama eli Thom'un görüşünü engellediğinden, ona beni yakalamış ve dudaklarımdan öpmüş gibi görünmesi gerekiyor.

Hafif sakallı yanağı yanağıma değdiğinde elektrik şimşek gibi çakıyor içimde ve onun ılık, limonlu kolonyasını kocaman bir ciğer dolusu içime çekiyorum. Ağzım açık kalıyor, dudaklarım yanlılıkla boğazının kenarına değiyor. Nabzının hassas dudaklarımın altında bir çekiç gibi çarptığını hissedebiliyorum.

Deri. Bir an donup kalıyor, sonra yavaşça geri çekiyor. Ben gözlerimdeki yıldızları kırıştırırken Thom'un elini tutuyor ve bir kez daha sıkıyor. "Dinle, gitmemiz gerek ama seninle tanıştığıma sevindim dostum. Bir ara takılmalıyız."

"Evet." Thom bana bir kez daha bakıyor ve sonra ipucunu alıp gidiyor, köşede kayboluyor. Matt gözden kaybolana kadar elimi tutmaya devam ediyor. Etrafımızdaki kalabalıktan birkaç kişinin hayal kırıklığıyla telefon kameralarını indirdiğini fark ediyorum. Belli ki bir tür arbede çıkmasını bekliyorlardı.

Bir an için kendimi saçma bir şekilde minnettar hissettim. Matt'in rol yapmayı bırakması ya da ben garip bir etkiye içinde bocalarken sessizce orada durması çok kolay olurdu. Bunun yerine, sırf ben iyi görüneyim diye kendini mükemmel bir şekilde gizledi. Bu onun için alışılmadık bir incelikti.

Kenta arkamdan öne doğru adım attı ve ben sıçradım. Bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Matt elimi nükleer bir atıkmış gibi bırakıp ceketine siliyor. "Petty iyi huylu görünüyor."

"Katılıyorum," diyor Kenta. "Onu öptüğünde güçlü bir duygusal tepki göstermedi."

Matt, "Biri gitti sanırım," diye mırıldandı.

İki adamın arasına baktım. "Bekle, ne? Az önce ne oldu?"

Matt sıkılmış bir sesle, "Petty de potansiyel konular listesindeydi," dedi. "Senin hor görülen, aldatılan ilk aşkın. Oluşturduğu riski değerlendirmek için onunla yüz yüze konuşmam gerekiyordu."

"Bu..." Kafam acele ediyor, yetişmeye çalışıyorum.

Soğuk gözlerini bana çevirdi. "Ne yani, sadece seni iyi göstermeye çalıştığımı mı düşündün?"

Ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Beynim zonkluyor. "Onu aldatmadım."

"Yani? Bütün dünya senin yaptığını düşünüyor. Önemli olan da bu, değil mi?" Bahçede bir el sallıyor. "Bütün bu olay gibi. Her şey göstermelik. Bir grup aşırı zengin insan yılda bir kez bir araya gelip evsizlere yardım etmek için lanet bir *parti veriyor*. Tanrı aşkına-"

eriyen buzdan heykeli işaret ediyor. "Tüm bunlar ne kadara *mal oldu?* Servis ettiğiniz bu içecekler o çocukların başlarını sokacak bir çatıya sahip olmalarını sağlayabilirdi!"

Tartışamıyorum bile, çünkü o haklı. Haklı ve ben de bundan nefret ediyorum. "Önemli olan etkinlik değil, getirdiği para."

Gözüme bir şey takılınca devam ediyorum. Bahçenin köşesinde duran, ağaçlardan birine asılı kağıt fenerin aydınlattığı, gri kapüşonlu bir adam. Yüzü bana dönük, başka bir misafirle konuşuyor ama hemen aklıma X'in evimin dışındaki kamera kayıtları geliyor. O da kapüşonlu giyyordu. Polisin söylediğine göre siyah ya da gri. Üzerime bir endişe dalgası hücum ederken kalp atışlarımı kulaklarımda hissedebiliyorum.

Aman Tanrım.

Panik atak geçirmeyeli uzun zaman oldu. Yıllar oldu. Onları aştığımı ummuştum. Gözlerimi kapatıyorum, nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum ama göğsümün acıyla sıkışmasını engelleyemiyorum. Kahretsin.

İnsanların buna neden 'anksiyete' dediğini gerçekten anlamıyorum. Endişeli gibi hissetmiyorum, felç geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum. Görüşüm değişiyor. Etrafımdaki tüm renkler çok parlak görünüyor. Parmaklarımı birbirine sürtüyorum ama o kadar uyuşmuşlar ki hiçbir şey hissedemiyorum.

Kendimi yükselen hisleri görmezden gelmeye zorlayarak etrafıma bakıyorum, kapüşonlu adamı bulmak için kalabalığı tarıyorum. Adam gitmişti. Oh, Tanrım. Dönüyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Ağaçların arkasındaki gölgeler doğal olmayan bir şekilde karanlık ve derin görünüyor.

Matt kolumu tutunca irkildim. "O zaman gidip basınla konuşmamız gerekmez mi?" Yüksek sesle soruyor. "Buradan bir an önce çıkmak istiyorum."

Cevap vermiyorum. Kenta kaşlarını çatarak bana yakından bakıyor. "İyi misin, Briar?"

"I-" Yüzümü ovuyorum. Tanımadığım küçük bir çocuk koşarak yanımdan geçiyor ve kalçama çarpıyor. Elinde bir peçete ve kalemle özür dilercesine bana gülümsüyor. Etrafımdaki gürültüden ne dediğini seçemiyorum. Nefes nefese kaldım. Bayılacağım. Tanrım, *burada* bayılamam, onca kamera, basın ve diğer ünlüler varken bayılamam. Bu çok fazla. Daha fazla dayanamayacağım. *Nefes* alamıyorum. Gözyaşlarımı zorlayarak çocuktan

uzaklaşıyorum ve kalabalığın arasından sendeleyerek en yakın tuvalete doğru ilerliyorum.

ON BEŞ

MATT

"Onun nesi var böyle?" Çocuğu itip kakarak ana binaya doğru fırlayan ve altın renkli tuvalet tabelasına yönelen Briar'ın ardından bakarak soruyorum.

Kenta eğilir ve ağlamaya başlayacakmış gibi görünen çocuğa birkaç sakın söz söyler, ardından onu nazikçe en yakındaki sunucuya teslim eder.

Öfke içime işliyor, damarlarımı ısıtıyor. Tüm bunlardan nefret ediyorum. Tuhaf, güzel partinin etrafına bakıyorum. Gökyüzü kararıyor ve grup ateşlemeye başlıyor. Etrafımdaki her yerde milyarderler sarhoş olup dans ediyor.

Hayatımda yapmak istediğim şey bu değildi. Asla. Orduya katılma sebebim masumları güçlü insanlardan korumaktı. Sırf yapabildikleri için başkalarına zarar veren insanlardan. İster komşum Briar tarafından kırılma noktasına kadar zorbalığa uğrasın, ister yozlaşmış bir polis gücü vatandaşları eğlence için dövsün, hepsi aynı yerden kaynaklanıyor. Kötülük. Kötülük. Ve ben bundan bıktım. Düşüncesiz, bencil ve zalim birini korumak istemiyorum.

Sempati duymak için çok ama çok uzun zamandır bu zalimliğin yanlış tarafındayım.

Kenta doğruldu ve kapıların yanında nöbet tutmak için banyoya doğru yöneldik. "O... iyi mi?" Sesini alçaltarak soruyor. "Garip davranıyor."

"Hayır, tamamen normal davranıyor. Her bir dergi, magazin gazetesi ve haber kaynağı size bunu söyleyecektir."

Bana bir bakış fırlattı. "Çok stres altında."

Tipik Kenta. Her zaman diplomat. "Stresli olduğunuzda asgari ücretli işçileri gözyaşlarına boğuyor musunuz?"

Dudaklarını mutsuzca birbirine bastırıyor. "Nin iyi olacak mı?"

İç çekiyorum. "Hayatında daha kötülerıyla de uğraştı. Çoğunlukla Briar'ın onun hakkında tweet atacağından ya da kötü bir eleştiri bırakacağından ve bir daha asla çalışamayacağından endişeleniyor." Kenta'nın çenesi sıkıştı. "Açık uçlu bir sözleşme yaptık," diye hatırlatıyorum ona. "Belki de sadece feshetmeliyiz."

İtiraz etmesini bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor, gözleri çelik gibi banyo kapısını izliyor. O da en az benim kadar kızgın.

Glen çevre kontrolünden bize katılmaya geliyor ve hepimiz aptalca tuvaletlerin dışında duruyoruz. Beş dakika geçti, sonra on. İnanılmaz yüksek topuklu ayakkabılar giyen çakırkeyif görünümlü bir kadın yanımızdan geçmeye çalışıyor ve ben de ona kibarca tuvaletlerin arızalı olduğunu söylüyorum.

Homurdanıyor. "Eminim. Ne, orada replik falan mı yapıyor?"

Kadın sendeleyerek uzaklaşır ve Kenta saatini kontrol eder. "Biri onu kontrol etmeli. Uzun zamandır görmedim."

"Belki de ayna selfie'si çekiyordur," diye öneriyorum. "Ya da yirmi bin dolarlık tasarım çarşaflarının üzerine losyon şişesini düşürmeye cüret eden manikürcü hakkında kız arkadaşlarına mesaj atıyordur."

Glen kendini duvardan aşağı iter. "Kontrol edeceğim," diye mırıldanarak banyoya doğru ilerliyor. Düşüncelerim Nin'e geri dönüyor. Belki de ona bir hediye sepeti falan almalıyım. *Berbat patronum seni ağlattığı için özür dilerim* sempati hediye sepeti. Not almak için telefonumu çıkarıyorum.

"CARTER," diye kükrüyor Glen. Midem bulanıyor. Kenta çoktan yanımdan geçip banyoya doğru ilerliyor. Arkasından içeri girdiğimde, kısa kesiyorum.

"Aman Tanrım."

Briar bir kabinin zeminine yayılmış, yanağını fayansa dayamış. Sarı saçları kirli zemine dökülüyor ve nefes nefese kalıyor, her nefes verışı bir inilti olarak çıkıyor. Parmakları pençeleşmiş ve kasılıyor, yüzünden makyaj akıyor. Glen onun yanında diz çökmüş, bir eliyle sırtını sıvazlıyor. Bize bakıyor. "Nesi var bilmiyorum."

Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve nabzını bulmak için parmaklarımı boğazında gezdiriyorum. Sağlıksız bir şekilde hızlı atıyor.

"Glen, kapıya bak. Briar, bana bak." Bana odaklandı. Gözlerinde çiğ bir dehşet var ve bir an için beni başka bir yere geri gönderiyor.

Işığı yakalayan bir bıçak. Glen'in dehşete düşmüş gözleri bana bakıyordu.

Bu duygudan kurtuluyorum. "Konuş."

Gözlerini tekrar kapatıyor, kendi içine kıvrılıyor, nefes nefese kalıyor.

"Alerjisi var, değil mi?" Çantasını alıp karıştırmaya başlayan Kenta'ya soruyorum. "Anafilaksi olabilir mi?"

"Küflenmeye. Bu kadar şiddetli olmamalı, ona epi kalemi yazılmamış."

"Aşırı doz mu?" Omzunu sıkıyorum. "Briar. Gözlerini aç. Bir şey mi aldın?"

Başını sallıyor, hâlâ nefes nefese.

"Bir yeriniz acıyor mu? Acıyor mu prenses?" Bir

baş sallama daha. Paniklemeye başlıyorum.

"Bir şey içti mi?" Kenta hâlâ çantasını karıştırırken soruyor. "Uyuşturulmuş olabilir mi?"

"Bir kadeh şampanya. Doldurulurken izlemedim, açık büfe masasından aldı. I-"

"Bekle," diye sözümü kesiyor ve çantasından küçük pembe bir hap kutusu çıkarıyor. Kapağını çevirip içindekileri inceliyor. "Benzo."

"*Panik atak mı geçiriyorsun?*" İnanamayarak sordum.

Panik atak geçiren çok sayıda müşterim oldu; genellikle bir kişi 7/24 güvenlik ekibine ihtiyaç duyacak kadar tehlikede olduğunda, hayatı oldukça endişe verici oluyor. Normalde böyle bir durumda ilk tahminim bu olurdu. Ancak Briar bırakın paniklemeyi, *gergin* hissedebileceğini bile gösteren hiçbir şey yapmadı.

Sarsılarak başını sallıyor.

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Kenta, ona biraz su getir. Briar, hiperventilasyon yapıyorsun. Nefes alışını yavaşlat."

Gözlerini deviriyor, *evet, tabii ki* gibi.

"Otur." Oturmasına yardım ediyorum, omzumla destekliyorum, sonra terli elini tutup göğsüme koyuyorum, abartılı bir şekilde nefes alıyorum. "Nefes al. Tut. Sonra nefes ver. İşte böyle. Aferin kızıma."

"Ben..." diye boğuluyor, parmaklarını gömleğimin önünde güçsüzce çeviriyor, "Ben... bir köpek değilim."

"Karşılıklı konuşmayı bırakırsan muhtemelen nefes alman daha kolay olur," diye öneride bulundum. "Hadi ama. Nefes al. Tut. Nefes ver."

Bana ters ters bakıyor ama dediğimi yapmaya çalışıyor. Sonraki birkaç dakika boyunca onunla birlikte nefes alıyorum ve nefesleri yavaş yavaş daha yumuşak ve daha derin hale geliyor. Sonunda elini üzerimden çekip dik oturuyor.

"İşte buradayız." Terli alınına yapışmış saçlarını okşuyorum. "İşte buradasın. Konuşabilir misin prenses?"

"Evet," diye mırıldanıyor ve Kenta'nın ona uzattığı su şişesini alıyor. "Teşekkürler." Açmaya çalışıyor ama elleri hâlâ titriyor. Şişeyi ondan alıyorum ve kapağını çıkarıyorum.

"Bu çok sık oluyor mu?"

"On altı yaşımdan beri. Artık pek değil." Gözlerini kapatıyor. "Tanrım. Başım dönüyor."

Midem bulanıyor. "Hadi sana ilaçlarını getirelim." İlaç kutusuna uzanıp bir tablet çıkarıyorum ama o başını sallıyor. "İstemiyor musun?"

"Beni iğrenç hissettiriyor." Gözlerini siliyor, rimelini yanaklarına bulaştırıyor. "Sadece acil durumlar için."

"Umumi bir tuvalette bayıldın. Sence acil durum olarak nitelendirilebilecek şey tam olarak nedir?"

"Bundan daha kötü." Suyundan bir yudum alıyor, eli o kadar titriyor ki gümüş rengi elbisesine damlacıklar dökülüyor. "Bununla başa çıkabilirim."

"Prenses, sorun yok. Her şeyle mücadele etmek zorunda değilsin. Biraz yardım almanıza izin var." Nedense kendimi uzanıp onun elini tutarken buluyorum. Evet, kıza kızgınım; ama onu böyle titrerken ve nefes almakta zorlanırken görmeye dayanamıyorum. Parmaklarına kramp girmiş ve

kaskatı kesilmişti ve sanki kanı tekrar kol ve bacaklarına geri gönderebilecekmişim gibi yavaşça masaj yapmaya başladım.

Bir süre tereddüt ediyor, göğsü kabarıyor, hapa bakıyor, sonra başını sallıyor. Kenta hapı ağzına götürüyor, o da titrek bir yudum suyla birlikte yutuyor, duvara yaslanıp gözlerini kapatıyor. Nefesi biraz daha düzleşirken ellerindeki kasların çözülüp gevşediğini hissediyorum.

"Aferin kızıma," diyorum, sesim kısık. "Hadi eve gidelim."

"Bana *iyi kız* deme." Başını sallıyor. "Hâlâ görüşmelerim var." Kenta onun önünde diz çöküyor. "Tatlım, sen hastasın."

"Ben *hasta* değilim."

"Zar zor ayakta durabiliyorsun."

"O zaman oturarak yaparım. Bana bir sandalye falan bul." Beni üzerinden itti ve kendini dik durmaya zorladı. Kenta ve ben şaşkınlıkla onun aynanın karşısına geçip bulaşmış makyajına bakarak surat asmasını ve çantasından bir rimel çubuğu çıkarmasını izliyoruz. "Tanrım. Lanet bir rakun gibi görünüyorum. Ağlamadım bile," diye mırıldanıyor gözlerinin altını ovuşturarak.

Kalçalarımın üzerine oturdum. "Briar, gerçekten eve gidip dinlenmelisin. Dışarı çıkıp performans sergileyecek durumda değilsin."

"Seni bana sağlık tavsiyeleri vermek için işe almadım," diye çıkıştı. "Seni beni güvende hissettirmen için tuttum."

Kenta ve ben hareketsiz kaldık. Azarlama oldukça açıktı. Onu tuvaletin yanında yatarken bulduk, o kadar korkmuştu ki nefes alamıyordu. Bu gece onu güvende hissettiremedik.

"Briar," diyor Kenta yumuşak bir sesle. "Biliyorsun ki senin davranışların bizim işimizi nasıl yaptığımızı asla etkilemeyecek. Sadece bir anlaşmazlık yaşadığımız için-"

"Konuşmak istemiyorum." Emrediyor. "Bu ilaçlar beni hep bayıltıyor. Zombi olmadan önce on beş dakikam var ve konuşmak için yirmi istasyonum kaldı. Haydi." Topuklu ayakkabılarının üzerinde hafifçe sallanarak banyodan çıkıyor. Onu sakinleştirmek için kolumu omzuna atmaya çalışıyorum ama o şiddetle kaçıyor. "Lütfen bana dokunma."

Geri çekiliyorum. Yarı sendeleyerek kameramanların hazır bulunduğu basın kuyruğuna doğru ilerliyor ve en yakındaki gazeteciye el sallıyor. "Ben hazırım. Gelin benimle röportaj yapın" diye sesleniyor.

Adam bir an için şok içinde ona bakar; ama hemen toparlanır ve mikrofonunu adamın yüzüne tutar. "Bayan Briar Saint. Bu akşam bu etkinliği siz düzenlediniz. Söyler misiniz, çocuk evsizliği konusu sizin için ne ifade ediyor?"

"Çocukların evsiz kalmaması gerektiğini düşünüyorum," diye mırıldanıyor.

Onun açık sözlülüğü karşısında gözlerini kırıştırıyor. "Yine de yılın en çok kazanan aktrislerinden birisiniz. Değerlerinizle gelirinizi nasıl bağdaştırıyorsunuz?"

"Gelirimi bağışlıyorum."

Adamın yüzünde kızgınlık ifadesi beliriyor. "Biliyorsunuz, pek çok kişi sizi bu tür hayır etkinliklerini kamuoyunu etkilemek için bir halkla ilişkiler hamlesi olarak kullanmakla suçluyor. Bu suçlamalara cevabınız nedir?"

"Fark eder mi?" Açıkça soruyor. "Para paradır." Vücudunu bir ürperti kaplıyor ve Glen ceketini onun ince omuzlarına geçiriyor. Bir an duraksıyor, sonra yüzünü cekete çeviriyor, sanki onun kolonyasını kokluyormuş gibi. "Teşekkürler," diyor Glen'e. Glen başını sallamakla yetiniyor, yüzünde endişeli bir ifade beliriyor.

Adamla birkaç dakika konuşuyor, sonra diğerine geçiyor. Ve diğerine.

Bunlar iyi röportajlar değil. Aslında, tamamen felaket. Etrafını saran insanlar arttıkça endişesi de artıyor. Gözlerini kalabalığın arasında gezdirdiğini görüyorum, sanki birinin üzerine atlayacağını düşünüyor. Nefes alış veriş yini kesiliyor - kelimelerin ortasında durup soluklanmak zorunda kalıyor ve gözleri ilaçların etkisiyle kocaman oluyor. Birden fazla kez, görüşmeciden bir soruyu beş ya da altı kez tekrarlamasını istemek zorunda kalıyor, çünkü söylediklerine odaklanamıyor. Soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken tekrar tekrar dağılmasını izlemek bir işkence.

"Tanrım," diye mırıldandığını duyuyorum arkamda bir kameramanın, bir sonraki ekibe geçerken. "Bu bir yardım etkinliği. Aklını kaçırmış."

"Yani, iyi manşet olur," diyor muhabir. "Neredeyse düşüyordu, anladın mı?"

Dişlerimi sıkıyorum ve Briar'ın bir adım gerisinde durmuş onu dikkatle izleyen Kenta'ya doğru ilerliyorum. "Kafasının iyi olduğunu düşünüyorlar."

Yüzünü buruşturarak elini kızın koluna koydu. "Briar, bence gerçekten gitmeliyiz." "Üç tane daha," diye mırıldanıyor.

"Senin bir şey kullandığını düşünüyorlar," diyorum

ona açıkça. "Bir şeylerin *etkisindeyim*."

"Yarınki manşetler pek hoş olmayacak."

Homurdanıyor. "Benimle ilgili olduklarında asla öyle olmazlar." "Ama-"

Bana baktı. "Anlamıyor musun? Bu benim itibarımla ilgili değil, bu davaya dikkat çekmekle ilgili. Bu süreçte aptal gibi görünmem gerekiyorsa, öyle olsun. On üç yaşında bu sektöre girdiğimden beri aptal gibi görünüyorum. Bunu yaparken biraz da para toplayabilirim."

Çenemi kapattım. Ayakları üzerinde sallanmaya başlamadan önce iki röportaj daha yapmayı başarıyor. Ayağı takılıp düşmeden önce Glen onu tutuyor ve vücuduna çekiyor.

"Tamam," diyor usulca. "Gitmemiz gerek, genç kız. Zar zor mantıklı konuşuyorsun."

Bu kez itiraz etmiyor, onu etkinlikten çıkarıp arabaya doğru götürmemize izin veriyor. Paparazziler yol boyunca yayılmış, ona bağırıyor, fotoğraflarını çekiyorlar. Onlara kaşlarımı çatıyorum ama Kenta onu nazikçe arka koltuğa itene kadar başını dik tutarak hepsini görmezden geliyor. Şoför arabayı çalıştırıyor ve biz caddeden uzaklaşırken o deri döşemeye yaslanıyor.

Daha yola çıkmadan Glen'in telefonu çaldı. Açtı, sonra yüzünü buruşturdu. "Merhaba, Bayan Chen," diyor. Gözlerimi kapatıyorum. Nin. "Evet, olanları duydum. Çok özür dilerim. O... kötü bir gün geçiriyor." İçine kapanmış gibi görünen Briar'a bakıyor. "Hayır, eminim böyle bir şey yapmaz. Lütfen ağlama. Evet, eğer istediğin buysa onunla konuşurum. Ama gerçekten, endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Hepimiz garip bir sessizlik içinde otururken o yolculuğun geri kalanını Nin'i yatıştırarak geçiriyor. Sonunda telefonu kapattığında Briar elini yüzüne götürüyor. Yanakları kıpkırmızı.

"Tanrım. Baksana. Onu eve getirebilir misin?"

İrkildim. "Ne?"

"Ev. Onunla konuşmak istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,"

diye başlıyor Kenta. Omuz silkiyor. "İyi o zaman. Gidip onu ziyaret edeyim o zaman."

"Gelmeyeceksin," diye homurdandım. "Sen eve gidiyorsun."

Sanki konuyu tartışamayacak kadar yorgunmuş gibi biraz solgunlaşıyor. "Skype'tan konuşabiliriz sanırım. Ondan özür dilemem gerekiyor. Bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim."

Araba garaj yoluna yanaşıyor ve o tökezleyerek evine girerken biz de yanında duruyoruz. Topuklu ayakkabılarını tekmeliyor, Glen'in ceketini çıkarıyor, sonra elini bana uzatıyor. "Numarası lütfen."

Kaşlarımı çatıyorum. "Eğer onu sadece hıncını biraz daha çıkarmak için arıyorsan-" Gözleri parlıyor. "Ver. Bana. Ver. Numarasını."

İçimi çekiyorum ve iletişim bilgilerini ona mesaj atıyorum. Bana sessizce teşekkür ediyor, sonra da yatak odasına girip kapıyı kapatıyor.

ON ALTI

BRIAR

Telefonu kapattıktan sonra yatağında oturup düşüncelere daldım.

Berbat hissediyorum. Kesinlikle berbat. Matt haklıydı: Bugün şımarık küçük zengin bir sürtük gibi davrandım. Birini incittim.

İç çekiyorum, yatak başlığına yaslanıyorum. Aldığım ilaç damarlarımda kalın ve hantal bir his yaratıyor, düşüncelerimi bulandırıyor. Zonklayan bir baş ağrım var ve sadece uyumak istiyorum. Ama uyuyamıyorum, çünkü artık bu odada kalmaya dayanamıyorum. Ensemi ovuyorum, derim karıncalanıyor ve gözlerimi gölgeler arasında gezdiriyorum; gardırob, banyo kapısını ve kitap raflarını kontrol ediyorum.

Kapıda hafif bir tıkırtı var. Glen kafasını içeri uzattı, gözlerini odada gezdirdi. "Sadece tur atıyordum." Bana döndü, kırmızı gözlerimi fark etti. "Ah, tatlım."

"Ben tatlı biri değilim," diye mırıldanıyorum, suçluluk duygusu beni boğuyor. "Ben tam bir kaltağım."

Nin'den özür dilemek için elimden geleni yaptım. Hatta avukatlarımdan birinden nafaka borçlarını takip etmesi için yardım istedim. Ama tam olarak özür dileyemiyorum, çünkü hala *ne olduğunu* bilmiyorum.

Şişeyi devirdiği anı düşünüyorum. Saniyelik bir tepkiydi; bir dakika önce iyiydim, bir dakika sonra ise ele geçirilmiştim. İçimde çakan ani korku şimşeği ödümü koparmıştı. Bunu düşünmek bile nefes alışımı hızlandırdı. Gözlerimi kapattım ve birkaç sakın nefes aldım. Neyim var bilmiyorum.

Gözlerimi açtığımda Glen hâlâ kapı aralığında duruyor ve ciddi gri gözleriyle beni inceliyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin, genç kız?" Sesi o kadar yumuşak ki ağlamak istiyorum. "İçini dökmene yardımcı olabilir."

İç çekiyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bir topun içine kıvrılıp utançtan ölmek istiyorum. Ama çocuklara bir açıklama borçlu olduğumu biliyorum.

Kendimi toparlayarak başımı sallıyorum, yataktan kayarak çıkıyorum ve Glen'i salona kadar takip ediyorum. Kenta ve Matt kanepede oturmuş, dizüstü bilgisayarın başında sessizce konuşuyorlardı. Kenta beni görünce gülümsüyor ama Matt'in gözleri soğuk.

Derin bir nefes alıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Matt," diyorum kararlılıkla. "Arkadaşın için çok üzgünüm. Onu buraya yardım etmek için getirdin ve ben ona çok kötü davrandım."

Dudakları birbirine yapışır. "Şey. Aradı ve avukatının parasını ödemeyi teklif ettiğinizi söyledi. Sanırım bunun için teşekkürler."

Başımı sallıyorum, kanepenin ucuna, çocuklardan uzağa oturuyorum.

Kenta çekingen bir tavırla, "Bu senin karakterine biraz aykırı geldi," diyor.

Homurdanıyorum. "Öyle mi? Karakterine tamamen uygun olduğunu düşünmüştüm. İngiltere'nin En Büyük Kaltağı ile konuşuyorsun, unuttun mu?"

Kenta, "Son birkaç gündür bize bu şekilde görünmüyordun," diye yanıtıyor. "Seni üzen bir şey mi oldu?"

Uzun bir süre sessiz kaldım, kalp atışlarım kulaklarımda çarpıyordu. Çünkü gerçek şu ki, *içten içe* beni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu biliyorum. Sadece bunu itiraf etmek istemiyorum. "Losyon yüzünden," diye zorluyorum sonunda.

Matt'in sesi düzdür, "Losyon döktü diye sinirlendin," der.

İçimde öfke alevleniyor. "Beni *on saniyeliğine* yargılamasan olmaz mı?" Kendimi tutamıyorum. "Daha benimle tanışmadan hakkımda kararını vermişsin. Ben senin için sadece bir kötüyüm. Yüzeysel bir kaltak. Beni görmek istediğin tek şey bu." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Tanrı aşkına, yabancı bir adam *yatağında otuz* bir çekti. Ben de içine yuvarlandım. Bacaklarıma bulaştı. Bir yabancıнын meni birikintisinde uyandım." Boğazım düğümlendi. "Hayatımda hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. Uyuşturulduğumu ve tecavüze uğradığımı sandım. Ve şimdi, her şey bitmiş olmasına rağmen, bunu düşünmeden edemiyorum. Hep aklımda. Bu yüzden o losyonu bacaklarıma ve çarşaflarıma döktüğünde ve tamamen aynı görüldüğünde, panikledim." Kalın kalın yutkunuyorum. "Ve sonra çok utandım, öfkelen dim. Benim hatam yerine onun hatasını yaptım. Sanırım bu

bir savunma tepkisiydi. Ama yaptığım korkunç bir şeydi. Ve onu bu kadar üzdüğüm için nefret ediyorum."

Birkaç dakika sessizlik oldu. Kendimi hiçbirine bakmaya zorlayamıyorum. "Etkinlikte olanlara gelince..." İrkildim. "Özür dilerim. Panik atak geçirmeyeli uzun zaman oldu, bu yüzden sizi uyarmayı düşünmedim. Uyumadığım zaman anksiyetem çok daha kötüleşiyor."

"Neden uyumuyorsun?" Matt soruyor, sesi gergin. "Geceleri çok mu gürültü yapıyoruz?"

Nedense gülmeye başladım. Ve sonra gülmeye devam ediyorum. Gülüyorum ve gülüyorum, ta ki gözyaşlarım yanaklarımdan süzülene kadar. "Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Bu sen değilsin. Hiç de sen değilsin." Derin bir nefes çekiyorum, göğsümdeki hıçkırığı durdurmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Gittikçe güçleniyor, ta ki gülmeyip düpedüz ağlayana kadar. Geçen haftanın birikmiş dehşeti sonunda üzerime hücum edip beni yıkıyor ve hıçkırıklarla titremeye başlarken yüzümü kapatıyorum.

"Briar-" diye başlıyor Kenta, sesi yumuşak.

"Artık bunu yapamam," diye fısıldıyorum. "Dağılıyorum. Her yerde insanlar görüyorum. Aynada, çalıların arasında, tüm mobilyalarımın arkasında gölgeler. Yatak odam güvensiz hissettiriyor. Çarşaf larımı ne kadar yıkarsam yıkayayım, yatağım kirli gibi geliyor. Ne zaman dışarı çıksam, insanlar beni izliyor, adımları bağıyor, fotoğrafımı çekiyor, beni takip ediyor ve onun orada olup *olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok*. Ya onlardan biriye. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. Sanki duvarlar üstüme üstüme geliyor."

"Tanrım," diye mırıldanıyor biri. Kenta yanıma oturduğunda koltuk minderlerinin battığını hissediyorum ve baharatın ılık kokusunu içime çekiyorum. Sırtıma temkinli bir el koyuyor. Ona doğru eğildiğimde, omuzlarımda arasında yumuşak daireler çizmeye başlıyor. "Briar," diyor sessizce. "Çok özür dilerim."

"Neden?" Tükürdüm. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Var. Briar, bana bak." Sert bir parmağını çenemin altına sokuyor ve gözlerimiz buluşana kadar yüzümü yukarı kaldırıyor. Yüz ifadesi ciddi. "Özür dilerim," diye tekrarlıyor. "Bu şekilde hissettiğini fark etmeliydik. Takip edilmenin psikolojik etkileri çok ağır olabilir ve son derece normaldir. Tanrı aşkına, benim psikoloji geçmişim var. Mücadele ettiğinizi fark etmeliydim." Yutkundum. İç çekip sırtımı sıvazlıyor. "Şimdiye kadar o kadar güçlü davrandın ki tehditlerden rahatsız olmadığınızı düşündüm."

Sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi ona bakıyorum. "Nasıl *olur da* onlar tarafından rahatsız edilmemek?" Fısıldıyorum. "Hangi insan rahatsız olmaz ki?"

Başını sallıyor, kucağına bakıyor. "Özür dilerim. İnanılmaz derecede ihmalkâr davrandım. Haklısınız. Medyada gördüklerimize dayanarak senin hakkında varsayımlarda bulunuyorduk. Bu iğrenç bir şey."

Burnumu çekiyorum, sehpanın üzerindeki mendil kutusuna uzanıyorum. "Benim terapistim olmak senin işin değil."

"Bizim işimiz sizi güvende tutmak," diye etkiliyor. "Eğer kendinizi fiziksel olarak hastalanacak kadar güvensiz hissediyorsanız, evet, işimizi doğru yapmıyoruz demektir." Duraklıyor, düşünüyor. "Yardımcı olabilecek bazı kaynaklarım var."

Matt açıkça, "Onun kitaplara değil, bir terapistle ihtiyacı var," diyor. Bir şeye vurmak istiyormuş gibi görünüyor.

Yanaklarımı siliyorum. "Biliyorum. Randevu aldım bile."

"Bu harika," diye yatıştırıyor Kenta. "Peki ya şu an? Kısa vadede kendini daha güvende hissetmen için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

İç çekiyorum. Cevabı hemen biliyorum ama Tanrım, bu utanç verici. "Sadece... bakın, biriniz benimle yatabilir mi?"

Hepsi suskun bir şekilde bana bakıyor.

Yanaklarım lekeleniyor ama hayatımda bu noktaya bir şey istediğimde sormayarak gelmedim. Kollarımı kavuşturuyorum. "Yani, ikiniz gidip havuz evinde uyuyacaksınız, değil mi? Eğer biriniz gelip benimle yatak odamda uyuyabilirse. Sanki biri içeri girecekmiş ve ben uyanmayacakmışım gibi hissediyorum ve-"

"Kim?" Kenta sertçe sorar. "Yanında kimi istiyorsun?"

Gözlerim Glen'e kayıyor. "Yapmak zorunda değilsin," diyorum. "Bu iş senin boyunu aşar."

Ayağa kalkıyor. "Seni güvende hissettirmemiz için bize para ödüyorsun, genç kız," diye gürleyerek halının üzerinde ilerliyor. "Hadi. Gir içeri."

Yatak odamın kapısını açıyor ve ben de içeri giriyorum. Oda karanlıktı, ay ışığıyla bölünmüştü ama gölgeler Glen'le birlikte o kadar derin görünmüyordu.

bekçi köpeği gibi arkamda duruyordu. Bir an hareketsiz kaldık, sonra yatağa doğru başımı salladım.

"Soyunabilirsin," diyorum ona. "Pantolonla uyumak zorunda değilsin."

Tereddüt ediyor, sonra yavaşça gömleğinin düğmelerini açıyor. Gömleğini çıkarırken, kollarının üst kısmındaki deride daha fazla yara izi görüyorum. Tam kemerine uzanırken yatağa dönüyorum, örtüleri kaldırıp yorganın altına giriyorum. Arkamdan bir fermuar sesi geliyor, ardından Glen'in pantolonu yere düşerken kumaşın hışırtısı duyuluyor. Yanımdaki yatağa tırmanırken yatağın eğildiğini hissediyorum. Birkaç saniye öylece yatıyorum, kalbim boğazımda atıyor.

En son ne zaman bir erkekle yattığımı hatırlamıyorum. Seks yapmayı pek sevmem ve seks yaptığımda da en son istediğim şey erkeğin daha sonra yanımda kalmasıdır. Ama şu anda, burada, karanlıkta, onun bu kadar yakınımda olması hayal edebileceğimden çok daha iyi bir his.

"Bu iyi mi?" Glen sessizce sorar.

Başımı sallıyorum, biraz daha yaklaşıyorum. O kadar yakınımda ki kokusunu alabiliyorum. Derin orman kokusu damarlarımda dolaşıyor ve düşüncelerimi Xanax'ın yaptığından çok daha iyi yumuşatıyor. Bir haftadır ilk kez, beynim sonunda ağır, baskıcı yorgunluğa teslim oluyor, yavaşlıyor ve durmak için dönüyor. Başımı yastığının yanına koyarak kıvrılıyorum ve nefes alışının sabit sesinin beni uyutmasına izin veriyorum.

YEDİ

GLEN

Olabildiğince hareketsiz yatarak ince bir güneş ışığının odanın içinde kaymasını izliyorum. Dakikalar geçtikçe, sarı ışık şeridi önce halıda, sonra yatakta yavaşça ilerliyor, sonunda Briar'ın yanağında bir çizgi oluşturuyor ve saçlarını parlak altın tellerle aydınlatıyor.

Bütün gece zar zor uyudum. Uyuyamadım.

Kendimi çok kötü hissettim. Dün her şeyi berbat ettik.

Briar'ı banyoda yere yığılmış halde bulduğumda yüzünde beliren korkuyu hatırlıyorum ve bir ürpertiği bastırıyorum. Bir müşterinin sıkıntıda olduğunu fark edemeyecek kadar uzun süredir bu işi yapıyoruz. Dün gece onu bu kadar kırılgan görmek gerçek bir şoktu; benden onunla kalmamı istediğinde daha da büyük bir şok oldu. Diğer ikisinden birini seçeceğini düşünmüştüm. Kenta bariz bir seçenek olurdu ve Matt'le kavga etseler de birbirlerinden etkilendikleri çok açık. Bir kadın neden dev gibi, yaralı bir Hulk'u yatağına davet eder bilmiyorum. Ama o beni seçti. Tereddüt bile etmedi.

Anlamıyorum.

Kıpırdanıyor. Dolgun dudakları aralanıyor ve yumuşak bir nefes yanağındaki bir tutam saç dalgalandırıyor. Yavaşça iri gözlerini kırıştıracak açıyor, bana odaklanmadan önce birkaç kez gözlerini kırıştırtıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum.

Yavaşça geriniyor, gergin kaslarını açarken dudaklarından yumuşak bir ses çıkıyor. Harika. Bütün gece ayakta kalmanın bir avantajının sabah odunlarının olmaması olacağını düşünmüştüm, ama görünüşe göre bu olmayacak.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, sonra yastığa yaslanıp bana bakıyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve birden ne kadar yakın olduğumuzun farkına

varıyorum.

Aramızda sadece birkaç santim var. Yüzünün her ayrıntısını görebiliyorum: yumuşak, pürüzsüz cildi, uzun kirpikleri, burun köprüsündeki altın çillerin minik serpintisi. O kadar büyülenmişim ki, onun da benim yüzümün her ayrıntısını görebildiğini fark etmem bir saniyemi alıyor.

Kahretsin.

Tavana bakmak için dönüyorum ama eli aniden dışarı fırlıyor ve çenemi yakalıyor. Yumuşak parmakları kirli sakalıma sürtünürken içimdeki her şey hareketsiz kalıyor. "Bunu neden yapıyorsun?" Fısıldıyor, sesi uykudan boğuk ve kısık.

"Ne yapmak?"

Başını çevirip bana yanağını gösteriyor. "Arkanı dön. Yara izini benden hep saklıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Bunu yaptığımı bilmiyordum."

"Bazen bilmediğini düşünüyorum. Ama az önce yaptın. Bunu yüzünde gördüm."

Omuz silktim. "Bakmak istemeyeceğini düşünmüştüm sanırım."

Gözleri kısılıyor. Çenemi kendine doğru çekerek, "Bakmak istiyorum," diye kestirip atıyor. Parmak uçları yanağımın üzerinde geziniyor, bana dokunmasına sadece bir milimetre kaldı. "Dokunabilir miyim?"

Konuşamıyorum. Küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. Parmakları yara izinin üzerinde geziniyor, engebeli, pürüzlü dokuyu hissediyor.

"Acıyor mu?" Mırıldanıyor.

"Hayır. Bazen kaşınıyor."

"Ne oldu?" Geriliyorum ve o da başını sallıyor. "Özür dilerim. Sormamalıydım-"

"Sorun değil. Son işimizde, terörle mücadelede çalışıyorduk..." Dudağımı ısırdım. "Yabancı bir ülke."

Ağzı seğiriyor. "Gizli, değil mi?"

"S a y ı l ı r. Orta Doğu diyelim. Keşif yapmamız gerekiyordu ama devriyemiz yakalandı. Adamlar bizi kilitleyip işkence ettiler.

bilgi için."

Nefesini içine çekiyor ve başparmaklarını yüzümde gezdirerek yaklaşıyor. "Seni *kestiler* mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Anılar kafamın arkasına baskı yaparken bir ürperti omurgamı sarıyor. Karanlık, siyah ve acı dolu.

Yüzümden anlamış olmalı ki konuyu değiştirdi. "Matt eskiden benim bir resmimi taşıdığını söyledi."

Şok beni sarsıyor. Orospu *çocuğu*. Bunu ona neden söylesin ki? Açıkçası işkenceyi tartışmayı tercih ederdim. "Bir resim," diye itiraf ediyorum. "Özür dilerim. Şu anda her şey olup biterken, bu muhtemelen ürkütücü görünüyor."

"Hayır," diye fısıldıyor. "Ünlü biriysen böyle şeyler ürkütücü değildir. Gençken yatak odamda Justin Timberlake'in yirmi kadar posterini vardı. Onunla tanıştığında özür dilemedim." Saçımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Orada kalamayacak kadar kısa, bu yüzden tekrar dökülüyor. Saçlarımı okşayınca kadar tekrar tekrar arkaya atıyor. Ne olduğunu anlamıyorum. "Bunu nasıl aldın?"

Yüzümü ovuyorum. "Devriyemizdeki Damon adında bir adamın bir dergide editör olarak çalışan bir kız kardeşi vardı. Tüm sayılarını ona gönderirdi. Bir tanesinin kapağında sen vardın. Çok güzel olduğunu düşünmüştüm. Sana bakmadan duramadım. Fark etti, çok komik olduğunu düşündü ve dergiyi yırtıp ranzamanın üzerine yapıştırdı. Başta şakaydı ama sonra, yolumuza devam ettiğimizde, onu atmaya kıyamadım. Bu yüzden katladım ve yanımda sakladım. Sanki bir şans tılsımım varmış gibiydi."

"Huh." Yüzü düşünceli. "Yani benim üzerimde otuz bir falan mı çektin?"

Ağzım açık kaldı. "I..."

Gülüyor. "Sorun değil. İç çamaşırını çekimleri yaptığınızda insanların çekimlere bakıp otuz bir çekeceği bir tür verili durum. Ve bunun ürkütücü bir sapık olmasındansa kışlasında yalnız bir asker olmasını tercih ederim."

"Ama yapmadım," diyorum dürüstçe.

"Hm?"

"Bunu ben yapmadım. Bu da muhtemelen durumu daha da garipleştiriyor." Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Kelimelerle aram pek iyi değil ve bu durumu

sesi tamamen dengesiz geliyordu. "Bu bir iç çamaşırı fotoğrafı değildi. Sahilde çekilmiş bir fotoğrafındı, beyaz bir tişört giymiştin ve saçma sapan, kocaman bir şapka takmıştın. Elinde bir dondurma tutuyordun ve kameraya gülümsüyordun ve... Bilmiyorum. Çok güzeldin. Ve orası çok *çirkindi*. Bazılarının kız arkadaşları, çocukları ya da uğruna savaştıkları aileleri vardı, ama benim bunların hiçbiri yoktu. Ama senin o resmine bakıp dünyada hala güzel şeylerin var olduğunu hatırlayabiliyordum. Güneş ışığı, dondurma ve plajlarda sarkık şapkalar takan mutlu kızlar. Bu bana, uğruna kendimi cehenneme attığım şeyi hatırlattı. Bu şeyler hala var olabilsin diye."

Yavaşça doğruluyor, gözleri kocaman. Yüzümü buruşturuyorum, yüzüme sıcaklık yayılıyor. Tam bir sürüngen gibi konuşuyorum. "Özür dilerim. Bu olmalı-"

Sözümü kesti. "Bence sen gördüğüm en güzel adamsın."

Ona bakıyorum. Söylediğim şey tamamen mantıksızdı. "Ben *güzel*," diye mırıldandım.

"Hayır mı?"

"Hayır! Ben... insanlar sokakta dönüp bana bakıyor. *Bebekler* yapıyorum ağla, ben *güzel değilim*-"

Beni bir öpücükle kesti.

Bir an için afalladım. Daha da yaklaşıyor, dilini alt dudağımda gezdiriyor ve kendimi neredeyse beceriksiz hissediyorum, sanki geri adım atıyormuşum gibi. Ama sonra yumuşuyor, vücudu ön tarafımda eriyor ve arka beynim devreye giriyor. Ellerimi kalçalarına doluyor ve onu kucağıma çekerek kendime doğru sürüklüyorum. Leğen kemiği benimkine çarptığında inliyor, kalçalarını bir mengene gibi belime doluyor.

Tanrım. Briar'ı gördüğümünden beri bunu istiyordum. Onu öpmek tam da hayal ettiğim gibi hissettiriyor. Güneş ışığı, plaj günleri ve yaz öğleden sonraları gibi. Mutluluk içimde parlıyor, içimi aydınlatıyor. Öpücük sertleşiyor ve sertleşiyor. Tenimizin temas ettiği her yerde elektrik kıvılcımları oluşuyor; pamuklu gömleğinin tenime sürtünmesini ve göğüslerinin kumaşın üzerinden yumuşak bir şekilde bastırılmasını hissediyorum.

Küçük elleri çıplak göğsümden yukarı kayıyor, göğsümdeki kıllara dolanıyor, sonra boynuma dolanıyor. Tırnakları derime sürtünüyor ve ben

Ağzımdan çıkan hırıltıyı durdurmak için. Kalçalarının benimkilere doğru her küçük kayışında bacaklarımın arasında bir kan zonklaması hissediyorum. Ona tekrar sürtünüyorum ve o nefes nefese boxerımın kemerine uzanıyor.

Kahretsin. Çok ama çok hızlı gidiyoruz.

"Briar." Başımı sallıyorum, kendimi geri çekilmeye zorluyorum. "Briar, dur."

Arkasına yaslanıp pembe yanaklarıyla bana bakıyor, sonra gözlerini deviriyor. "Dur tahmin edeyim." Sesini alçalttı. *"Bunları yapamayız. Şirket politikasına aykırı, lassie. Üzgünüm, bu hiç etik değil."*

Dudaklarım kıvrılıyor. "Sanırım sadece varlığın savunmasızlığından yararlanırsak etik dışı sayılır."

Homurdanıyor. "Benden faydalanmak için iyi şanslar, dostum. Taşaklarını öyle bir tekmelerim ki taşakların ağzından düşer." Başını eğip boğazımı kemirmeye başlıyor ve tüm vücudumun onun altında sarsılmasına neden oluyor. "Bu yüzden seni kızdırmayacağım."

"Hayır, ben sadece-" Uzanıp bir elimi saçlarına doladım. "Korunmam yok."

Yemin ediyor. "Ben de. Uzun zaman oldu." Dudaklarını büzüp düşünüyor, sonra omuz silkiyor. "O zaman yaratıcı olmamız gerekecek," diye kulağıma nefes veriyor. "SAS'ta sana nasıl doğaçlama yapacağını öğretmiş olmalılar, değil mi? Eminim bir şeyler bulabilirsin."

Kalbim küt küt atıyor. Başımı sallıyorum, bir elimi beline koyuyorum ve onu sırt üstü çevirip üstüne çıkıyorum. Nabzım kulaklarımda atıyor. Bunun olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Briar başını yastığa vururken gıcırıyor ve sonra kendimi vücudundan aşağıya doğru sürükleyip yüzümü uyku tişörtünün eteğinin altına sokarken inliyor.

SEKİZ

BRIAR

Glen bacaklarımın arasından bana bakarak, "Bana bunu istediğini söyle," diyor. Karmakarışık saçları kalçalarımına değiyor. Gözlerimi kapatıyorum, içimdeki acı dolu zonklamayı bastırmaya çalışıyorum. *Evet*, bunu istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki şaşıyorum.

Genelde seksten hoşlanmam. Hiç ciddi bir erkek arkadaşım olmadı. Birkaç kez tek gecelik ilişkiler denedim ama her seferinde kendimi boş ve üzgün hissettim. Bir yabancıyla seks yapmak bana kendimi iyi hissettirmiyor, sadece savunmasız hissettiriyor. Ve ben savunmasız hissetmeyi sevmiyorum. Asla.

Ama şimdi Glen bana bakıyor, gri gözleri yumuşak, yanakları arzuyla kızarıyor. Başparmağı kalçamı şefkatle okşuyor ve karnım dönüyor.

İnsanların benim hakkımda kafalarında hikayeler uydurmasına alışkınım. Beni bir filmde oynarken görüyorlar ya da bir dergide benimle ilgili bir hikaye görüyorlar ve benimle hiç tanışmamış olmalarına rağmen beni tanıdıklarına karar veriyorlar. Ama bu adam bana yıllardır onun için bir mutluluk sembolü olduğumu söyledi.

Hiç şüphesiz bu, birinin beni nesneleştirdiği en tuhaf, en tatlı yol.

Kalçalarımı yüzüne yaklaştırarak, "Bazı bağlam ipuçları topla," diye fısıldıyorum. Gözleri kapanıyor ve öne doğru iterek tişörtümün üzerinden karnımın altını okşuyor. İçime dolan arzunun acısı neredeyse çılgılık atmama neden olacak. Bunun sonunda gerçekleştiğine inanamıyorum.

"Söyle bana," diye gürlüyor pamuğa doğru ve yemin ederim alçak gürültüsünün tenimde titreştiğini, içimin derinliklerine dokunduğunu hissedebiliyorum. "Lütfen."

"*Seni* istiyorum, Glen. Lütfen. Lütfen, lütfen."

Kendi kendine sırtıyor ve iç çamaşırımın ince kumaşı üzerinde sıcak bir çizgi yalayarak içeri dalıyor. Ulumamak için elimden geleni yapıyorum. İçgüdüsel olarak kalçalarımı itiyorum

Ama o güçlü bir elini dizlerime doluyor ve onları sıkıca ayırarak yüzünü bacaklarımın arasına yaklaştırıyor. Dilini tangamın çizgisinde gezdirerek uzun, yavaş bir yalama daha yaparken sıcak nefesinin üzerimde buharlaştığını hissedebiliyorum.

"Çıkar şunu," diye soluyorum, titreyerek. Bana bakıyor, gözleri şiddetle yanıyor, sonra kalın bir parmağını ince kumaşın altına sokuyor. O kadar sert çekiyor ki, kumaş bana doğru geriliyor ve lezzetli bir basınç yaratıyor. Kalçalarımı sallıyorum, ince dantele karşı sürtünmeye başlıyorum. Daha sert, daha sert çekiştiriyor ve sonunda tanga üzerimden sıyrılınca çığlık atıyorum. Glen tangayı itiyor, sonra yataktan aşağı doğru kayıyor ve sert başparmaklarıyla dudaklarımı dikkatlice ayırıyor, beni o kadar dikkatle inceliyor ki kıvranıyorum. Bana bir kez daha bakıyor, gümüş kirpikleri titriyor ve sonra yüzünü amıma gömüyor.

Yataktan yarı havalanıyorum. Aman Tanrım. Aman *Tanrım*.

Daha önce hiç kimse beni böyle yememişti. Sanki açlıktan ölüyorlarmış gibi. Glen beni kabaca yalıyor, dili dudaklarımda aşağı yukarı kayıyor, sanki beni haritalandırıyor, neyi sevdiğimi anlamaya çalışıyor. Sonra her şeyi tekrar yapıyor, daha sert, yalıyor, kemiriyor ve ben tamamen dağılana kadar üzerime sıcak hava üflüyor.

"Oh." Tek söyleyebildiğim bu. Sesim o kadar nefessiz ki zar zor tanıyabiliyorum. "Oh, oh, Tanrım-" Gözlerim kapanıyor. Kalçalarım sarsılmaya ve zıplamaya başlıyor ve o beni daha sıkı kavlıyor, nefes nefese kalıyor, inliyor, umutsuzca daha yakına girmeye çalışıyor.

Midemin sıkıştığını hissetmem bir dakika bile sürmüyor. Nefes nefese kalıyorum, uzanıp ellerimi saçlarına doluyorum ve onu daha da içime çekiyorum. İnliyor, dilini içime doğru kaydırıyor. Klitorisimin ağzına karşı zıpladığını hissediyorum ve umutsuzca ağrıyı ovmaya çalışarak aşağı doğru çekiyorum. Titriyor, sonra dudaklarını küçük yumrunun etrafına doluyor ve *sertçe* emiyor.

Elimi saçlarına atıyorum ve kalçalarımı boynuna dolayarak kendimden geçiyorum. Orgazmım içimde bir gökkuşağı gibi yaylanıyor ve tüm bunlar boyunca beni yalamaya devam ediyor, sabit ve güçlü.

Sonunda şok dalgaları kayboluyor ve tavan tekrar odaklanmaya başladığında nefes nefese kalıyorum. Glen'in kafasını dürtüyorum, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama Glen durmuyor. Hâlâ beni emiyor, susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi uyarılmışlığımı içiyor. İçimde başka bir zevk dalgasının yavaşça yükseldiğini hissettiğimde titremeye

başlıyorum. Vay anasını. Daha önce hiç arka arkaya iki kez boşalmamıştım. Bu

mümkün görünmüyor, ama başka bir salıvermenin baskısı orada, karnımın derinliklerinde, benimle alay ediyor. Glen'in çenesine doğru kıpırdanıyorum. "Glen, yapamam-"

Bacaklarımın arasından onaylamaz bir şekilde gürlüyor ve ağzının bana karşı titreşimi damarlarımda kıvılcımların uçuşmasına neden oluyor. Nefes nefese kalmaya başladığımda başımın geriye düşmesine izin veriyorum, ciğerlerim yeterince hava alamayacak kadar sıkı. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyaım var. Başını tutup yüzüne doğru sürtünüyorum. Düşünmüyorum bile. Beynim bir çeşit puslu havaya bürünmüştü. Umutsuzca kendimi ona sürtüyorum, çaresizce ihtiyaım olan sürtünmeyi elde etmeye çalışıyorum. O kadar yakınımda ki, neredeyse tadını alabiliyorum.

"Durma," diye yalvarıyorum. "Lütfen, oh, oh Tanrım, Glen-"

Glen elini yukarı kaydırıyor ve kalçamı sertçe kavırıyor, kesilmiş tırnakları tenimi ısırıyor. Gözlerimi kapatıyorum, dudağımı ısırıyorum, son bir kez yüzüne bastırıyorum-

Ve aniden uçuyorum. Ellerim dışarı fırlıyor, doruk noktam içimde kkrerken ahşap yatak başlığımı peneliyor, neredeyse beni yok ediyor. Zihnim kararıyor ve boşalıyor, zevk dalgaları dalga dalga üzerime geliyor, o kadar sert ve hızlı ki doğru düzgün nefes bile alamıyorum. Neredeyse gargara yapıyorum, duygular içimden geçerken gözlerim açılıyor ve vücudumdaki her kas titriyor.

Glen beni nazikçe yalıyor, kalçalarım aşırı duyarlılıktan titremeye başlayana kadar durmuyor. Başını tutup itiyorum, nefes nefese kalıyorum. "Ne oluyor?"
_"

Kısık ve mutlu bir sesle gülüyor. "Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Batırmadığıma sevindim."

"Batırmak mı?!" Nefes nefese kaldım. "Beni hayatım boyunca mahvettin!"

Kahkahası daha da yükseliyor. Onu yanıma çekiyor ve elimi açgözlülükle kaslı göğsünden aşağı kaydırıyorum, pazularındaki yara izlerinin üzerinden geçiyorum. Aşağı, aşağı, karın kaslarının ağır çizgilerini takip ederek, göğüs kollarının kahverengi bukleleri arasından boxer'ının bel bandına doğru tarıyorum. Dişlerini sıkıyor, çenesinde bir kas zıplıyor.

"Yapmak zorunda değilsin-" "İstiyorum.

Lütfen."

İnliyor, rahatlıyor ve iç çamaşırını çıkarmama izin veriyor. Sikinin görüntüsü başımı döndürüyor. Kalın ve şişmiş. Parmaklarımın göbeğinden aşağıya doğru inip kasık kıllarını gıdıklamasına izin veriyorum ve o da tıslayarak elini yüzünde gezdiriyor. Gülme dürtüsüyle savaşıarak elimi ağır taşaklarının altına sokup sıkıca kavıyorum. İçinden geçen ürperti tüm vücudunu sarıyor. Karnımın derinliklerinde cevap niteliğinde bir ürperti hissediyorum. Yavaşça, elimi boyunun etrafına doluyorum ve okşamaya başlıyorum, o kadar hafif ki muhtemelen gıdıklanıyor. Gözleri kapanıyor.

"Çok mu fazla?" Masumca sordum.

"Yeterli değil," diye homurdanıyor, irkilerek. Göğsündeki ve omuzlarındaki kasların esnemesini hayranlıkla izliyorum. "Lütfen, Briar, bir şeyler *yap*, genç kız, beni burada öldürüyorsun-"

"Mm." Dokunuşumu çok, çok hafif tutarak elimi tabanının etrafında döndürüyorum, parmaklarım deriyi zar zor yakalıyor. Boğuluyor, adem elması sallanıyor.

"Briar-"

"Nasıl buldun?" Elimi hızlandırarak soruyorum. "Daha hızlı mı?" "Hayır. Sadece... daha sıkı, Tanrı aşkına-"

Eğilip ucuna bir öpücük konduruyorum ve o da elini saçıma atarak bağırıyor. "Anasını-!" Ağzıma karşı sertçe kasılıyor ve ben gülümseyerek geri çekiliyorum.

"Tanrım." "Berbatsın." diye mırıldanıyor.

"Farklı bir şey mi bekliyordunuz? Ben Britanya'nın En Büyük Kaltağıyım."

"Hayır," diye homurdanıyor. Onu tekrar elime alıyorum, bu sefer biraz daha sert ve başparmağımı tabanının hemen altına sürüyorum. Bu hoşuna gidiyor, kalçaları kasılırken parmaklarımın arasında zıplıyor.

Bu hiç hoşlanmadığım başka bir şey. Bir erkeği boşaltmak. Ama şimdi Glen'in yanaklarındaki rengin yükselişini, ona dokunduğumda kaslarının ani ve kontrolsüz sarsılışını görünce, nihayet cazibesini anlıyorum. Onu keşfettikçe daha da tahrik olmasını izlemek o kadar ateşli ki, yeniden ıslandığımı hissedebiliyorum. Çarşafın üzerinde kıvranıyorum. Fark ettiğinde gözleri parlıyor ve beni kalçalarımın tutarak kalçasına doğru sürüklüyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve ben onun üzerinde sallanmaya başladığımda inliyor, bacağını ritmik bir şekilde sürüyorum.

Okşamalarım. Başını eğiyor, yumuşak saçları yanağımı gıdıklıyor ve boğazımın kenarını ısıyor. İçimden elektrik telleri geçiyor. Yumruğumu sıkıyorum, daha hızlı ve daha sert hareket ediyorum. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldık, odadaki tek ses çarşafların yumuşakça kayması ve Glen'in göğsünde başlayan alçak gümbürtü. İçimde bir yay gittikçe daha sıkı çekiliyormuş gibi hissediyorum.

"Tanrım." Gözlerimi kapatıyorum. "Tanrım, çok yakınımsın, ben-"

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. Tabii ki biliyor. Çıplak teninde seğirdiğimi ve zonkladığımı hissedebiliyor. Kollarını etrafıma doluyor ve beni kendine çekiyor, ıslaklığım yapışkan bir şekilde kalçasına bulaşıyor. Kavrayışımı sıkılaştırırken ona sürtünerek inliyorum, elimi bir tirbuşon hareketiyle çeviriyorum ve bu da onun tekrar tekrar inlemeye başlamasına neden oluyor. Nefes almak için pantolonunu indirirken kalbinin göğsüne çarptığını hissediyorum.

"Neredeyse-" diye kabalaşıyor ve ben çılgınca başımı sallıyorum, taşaklarını avuçlamak için aşağı uzanıyorum.

Başını sallar. "Bekle." Komodine uzanıp bir avuç mendil çıkardı.

Taşaklarını son bir kez yumuşakça sıkıyorum ve kendini kaybediyor. Başını omzuma bırakıyor ve boğuk bir çığlık atıyor, vücudundaki her kas geriliyor ve elinin içinde patlarken titriyor.

Ben de çok geride değilim. Beni vurduğunda, doruk noktam bir bulutu yaran güneş ışını gibi içimden akıyor. Gözlerim çırpınarak kapanıyor. Titriyorum ve Glen'in omuzlarına yapışıyorum, küçük inlemelerimi ve yumuşak iç çekişlerimi boynunun kıvrımlarına boğuyorum. Eğer ilk iki boşalmam patlayıcıysa, bu seferki yavaş ve lezzetli, neredeyse rüya gibi, damarlarımdan sıcak şurup gibi akıyor.

Sonunda sessizleşiyorum, yavaşça gözlerimi açıyorum. Tüm vücudum uğulduyor, sıcak ve yumuşak.

"Bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi," diyor Glen pantolonunu indirirken. Nabzının boynunda zıpladığını görebiliyorum.

"Denerim." Elindeki bir avuç peçeteyi okşayarak ön tarafına yaslanıyorum. "İyi düşünmüşsün," diye mırıldanıyorum. "İç karartıcı ama muhtemelen iyi bir fikir." *Losyonla baş* edemiyorsam, bir erkeğin bacağıma boşalması beni korkutabilir.

Bu düşünce beni kızdırıyor. Seks hayatıma engel olduğu için X'i sikeyim. Bunu hemen terapistime götüreceğim.

Konuşmayı şimdiden hayal edebiliyorum. *Lütfen beni düzelt ki seksi İskoç korumam memelerime boşalabilsin.* Bu düşünce o kadar saçma ki, endorfinden başım dönerek gülüyorum.

Glen mendilleri atıyor ve ağzıma doğru gülümsüyor. "İyi misin?" diye soruyor. "Eee, ne?"

"Yatağında kalmam işe yaradı mı? Daha iyi hissediyor musun?"

Homurdanıyorum, alt dudağımı öpüyorum. "Çok etkili. Seni kalıcı olarak buraya taşımam gerekebilir."

Yanağımı okşuyor. "Bu sabahın böyle geçeceğini hiç hayal etmemiştim."

"Ben de öyle. Ama bu konuda oldukça mutluyum." Göğsünü okşuyorum. Gerçekten çok daha iyi hissediyorum. Belki de tek ihtiyacım olan iyi bir gece uykusuydu. Belki de sonunda çocuklara açılmak endişelerimi hafifletti. Ya da belki Glen'in aletinin sihirli iyileştirici özellikleri vardır. Sebep ne olursa olsun, memnunum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, bir kıvrımı parmağımın etrafında döndürerek. "Benimle kaldığın için."

"Ne zaman istersen, kızım."

Dışarıdaki koridorda ani bir ayak sesi duyuyorum ve Matt'in telefonda biriyle tartışırken sakin ve net sesini duyuyorum.

Yaltaklanıyorum. "Tanrım. Bunların hepsini duydu mu?"

Glen sadece kıkırdıyor ve beni göğsüne çekiyor. "Merak etme," diye mırıldanıyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Onun aklında çok daha önemli şeyler var."

"Ne gibi?"

"Dün gece stüdyonuzdan prömiyer detaylarını aldık. Matt kedi yavrusu doğuruyor, seni vurulmadan Amerika'ya nasıl sokup çıkaracağını düşünüyor."

İnledim. "Beni otel odama kilitleyecek, değil mi? Koridora bubi tuzağı kuracak ve tüm hizmetçileri sorguya çekecek?"

Glen sırtıyor. "Şimdi de aşırı korumacı olduğunu mu düşünüyorsun? Daha hiçbir şey görmedin."

NINETEEN

KENTA

Briar'ı Amerika'ya götürmek için yapılan hazırlıklar neredeyse bir hafta sürer. Stüdyo oyuncular için otel odalarını ve uçak biletlerini çoktan ayırtmıştır ama belli ki güvensizdirler. Bunun yerine, prömiyer yerine yakın yeni bir otel seçtik. Bir kat dolusu oda ayırttık ve otel güvenliğini asansör sistemine bir blok yerleştirmeye ikna etmeyi başardık, böylece hiçbir asansör orada duramayacaktı. Koridora kamera yerleştirmemize izin verdiler ve kaldığımız süre boyunca herhangi bir temizlikçi veya bakım personeli göndermemeyi kabul ettiler.

Uçuş ayarlamalarını da değiştirmek zorundayız. Briar'ın ticari uçakla uymasını istemiyoruz, bu yüzden eski bir işverenimizden bir iyilik isteyip onun kişisel jetiyle bir uçuş ayarladık.

Şaşırtıcı bir şekilde, Briar özel uçakla uçmak zorunda olduğu için çok mutsuz. Daha önce hiçbir ünlünün karbon salınımı konusunda bu kadar endişelendiğini görmemiştim.

Kabine girdiğimizde Julie'ye "Çevreye verdiğimiz zarara karşılık bu uçağa yüz kişi binebilirdi," diyor. Daha önce pek çok özel jete bindim, genellikle siyasi işler için, ama bu özellikle etkileyici. Koridor geniş ve koltuklar küçük masaların etrafında kümelenmiş pelüş deri koltuklardan oluşuyor. Her şey koyu ahşap aksanlı tereyağlı deri ile zevkli bir şekilde dekore edilmiştir. Kısa kırmızı etekli ve ceketli bir avuç uçuş görevlisi bizi karşılıyor ve hepimize içki menüleri uzatıyor.

"Yüz." Briar devam ediyor. "Şu anda her birimiz yüz elli tren yolcusuyla aynı karbon ayak izine sahibiz. Her birimizin!" Eliyle çok geniş bir hareket yapıyor ve yanlışlıkla telefonunu düşürüyor. "Kahretsin." Telefonu almak için eğiliyor ve ben de ekose eteğinin etekleri yukarı kalkarken ortaya çıkan kilometrelerce uzunluktaki yumuşak, beyaz kalçasına bakmamaya çalışıyorum. Eteğini uyumlu pembe bir blazer ceket, diz üstü çoraplar ve inanılmaz yüksek topuklu ayakkabılarla eşleştirmiş. I

Julie'nin bu kıyafete 'Clueless-chic' dediğini duydum, ne demekse artık. Tek bildiğim o topukların bacaklarını inanılmaz gösterdiği.

"Yazık." Julie hostese kaşlarını çatar. "Lütfen bana bu şeyin Wi-Fi'si olduğunu söyleyin." Hostes gözlerini kırıştırır. "Elbette, hanımefendi."

Briar doğrulur ve arkadaşına ters ters bakar. "Bunun ne kadar ikiyüzlü bir davranış olduğunu anlamıyor musun? Ekolojik örgütlerle onca iş yaptım, şimdi de koca bir uçağı gökyüzüne mi çıkarıyorum?"

Matt gözlerini kısarak oturma düzenini değerlendirirken, "gikâyet etmeyi bırak," diye emretti. "Buna ihtiyacın var."

Briar ona bakar, yüzünde sinirli bir ifade belirir ama cevap vermez.

Hepimiz koltuklarımızı bulduk; Julie dizüstü bilgisayarıyla uçağın ön tarafına yakın bir yere park etti. Matt, Glen ve ben orta bölüme oturup masalardan birinin etrafında toplandık. Matt hemen bazı evraklar çıkarıp önümüze yayıyor, ama Glen bunu görmezden geliyor, şapkasını yüzüne indirip uyumak için yerleşiyor. Briar arka tarafa doğru kayboluyor ve koridordaki mavi perdeleri çekerek kendini bizden ayırıyor.

Matt omzunun üzerinden, "Şurayı açık bırak," diye seslendi. "Seni net bir şekilde görebilmemiz lazım."

"Merak etme," diye sesleniyor perdenin arkasından. "Eğer uçuş ekibinden biri beni bıçaklamaya kalkarsa, avazım çıktığı kadar bağırırım."

Sodamı dolduran uçuş görevlisi telaşla doğruldu, ben de el sallayarak onu uzaklaştırdım. "Onları görmezden gelin," diyorum ve o da kararsızca gülümseyerek uzaklaşıyor.

Matt'e dönmeden önce onun kulak kesilmesini bekliyorum. Otelin planlarını karıştırırken çenesi sıkıca kenetlenmişti.

"Kaba davranıyorsun," diyorum ona.

Kaşları daha da çatıldı. "Buraya ona bebek bakmaya gelmedik. Onu güvende tutmak için buradayız."

"Bunu tam bir pislik olmadan da yapabileceğine eminim."

Bir kâğıdın köşesine başparmağıyla dokunuyor. "Kızın dengesiz bir sapığı var ve herhangi bir delinin ateşli silah taşıyabileceği bir ülkeye gidiyoruz. Biraz açık sözlü olduğum için beni bağışlayın."

Homurdanıyorum. "Seni affetmem için *bana* ihtiyacın yok. Senden emir almaya alışkınım. Ama artık polis değilsin ve o da bir sivil. Ona bir eğitim çavuşu gibi havlamayı bırak."

Glen kasketinin altından, "Sanırım onun duygularını incitmeye başladın," diye mırıldandı.

"Ne zamandan beri bir müşterinin *duygularını* önemsiyorsun?" Matt sinirli bir şekilde sorar. "Ah. Doğru ya. Onunla yatmaya başladığında. Bu arada iyi iş çıkardın. Tehlikeyi gözlemlemen gerekirken onun kışına bakıyor olman eminim bize gerçekten koruyucu bir avantaj sağlayacaktır."

Kaşımı kaldırıyorum. Glen son bir haftadır çoğu gece Briar'ın yatağında kalıyor, ancak bildiğim kadarıyla sadece bir kez birlikte uyudular. Yine de ondan hoşlandığı belli. Ona her gülümsediğinde kızarıyor.

Glen bir gözünü tembelce açtı, bir an Matt'i inceledi, sonra tekrar kapattı. "Pislik gibi davranmayı bırak," diye mırıldandı kısaca.

Aynı fikirdeyim. Matt'in davranışları çizgiyi aşıyor. Bu kadar düşünceli olması onun karakterine aykırı; genelde çok sevimli bir adamdır. Ona bir şeyler oluyor.

Dışarıda hava kararırken Matt çalışmaktan vazgeçiyor ve uyumak için koltuğuna yaslanıyor. Jet lag'i yenmeyi tercih ederim, bu yüzden kendimi uyanık kalmaya zorluyorum ve dizüstü bilgisayarına YouTube yüklüyorum. Briar'ın toplum içinde çekilmiş eski görüntülerine bakıp ortak bir yüz var mı diye görmek istiyorum.

Birkaç videoya göz attım ve sonunda Briar'ın çocukken oynadığı *Hollywood House* dizisinin eski kliplerinden oluşan bir sarmalın içine düştüm. Neden seçildiğini anlamak kolay. On üç yaşında bile o kadar parlak ve ışıltılı ki seti adeta aydınlatıyor. İki aktör özentisinin küçük kızını canlandırıyor ve her ikisi de ondan yirmi yaş büyük olmalarına rağmen, o kadar komik ve çekici ki, o ekrandayken ikisi de arka planda kayboluyor.

Klip sona erdiğinde, önerilen bir sonraki videoya tıklıyorum. Muhtemelen on dört ya da on beş yaşlarında olan Briar'ın bir gece yarısı konuşması

Göster. Sete girip kameraya endişeyle gülümserken kaşlarım kalkıyor.

Bu kızı hiç tanımıyorum. Briar'ın ateşinden hiçbir şey yok. Onun keskinliği yok. Utangaç, korkmuş ve tatlı görünüyor ki bunlar Briar'a atfedebileceğimi hiç düşünmediğim kelimeler. Seyirciye el sallayışını, ardından röportaj koltuğuna dikkatle oturuşunu izliyorum. Parlak bir gülümsemeye sahip sarışın bir kadın olan sunucu elini sıkıyor.

"Merhaba, Bayan Briar Saint," diyor kadın gülümseyerek. "Bugün sizi programda ağırlamak çok güzel. Söyler misiniz, TV Mükemmellik Ödülleri'ne aday gösterilmeniz hakkında ne düşünüyorsunuz? Kazanacağınızı düşünüyor musunuz?"

Briar elbisesinin eteğini çekiştiriyor. *"Bilmiyorum,"* diyor, sesi alışık olduğumdan daha yüksek. *"Aday gösterildiğim için çok mutluyum. Diğer adayların hepsi çok iyiydi."*

"Ne kadar tatlı bir cevap," diyor ev sahibi. "Çok tatlı değil mi?" Komplocu bir tavırla eğiliyor. *"Sana şunu söyleyeyim, Briar, resmi ödülü kazanmış olsan da olmasan da, gecenin en iyi vücudu ödülünü kesinlikle sen kazandın. Yani, gerçekten. Şu sıkı mideye bak. Egzersiz planın nedir, sevgilim?"*

Ağzım açık kaldı. Küçük Briar'ın yanakları kıpkırmızı oldu. Muhtemelen tüm seyircinin yüzüne değil de vücuduna bakmasından rahatsız olmuş olacak ki yer değiştiriyor. *"Çok fazla spor yapmıyorum. Yüzmeyi seviyorum ve sadece sağlıklı beslenmeye çalışıyorum."*

"Oh, genç olmak. Ve bu elbise minyon vücudunuzu gerçekten ortaya çıkarıyor. Mükemmel bir seçim." Sunucu kıkırdıyor. *"Pekala, hadi, kalk ve bize bir dönüş yap."*

Briar'ın yüzünde endişe ifadesi belirir. *"Oh, um... Bilmiyorum. Genelde giydiğimden daha kısa..."*

"Hadi, sadece bizim için dön. Kıyafetin tamamını görmek istiyorsunuz, değil mi?" Sunucu seyirciye bakar. Herkes alkışlamaya başlar. Briar'ın yüzü daha da kızarır. Gülümsemeye ve gülüp geçmeye çalışarak başını sallar ama sunucu bir tezahürat başlatır. Kısa süre içinde tüm stüdyo bağırmaya başlar: *Bize elbiseyi göster! Bize elbiseyi göster!*

Briar dehşete düşmüş görünüyor. Kıpırdamayınca sunucu kolundan tutup çekiştiriyor ve o da itaatkâr bir şekilde dönüyor, seyirciler alkışlarken yerinde dönüyor.

Boşluk tuşuna basıp videoyu durdurdum ve koltuğuma yaslanıp az önce izlediklerimi sindirmeye çalıştım.

O bir çocuktu. Bir çocuk. Ve insanlar ona şimdiden bir et parçasıymış gibi davranıyordu. Şimdi bu kadar soğuk ve mesafeli olmasına şaşmamalı; *yetişkinlerin* onu açıkça manipüle ettiği bir dünyada büyüdü. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor.

Bir sonraki videoya tıklamak üzereyken Matt yanımda seğiriyor. Ona bakıyorum. Alnında ter vardı ve yüzü çarpılmıştı. Tekrar irkiliyor, bu sefer daha sert.

"Matt." Elimi hafifçe omzuna koydum. "Hey." Normalde onu kâbustan uyandırmazdım ama sağa sola çırpınmaya başlarsa muhtemelen bacağını masaya çarpacak. "*Matt.*"

Birden ayağa kalkıyor, boğulan bir adam gibi soluk soluğa kalıyor. Geniş gözlerle uçağın etrafına bakıp yumuşak deri koltukları ve loş ışıklandırmayı incelerken bekliyorum. Gözleri bana takıldığında, yüzümü tutarak bana doğru hamle yapıyor. "Ken-"

"Ben iyiyim," diyorum ona, kıpırdamadan durarak. "Bana baksana. Tamamen iyiyim, dostum. Güvendeyim." Sandalyesinde mutlu bir şekilde horlayan Glen'e başımla selam veriyorum. "İkimiz de güvendeyiz."

Matt'ın gözleri sonunda odaklanır. Yüzü kapanıyor. Kollarını indirir ve sandalyesine yığılır.

"Gittikçe kötüleşiyorsun," diyorum ona, nefes almak için çırpınırken. Beni böyle yakaladığından beri yıllar geçti.

"Evet, saçmalık," diye homurdanarak elini koltuğunun koluna yerleştirilmiş *çağrı hizmeti* düğmesine vuruyor. Bir görevli telaşla yanına gelir ve kendini ona gülümsemeye zorlar. "Buzlu viski lütfen."

Kadın başını sallayıp gözden kayboluyor ve adam sandalyesini tekrar dik konuma getirip elini saçlarına götürüyor.

"Bu her gece oluyor mu?" Dizüstü bilgisayarımı kapatarak soruyorum. "Ve lanet olası günün yarısında da," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum. Bu neden bu kadar çabuk davrandığını açıklıyor.

"Nedenini biliyor musun?" Başını sarsakça sallıyor, ensesini ovuşturuyor.

"Ne zaman başladı?"

"Bir hafta önce."

"Dur tahmin edeyim: hayır galasından sonra mı?"

Omuz silkiyor. "Sanırım." Sesi bitkin geliyor.

"Los Angeles'ta bir travma terapisti tanıyorum. Eğer istersen, ben-"

Gözlerini sıkıca kapatır. "Yapma," diye ısıırıyor. Muhtemelen bir uyarı gibi görünmesi gerekiyordu ama sesi boş geliyordu. Uçuş görevlisi telaşla içkisini getirdiğinde ona sıkıca gülümseyerek bardağı alıyor ve derin derin yudumluyor.

"Ne mükemmel bir başa çıkma mekanizması," diyorum sertçe. "Bunun asla yanlış gitmeyeceğinden eminim."

Beni tersledi ve ben de ayağa kalkıp sırtımı gerdim. Muhtemelen biraz boşluğa ihtiyacı vardı ve Briar'ı kontrol etmeyi birkaç saat olmuştu.

Uyumuş olmasını bekliyordum ama perdeyi kenara çektiğimde hâlâ uyanık olduğunu ve koltuğunda kıvrılmış bir şekilde oturduğunu görüyorum. Kucağında bir kutu Yunan salatası var ve canı sıkkın bir şekilde onu karıştırıyor, zeytinleri çekip çıkarıyor ve diğer her şeyi görmezden geliyor.

Çok güzel ve çok ama çok yorgun görünüyor.

"Briar?" Yukarı bakıyor ve ben de onun karşısındaki koltuğu işaret ediyorum. "Oturabilir miyim?" Başını salladı, ben de oturdum. "Sadece kontrol etmek istedim. Nasıl o l d u ğ u n u görmek istedim."

Dudakları bükülür. "Pilota bağırıp çağırmayacağım. Söz veriyorum."

"Vay canına. Terapi işe yarıyor olmalı."

Hafifçe gülümsüyor ama gözlerine dokunmuyor.

"Sen iyi misin?" Ona soruyorum. "Zayıflamış görünüyorsun." "Hiç vegan beyaz peynir yedin mi?"

"Hayır."

"Oldukça bastırıcı."

Öne doğru eğildim. "Devam et o zaman." Ağzımı açıyorum. Bej rengi bir küpü dudaklarımın arasına saplarken gülümsemesi biraz daha genişliyor. Yüzümü buruşturup vıcık vıcık tofuyu yutuyorum. "Tanrım."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Marjinal

depresyonda."

Biraz salatalık yuvarlıyor ve bir zeytin daha çıkarıyor. "Ben hala Vegan bilim insanlarının peyniri çözmesini bekliyorum," diyor asık suratla. "Et ve sütü çantada keklik görüyorlar. Ama peynirin biraz çalışmaya ihtiyacı var."

Bir zeytin daha yemesini izliyorum. Bu kadar üzgün görünmesinin nedeninin akşam yemeği olmadığından eminim. Yeni bir yöntem deniyorum. "Düşünüyordum da, Amerika'da hiç ailen var mı? Matt bundan hoşlanmayacaktır ama istersen ziyaretler ayarlamanın bir yolunu bulabiliriz. Belki doğum gününde?" Dosyalarımıza göre, Briar prömiyerden bir gün önce yirmi dokuz yaşına giriyor. "Güçlü bir destek ağına sahip olmak önemli."

Homurdanıyor. "Yazık o zaman. Benim hiç ailem yok."

Kaşlarımı çattım. "Ne, hiç kimse yok mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Babamı hiç tanımadım ve on altı yaşındayken annemle ilişkiyi kestim."

"Önünü mü kestin?"

Başını sallıyor. "*Hollywood House*'dan yeni kovulmuştum. Eve döndüğümde yatak odamdaki eşyaların çoğunun gittiğini fark ettim. Giysiler, fotoğraflar, oyuncaklar. Meğer bunları internette satıyormuş." Yüzü buruştu. "Ayrıca bebeklik resimlerimin çoğunu basına satmıştı ve çocukluğumla ilgili bir kitap yazmayı yarılarmıştı."

"*Tanrım.*"

Omuz silkiyor. "Önemli bir şey değildi. On üç yaşında Los Angeles'a taşındım ve ondan sonra onu neredeyse hiç görmedim. Şimdi bir anlaşmamız var; ona bir malikanede emekli olmasına yetecek kadar para gönderiyorum ve o da magazin gazetelerinde hikayeler uydurmaktan

kaçınıyor."

Boğazım ağrıyor. Böyle bir ihanete uğramayı hayal bile edemiyorum, özellikle de kendi aileniz tarafından. Annem hala benim ve tüm kardeşlerimin haftada bir kez Skype'a bağlanmamızı ve hep birlikte yemek yememizi istiyor.

Ve Briar yapayalnız.

Koltuğunda kıpırdanıyor. Sessizlik uzadıkça uzuyor. İçimi çektim. "Bak, seni rahatsız eden bir şey mi var? Gerçekten mi?"

Gözleri mavi mahremiyet perdesine kayıyor. Yüzü sertleşiyor. "Benden kaçıyor."

"Matt?" Beklediğim bu değildi. "Bazen böyle yapar. Duygular konusunda korkunçtur."

Çenesi sıkıştı. "Beni asla affetmedi. Nin'e yaptığım şey için."

Kaşlarımı çattım. "O yaptı." Onu inceliyorum. "Son ünlü işimizde neler olduğunu sana anlattı mı?"

"Kızın kendisine cinsel tacizde bulunduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Bu onu itiraf edemeyeceği kadar rahatsız ediyordu. Kendisine bile." O görevi hatırlıyorum. Onun her gün daha da yorulduğunu ve zıpladığını izliyordum. Elbette, on yedi yaşında bir kızın seçkin bir askeri korkutabileceğini asla kabul etmezdi.

"Şey, evet. Düşündüm de. Sete gitseydim ve yönetmen ellerini pantolonuma sokup beni kucağına çekmeye devam etseydi, bu beni de etkilerdi. Büyük ve güçlü bir adam olması, bunun beynini bozmayacağı anlamına gelmez."

"Ünlüler söz konusu olduğunda bu onu kesinlikle bıktırdı. Artık temkinli. Güçlerini etrafa saçan zengin, yetkili insanlara karşı. İnsanları kullanıyorlar."

"Hm." Bunu düşünüyor. "Eğer Nin değilse, neden garip davranıyor? Panik atak yüzünden mi? Akıl sağlığı sorunları onu bu kadar korkutuyor mu?"

"Kesinlikle öyle değil." Bunu nasıl ifade edeceğimi düşünüyorum. "İnsanların acı çekmesini izlemek onun için çok zor," diyorum dikkatlice. "Ona nasıl hissettiğini söylediğinde... bu onu çok üzdü."

"Bu çok aptalca." Bir domatesi şiddetle bıçaklıyor. "Bu onun suçu değil."

"Matt'in başkalarının acıları için kendini suçlama eğilimi var. Ama bana güvenin. Seni çok önemsiyor. Kabul etmek istediğinden çok daha fazla."

Ağzı mutsuzca bükülür. Salatayı yere bırakıyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Kendimi çok aptal hissediyorum," diye mırıldanıyor.

"Aptal mı? Neden?"

"Böyle çıldırdığım için. Banyoda yere yığıldığım ve sonra da ağladığım için. Cehennemden geçtiniz ve geri döndünüz. Askerken, bahse girerim her gün böyle yaşıyordunuz. Her zaman omzunuzun üzerinden bakardınız. Her zaman tetikte."

"Aslında aynı şey değil," diyorum nazikçe. "İşteydik. Bunun için imza attık. Güvensizdik ama elimizde silah da vardı. Karşılık vermemiz gerekiyordu."

Sadece kaşlarını çatıyor, kucağına bakıyor.

Hiç düşünmeden uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Parmakları yumuşak ve sıcak. Bir kaşını kaldırıyor ama uzaklaşmaya çalışmıyor. "Korktuğunu biliyorum. Ama bu piçin sana atacağı her şeyin üstesinden gelebileceğini de biliyorum. Bununla başa çıkabilecek kadar güçlüsün."

Birkaç saniye beni inceledi. "Gerçekten böyle düşünüyorsun, değil mi?" Yumuşakça söylüyor.

"Bence sen her şeyin üstesinden gelebilirsin," diyorum dürüstçe. Bana bakıyor, yüzünde okuyamadığım bir ifade beliriyor; sonra öne doğru eğiliyor ve ağzını ağzıma bastırıyor. Kıpırdamadan duruyorum. Şeker gibi tatlı kokuyor ve at kuyruğundan dökülen sarı saçları yüzümü gıdıklıyor. Hızlı, sert bir öpücük ve ben daha ne olduğunu anlayamadan o çekiliyor. Başını koltuk başlığına yaslıyor ve beni düşünüyor, mavi gözleri bir şey söylemem için bana meydan okuyor. Sadece bakışlarını tutuyorum, göğsümde acıyla çarpan kalbimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce. "Artık gidebilirsin. Ben uyumaya gidiyorum."

YİRMİ

BRIAR

Los Angeles'a indiğimizde zaten kötü bir ruh halindeydim. Jet lag canıma okuyor, başım ağrıyor ve her tarafım uçak kırı içinde. Üstüne üstlük otele yolculuk sonsuza kadar sürüyor.

Önce uçağımız yarım saat havada takılı kalıyor çünkü aptal bir milyarder bizim yerimize park etmiş. Sonra Matt stüdyonun benim için gönderdiği arabayı kontrol ederken, şoförle görüşürken, zavallı adamı 'hakkında kötü hisleri olduğu' için gönderirken ve bizi alması için yeni bir araba sipariş ederken elli dakika boyunca yakıcı sıcakta beklemek zorunda kalıyoruz. Los Angeles trafiği hatırladığımdan da kötü ve Julie tüm yolculuğu 'yerlilerle sohbet ederek' geçiriyor, bu da aslında diğer kadınların Instagram hesaplarında gezinmek ve sanki umurumdaymış gibi bana kimin burnunu yaptırdığını söylemek anlamına geliyor. Sonunda otele vardığımızda, tek yapmak istediğim yatağa yığılmak, oda servisi sipariş etmek ve on iki saat uyumak, ama tabii ki yapamıyorum. Bunun yerine, adamlar koridoru, süiti, yangın merdivenini ve muhtemelen tuvaletin U kıvrımının içini süpürürken kırk dakika daha beklemek zorunda kalıyoruz. Sonunda Kenta ve Glen'in titizlikle koridorun lambri *kaplamalarını* kontrol ettiklerini gördüğümde kendimi kaybediyorum.

"Tanrı aşkına, lütfen içeri girebilir miyim? Bu noktada ölme şansımı deneyeceğim. X pencereden gizlice girip uykumda boğazımı kesebilir ve bu lanet ayımın en önemli olayı olur."

Kenta göz kırpmıyor ama kapıyı benim için açık tutuyor. Süitin içine giriyorum. Büyük; üç yatak odası, bir salon, bir mini mutfak ve Hollywood Tepeleri'nin muhteşem manzarasına sahip bir balkon.

Hepsini görmezden gelip ana yatak odasına yöneliyorum.

Kenta arkamdan "Seninki yangın merdiveninin olduğu oda," diye sesleniyor ve ben ona hırlama dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum. Ya da belki geri koşup yüzünü yakalamak ve havam tükenene kadar onu öpmek. Onu öptüğümünden beri kafam allak bullak oldu.

Onu. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, gerçekten hoş ve seksi olması ve ağzıma bakıp durması dışında. Ki bu aptalca bir sebep. Odama girdim ve kapıyı çarparak ağır bir şekilde yaslandım.

Berbat hissediyorum.

Kaltaklık yaptığının farkındayım. Ve çocuklara kızgın değilim, gerçekten. Onlar sadece işlerini yapıyorlar ve iyi de yapıyorlar.

X'e kızgınım. Hayatımın bu kadar boğucu hale gelmesine kızgınım. İsimsiz bir adamın güvenliğim üzerinde özel uçaklara ve özel bir süite ihtiyaç duyacak kadar büyük bir etkiye sahip olmasına kızgınım. Beni Los Angeles'a kadar takip etmekle ilgili bir şey paylaşıp paylaşmadığını görmek için birkaç dakikada bir sosyal medya hesaplarımı kontrol etmekten kendimi alamadığım için kızgınım. Sadece kızgınım.

Kapı çalınıyor ve çılgılık atma isteğimle savaşıyorum. "Briar," diyor Matt. "Kapının kilidini aç. Kapıyı her zaman açık tutmalısın."

"Defol *git*," diye tıslıyorum. Onunla konuşmak istemiyorum. Geçen hafta bana emir niteliğinde olmayan tek bir kelime bile söylemedi. Sinirlerimi bozuyor.

Bir an duraksıyor, sonra kulağa *lanet ünlüler* gibi gelen bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Gözlerimi ovuşturup odaya bakıyorum, sonra yatağa doğru yürüyüp ağrıyan bedenimi şiltenin üzerine bırakıyorum. Biraz kestirmek istiyorum ama artık yalnız uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Geçen haftayı Glen'le uyuyarak geçirdim. Birkaç kez kucaklaştık ama bir daha sevişmedik. Genellikle benden sonra yatağa giriyor ve ben uyandığımda hep gitmiş oluyor.

Umarım sadece erken kalkıyordur. Yine de ilgisini kaybettiye onu suçlayamam. Ben olsam benim gibi sinir bozucu biriyle yatmazdım.

Eteğimin ceplerini karıştırırken twitter'ı kontrol etmek için telefonumu çıkardım. 'Arama' fonksiyonuna girip adımı ve 'melek' kelimesini yazıyorum.

Aktris Briar Saint bu beyaz Valentino gece elbisesi içinde MELEK gibi görünüyor!

Bana mı öyle geliyor yoksa Briar bu melekten hamile gibi mi görünüyor?

Briar gerçekten bu hayır işlerinin kariyerine yardımcı olacağını mı düşünüyor? Hepimiz onun melek olmadığını biliyoruz.

Odamın dışında ayak sesleri ve yüksek sesler duyuyorum. Onları görmezden gelip yeni bir tweet'e tıklıyorum. Filmin tanıtım fotoğrafına bir yanıt; kırmızı rujum ve flapper elbisemle duruyorum, kameraya somurtuyorum, dirseğime kadar uzanan eldivenlerim kana bulanmış. Biri cevap vermiş:

Briar çok güzel görünüyorsun, meleğim. X

Kelimelere bakıyorum, göğsüm sıkışıyor.

Kapıya hafifçe bir kez daha vuruluyor ve telefonumu düşürerek sırıyorum. "Briar," diye sesleniyor Julie. "Stüdyo müdürü seninle programın hakkında konuşmak için burada."

"Bir dakika içinde," diye mırıldanıyorum.

"Şimdi," diye emrediyor. "Melekleriniz onu öldürmeden önce." "Ne?"

"Gel de gör."

Yatak odamın kapısını açtığımda, güvenlik ekibimin stüdyo müdürü Derek ile hararetli bir tartışma içinde olduğunu görüyorum. Herkes büyük yemek masasının etrafında toplanmış, yüzleri kızarmış ve kaşlarını çatmış durumda. Ben salona girdiğimde hepsi başını kaldırdı.

"Briar." Derek ayağa kalkıyor ve elimi terli ellerinin arasına alıyor. "Tanrı'ya şükür buradasın. Lütfen o lanet bekçi köpeklerine *sözleşmeden doğan yükümlülüklerini* bildirir misin?" Bana kötü kötü bakıyor.

Çekiliyorum ve elimi eteğime silerek herkesin arasına bakıyorum. "Neler oluyor?"

Matt, "Bu *salak*," dedi, "yarın gece lanet olası bir partiye katılman için ısrar ediyor."

"Basın partisini mi kastediyorsun?" Başımı salladım. "Evet. Kontratımda var."

"Bunu bize hiç söylemedin!" Tersledi. "Girecektik, prömiyeri yapacaktık, çıkacaktık. Böyle anlaşmıştık."

"Basın partisi prömiyerin bir parçası. Röportajların çoğunu orada yapıyoruz."

Matt başını sallar. "Sen gitmiyorsun."

"Yapmak zorunda!" Derek ağlıyor. "Eğer kendi filminin tanıtımını yapmazsa, insanlar bunun bir fiyasko olduğunu düşünecek ve o da daha vizyona girmeden zarar edecek!"

İçimi çekiyorum ve Kenta'nın yanına oturuyorum. Bu muhtemelen biraz zaman alacak.

Konuşma başımın üstünde dönüyor. Diğer yöneticiler arıyor ya da Skype'tan katılıyorlar. Stüdyonun halkla ilişkiler müdürü, filmin yönetmeni, menajerim. Sandalyemde oturmuş, tüm bu son derece iyi maaş alan insanların benimle ne yapacakları konusunda tartışmalarını izliyorum.

Bir ürün olmak çok garip. Bazen annem beni Los Angeles'a getirip *Hollywood House* yapımcılarına teslim ettiğinde hayatımı imzalamış gibi hissediyorum. O zamandan beri başkalarına aitim. Ünlülerin güçlü olduğunu düşünüyorsunuz ama bu masada en az benim fikrim önemli.

Bir süre sonra kendimi kaptırıyorum. Telefonumu tekrar tekrar kontrol ediyorum, Facebook DM'lerim arasında geziniyorum. Ne zaman sonunda öpücük olan bir mesaj görsem midem bulanıyor.

Bir saat geçti. Parlak Los Angeles güneşi pencereden yüzüme vuruyor. Alnımda boncuk boncuk terler oluştuğunu hissedebiliyorum. Kenta uzanıp bana bir şişe su uzatıyor. Kendimi ona gülümsemeye zorluyorum, kapağı açıp suyu yudumluyorum. O gülümsememe karşılık vermiyor. Gözleri endişeli.

Konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum. Derek Matt'e, "Limuzinleri kullanmak zorundayız," diyor. "Başka seçeneğimiz yok. Şirketle bir marka anlaşmamız var."

Matt arkasına yaslanıp bir elini saçlarında gezdiriyor. "Tanrım, siz insanlar hiç bir şey *satın almaz mısınız?*"

"Neden Briar'a bir tercihi olup olmadığını sormuyorsun?" Kenta sorar.

Ağzımı açıyorum ama Matt beni tersliyor. "Briar'ın ne istediği önemli değil."

Gözlerimi ovuşturuyorum. Masanın karşısındaki Julie dikkatimi çekmek için el sallıyor. Yatak odamın kapısını işaret ediyor. *Sana bir şey söylemem gerek, diyor.*

"Affedersiniz," diye mırıldandım, ayağa kalkarak. "Bir saniye içinde döneceğim."

Odama dönüyorum, Julie de peşimden geliyor. Tartışma arkamdan devam ediyor, sanki kimse gittiğimi fark etmemiş gibi.

Kapıyı arkamımdan kapattım. "Evet?"

Dudaklarını mutsuzca büzüyor. "Kötü haberlerim var," diyor.

"Neymiş?"

Bana telefonunu uzattı. "Görünüşe göre birisi X'in evinize girdiği haberini sızdırmış. Dedikoduları bastırmak için elimden geleni yapıyorum ama _"

"Ver şunu bana." Telefonu elime alıyorum ve ekrandaki haberlere bakıyorum, içimi bir korku kaplıyor.

SAPIK, OYUNCU BRIAR SAINT'İN EVİNE GİRDİ, YATAĞINDA KENDİNİ ZİYARET ETTİ!

Ağzım kurudu. *Hayır.*

Bu istediğim son şeydi. Artık kimse filmi umursamayacak. Bunun yerine, uyuyan bedenimin üzerinde mastürbasyon yapan bir adam hakkında bana bağırان yetişkin adamlar tarafından sokakta takip edileceğim. Hayatımın en kötü gecesi baş sayfa haberi olarak satılacak.

"Bunu kimin sızdırmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?" Yüzümü alışılmadık bir yumuşaklıkla inceleyerek sessizce soruyor.

"Ya polis ya da Rodriguez yapmış olmalı."

Başını sallıyor. "Onları takip edeceğim. İfadelerini geri çekmelerini sağlayacağım."

Burnumdan derin bir nefes alıyorum. Ellerim titriyor. Bundan nefret ediyorum. Gazetecilerin ve dergilerin benim acımdan para kazanmasından *nefret* ediyorum. Dışarıda bir masa dolusu adamın hayatımı nasıl kontrol edeceklerini tartışmalarından nefret ediyorum. Yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarımın avuç içlerime battığını hissediyorum. Benden bu kadar. Benden bu kadar.

Julie'ye telefonunu geri vererek oturma odasına geri dönüyorum. Tartışma hala devam ediyordu.

"Anladığımı sanmıyorum," diyor Matt. "*Bu otel odasını terk edemez. Hiçbir yemeğe ya da içkiye katılamayacak. Fittinglere gitmeyecek. Paparazzi çekimleri için alışverişe çıkmayacak. Hiçbir şey yapmayacak.*"

Derek patlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Saçmalıyorsun," diye tükürüyor. "Briar sadece bir insan değil, o bir *marka*. Yüzlerce insan onun imajından para kazanıyor!"

"O bir marka değil," diye karşılık veriyor Matt, "o benim *müşterim*. Sırf sen onun fotoğraflarını çekeceksin diye bir görevden geri adım atmayacağım!"

Boğazımı temizliyorum. "Hepiniz çenenizi kapatabilir misiniz?" Sesleniyorum.

Konuşma hemen kesildi. Matt'e döndüm. "Etkinliği yarın yapıyoruz."

Bana bakıyor. "*Ne?*"

Sesimi düz tutuyorum. "Seni işimi yapmamı engelleme için işe almadım. İşimi yaparken beni güvende tutman için tuttum. Sözleşmelerime her zaman sadık kalırım." Derek'e dönüyorum. "Ben görüneceğim. Lütfen gidin. Zaman çizelgemi bu gece daha sonra e-posta ya da Skype üzerinden konuşabiliriz."

Derek ağzını açıyor.

"Şimdi." Emrediyorum. Acele bir çıkış yaptı.

Matt onun gidişini izler, sonra ayağa fırlar. "Briar, bizi işe aldığında, güvenliğine ilgili kararları bizim vermemize izin verdin-"

"Etkinliği ben yapıyorum," diye tersliyorum onu. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bunu anlamak senin için zor olabilir *prenses*, ama her şey senin ne istediğinle ilgili değil."

Ellerimi havaya kaldırarak boş boş gülüyorum. "Tabii ki değil. Neden olsun ki? Bu *benim* kariyerim. Bu *benim* profesyonel itibarım. Bu *benim* hayatım. Ama ben bir insan değilim, değil mi? Ben bir *markayım*, *müşteriyim* ya da bir *işim*. Şımarık bir divaymışım gibi davranıyorsunuz, ama herkesin tek umursadığı *benden* ne alabilecekleri. Dergi

makaleler, marka anlaşmaları ya da imzalar. Yarı çıplak resimlerim." Masanın üzerine dağılmış kâğıtlara bakıyorum. "İşinizi zorlaştırmaya çalışmıyorum. Ve çalışmanı takdir ediyorum. Arabalarımı senin seçmene izin vereceğim. Diğer tüm görüşmelerimi uzaktan yapacağım. Söz veriyorum. Ama sözleşmelerimi yerine getireceğim. Bu benim son kararım."

Matt bana bakıyor. Çenesinde bir kas seğiriyor. Bakışlarını tutuyorum. Saniyeler geçiyor.

Topuklarının üzerinde döner ve koridora çarparak oradan ayrılır.

YİRMİ BİR

BRIAR

Julie garip sessizliği bozarak, "Ben, ah, bu hikayeleri damgalayabilir miyim diye bakmaya gidiyorum," dedi. Kayıtsızca başımı sallıyorum ve o da süitin kapısından çıkıp usulca arkasından kapatıyor.

Yerimde çöküyorum, içimdeki öfke boşalıyor.

Belki de tüm dergiler haklıdır. Belki de İngiltere'nin en büyük kaltağı benim. Ve görünüşe göre Los Angeles'ın da.

"Briar," diyor Kenta masadan usulca.

Başımı iki yana sallıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum yüzümü ovuşturarak. "Kabalık ettim. Sizi terslemek istememiştim."

Glen kollarını açar. "Buraya gel, genç kız."

Bir adım geri atıyorum. "Yapma. Beni şımartıp, kucaklayıp her şeyin yolunda olduğunu söyleme. Sorun var. Korkunç davranıyorum." Yüzümü ovuyorum. "Toplantıyı bitirdiğim için özür dilerim. Kendimi bu kadar kontrolsüz hissetmekten *bıktım*."

Kanepeye çöküp telefonumu çıkarıyorum. "Yani, şuna bak." En son Instagram paylaşımına dokunuyorum. Havuzumun kenarında bikiniyle uzanırken çekilmiş bir fotoğrafım. Her zamanki gibi, ne zaman internette beş santimetreden fazla tenimi göstersem, bir ton erkek anında boşalıyor. "'Orospu olması umurumda değil'," yüksek sesle okudum, "'Yine de onunla yatardım. 'Şaplak bankasına eklediğin için teşekkürler, aşkım. 'Bunu tek elle yazdığımı söyleyebilir misin?'" Telefonu iğrenerek kanepeye bırakıyorum. "Hiç durmuyor. Asla, asla, asla. Pencereden çıplak fotoğraflarımı çeken takipçilerim var. Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyen bir sürü insan var. Ve şimdi, görünüşe göre basın hırsızlık olayını öğrendi. Yani cinsel saldırıya uğramamdan para kazanan dergilerim var. Sadece kendi hayatım ve bedenim üzerinde bir nebze de olsa kontrol sahibi olmak istiyorum."

"Hayır," diyor Kenta usulca. "Yapmayacağız. Nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

İçimi çekiyorum ve yanımdaki kanepeye oturan Glen'e dönüyorum. "Bak, sadece bir kez yattığımızı biliyorum ama bunu tekrar yapmak ister misin? Sanırım seninle yatmak beni çok daha iyi hissettirecek."

Glen nefes nefese kalır. "Ben-ah..." Ona bakıyorum. "Görevdeyim."

"*Kahretsin.*" Kollarını tekrar açıyor ve ben de kollarına yığılıyorum. Omuzlarımı ovmaya başladı. İyi hissettiriyor ama daha da kötü hissetmeme neden oluyor. O çok tatlı davranıyor ve ben şımarık bir çocuk gibi davranıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor kulağıma.

Homurdanıyorum. "Üzülme. Her öfke nöbeti geçirdiğimde benimle sevişmek zorunda değilsin." Tanrım, yine de güzel olurdu. Beni sürekli nesneleştiren ve aşağılayan tüm insanlardan kendi bedenimi geri almak.

Kulağımı ısırdı. "Eğer o kadar çaresizsen, Kenta'nın seninle ilgilenmekten mutluluk duyacağına eminim. Yatakta patronluk taslanmasına bayılır."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Bu da ne demek oluyor?"

Altımda geriliyor. "Özür dilerim. Seni ima etmek istememiştim-" Kenta'ya döndüm. "Bu ne anlama geliyor?"

Yavaşça tekrarlıyorum.

Kenta gözlerini hafifçe devirerek kanepeye uzanıyor. "Sorumlu bir kadını takdir ettiğim gerçeğinden bahsediyor."

"Ne? *Sen mi?*" Kenta'nın baskın olduğu söylenemez ama Glen'in fiziksel büyüklüğünden ya da Matt'in testosteron dolu havlamalarından bile daha etkili olan sessiz bir otorite havası var. Genellikle alçak sesle konuşsa da herkes onun söylediklerini duyar ve yapar.

Omuz silkiyor. "Güzel bir kadın tarafından emir almak umurumda değil. Bütün gün zavallı kızları arabalara tıkıp otel odalarına kilitlemekten kurtuluyorum."

Dudaklarımı yalıyorum. "Benimle seks yapmak istiyor *musun?*" Talep ediyorum. Glen'in kahkahasının göğsünde gümbürdediğini hissedebiliyorum.

"Ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Çok açık sözlüsün, genç kız. Daha önce hiç böyle bir teklif almamıştık."

"Ben talepkar bir divayım, hatırladın mı? İstedığımı istemekte iyiyimdir." Kenta'ya dönüyorum. "Eee?"

Kenta'nın gözleri parlıyor. "Kesinlikle hayır demezdim."

"Şu anda mı?"

Eğlenmiş görünüyor ve başını kaldırıp bana dudaklarını uzatıyor. Arzu içimde patlıyor, o kadar güçlü ki neredeyse başım dönüyor.

Seksteki güç dinamikleri hakkında hiç bu kadar çok düşünmemiştim. Üstte olmayı sevdiğimi biliyorum, ama bu sadece lojistik bir şey; bu şekilde boşalmak daha kolay. Ama şimdi büyük, güçlü korumam kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve bu cehennem kadar sıcak.

Hâlâ Glen'in kucağındayken öne doğru eğilip bir elimi Kenta'nın çenesinin altına koyuyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Dudakları bir iç çekişle ayrılıyor. Büyük bir elini kaldırıp sırtımın küçük kısmına hafifçe koyuyor. Geri çekiliyorum.

"Dokunmak yok," diye emrediyorum. Gözbebekleri büyüyor. "Ellerini kanepenin üzerine koy." Dediğimi yapıyor. İçimdeki tahrik ürperiyor.

Muhtemelen birilerinin beni dinlemesi, onlara bana dokunmak beni tahrik ediyor. Ama insanlar bana her zaman rızam olmadan dokunuyor. Hayranlarım bana sarılmadan, sarılmak ve selfie çekmek için yalvarmadan ya da etrafımı saran, vücutlarıyla beni sıkıştıran muhabirler olmadan evimden çıkamıyorum. Kenta ben söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacak ve bu düşünce içimi yakıyor.

Glen'e dönüp bakıyorum. "Sakıncası var mı?"

"Neden umursayayım ki?" Yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle mırıldanıyor. "Beni ilgilendirmez."

"İkinizle de yatarak aranızda sorun yaratmak istemiyorum." Kenta gülüyor. "Biz buna alıştık."

"SAS'ta çok kız yok mu?"

"Yok. Biz ayrıldıktan sonra kadınların katılmasına izin vermeye başladılar. Ama kastettiğim bu değildi." Gözleri dudaklarıma kaydı. "Glen, Matt ve ben sık sık kadınları paylaşıyoruz."

Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki ağzından çıkabilecek en akıl almaz cümle değilmiş gibi. Ona bakakalıyorum. "Sen ne?"

Omuz silkiyor. "Bu uzun bir hikaye."

"Dörtlü gruplarınız var. Kadınlarla. Düzenli olarak." "Düzenli mi *bilmiyorum*-"

Glen'e bakmak için arkama dönüyorum. Bana bakarken yanakları kızarmıştı. "İşten ne zaman çıkıyorsun?"

Glen saatini kontrol eder. "Yirmi dakika."

"Katılmak ister misin?"

Dudakları ayrılıyor. "*Evet*."

Vay anasını. Üçlü yapmak üzereyim. Günüm gerçekten değişiyor.

"Harika," Kenta'nın yakasından tutup onu dikleştiriyorum. "Sen hazır olana kadar onu gergin tutacağım." Kenta inliyor, göğsünde alçak, derin bir ses, onu neredeyse yatak odama sürüklüyorum. Bavulumu bir kenara atarak onu yatağa götürüyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onu yatağın üzerine itiyorum. Bana bakıyor, gözleri karanlık.

Glen kapıyı kapatmak için öne çıkar. "Sana bahşiş verebilir miyim?" Kapı aralığından sesleniyor.

Kenta'nın beline sarılıyorum, gömleğimin düğmelerini koparıyorum. "Hangi deliğe gireceğini biliyorum, teşekkürler."

Glen kıkırdar. "Ayakkabılar kalsın. Onu çıldırtıyorlar."

Dönüp beni dikkatle izleyen Kenta'ya bakıyorum.

"Öyle mi, şimdi?" Neredeyse mırıldanıyorum. Elini bacağımda gezdiriyor. bakışlarımı kırdı.

"İnanılmazsın," diyor, sesi alçalarak. "Her zaman inanılmaz görünüyorsun."

Gözleri neredeyse acı verecek kadar içten ve kalbimin göğsümde çırpındığını hissediyorum. Titreyerek uzanıp saçlarımı at kuyruğundan çözüyorum.

Kenta gömleğini çıkarmaya çalışıyor ama ellerini tutup onu durduruyorum. "Hayır," diye emrediyorum. "Seni soyuyorum."

Kıpırdamadan duruyor, bembeyaz gömleğinin düğmelerini açmama izin verip omuzlarından aşağı itiyor. Gözlerimi kalın kaslı göğsünde gezdiriyorum. Glen'den biraz daha zayıf ama onun kadar sıkı ve teni altın renginde bronzlaşmış. Parmak uçlarımı karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum, kasların dokunuşumla sıkılaşmasını izliyorum, sonra omzunu çekiştiriyorum. Sırtına daha yakından bakmak istiyorum. "Arkanı dön."

Tereddüt ediyor, yüzünde kısa bir çekingenlik beliriyor. Ben durakladım.

"Kenta?"

Sırtını bana doğru dönüyor. Ağzım açık kaldı.

Evet, dövmesi muhteşem. Bir duman bulutundan yükselen karmaşık çizilmiş bir anka kuşu. Çizgiler inanılmaz. Kuşun kanatlarındaki her bir tüyü görebiliyorum.

Ama dikkatimi çeken bu değil. Daha yakından bakmak için öne doğru eğildim. Ağır mürekkebin altında, sırtı derisini çaprazlama kesen, vahşi görünümlü yara izleriyle kaplı. Bazıları kalın ve kabarık, bazıları ise bıçak inceliğinde. Derisinin neredeyse bir milimetresi bile yara almamış.

Bir an için donup kaldım, midemde öfke yükseliyordu. Glen'i kim yaraladıysa Kenta'yı da yaralamış. Onu kesip biçmişler. Sırtını *parçalamışlar*. Öfkeyle eğilip Anka Kuşu'nun ağzından yanan ateş çiçeklerini öpüyorum. Kenta altımda rahatlıyor. "Yapmamam gereken bir şey var mı?" Hafifçe söyledim.

Gülümsediğini duyar gibiyim. "Ben iyiyim, Briar. Gerçekten iyiyim."

"Güzel." Ellerimi kemerine götürüp çekiştiriyorum. "O zaman pantolonunu çıkar."

Gülüyor, yataktan kayıyor ve pantolonunu tekmeliyor. Kaslı kalçalarına ve dar siyah iç çamaşırına bakarken ağzım sulanıyor. Yatağa geri dönmek için hamle yapıyor ama ben bir elimi karın kaslarının üzerine koyarak onu duvara yaslıyorum.

"Orada dur," diye emrediyorum, sesim birden kısılıyor. "İç çamaşırını çıkar."

Sessizce boxer'ını çıkarıp yere atıyor. İri yarı. Muhtemelen Glen kadar

büyük değil ama yine de o kadar büyük ki sinirlerim midemi sıkıştırıyor.

"Kımıldama," diye fısıldıyorum, parmaklarımı şaftının altında birleştiriyorum. Parmak uçlarımı narin, kadifemsi teninde gezdiriyorum. Kenta irkiliyor ama hareketsiz kalıyor. Elimde zonkladığını hissedebiliyorum.

Ona bakarken dizlerimin üzerine çöküyorum. Sert bir nefes çekiyor. Öne doğru eğilip ucunda parlayan uyarılma damlasını öpüyorum. Baş döndürücü erkek tadını ağızımda yuvarlarken içime bir sıcaklık yayılıyor. Tadının bu kadar güzel olmasını beklemiyordum.

"Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söylemen gerekecek," diyorum usulca, dilimi oynatarak biriken bir sonraki nem damlasını yalıyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım." Kaskatı kesiliyor, şaşıyor ve ben gülüyorum. "Biliyorum, biliyorum. Herkes benim bir sonraki Babil Fahişesi olduğumu düşünüyor. Ama dürüst olmak gerekirse-" Şaftının altına bir öpücük konduruyorum. "Daha önce hiç bir erkek için dizlerimin üzerine çökmek istememiştim."

"Ben öyle düşünmüyorum," diyor gırtlaktan.

Ona bakıyorum. Gözleri karanlık ve puslu, bana aşırı odaklanmış. "İstemediğini biliyorum," diye fısıldıyorum, sonra dudaklarımı onun etrafına sarıyorum, onu yutabildiğim kadar derine yutuyorum.

Tepki anlık. Kenta nefes nefese kalıyor, dilime karşı umutsuzca seğiriyor. Ağızımda şaşırtıcı derecede iyi hissediyor; lezzetli bir şekilde sert ve aynı zamanda yumuşak, kadifeye sarılmış sıcak bir demir çubuk gibi. Mutlu bir şekilde mırıldanıyorum ve hareket etmeye başlıyorum, ağızımı onun uzunluğunda yukarı ve aşağı çalıştırıyorum. Kenta'nın tüm vücudu altımda titriyor. Başında daha fazla ön sperm birikiyor ve yalamak yerine *sertçe* emiyorum.

Dizleri bükülürken elleri başıma doğru uçuyor, parmakları saçlarımı sarıyor.

"*Briar-*"

"Sus," dedim ona. "Kıpırdama." Boğazının arkasından acılı bir ses çıkarıyor. Sonraki birkaç dakika boyunca onu emiyorum, dudaklarımın baskısını sıkı tutuyorum. Ağızımdaki sabit, sürekli seğirme giderek daha çaresiz hale geliyor ve kalçaları ellerimin altında sarsılmaya başlıyor.

"Briar, lütfen, tatlım-" Kenta'nın elleri saçlarımda geziniyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Yakışıklı yüzü gergin, zevk ve acıyla bükülmüş. "Lütfen, sadece... *lütfen* sana dokunmama izin ver," diye yalvarıyor. Sıcak

bir güç hissi

İçimden seller akıyor ve gülümsüyorum. Şu anda kontrol *bende*. Ve bu harika hissettiriyor.

Hafifçe geri çekiliyorum, böylece konuşabiliyorum. "Söyle bana," diye fısıldıyorum. "Ne zaman boşalmak üzere olduğunu."

Yavaşça başını sallıyor, göğsü kabarıyor. Bir elimi kendi kalçalarımın arasına sokarken, onu üflemeğe devam ediyorum, uzunluğunu yukarı ve aşağı döndürüyorum.

Kenta aşağı bakıyor ve kendime dokunduğumu fark ediyor. Görünüşe göre, bu onun kırılma noktası. Kalçaları titriyor ve saçlarımı sertçe çekiştirerek her tarafını titretiyor. "*Briar-*" diye haykırıyor. "Dur! Tanrım, tatlım, yapamam-"

Ağzımdan çıkana kadar yavaşça geri çekiyorum. Aleti ıslak ve ağlamaklı bir şekilde parlıyor. Kenta yumruğunu sıkıca tabanına sarmış, nefes nefese. Ona bakıyorum.

Harap olmuş. Yanakları ve dudakları kıpkırmızı, gevşek at kuyruğu dağılmış ve altın rengi göğsünde belli belirsiz bir ter parıltısı var.

"Lütfen," diyor tekrar, sesi alçak ve yalvarıyor. "Sana dokunmama izin ver."

Bir an onu düşündüm, sonra ayağa kalktım, kollarımı boynuna doladım ve ağzını kendime çektim. İnliyor, beni sertçe öpüyor, dili ağzımı yağmalıyor. Ona karşı titriyorum. Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum. Kenta'nın eli sırtımdan yukarı kayıyor ve gömleğimin boynunu yumruk haline getiriyor.

"Çıkarabilir miyim?"

Kollarımı kaldırıyorum, gömleğimi başımın üzerinden çekmesine izin veriyorum. Gömlek yere düşüyor ve o da sessizce açıkta duran sütyenime bakıyor. Neyse ki bugün güzel bir tane giyiyorum: pembe, küçük çiçeklerle kaplı. Bana dokunmak için uzanıyor, sonra durup elini geri çekiyor. Nabzının boğazında attığını görebiliyorum. Koyu renk gözleri benimkilere kayıyor, bekliyor.

Tanrım, buna bayıldım. Kenta benden çok daha büyük, ama bu önemli değil. Burada güç *bende*. O sadece ben ne dersem onu yapacak.

"Dokun onlara," diyorum. Yüzünü bir rahatlama kaplıyor. Bana tekrar uzanıyor, ama parmak uçları tenime değmeden hemen önce bileğini yakalıyorum.

"Sadece ağzınla," diyorum sessizce.

Yüzünü göğüslerimin arasına sokarak inliyor. Ağzını tenimde gezdirip bana karşı sıcak hava solurken iç çekiyorum. "Yapmamam gereken bir şey var mı?" Mırıldanıyor, kuplardan birinin üzerindeki danteli kemiriyor.

"Üzerime gelme. Tenime."

"Tanrım." Bardakların arasına sıcak bir öpücük kondurarak kollarında sarsılmama neden oluyor. "Bir odayı nasıl okuyacağımı biliyorum."

Gülüyorum, başımı arkaya atıyorum ve gülümsemesi daha da büyüyor. Başka bir öpücük için beni tekrar kendine çekiyor. Ereksiyonu karnıma baskı yapıyor ve onu okşamak için uzanıyorum. Vücudundaki her kas geriliyor.

"Briar-" diye başladı. "Lütfen, Tanrım, daha fazla dayanamıyorum."

Bir gıcırtı duyuyorum ve arkamızdan yatak odasının kapısı açılıyor. Dönüyorum ve Glen'in silüetinin koridordaki ışığı kestiğini görüyorum. Boğazını temizliyor, gözleri ikimizin üzerinde geziniyor.

"Bize katıldığınız için teşekkürler," diyorum kibarca. "Sıra sende."

YİRMİ İKİ

KENTA

Hayatımda takım arkadaşımı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Glen kapı aralığında durmuş, ikimizi de inceliyordu. "Hâlâ dayanıyor mu?" Konuşur gibi soruyor.

Briar parmaklarını hafifçe şişmiş şaftımın altında gezdiriyor, kalçalarım istemsizce kıpırdadığında gülüyor. "Sana söylemiştim," diye fısıldıyor, nefesi yüzümün yan tarafını gıcıklıyor. "Onunla oynuyorum."

Glen bir adım daha yaklaşıp yüzümü inceliyor. "Tamam mı Li?"

Briar elini çevirirken nefes nefese kalarak gözlerimi kapatıyorum. Boynumun arkasından boncuk boncuk ter damlıyor. Zar zor konuşabiliyorum. "Defol git," diyebildim.

Briar gülümsüyor, uzun, yalayıcı bir öpücük için yüzümü kendine çekiyor, sonra benden uzaklaşıyor ve yatağın üzerinde bir noktayı işaret ediyor.

"Otur," dedi bana. Minnetle çarşafların üzerine yığılıyorum, sıcaktan her yerim titriyor. Glen'e döndü. "Soyun."

Glen bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Hiç sanmıyorum, genç kız."

"Soyun *lütfe*?" Deniyor. "İnan bana, çıplak olursan bundan daha çok keyif alacaksın."

Sadece gülüyor, tişörtünün eteğinden tutup başının üzerine çekiyor. "Tam bir baş belasısın," diye mırıldanarak ona doğru ilerliyor. "Ama korkarım ben Kenta gibi değilim, aşkım. Bana emir verilmesinden pek hoşlanmam."

Ağzını açıyor ama daha bir şey söyleyemeden Glen bir kolunu ona doluyor ve onu göğsüne doğru çekiyor, bir eli sütyeninin arkasını kolayca açıyor. Şaşkınlıkla ciyaklıyor -gerçekten *ciyaklıyor*, ki bu çok sevimli- sonra Glen göğüslerini okşamaya, sıkmaya ve ellerinin arasında yuvarlamaya başlayınca yumuşak bir iç çekişle ona sarılıyor. O kadar dalgın ki, adamın pembe mini elbisesinin fermuarını hızla açtığını fark ettiğini bile sanmıyorum.

Etek. Yere düşüyor, ayak bileklerinin etrafında birikiyor ve minyatür bir çift beyaz külot ortaya çıkıyor. Gözlerimi topuklu ayakkabılarından kabarcık şeklindeki poposuna doğru gezdiriyorum. Topuklu ayakkabılar onun gergin, pürüzsüz bacaklarını inanılmaz seksi gösteriyor.

Glen onun yanaklarından birini hafifçe okşuyor. "Yatağa," diyor kulağına ve onu nazikçe şiltenin üzerine itiyor. Kollarını Glen'in boynuna doluyor ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekiyor, böylece ikisi de çarşafların üzerine bir yığın halinde yığılıyorlar.

Yataktan kalkıp sendeleyerek Glen'in bavuluna gittim ve yolculuk için hazırlanırken içine tıktırdığım bir kutu Trojan'ı aradım. Onları kullanan kişinin ben olacağımı kesinlikle düşünmemiştim ama bu gelişmeden çok memnunum.

Arkamdan yumuşak inilti ve soluklar geliyor ve döndüğümde Briar'ın Glen'in kucağında olduğunu görüyorum, kollarını Glen'in boynuna dolamış, onun kasıklarına sürtünüyor. O kadar sert öpüşüyorlar ki neredeyse birbirlerini tüketiyorlar, elleri birbirlerinin bedenlerini kavıyor. "Seni özledim," diye soluk soluğa adamın ağzının içine giriyor, parmaklarını adamın saçlarına doluyor. "Beni artık istemediğini sanıyordum."

"Seni çok istedim, genç kız. Ben sadece-" kız boğazından aşağı bir çizgi yalarken titriyor. "Bunun tek seferlik bir şey olduğunu sanmıştım."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Ben kadınların iki kez becereceği türden bir adam değilim."

Kaşlarını çatarak geri çekiliyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Cevap vermiyor, onu bir öpücük daha için kendine çekiyor. Yer değiştiriyor ve kalçasının iç kısmında parlayan parlak bir ıslaklık çizgisi görüyorum. Sanki vücudumdaki tüm kan taşaklarıma akıyor. Daha fazla dayanamıyorum. Eğer yakında boşalmazsam, gerçekten patlayabilirim.

Prezervatif paketini yırtıp açıyorum ve yatağa geri tırmanıyorum. Glen, Briar'ın omzunun üzerinden bana başını sallıyor.

"Sür onu," diye geveliyor. "Neye benzediğini görmek istiyorum."

Emir karşısında gözlerini kısıyor ama boynuna tırmanan ateşi gizleyemiyor.

"Bu kadar güzel olduğun için anslısın," diye mırıldanıyor ve Glen'in kıpkırmızı kesilmesine neden oluyor. Kucağıma ayaklarını sürüyerek oturuyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Turkuaz gözleri denizin içinden parlayan güneş ışığının rengine eriyerek yüzüme bakıyor. Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor, kalçalarını kaldırıp üzerime kayarken bakışlarımı kırmıyor. Onun alev alev yanan sıcaklığına gömüldüğümde içimi büyük bir rahatlama duygusu kaplıyor. Etrafımda kenetleniyor ve gözlerim sıkıca kapanıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum. Omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve yavaşça kalçalarını aşağıya doğru yuvarlamaya başlıyor. Üzerime bir zayıflık dalgası çökerken başımı yatak başlığına yaslıyorum. *"Tanrım."*

İnanılmaz hissediyor. İpeksi, pürüzsüz ve etrafımda sıcak. Onun ritmine uyarak içine doğru itmeye başladığımda vücudumdaki her kas titriyor. Mükemmel sürtünme içimde kıvılcımların uçuşmasına neden oluyor.

Bir dakika kadar konuşmuyoruz, gittikçe daha çılgınca koştururken tenlerimiz birbirine çarpıyor. O kadar uzun süredir sınırdayım ki kendimi tutmakta zorlanıyorum. enem o kadar sıkı sıkılmış ki dişlerim birbirine çarpıyor ve boynumun dibinde boncuk boncuk ter biriktiğini hissediyorum.

Briar öne doğru eğiliyor ve saçımı tutan bağdan çekiştirerek yüzüme düşmesine izin veriyor. Saçlarımı silkeleyerek görüş alanımdan çıkarıyorum ve o da ellerini uzun tellere doluyor.

"Saçlarına *bayılıyorum*," diye

nefes alıyor. "Gerçekten mi?

Fikirleri bölüyor."

"Gençken Legolas'tan hep hoşlanmışımdır," diye itiraf ediyor, parmaklarını sıkıyor ve saçımı sertçe çekiştiriyor.

Elektrik kafa derimde parıldarken tıslıyorum. Kalçalarım çaresizce ona doğru kalkıyor, pelvislerimiz birbirine çarpıyor. "Tanrım, *o kadar da* uzun değil. Aragorn'u hedefliyordum."

Homurdanıyor, omzunun üzerinden bakmak için dönüyor. "Orada iyi misin?" Glen'e soruyor. "ok sessizsin."

Takım arkadaşına bakıyorum. Glen, Briar'ın arkasındaki şiltenin üzerine diz çökmüş, gözlerini onun arkasına dikmiş.

"Muhteşem bir kığın var," diye gürlüyor. "Küçük bir kalp gibi."

"Eleştirinizi kişisel antrenörüme iletceğim," diyor Briar. Bir şaplak sesi geliyor ve bana doğru eğilerek bağıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, açığı hafifçe değiştiriyorum ve pembe ağzı muhteşem küçük bir O şekline dönüşüyor. Yumuşak göğüslerini göğsüme sürterek inliyor.

"Kenta," diye mırıldanıyor, tekrar tekrar. "*Kenta. Tanrım.*"

Kalçaları titremeye başladığında, "İşte bu, tatlım," diye törpülüyorum. "İhtiyacın olanı al."

Küçük, acı dolu bir inilti çıkarıyor ve öne doğru eğilip birlikte sallanırken alnını benimkine bastırıyor. Elimi boynunun arkasına dolayarak ağzını kendi ağzımla yakalıyorum. Taşaklarımın sıkılaştığını şimdiden hissedebiliyorum.

"Glen," diye uyarıyorum. "Acele et." Eğer bu kızın ilk üçlü seksiyse, henüz gelmeme imkân yok. O soyunurken giysilerin hıştısını ve kemerin şakırtısını duyuyorum, sonra Briar ellerini beline dolayıp göğüslerini sıkarken iç çekiyor.

"Tanrım," diyor dişlerini sıkarak ve bedenlerimizin arasında eğilerek. "Neden herkes aynı anda tek bir erkekle seks yapar ki? Bu harika bir şey."

Glen gülüyor. "İyi misin, Kenny?"

"Çok uzun süre değil," diye zorluyorum. Başını salladı. "Onu ters çevir."

Briar'a son bir öpücük veriyorum, sonra kalçalarını tutuyorum ve onu nazıkçe üzerimden kaldırıyorum. Sızlanıyor ve sanki beni içinde tutmak istiyormuş gibi, girişinin açgözlülükle etrafımı kavradığını hissettiğimde inliyorum.

"Ama-"

"Şşş." Ellerimi omuzlarına koydum ve elleri ve dizleri üzerinde durması için onu döndürdüm.

"Eee?" Glen beklentiyle sorar.

"Haklısın," diye katılıyorum. "Kesinlikle muhteşem." Titreyen kıkırtılarından birini okşuyor, sonra biraz sıkıyorum. "Yine de kalpten çok şeftali diyebilirim."

Briar homurdanıyor. "Sizin bu kadar şair olduğunuzu hiç fark etmemiştim," diye tükürüyor ve tekrar içime giriyor.

Öne eğilip bir elimi bacaklarının arasında gezdiriyorum. Üzerimde titriyor. Islaklığının parmaklarımı kapladığını hissedince dudaklarımı yalıyorum.

"Oh, tatlım, *sırılısıklam olmuşsun*."

Glen'in gözleri karardı. Hemen ileri uzanıyor, eli benimkine katılıyor. İkimiz birlikte onun sıcak kıvrımlarını okşuyor, ovuyor, okşuyor ve çimdikliyoruz ve o kıvranarak ve miyavlayarak üzerimize damlıyor.

"Oh Tanrım. *Lütfen*." Gerçek bir basınç elde etmek için çaresizce iki elimizi de ovuşturuyor. Bu işe yaramayınca inliyor, öne doğru atılıyor ve Glen'in aletini kavlıyor. Glen'in ağzı bir karış açık kalıyor, çünkü kadın Glen'in aletini özensiz ve aç öpücüklere boğmaya başlıyor.

"Tanrım. Lass. Yapmak zorunda değilsin-"

"*Gerek yok*," diye homurdanıyor, ağzını açıyor ve onu yutuyor. Adam derin derin inliyor, başı geriye düşüyor ve kadın onu içine çekerken gözleri kapanıyor.

Başını coşkuyla sallayarak Glen'in üzerine eğildiğinde, elimi büküp iki parmağımı ıslak, nabız gibi atan göbeğinin derinliklerine daldırıyorum. Kalçaları bileğimin etrafını bir mengene gibi sararak beni yerimde tutuyor.

"Daha fazla," diye mırıldanıyor.

"Hemen geliyorum." Başka bir parmak eklemek yerine, zonklayan girişinin yanında sıraya giriyorum ve tekrar içine dalıyorum. Sıkı ve sıcak, beni karşılamak için geriliyor. Nefes nefese kalıyor, eli geriye doğru uçarak amaçsızca beni kavlıyor.

Donup kaldım, yarısı içine gömüldü. "Çok mu fazla?" Hareketsiz kalmak için savaşıyor soruyorum.

Başını sallıyor, her tarafı titriyor. "I.... Çok derinsin," diye mırıldanıyor. "*Tanrım*. Hayır. Devam edebilirsin."

Eğilip kalçasına bir öpücük konduruyorum ve bu sefer daha yavaşça ileri itiyorum. Sonunda dibe vurduğumda inliyor, taşaklarım kıcına çarpıyor. Yüzümü sıcaklık kaplıyor.

"Bu uzun sürmeyecek, tatlım," diye homurdanıyorum ve o başını sallıyor, Glen'i tekrar kavırıyor ve onu ağzına geri götürüyor, onu özensiz bir şekilde emiyor. İçine doğru itmeye başladım. "Çok ateşli görünüyorsun," diye mırıldanıyorum. "Tanrım. Ağzın onun üzerindeyken inanılmaz görünüyorsun, tatlım."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece parmaklarını Glen'in tabanının etrafında dolaştırarak bana geri dönüyor.

Glen boğuk bir ses çıkarır. "Dur. Dur kızım, yapmam gerek-

" "Ağzım iyi," diye mırıldanıyor. "Sadece yutacağım."

Kadın yumruğunu onun etrafında sıkarken inliyor. Dişlerimi sıkıyorum, hâlâ ona vuruyorum. Ter sırtımdan aşağı akıyor ve tenimi onunkine yapıştırıyor. O kadar yakınlık ki görüşüm kararmaya başlıyor. Göğsümün etrafını saran gerginlikten nefes alamıyorum. Elimi ileri atıp bacaklarının arasına sokuyorum ve şişmiş memesini parmaklarımın arasında yuvarlayarak sıkıştırıyorum.

Briar dağılıyor.

Yavaşça başlıyor; önce bacaklarının, sonra kıcının, sonra kollarının gerildiğini hissediyorum. Hâlâ Glen'i emiyor, boşalırken kekelemeye ve boğulmaya başlıyor. Zincirleme bir reaksiyon gibi. Nefes nefese ve inleyerek haykırırken, Glen son bir kez inliyor, elini saçlarında sıkıyor ve ağzına boşalıyor. Kanalının dalgalandığını ve zonklayan aletimi kavradığını hissetmek beni uçurumun kenarına gönderiyor. Elimi duvara çarpıyorum ve sonunda patladığımda bağıriyorum, adrenalin ve zevk vahşi, sıcak bir gelgitle içimde dalgalanıyor.

Ne kadar süre boşaldığımı Tanrı bilir. Onun içine girip çıktıkça, altımda titreyip kıvrandığını ve beni kuruttuğunu hissettikçe, neredeyse beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Sonunda beynimi dolduran parıltı kayboluyor ve Dünya'ya geri dönüyorum. Glen ağır bir şekilde duvara yaslanmış, nefes nefese. Briar elleri ve dizleri üzerinde aramızda diz çökmüş, hâlâ hafifçe titriyor. Başımı öne eğip omurgasından aşağıya doğru uzun, yavaş ve emici öpücükler konduruyorum. Nefes nefese kalıyor ve bir elimi yatıştırıcı bir şekilde teninde gezdirerek onu yumuşatmaya çalışıyorum.

Glen önce davranıyor, kızın ağzından çekiliyor. Eğilip kızın yanağını avuçluyor. "İyi misin?" Sesini alçaltarak kontrol ediyor.

Kadın başını sallıyor. Şişmiş alt dudağındaki meninin lekesini dikkatlice siliyor, sonra doğrulup temizlenmek için banyoya yöneliyor. Kalçasına son bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça içinden çıkıyorum ve o da kemiksiz bir şekilde çarşafların üzerine yığılıyor. Lastiği bağlayıp yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum, sonra bir kolumu omuzlarına dolayarak onu bedenime sarıyorum. "Buraya gel, tatlım."

Bana yaklaşıyor, kolumun altına sokuluyor. Tüm vücudu hâlâ titriyor ve seçiriyor. Elimi göğsünün üzerinde gezdirip onu kendime çektiğimde, sanki hâlâ içindeymişim gibi yüksek sesle inliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Sessizce soruyorum.

"Çok daha iyi," diye soluk soluğa kalıyor.

"Teşekkür ederim." "Güven bana. O zevk tamamen bize aitti."

Mutlu bir şekilde mırıldanarak yaklaşıyor. "Glen," diye sesleniyor. "Buraya gel. Sırtım soğuyor."

Tuvaletten boğuk bir küfür geliyor.

"Sorun mu var?" Briar'ın saçlarına sokularak soruyorum.

Glen elinde telefonuyla yatak odasına geri döner. "Matt yarın için telaşlanıyor. Biz oraya gitmeden önce basını taramak istiyor."

Homurdanıyorum. "İyi şanslar. En iyi ihtimalle kimlik kontrolü yaptırırsın."

Kaşlarını çatıyor. "Hepsini metal dedektöründen geçirmek istiyor." "Bunun iyi olacağına eminim."

Glen telefonuna dokunur. Birkaç saniye sonra telefon çalıyor ve iç geçirerek yerden boxer'ını alıp tekrar giyiyor. "Bunu onunla halletmeliyim."

Briar, "Döndüğünüzde sevişme sonrası kucaklaşmaya katılmaktan çekinmeyin," diye mırıldandı. "Biz burada olacağız."

Glen onun yanağına bir öpücük kondurur, kıyafetlerini giyer ve kapıyı arkasından kapatarak çıkar.

Briar önüme doğru kıvranıyor. "Mmm," diye mırıldanıyor. "Yuvarlan. Sana sarılmak istiyorum." Hareket etmiyorum, saçlarının çiçekli, tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Kaşlarını çatıyor, sonra omuzlarımı itiyor. Onu göğsüme daha sıkı sarıyorum.

"Kenta."

İçimi çekerek onu tutmaktan vazgeçiyorum ve beni sırtıma doğru kıvrarak yuvarlamasına izin veriyorum. Küçük kolları belime dolanıyor.

"Daha önce hiç küçük kaşık olduğumu sanmıyorum," diye düşünüyorum.

"Ben de tutmayı seviyorum." Daha iyi bir pozisyon almak için geri çekiliyor ve sonra hareketsiz kalıyor. Eli omzumda gezinip tenimi okşarken içimi bir ürperti kaplıyor. "Dokunabilir miyim?"

"Elbette." Parmaklarını sırtımda gezdiriyor, mürekkebin kıvrımlarını izliyor, sonra yara dokusunun sivri çizgilerini okşuyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Bazı sorularınız olduğunu varsayıyorum," diyorum hafifçe.

"Glen bana son turunuzda neler olduğunu anlattı."

Şaşırdım. Glen'in tutsaklık zamanımız hakkında kimseyle konuştuğunu sanmıyordum. Ben bile. Ben de *oradaydım*.

"Matt'in hiç yara izi yok," diye devam ediyor Briar. İpeksi saçları tenimde gezinerek tüylerimi diken diken ediyor. "Tabii kışında falan değilse. Onu havuzda gördüm."

Mırıldanıyorum. "Hayır. Bizi esir alanlar ona neredeyse hiç dokunmadılar." Parmakları durakladı. "Ne? Neden?"

"Devriye komutanı olduğu için en fazla bilgiye onun sahip olacağını düşündüler,
Bu yüzden onu konuşturmak için bize zarar vermeyi koz olarak kullandılar. Bizi keserken, yakarken ve başka her şeyi yaparken onu oturtup izlettiler."

"Aman Tanrım."

Başımı salladım. "Matt'le yerimi hiçbir şeye değişmezdim. Kendi işkencene direnmek bir şeydir; ama sevdiğin insanların senin yaptıkların yüzünden cezalandırılmasını izlemek tamamen farklıdır. Bizi esir alanlar ona başımıza gelen her şeyden kendisinin sorumlu olduğunu hissettirdiler. Yakalanmamıza izin verdiği için zaten çok suçluydu ve bu suçluluk duygusundan faydalandılar. Bu onu paramparça etti."

Briar hiçbir şey söylemiyor, kollarıma desenler çiziyor. Ben irkiliyorum.

"Kusura bakma. Bu pek seksi bir yastık sohbeti değil."

Bir saniye sessiz kalır; sonra derin bir iç çeker. "İyi."

"İyi, ne?"

Dudakları kulağımı gıdıklıyor. "Bana sarılabilirsin."

Gülümsememi tutamıyorum. Yuvarlanıp onu kollarımla sarıyorum.
Göğsüme doğru kıvrılıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"Kapa ç e n e n i ." Kalçamı çimdikliyor. Dışarıda, Matt Glen'le tartışmaya başladığında seslerin yükseldiğini duyuyorum.

Briar inliyor. "Yarın cehennem gibi olacak, değil mi?"

"Bunu kolaylaştırmayacak," diye itiraf ediyorum.

"Hem de hiç."

YİRMİ ÜÇ

BRIAR

Sıcak ve rahat bir yuvada yavaşça uyanıyorum. Nerede olduğumu hatırlamam birkaç saniyemi alıyor.

Seksi bir koruma sandviçinin içindeyim. Kenta kararlı bir şekilde önden bana sarılıyor, Glen ise sırtımda kıvrılmış, nefesi ensemde sıcak. Bir an için öylece uzanıyorum ve üzerime örtülmüş iki erkeğin verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Yine de sonunda mesanemdeki ağrı görmezden gelinemeyecek kadar keskinleşiyor. Ağır kolların altından dikkatlice sıyrılıyorum, bacaklarımın arasındaki acıyı fark ettiğimde uyluklarımı birbirine sürtüyorum. Sanırım biraz kayganlaştırıcı almalıyım. Düzenli seks yapmayalı çok uzun zaman oldu; zavallı vajinam ne yazık ki hazırlıksız.

Banyoya gidip bir çift pijama giydikten sonra ana süite geçiyorum. Matt mutfak tezgahının başında oturmuş, bir tabancayı parçalara ayırıyordu. Salondan mini mutfığa geçip dolaplardan birinden bir kupa alıyorum. "Günaydın."

Homurdanıyor, mekanizmayı kurcalıyor. Onu dikkatle izliyorum. Adamların hiçbirini daha önce silahlı görmemiştim. Sanki bir film setine düşmüşüz gibi gerçeküstü hissettiriyor.

"Seni elinde silahla görmek çok garip."

Bakışlarını kaldırmıyor. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır. Müşterinizi vurursanız bu işiniz için kötü olur. Kahve ister misin?"

Çenesini hızlıca sallayarak başını sallıyor ve ben de büyük bir cam kâsedden birkaç ücretsiz kahve kapsülü alarak kahve makinesini çalıştırıyorum. Çalkalanıp buğulanırken Matt'in metodik bir şekilde silahın tüm parçalarını kontrol edişini izliyorum.

Arkasında, farklı ateşli silahlarla dolu bir çanta var; çoğunlukla daha küçük tabancalar, ancak bazıları çok daha büyük olanlar da var.

"Bunların hepsini nereden buldun?"

"Los Angeles ofisimizden."

"Birden fazla yeriniz mi var?"

"Hollywood ünlü varlıklarımız için çok yaygın bir yer, bu yüzden burada bir üs tutuyoruz." Kot pantolonunun cebine uzandı ve ince bir aerosol tüpü çıkardı. "Sana biraz biber gazı aldım. Keşke daha iyi bir şey önerebilseydim ama taşımanıza izin verilseydi Hollywood'daki erkeklerin yarısı yarın ölmüş olurdu."

"Hey, beni tanımaya başlıyorsun." Elimdeki şişeyi tartıyorum. Daha önce hiç biber gazı görmemiştim. "Bu sadece işaretle ve tıkla, değil mi?"

Başını sallıyor. "Gözlere nişan al."

"Her zaman yaparım." Bu sonunda ağzının acımasız bir gülümsemeye dönüşmesine neden oluyor. Kahve makinesi gürültüyle durdu ve ben de ona fincanını uzattım. "İngiltere'de mi yoksa Amerika'da mı çalışmayı tercih ediyorsun?"

"Genellikle Amerika. Silahlar işleri daha ilginç hale getiriyor. Ama bu işin mümkün olduğunca sıkıcı olmasını tercih ederim."

Başka bir tabancayı söküp içini kontrol etmesini ve yeniden birleştirmesini sessizce izliyorum. Geçen hafta havuz başındaki sohbetimizden bu yana yaptığımız ilk medeni konuşma bu olabilir. Artık birbirimizi terslemediğimiz için onu daha yakından inceleyebiliyorum. İyi görünmüyor. Bronz teninin altında cildi solgun ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Silahı bir kenara bırakıp bir başkasına uzanırken elinin titrediğini fark ediyorum.

"Matt, iyi misin?"

Ona yumruk atmışım gibi irkiliyor, sonra acı acı gülümsüyor. "Kenta ile konuşuyordun, değil mi?"

"Hayır. Şey, evet, tabii ki, ama bu yüzden sormuyorum. Yarı ölü görünüyorsun."

"Jet lag," diye homurdanıyor, "İyi olacağım."

"Emin misiniz? Kendinizi iyi hissetmiyorsanız, yerinize bakacak birini bulabileceğime eminim-"

Aniden ayağa kalkıyor ve silahını masaya vuruyor. "Ben *iyiyim*," diye homurdandıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp erkeklerin odasına doğru ilerliyor. Orada durmuş, tezgahın üzerinde buğulanan el değmemiş kahvesine boş gözlerle bakıyorum.

Bu çok kabaydı.

Arkamdan bir ayak sesi geliyor ve sıcak kollar belime dolandığında tüm vücudumun gevşediğini hissediyorum. Matt'in kahvesini kaptığı gibi Kenta'nın yumuşak, baharatlı kokusu duyularıma doluyor.

"Hey, tatlım." Boynumu öpüyor. "Nasıl hissediyorsun?" "Matt hastalanıyor mu?" Açıkça soruyorum.

Çok uzun süre duraklıyor. Diplomatik bir tavırla, "Şu anda çok işi var," diyor.

Ona bakmak için dönüyorum. Uzun saçlarını arkadan at kuyruğu yapmış, keskin çenesi kirli sakalla gölgelenmiş, muhteşem görünüyor. Parmaklarımı çenesinde gezdirme isteğimle savaşıyorum. "Çökmek üzereymiş gibi görünüyor."

Kenta mırıldanıyor, kayıtsız. "Bu akşamki basın etkinliği için hazır mısın?" İç çekiyorum ve başımı sallıyorum. "X'ten bir iz var mı?"

"Hiç ses yok. İnsanlara sosyal medya hesaplarınızı inceledik ve her zamanki konuşma tarzına uyan bir şey çıkmadı." Omzumu sıktı. "Bu ilgisini kaybettiği anlamına gelebilir."

"Ya da buraya seyahat ettiği anlamına da gelebilir," diye belirttim. "Belki de şu anda bir uçaktadır."

"Hey." Kenta çenemin altına dokunuyor. "Senin için endişelenmemiz için bize para ödüyorsun. Senin de bunu yapmanın bir anlamı yok." Kahvesinden bir yudum alıyor ve gözlerim boynundaki parlak kırmızı lekeye takılıyor.

Parmağım ile çıkarmak için uzandım. "Rujum hâlâ üzerinde."

Daha iyi erişebilmem için boynunu çeviriyor, dudakları başımın tepesini okşuyor. Bir an için içim sıkıştı. Gözlerimin önünde dün gecedeki bir anı canlanıyor: Ben ona sertçe binerken o yüzünü göğüs dekolteye gömüyor, memelerimi ağızla emiyor. Tenimin üzerinde parıltıyan bir sıcaklık

hissediyorum.

Bir an tereddüt ediyorum, sonra çenesini kavrayıp onu öpüyorum. Beni sert vücudunun içine çekiyor, sert ve yavaş bir şekilde öpüyor. Tadı kahve ve nane gibi ve eli sırtımın kıvrımlarından aşağı kayarken, göğsünde yavaşça eridiğimi hissediyorum.

"Bunun şirket politikasını ihlal etmediğinden emin misin?" Ağzına doğru fısıldıyorum. Neden bilmiyorum ama ertesi sabah korumamla sarmaş dolaş olmak bana *yanlış geliyor*. Lezzetli, yasadışı bir şekilde. "Başını belaya sokmak istemem."

Gülüyor. "Patronumuz karısıyla bir yakın koruma işinde tanıştı. Sanırım iki insan birbirinden etkilendiğinde bunu bastırmanın daha dikkat dağıtıcı olabileceğini çok çabuk fark etti." Bir elini gömleğimin arkasına doğru kaydırıyor ve parmak uçları omurgamı gıdıklarken ürperiyorum. "Vardiya dışında seninle uyuyabilirim ve vardiyada işime gayet iyi odaklanabilirim."

Otel telefonu çalıyor ve Glen'in yatak odasından fırlayıp bir çift boxer'ı çekiştirmesiyle yerimden sıçıyorum. İkimizin de yanından geçip yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra tökezleyerek kapıya yöneliyor ve koridora çıkıyor.

"Acil durum mu?" Geri çekilişini izleyerek soruyorum.

"Kahvaltı," diye gülüyor Kenta. "O dipsiz bir kuyu." Eğiliyor ve ağzını kulağıma değdiriyor. "Sanırım onu yordun."

"Sanırım seni yıpratmam gerekirdi. Seni yarım saat kadar yordum." Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Çok kabasın. Bunun için özür dilerim."

Kıkırdıyor. "Ne zaman istersen yap, tatlım. Ben çok keyif aldım."

Glen, sürahiler, çatal bıçak takımları ve büyük metal örtülerle dolu altın rengi bir oda servisi arabasını iterek odaya geri döner. Adamlar örtüleri kaldırıp tabak tabak kahvaltılıkları ortaya çıkarıyor. Mücverler. Hamur işleri. Çırpılmış yumurta. Krepler. Çikolata soslu bir tabak Fransız tost ve bir çeşit meyveli smoothie ile dolu koca bir sürahi var.

Ve zar zor yiyebiliyorum.

İç çekerek küçük bir kaseye biraz meyve salatası koyuyorum ve kendime bir bardak smoothie dolduruyorum. Birkaç gün. Sadece birkaç gün ve prömiyer bittiğinde yüzümü dolduracağım.

Çocuklar tabaklarını dolduruyor, ben de kanepede onların arasına çöküp meyvelerimi koparıyorum. "Merak ediyordum da. Bu dörtlü işine nasıl başladınız?"

Kenta bir bardak meyve suyu dolduruyor. "Hizmet verdiğimiz zamanlardı ve hepimiz aynı çadırda kalıyorduk. Glen yerel bir barda hoşlandığı bir kızla tanıştı, ama kız bizim varlığımıza açıkça karşı olan babasıyla birlikte yaşıyordu. Matt ve ben, kız için sorun olmadığı sürece, çadıra geri gelmelerinde bir sakınca görmediğimizi söyledik."

"Seni köpek," diye dürtüyorum Glen'i. Yanakları kızardı.

Kenta gülüyor. "Sonra bu bir alışkanlık haline geldi. Eğer birimiz bir kızı geri getirmek isterse, getirirdik ve diğer ikimiz bunu görmezden gelirdik. Bu-" Kaşlarını çatarak pastırmasına bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, o noktada, seksle ilgili olmaktan çok rahatlıkla ilgiliydi. Bütün gün ölümü düşünürken bir süreliğine sarılacak birine sahip olmak."

"Kendini açıklamak zorunda değilsin." Bir üzüm ısırdım. "Hayal edebiliyorum."

Başını sallıyor. "Bir gece Matt'in getirdiği bir kız bize katılmak isteyip istemediğimizi sordu. Kız güzeldi, biz de yalnızdık. Denedik ve o kadar akıl alıcıydı ki yapmaya devam ettik." Kaşlarını çatarak kâseme baktı. "Tatlım, hepsi bu mu? Bir sürü vegan şeyimiz var. Yulaf ezmesi, Fransız tostı ve bence krepler de güzel."

"Bu geceki elbisemi görmediniz. Bu aslında bir mide bandı. Günün geri kalanında sıvı alacağım." Telaşlanmış görünüyor. "Merak etme, gala biter bitmez normal bir insan gibi yemek yiyeceğim."

"Tamam," diyor yavaşça. "Ya başın dönerse ya da başka bir şey olursa?"

Omuz silkiyorum. "Biraz glikoz tableti yiyorum, biraz su içiyorum

ve sineye çekiyorum." "Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı

Glen arkamdan.

Homurdanıyorum. "Evet, ben de öyle. Ama hamilelik söylentileriyle uğraşmaktansa bir akşamı biraz aç geçirmeyi tercih ederim. İnan bana, sen de öyle yapardın." Bir parça kavun mızrakladım. "Bu her olduğunda, gazetecilerin ilgisini üç kat daha fazla çekiyorum. Senin işini çok daha kolaylaştırıyorum."

Kenta hâlâ tatmin olmuş görünmüyor. Glen uzanıp kâsemden bir çilek alıyor, onu bolca çikolataya batırılmış Fransız tostuna buladıktan sonra dudaklarına götürüyor. "Al bakalım. Bu meyve."

Gözlerimi deviriyorum ve çileği ısıyorum, tatlı suyu dilimde patlayıp zengin, ağır çikolatayla karışırken mırıldanıyorum. İşim bittiğinde Glen'in başparmağından bir parça çikolata emiyorum ve dişlerimi hafifçe pedin üzerinde gezdiriyorum. Gri gözleri parlayıp kararıyor ve Kenta'nın kendi tabağını bir kenara bırakıp uzanarak saçlarımı boynumdan geriye doğru çektiğini hissediyorum. Sıcak dudakları boğazımın kenarına dokunduğunda gözlerim kapanıyor. Glen başparmağını ağızımdan çekip elini yanağıma götürüyor.

Kapı aniden çarpınca irkiliyorum ve Matt'in odaya girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Bakışları doğrudan bize yöneliyor ve yanaklarına renk geliyor. "Ciddi misin?" diye bağıyor. "*Yine* mi?"

Parmaklarımı ona doğru parlatıyorum. "Biliyor musun, eğer böyle üzgün küçük bir sürtük olmayı bırakırsan, sen de katılabilirsin," diyorum ona, karakteristik sıcaklığım ve cazibemle.

İğrenmiş bakışı her şeyi anlatıyor. Hışımla erkeklerin yatak odasına geri döndü. "Tamam o zaman," diye mırıldandım.

Glen yanımda kıkırdıyor. "Kıskanıyor."

Nedense bundan şüpheliyim. "Her neyse." Geriniyorum, sonra saatimi kontrol ediyorum. "Spor salonuna gitmeden önce yirmi dakikam var. Ben çıkmadan önce üçümüzün de çıkabileceğini düşünüyor musun?"

YİRMİ DÖRT

X

Bir şişe kırmızı şarabın mantarını açıyorum ve oturma odasında gülümsüyorum. Bugün kutlama yapıyorum. Bugün, ev nihayet bitti.

Annem öldüğünde bana ormanın ortasındaki bu eski ahır bıraktı. Küçük ve dökülüyordu, bu yüzden uzun süre unuttum; ama birkaç yıl önce, bir kız getirmek için mükemmel bir yer olabileceği fikrine kapıldım.

Kendime bir kadeh şarap doldurup, kabinin içinde dolaşıyor ve yaptıklarımı hayranlıkla seyrediyorum. Sanırım çok akıllıca davranmışım. Çok, çok zekice.

Öncelikle tüm pencereleri ve çıkışları kapattım. Sonra, elektrikçiler ve tesisatçılar geldi. Adamlar bir sürü soru sordular ama tabii ki hiçbirine cevap vermedim. Onlara nakit ödeme yaptım.

Ondan sonra dekorasyona odaklandım. Yerel mobilya dükkanından her şeyi aldım: dolaplar, buzdolabı, kanepeler. Güzel, büyük bir yatak. Mağaza adresime teslim etmek istedi, ama tabii ki bu mümkün değildi, bu yüzden bütün günümü mobilyaları eve taşımak için gidip gelerek geçirdim. Uzun yoldan gitmek zorunda kaldım, şehrin içinden dolaştım ve sonra tekrar ormanın içinden geri döndüm. Kimsenin arabamı izlemesini ve nerede yaşayabileceğimi anlamasını istemiyordum. Asla çok dikkatli olamazsınız. İnsanlar bu günlerde çok meraklı.

En iyi alışverişim ön kapı oldu. Ön kapı çok özeldir. Güçlendirilmiş çelik, banka kapıları gibi. Briar matkapla delse bile dışarı çıkamazdı. Tüm vücut ağırlığını kapıya defalarca vursaydı bile, kapı en ufak bir kımıldamazdı.

Sanırım bazı insanlar burayı görse dehşete düşerdi. Bir kızı buraya getirmeye çalışmanın yanlış olduğunu düşünürlerdi. Ama ben yanlış olduğunu düşünmüyorum. İşte benim gerekçem:

Kadınlar sıgıdır. Sadece dış görünüşe önem verirler. Kaslı, uzun boylu, yakışıklı ve zengin erkekler isterler. Ama bunların hepsi yüzeyseldir. Aslında erkeğin bir insan olarak nasıl biri olduğunu önemsemezler. Bu yüzden benim gibi erkekler ne kadar iyi olursak olalım asla kadın bulamıyor. Kızlar onları tanımamız için bize bir şans bile vermiyor.

Ama Briar'ı buraya getirirsem ve kısa bir süre benimle kalırsa, beni tanımak *zorunda kalacak*. Ve sonra, birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu anlayacak. Yaptıklarım *yanlış* değil, çünkü sonunda her şey yoluna girecek.

Tekrar şarap şişesine uzanıyorum ve bilgisayarımın önüne yığılıyorum. *Players* basın etkinliği yakında başlayacak. İnternette canlı yayınlanacak ve ben de rahatlayıp Briar'ın halı üzerinde ilgi odağı olmasını izlemenin keyfini çıkarmak istiyorum. Acaba o mavi gözlü muhafızı yine yanında getirecek mi? Aptal değilim, insanlar onun koruması olduğunu anlamasın diye erkek arkadaşımı gibi davrandığını biliyorum. Ama yine de Briar'ın hayır galasında öpüşürken çekilmiş fotoğraflarını görünce çıldırdım.

Önemli değil. Birkaç gün içinde ölmüş olacak. Ve o benim olacak. Bu düşünce beni kıkırdatıyor. Şarap aklımı başımdan alıyor ama umurumda değil. Harika hissediyorum. Aslında, o kadar iyi bir ruh halindeyim ki, sanırım Briar'a küçük bir sürpriz göndereceğim, sadece neredeyse zamanın geldiğini bilsin diye. Los Angeles uçuşundan sonra yorgun olmalı, bu yüzden onu neşelendirmek istiyorum.

Kot pantolonumun kemerini indiriyorum ve fotoğraf çekmek için telefonumu elime alıyorum.

YİRMİ BEŞ

MATT

Hava ıgıllıklarla dolu. Kamera flaşları gecenin içinde şimşek gibi çakıyor. Hayranlar Briar'a yaklaşmak için metal bariyerlere bastırıyor, peneliyor, bağırıyor ve birbirlerinin üzerine tırmanıyor.

Kırk dakikadır *Players* basın etkinliğindeyiz ve henüz içeri bile giremedik; Briar'ın 'kendisine ayrılan hayran etkileşim suresini' alabilmesi için hâlâ küçük hayran bekleme alanında sıkışıp kalmış durumdayız. Sırada ilerlerken, selfie çekerken ve imza dağıtırken peşinden gidiyorum. Glen ve Kenta arka planda takılarak iki yanımızda bizi gölgeliyor, ama bir kez daha onun kol şekeri rolünü oynuyorum. Bu da oldukça ironik, çünkü yatmadığı tek kişi benim.

Alnımı ovuyorum. Bok gibi hissediyorum.

Çok yorgunum. Gecenin yarısını ter içinde kbuslardan uyanarak, diğer yarısını da Briar'ın duvarlardan gelen iniltilerini dinleyerek geçirdim. Adamlar ona ne yapıyordu Tanrı bilir ama sesi elli kere boşalmış gibi geliyordu. Aynı anda hem geçmişe dönüp hem de ereksiyon olmak garip ama bunun mümkün olduğunu bildirmekten memnuniyet duyuyorum.

Gözlerimi bariyerlere dayanmış kalabalığın üzerinde gezdiriyorum, her zamanki şeyleri arıyorum; göz temasından kaınan insanlar, küfürler savuran insanlar, ellerini ceplerine sokmuş insanlar. alışan halılardan nefret ediyorum. Ölüm tuzaklarıdır. Herkes lanet bir deli gibi davranıyor, ünlüleri öldürmek istercesine bağırıp çağırıyor. Gerçekten öldürmek isteyenleri nasıl ayırt edebilirim ki?

Ben izlerken, kıvrıcık kızıl saçlı bir adam bariyerin üzerinden eğiliyor ve yüzüne doğru salladığı kalemle neredeyse Briar'ın gözünü çıkartıyor.

"Bariyerin arkasında," diye bağırıyorum ona.

Beni görmezden geliyor, o kadar uzağa eğiliyor ki onu iyice çekiştirip yere yuvarlanışını izlemek istiyorum. Gözlerim imzalaması için getirdiği resme takılıyor. Onun çıplak olduğu bir karikatür çizimi. Aman Tanrım. Briar görmeden önce elinden kapıp buruşturarak top haline getiriyorum.

Gözleri açıldı. "Ahbab! Bu benim *sanatım*, onu mahvettin!"

Onu görmezden gelip Julie'ye dönüyorum. "Bu kadar yeter. Buradan gidiyoruz."

Bana sert bir bakış atıyor ama bizi hayran buluşma alanının dışına doğru el sallıyor. Tüm yıldızlar için kurulmuş büyük beyaz bir bekleme çadırı var, burada görevliler isimlerini not ediyor ve kırmızı halıda sendeleyerek girişlerini sağlıyorlar. Sıcak çadırın kapakları arasından geçerken elimi Briar'ın sırtında tutuyorum.

İçerisi çok kalabalık. Ünlüler ordusu gece kıyafetleri içinde bir araya toplanmış, şampanyalarını yudumluyor ve kompakt aynalarda yüzlerini inceliyor. Her yıldızın yanında en az bir güvenlik görevlisi var, bu yüzden pavyon koyu renk takım elbiseli ve kulaklıklılı iri yarı adamlarla dolu.

Briar bir bardak su içip rujunu tazeledikten sonra Julie bizi halıya yönlendiriyor.

Biz ortaya çıkar çıkmaz fotoğrafçılar çılgına dönüyor, hemen çılgılık atmaya başlıyorlar.

"MUHTEŞEM GÖRÜNÜYORSUN BRIAR, ELBİSENE

ÇALIŞ!" "BIZE BİR OMUZ ÜSTÜ VER, BRIAR!"

"ŞANSLI ADAM KİM!?!"

"SOLUNA, BRIAR! SOLA! SOLUNA!" "BIZE BİR

GÜLÜMSEME VER, TATLIM!"

Logolarla süslü fonda poz verirken kameralar etrafımızda yanıp sönüyor. Briar'a bakıp herhangi bir endişe belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum ama yeterince rahat görünüyor. Bu gece göz kamaştırıcı görünüyor. Sırtından aşağıya doğru inen ışıltılı pembe-altın bir elbise giymiş. Saçları gevşek, yumuşak, soluk sarı dalgalar halinde dökülüyor ve makyajı hafif ve ışıltılı. Elmacık kemiklerinde derin bir kızarıklık var ve dudakları ıslak ve pembe görünüyor.

Genel olarak, inanılmaz görünüyor.

Briar onu incelediğimi fark ediyor ve dirseğimi çekiyor. Dudaklarını kulağımın yanına koyabilmesi için eğiliyorum, tatlı kokusu üzerime sinerken dişlerimi sıkıyorum. şeker ve vanilya gibi kokuyor. Yetişkin bir kadının seçmesini bekleyeceğim türden bir parfüm değil ve nedense bu onu daha da tatlı kılıyor. Bu etkinliklerde dolaşıyor, insanlara soğuk kalpli bir sürtük gibi bakıyor ama saçları kek gibi kokuyor.

"İyi misin?" Mırıldanıyor, dudakları tenimi okşuyor. Gz kırpıyorum. "Evet. Sen?"

Başını sallıyor.

"HAYDI AşK KUşLARI!" Fotoğrafılardan biri kkryor. "BIZE BİR ÖPÜCÜK VERİN!"

"P ONU! BURAYA, BU TARAFBA BAK!"

"BİRLİKTE GÜZEL BİR FOTOğRAFINIZI ÇEKELİM!"

Briar boynuma yaslanıp i geçiriyor. "Bu iyi mi?"

"Elbette," diye mırıldanıyorum ve başını eğip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Fotoğrafçılar ığlık atıp tezahürat yaparken ve şipşak çekerken kıpırdamadan duruyorum, yaklaştıkça göğüslerinin ve karnının bedenime değen yumuşaklığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Çok geçmeden geri çekiliyor ve tek kelime etmeden kalabalığa dönüyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve bacaklarımın arasında büyüyen sorunu gizlemek için pantolonumu yeniden ayarlıyorum.

Kulaklığım aniden patladı. *"Bir sorunumuz var,"* diye mırıldanıyor Kenta kulağıma.

Kaşlarımı atıyorum, otomatik olarak Briar'a yaklaşıyorum. Vücutlarımız birbirine değerken bana bakıyor ve dudaklarını hafifçe yalıyor. "Onu gördün mü?"

"Hayır. Ama Colette az önce beni aradı. X, Princess'in sosyal medya sayfalarında paylaşımda bulunmuş."

"Bu iyi bir şey. Siber ekibe bir şeyler verecektir."

"Hayır," diyor Kenta yavaşça. *"Onun sayfalarında paylaşım yaptı. İki hesabına girmiş ve onun gibi paylaşım yapmış."*

Kahretsin.

Briar tek başına fotoğraf çekmek için birkaç adım uzaklaşıyor ve ben de telefonumu cebimden çıkarıp hızlıca onun sosyal medya hesaplarından birine giriyorum. Kalbim mideme iniyor. "Lanet olası *sapık*," diye homurdanıyorum, telefonumun ekranındaki güdük, şişmiş penise bakarak. Altında bir mesaj var:

İyi akşamlar, sevgilim. Bu gece sürdüğün ruja bayıldım. Sonunda o güzel ağzının içine girmek için sabırsızlanıyorum. X

Halının etrafına bakıyorum. Muhabirlerin yarısı telefonlarını çıkarmış. Bir gazetecinin kameramanına dönüp doğrudan Briar'ı gösterdiğini görüyorum. Hiç şaşırmadım. Buradaki tüm haber kanalları yıldızların bu gece yayınlanması için alarm kurmuş olacak.

Bir sonraki ünlü dışarı çıkarken fotoğraf çekim alanından bir kükreme daha geliyor ve Julie beni ve Briar'ı aceleyle halıdan çıkarıyor. Briar yüzüme bir kez baktı ve iç geçirdi. "X, değil mi?" Kesin bir dille söyledi.

Başımı salladım.

Öne doğru itiyor, telefonumu görmek için koluma doğru eğiliyor. Görüş alanından çıkardığımda kaşlarını çatıyor ve bana ters ters bakıyor. "Söyle bana. Burada benim güvenliğimden bahsediyoruz. Benim *bedenim*. Tehlikede olup olmadığımı bilmeye hakkım var."

Boğazımı temizliyorum. "X sosyal medyayı hacklemiş. Paylaşım yapmış..." Yüzümü buruşturuyorum, "sanırım bu onun aletinin bir resmi. Daha çok bir tür nadir, hastalıklı mantara benziyor."

Makyaj tabakasının altında yüzünün rengi soluyor. "Ne oldu?" Telefonumu eline alarak fısıldıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Gerçekten buna bakmak isteyeceğini sanmıyorum-"

Beni başından savdı. "Her gün yüzlerce penis fotoğrafı alıyorum," diye tersliyor. "O kadar etkileyici olduğundan şüpheliyim." Telefonu elimden kaptı ve mesajı okudu. Çenesi sıkıştı. Boynundaki kızarıklık yanaklarını boyuyor.

"Briar," diyorum usulca, bir elimi onun sırtına koyarak.

"*Sikini emmemi mi istiyor?!'*" Çığlık atıyor. "Emmeyeceğim lan! Isırıp koparacağım ve deliğe tüküreceğim! Oklavayla düzleştirip taşaklarının etrafına *fiyonk* şeklinde bağlayacağım!"

Birkaç muhabir dönüp ona bakıyor.

"Şşşt," diye mırıldanıyorum, etrafıma bakarak. "Prenses, insanlar duyabilir."

"Susmayacağım!" Bana bağıyor. "Eğer beni herkesin önünde küçük düşürmek istiyorsa, çenemi kapalı tutmayacağım ve lanet olası *gülümsemeyeceğim!* Çek şunu sayfamdan! Çocuklar beni takip ediyor, Tanrı aşkına!"

Julie onun koluna sert bir el koyar. "Sakin ol," diye emrediyor, sesini alçak tutarak. "Aldırma. Basın hattına çıkma vaktin geldi. Seni bekleyen otuz beş istasyonumuz var."

Briar gözlerini sıkıca kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. Duygularını bastırmaya çalışırken vücudunun titrediğini görebiliyorum. Kanepesinde ağlarkenki görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. O gece ne dediğini hatırlıyorum.

Çarşaf larımı ne kadar yıkarsam yıkayayım, yatağımı kirli hissediyorum. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. Sanki duvarlar üstüme üstüme geliyor.

Kahretsin.

Briar yavaşça nefes veriyor ve gözlerini açıyor. "Doğru," diyor usulca. "Doğru. Tamam."

"Yapabilir misin?" Kulağına mırıldanıyorum.

Bana sinirli bir bakış fırlatıyor. "Elbette yapabilirim," diye tersliyor. "Bir *sürüngenin* işimi yapmamı engelleyeceğini mi sanıyorsun?"

Ve Julie'nin ardından basın sırasına doğru yürümeye başlar.

YİRMİ ALTI

BRIAR

Titrek bacaklarımla basın çukuruna doğru yürüyorum, Matt'in sırtımdaki sabit elini zar zor hissediyorum. Başım dönüyor. Kendimi hasta hissediyorum.

İlk gazeteci, sahte dişleri, sahte saçları ve sahte bronzluğu olan bir adam, bariyerin üzerinden eğilerek mikrofonunu yüzüme doğru tutuyor. Kameramanının bana doğrulttuğu boş, parlak merceğe bakıyorum.

"Bayan Saint," diye mırıldanıyor. "Bu gece *büyüleyici* görünüyorsunuz."

Hafifçe başımı sallıyorum, devam etmesini bekliyorum. şu anda ne kadar seksi olduğuma dair herhangi bir yorum duymak istemiyorum. Görüşmeci boğazını temizliyor.

"Ee, Briar. Yirmi dokuz yaşına girmek üzeresin, değil mi?" "Yarın."

"Doğum günün şimdiden kutlu olsun. Yoğun bir yıl geçirdiniz, değil mi? *Players'ın* ekimleri, yeni güzellik serinin yakında piyasaya çıkacak olması ve şimdi de yeni bir erkek arkadaş?" Taş gibi duran Matt'e bakar.

Başımı sallıyorum, dişlerimi sıkarak gülümsüyorum. "İlginç bir yıl oldu."

"İnişler ve çıkışlarla dolu olduğunu söyleyebilir misiniz?" Rportajcı daha da eğiliyor. "Elbette, hepimiz sizi haberlerden takip ediyoruz. Görünüşe göre biraz istenmeyen ilgi ekmişsiniz, ha?"

"Ben hiçbir şeyi kendime *ekmedim*," diye ıkıştım. "Bu benim hatam değildi, bunun benimle, grnşmle ya da giyim tarzımla hiçbir ilgisi yoktu." Matt'in eli koluma kaydı. Beni sıkıca kavradı.

Görüşmeci şaşırmış görünüyor. "Eminim," der. "Sosyal medyanızı tarıyorduk ve sadece birkaç dakika önce isimsiz takipiniz tekrar saldırmış gibi görünüyor. Orada ne olduğunu açıklamak ister misiniz?"

Matt arkamdan araya girerek, "Takipçisiyle ilgili mesele devam eden bir dava," dedi. "Çözülene kadar bu konu hakkında konuşmayacak. Tabii *eğer* isterse."

Julie kaşlarını çatarak onunla benim aramda gidip geliyor. "Bunun gerçekten gerekli olduğunu sanmıyorum-"

Matt, "Hayır," diye emrediyor ve o da susuyor. Omzunun üzerinden bakıyorum ve telefonlarıyla kıkırdayan birkaç muhabirin bana bakıp fısıldaştıklarını görüyorum.

Utanç midemi yakıyor. Her şey bulanıklaşmaya başlıyor. O eski panik havasının üzerime çöktüğünü hissediyorum. Gözlerim bir yüzden diğerine dalıyor. X'in neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, tam burada, üzerime atlamaya hazır olduğu.

Dişlerimi sıkıyorum ve korkuyu bastırıyorum. Bu kadar yeter. Daha fazla değil. Çocuk bir oyuncu olarak tüm hayatımı benden daha büyük ve daha güçlü yetişkin erkekler tarafından itilip kakılarak geçirdim. Bunu tekrar yapmayacağım. Yapmayacağım. Eğer bu adam beni takip edebileceğini, gözümü korkutabileceğini, hayatımı *mahvedebileceğini* ve ondan saklanarak beni yerin dibine sokabileceğini düşünüyorsa, o yaşayan en kalın kafalı adamdır. Erkeklerin bana böyle davranmasına izin vermem. Asla.

Ağzımı açtım. "Aslında," diyorum yüksek sesle, "beni takip ve taciz eden adam hakkında ifade vermek istiyorum."

Matt kaşlarını çatır ve başını sallar, ama adam memnun görünmektedir.

"Ah!" Elindeki not kâğıtlarını karıştırır, sonra da yere atar. "Tamam o zaman. Adam hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence," ifadelerimi düşünmek için duraksıyorum. "Gezegendeki en iğrenç adam olduğunu düşünüyorum."

Matt arkamda titriyor. Görüşmeci ıslık çalıyor. "Güçlü geliyorsun."

"Şey, cinsel organını zaten gördüm, *bu* yüzden aslında güçlü geldiğini söyleyebilirim. Beni cinsel olarak taciz etmeme konusunda tamamen acizken neden kibar olmam gerektiğini anlamıyorum."

"Sosyal medya hesaplarınızda paylaşılan fotoğraftan mı bahsediyorsunuz? O, şey... oydu, değil mi?"

"Bir inçlik et rengi sümüklüböceği mi kastediyorsun?" Omuz silkiyorum. "Kesinlikle benim değildi."

"Briar." Matt arkamdan söyledi. "Dur."

Onu görmezden geliyorum. "Evet, bahsettiğim adam bu. Yıllardır bana ürkütücü aşk mektupları gönderiyor. Eminim hepiniz geçenlerde yatak odamın penceresinden içeri tırmanıp baygın bedenimin üzerinde mastürbasyon yaptığını görmüşsünüzdür. Bu arada bu hikayeyi kim sızdırdıysa ona teşekkürler. Gerçekten çok çekicisin. Hayatımın en kötü gecesinde kitleler için magazin eğlencesi haline gelmesine bayılıyorum."

Mülakatı yapan kişi sağ tarafındaki birine bakıyor. "Kulağa korkunç geliyor, Briar. Sadece bir hatırlatma, bu canlı yayın, bu yüzden dilinizi düzgün tutabilirsiniz-"

"Ve şimdi de beni Los Angeles'a kadar takip ettiğini öğrendim." Kaşlarımı çattım. "Bakalım, neymiş?" Telefonumdaki mesajı açıyorum. "Güzel ağzıma gir." Kameraya bakıyorum. "Eğer senin aletini ağzıma alacak kadar talihli olsaydım, X, asla çocuk sahibi olma yeteneğini geri kazanamazdın. Isırıyorum. Kemiklerin çıkırdadığını duyacak kadar sert. Beni istediğini düşünebilirsin, ama bana sahip olsaydın, benimle ne yapacağına dair hiçbir fikrin olmazdı. Seni canlı canlı yer ve tükürürdüm. Bu yüzden siktir olup gitmeni ve herhangi bir kadının senin gibi iğrenç bir sürüngeni isteyeceği bu dengesiz hayal dünyasında yaşamayı bırakmanı öneririm."

Matt'ın sesi acildi. "Briar. *Dur.*"

"Hayır!" Ona doğru dönüyorum, sesim daha da yükseliyor. "Yere yatıp buna katlanmayacağım! Bu hiç hoş değil! Ne kadar büyük bir *hayran* olduğun önemli değil, eğer *evime* girmeyi kendine görev edindiysen, defolup gidebilirsin!" Bileğimi tutuyor, ben de onu silkeleyip kameraya dönüyorum. "Ama, hey, belki de çok sert davranıyorum. Anlıyorum. Varlığın bile kadınların amcıklarını zımbalamak istemesine neden oluyorsa, yaşamak zor olmalı. Eminim, sen hayali kız arkadaşlarını uzaktan takip edip yüzünü görüp polisi aramamalarını umarken, diğer erkeklerin randevu almasını izlemek *inanılmaz derecede* yalnız hissettiriyordur. Partide konuştuğun her kızın içgüdüsel olarak içkisini kapatması gerçekten sinir bozucu olmalı, çünkü sen çok *iğrençsin*-"

"Doğru. İşte bu kadar." Kollar belimi sarıyor ve ben havaya kaldırılıp mikrofondan uzaklaştırılırken çığlık atıyorum. Röportajı yapan kişi bön bön bakıyor ve kameramanın hareketi izlediğini görüyorum.

Matt'ın demir pençesinden kurtulmaya çalışarak çırpınıyorum. "Bırak beni! Konuşuyorum!"

"Hayır, değilsin," diye kulağıma hırlıyor. "İşin bitti. İşin bitti." Beni omzuna aldı ve basın kuyruğundan yola doğru taşımaya başladı.

Bacağına tekmeyi basıyorum, stiletto'mu batırıyorum ve o hiç irkilmiyor bile. "Çekil. Çekil. Benden." Tıslıyorum.

Beni görmezden geliyor, kalabalığın arasından kabaca ilerliyor. Herkes dönüp bize bakıyor. Kamera flaşlarının patladığını ve insanların beni sürüklenirken kaydetmek için telefonlarını çıkardıklarını görüyorum.

"İyi misiniz?" Biri arkamızdan

sesleniyor. "Bu adam seni rahatsız mı ediyor?"

"Polisi aramamızı ister misiniz?" Matt,

"Dene bakalım," diye bağırır.

Onu tekrar tekmeledim. "Beni yere bırak!"

"Kameralara geri dönecek misin?" "Tabii ki!

Konuşmanın ortasındaydım!"

"O zaman hayır. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabilirsin?!" Altımda titrediğini hissedebiliyorum.

"Kendimi savunuyordum, seni lanet goril! İndir beni!"

Kaldırıma ulaştık. Kenta ve Glen arabanın yanında duruyor, suratları asık. Matt beni tekrar yere yatırdı ve arka kapıyı açtı. "Atla."

"Hayır!" Bağırıyorum.

Yüzü donmuş bir maske gibi. Tamamen boş görünüyor, ama yüzeyin altındaki tüm öfkeyi görebiliyorum. Dirseğimi sıkıca kavriyor. "Ben seni içeri tıkmadan gir içeri."

"Daha bitirmedim!"

Matt iç geçiriyor, kollarını belime doluyor ve beni kucaklayıp arka koltuğa iterek arkamdan biniyor. Kenta ve Glen de biniyor ve kapıları arkalarından çarparak kapatıyorlar.

Matt şoföre, "E güzergâhından git,"

der. Şoför kaşlarını çatar. "Efendim-

"

"*Sür!*" Matt havlıyor.

"Ama otoyol-"

"Güvenliği tehlikeye girdi. Şimdi, onu takip eden sapık canlı yayında söylediği *aptalca şeyleri* görmeden önce bizi uzun yoldan götür."

Öfke içimi yakıp kavuruyor. "*Aptalca bir şey değildi,*" diye çıkışıyorum, "kendimi savunuyordum. Ne *cüretle* beni böyle kaldırırsın?!"

"İmzaladığınız sözleşme bize sizi tehlikeli durumlardan uzaklaştırmak için uygun güç kullanma izni verdi. Kendiniz için tehlike oluşturunuz."

"Bir mülakat sorusuna cevap veriyordum!"

"Beni görmezden geldin!" Mavi gözleri parlayarak bağıyor. "Sana o muhabirle konuşmayı kesmeni söyledim, ama yapmadın!"

"Mesele bu mu? Emirlerini yerine getirmediğim için kızgın mısın?"

Titrek bir nefes alıyor. "Sözleşmeyi imzaladığınızda güvenlikle ilgili konularda bize danışacağınıza söz vermiştiniz. Bunu yazılı hale getirdiniz ama tabii ki bu umurunuzda bile değil, değil mi? Tek umursadığınız basına çıkmak ve her zaman son sözü söylemek."

Bön bön bakıyorum. "Bunu *ilgi çekmek* istediğim için *mi* yaptığımı sanıyorsun? Taciz edilmekten bıktığım için yaptım!"

Beni görmezden gelip Kenta'ya döndü. "Halkla ilişkilerdeki kadını ara. Otele bir araba çağırırsın ve bir özür yazısı yazsın. *Kapsamlı* bir özür."

"Hallediyorum." Kenta telefonunu çıkarır ve tıklamaya başlar.

Adamların arasına bakıyorum, inanamıyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. "Sizin neyiniz var böyle? Özür dilemiyorum, ben *yanlış bir şey yapmadım*. Evime zorla girdi, beni dünyanın dört bir yanında takip etti, sosyal medyamı hackledi ve *cinsel organının kanlı bir resmini paylaştı*-"

"*Ne yaptığı önemli değil!*" Matt bağılıyor. "Bu senin lanet olası *ego!*"

"Hayır," diye kabul ediyorum, "bu *beni ihlal ettiği* gerçeğiyle ilgili. Kendimi savunmam gerektiğini nasıl göremezsin? Matt-" Kolunu tutmak için uzandım ve bana döndü, öfke yakışıklı yüzünü buruşturdu ve sonra aniden dondu. Vücudundaki her kas kaskatı kesildi. Sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi gözleri odak noktasından kayıyor. Altımda hafifçe titrediğini hissedebiliyorum. Araba sessizleşirken kalbim boğazımda atmaya başlıyor.

"Briar," diyor Kenta sessizce. "Bırak gitsin. Yavaşça."

YİRMİ YEDİ

BRIAR

Kaşlarımı çatıyorum. "O-"

"Bırak gitsin," diye talimat veriyor Kenta, "ve yavaşça arkana yaslan. Kazara sana zarar verirse bu onu öldürür."

"Bana *zarar* vermez."

"Bu pek olası değil, evet. Ama bir geçmişe dönüş yaşıyor, bu yüzden asla emin olamazsınız."

Bir *flashback*. Bu kelime içimi sarsıyor ve suçluluk duygusu içime işliyor. Buna ben mi neden oldum? Elimini geri çekmeye çalışıyorum ama Matt bileğimi yakalayıp beni sıkıca kavlıyor. Hâlâ bana bakmıyor, başımın üzerindeki bir şeye sertçe bakıyor.

"Matt," Kenta'nın sesi temkinli geliyordu. "Bırak onu gitsin."

Matt'in parmakları bileğimin etrafında gevşiyor. Yavaşça elimi onun avucunda çeviriyorum, avuçlarımız birbirine değene kadar parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. En son ne zaman biriyle el ele tuttuğumu hatırlamıyorum ama başparmağımı elinin arkasına sürterken şaşırtıcı derecede doğal geliyor. Gözlerini kapatıyor, hafifçe titriyor. Tüm kasları kilitlenmiş olsa da içinde kükreyen enerjiyi hissedebiliyorum. Bu şekilde hareketsiz kalmak için çok çaba sarf ediyor.

"Sorun yok," diyorum ona sessizce. "Sen iyisin."

Yavaşça gözlerini tekrar açıyor ve arabanın etrafına bakıyor. Geniş omuzları çöküyor.

Kenta eğilir ve mini buzdolabından bir şişe su çıkarıp ona uzatır. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi şişeye bakıyor.

"Hava soğuk," diyor Kenta.

"Doğru," diye mırıldandı Matt. "Teşekkürler." giğeyi alır, önce boğazının kenarına, sonra yanağına bastırır. "Bırak beni, Briar."

Otelin önüne geldiğimizde terden sıırsıklam olmuş parmaklarımı onunkilerden çekip çıkarıyorum. Dışarıda bekleyen bir grup paparazzi var.

"Kahretsin," diye yemin ediyor Kenta. "Nerede kaldığını nasıl öğrendiler?!"

Glen asık suratla, "Sanırım bu sadece bir zaman

meşesleydi," der. Kenta Matt'e döner. "Taşınalım mı?"

Matt adamlara boş gözlerle bakarak, "Bilmiyorum," der.

"Yapmalı mıyım-"

Matt bir elini saçlarında gezdirerek telaşla çekiştirir. "Bilmiyorum! Ne yapacağımı bilmiyorum!"

Kenta başını sallar. "İçeri gireceğiz," diye karar verir.

Y a n ı p s ö n e n ışıkların ve iğrenç bağıırışların arasından geçerek kaldırımı geçerken o ve Glen yanımda duruyorlar.

"BU GECE ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYORSUN, BRIAR!"

"BRIAR, SAPIĞIN İÇİN BAŞKA SÖZÜN VAR MI?"

"BRIAR, NEDENDİD SEN BIRAK THE BASIN ETKİNLİK
BU KADAR ANİ Mİ?"

Otelin cam kapılarından içeri girip asansöre doğru ilerlerken ağzımı sıkı sıkıya kapalı tutuyorum. Kenta bizim kattaki bloğun kilidini açmak için özel anahtar kartımızı kullanıyor ve sonra asansör yukarı doğru hareket ederken hepimiz garip bir sessizlik içinde duruyoruz. Ben kendi içime kapanıyorum. Asansör kabini hepimiz için çok küçük görünüyor, sanki içeride herkese yetecek kadar hava yokmuş gibi. Matt kendi köşesinde duruyor, yüzü sıkı, boş bir maske. Duruşu bir askerinki gibi dimdik.

Kapılar açılıyor ve kalın halılarla kaplı koridordan geçip süitimize giriyoruz. Nihayet içeride güvende olduğumuzda derin bir nefes alıp Matt'e bakıyorum. Ağır bir şekilde duvara yaslanmış, silahını boşaltıyor. Alnında ter vardı.

"Ben-" diye kestirip atıyorum. Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Tam olarak *üzgün* değilim. Tacize uğradığımda kendimi savunduğum için özür dilemeyeceğim. Ama ona her ne olduysa, gözlerindeki o korkunç perili bakış için özür dilerim. O anıları bir şekilde tetiklediysem özür dilerim.

"Senin hatan değildi," diye homurdanıyor, sesi sert. "Sana o resimden hiç bahsetmemeliydim." Yüzü buruştu. "Patlayacağını bilmeliydim."

Ona duyduğum sempati eriyip gidiyor. Gözlerimi kısıyorum. "Çok tatlısın Matt."

Kenta ona "Git biraz uyu," diye tavsiyede bulunur. "Ona neler olduğunu açıklayacağım." Matt tereddüt eder ve Kenta iç çeker. "Jetlag olmuşsun. Yatağına git. Biz her şeyi hallettik. Özrü o dileycek."

Hayır, kesinlikle söylemeyeceğim, ama sanırım Ğimdi bundan söz etmek için doğru zaman değil. Matt sarsakça başını salladı ve erkeklerin ortak yatak odasına gitti.

O gidince, sanki tüm mücadele içimden sızıyor. Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Herkesin neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum," diye mırıldanıyorum.

Kenta başını sallar. "İstemediğini biliyorum. Bu bizim hatamız. İfadelerinizle ilgilenmemize izin vereceğinizi düşündük. Ama elbette siz de kendi fikrinizi söylemek isteyeceksiniz." Yorgun görünüyor.

"Şey, evet. Ben gerçek bir insanım. Bazen konuşurum."

Kapı çalınır. Glen tabancasını alır ve Judas'ı kontrol eder, ardından Julie'nin odaya girmesi için kapıyı birkaç santim açar.

Omuzlarım çöktü. Harika. Bu gün gittikçe daha iyi oluyor.

Dönüp buzdolabına yöneliyorum, kapağını açıyorum ve otelin bizim için bıraktığı içecek seçeneklerini inceliyorum. Muhtemelen bir votka suyu ya da aynı derecede diyet dostu ve iç karartıcı bir şey içmeliyim, ama şu anda rahatsız olamıyorum. Bir şişe bira alıyorum.

Julie arkamdan geldi ve buzdolabını çarparak kapattı. "Orada ne halt ediyordun?" Tısladı.

Omuz silkiyorum, şişenin kapağını dişlerimle açıyorum ve Julie'nin dehşet dolu bakışlarını görmezden geliyorum. Karbonhidratlar için mi yoksa benim için mi daha çok endişelendiğinden emin değilim.

kaplamalar. "Bunu hak etti. Bana Twinkie'sinin fotoğraflarını göndermek istiyorsa, onu incelemem için hazırlıklı olmalı. Tek yıldızlı olması benim suçum değil." Biradan derin bir yudum aldım ve kanepenin ucuna çöktüm.

"Hayranlarına defolup gitmelerini söyledin!" Neredeyse histerik bir şekilde çığlık atıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Demek bu yüzden sinirlenmiş. Kadın ünlüler için bir numaralı kuralı çiğnedim: her zaman, *her zaman* minnettarmış gibi davran. Hayranlarınızın sokakta size saldırması, evinize tırmanması ya da *yatağınızda otuz bir* çekmesi fark etmez; dişlerinizi sıkıp onları ne kadar sevdiğinizi ve takdir ettiğinizi söylemeniz beklenir. Ben bundan bıktım. Hayranlarımı sevmiyorum; hiçbirini *tanımıyorum*. Onları *seviyorum*, filmlerimden hoşlandıkları için mutluyum ve imza vermekten de memnunum ama bu beni bir kamu malı yapmaz. Hâlâ sınırlarım var. Ben hala cinsel tacizcilere defolup gitmelerini söylemeye hakkı olan bir insanım.

Julie oflayıp pufluyor ve tam önümde duruyor. Telefonunu yüzüme doğru itti.

"Özrünü yazdım. Onaylayın."

Ekrana bakıyorum. "*Notlar uygulamasından özür dileyen* bir tweet atmamı mı istiyorsun? Herkesin bunlarla dalga geçtiğini biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Dalga geçmiyorum, Briar. Stüdyo mutlu değil, elbise tasarımcısı mutlu değil ve güvenlik ekibiniz de mutlu değil. Sadece onaylayın ki ben de yayınlayabileyim ve hayatlarımıza devam edebilelim."

Stüdyonun açıklamalarından dolayı suçluluk duyuyorum. Adamların ne düşündüğü umurumda değil ama insanlar bu film için çok çalıştılar. Açılış hafta sonunun tamamen benimle ilgili olmasını istemiyorum. Özrü gözden geçiriyorum.

Birçoğunuzun bu akşamki Players basın etkinliğindeki çıkışıma gördüğünü biliyorum. Seçtiğim kelimeler için özür dilerim; jetlag olmuştum ve aşırı yorgundum. Tüm taraftarlarımı seviyorum ve herkesin nezaketi, empatiyi ve ikinci bir şansı hak ettiğine inanıyorum. Hayranlarımdan kibarca özel hayatıma saygı göstermelerini rica ediyor ve açılış hafta sonunda hepinizin Players'ı izlemeye geleceğini umuyorum. Anlayışınız için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

"Bu saçmalık," diyorum açıkça. "Bunu gören herkes b u n u n saçmalık olduğunu anlayacak."

"Önemli değil." Telefonu tekrar yüzüme tuttu. "Onaylayın." "Onaylıyorum, tatlım," diyor Kenta. "Gerçekten özür dilemen gerekiyor."

Başımı sallıyorum, içimde öfke yükseliyor. "Hayır! Hayır! Söylediğim her şeyde ciddiymdim! Eğer özür dilersem, bu onu cesaretlendirir!"

Julie burnunu çeker. "Kızgın olmanı anlıyorum, ama gerçekten. Neredeyse otuz yaşındasın. Biraz kibar davransan ölür müsün?"

Biradan derin bir nefes daha çekerek gözlerimi kapatıyorum. Fokur fokur *kaynıyorum*.

Çocukluğumdan beri bu sektörün içindeyim. Eğer istismar edilmek istemiyorsanız, kendinizi savunmanız gerektiğini öğrendim. Halkla ilişkiler ekibiniz yardımcı olmaz. Güvenliğiniz yardımcı olmaz. Yönetmeniniz, menajeriniz ya da temsilciniz yardımcı olmaz. Hepsinin kendi gündemleri var. Hepsi size satmak istedikleri bir ürün gibi bakıyor. Benimle gerçekten ilgilenilebilecek tek kişi kendimim. Yani evet, biri beni kazıkladığında yaygara koparıyorum. Bence her kız bunu yapmalı.

"Gerçekten sinirlenmeye başlıyorum," diye uyarıyorum onu. "Ben yapmıyorum. Yapıyorum. Yapmıyorum. Bir daha sorma."

"Lütfen, genç kız," diyor Glen sessizce.

Ona doğru dönüyorum. "Bana *kızma*. Sırf söylediklerimden hoşlanmadığı için takım arkadaşının *beni kucağına almasına* ve verdiğim röportajdan uzaklaştırmasına izin verdin. Bunun ne kadar saygısızca olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ben kendimi savunmaya çalışıyordum ve GI Joe son birkaç haftadır hayatımı mahveden adama *karşı* çok *sert* davrandığımı mı düşündü? Beni korkutup tehdit eden, *evime giren adama mı*? Herkes hep susmamı ve gülümsememi istiyor. On üç yaşımdan beri herkesin benden istediği tek şey bu. Ve hiçbiriniz bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değilsiniz, her zaman-" Sözümü kesiyorum, boğazım gözyaşlarımla sıkılıyor. Kahretsin. Başımı iki yana sallıyorum. "Unut gitsin," diye mırıldanıyorum ve koltuk minderlerine yaslanıyorum. "Cevabım hayır."

Kısa bir sessizlik oldu.

Kenta bir adım öne çıkıp yanımdaki kanepeye oturuyor ve elini saçlarında gezdiriyor. Saçlarını her zamanki topuzundan ayırmış ve yüzünün etrafına dökülüyor. Çok seksi görünüyor. Bu da beni daha çok kızdırıyor.

"Sanırım bu konuya yanlış yaklaşıyoruz," diyor nazikçe. "Briar, sence Matt seni o görüşmeden neden aldı?"

"Çünkü olay çıkardığımı düşündü," diye mırıldandım. "Ben olay çıkarmıyordum.
klas."

"Hayır. Hiç de öyle değil." Bir an beni inceledi. "Sanırım takip etmenin psikolojisi hakkında biraz konuşmamız gerekiyor."

Biraz daha bira yudumladım. "Sana söylemiştim. Zaten bir terapist gidiyorum."

"Takip edilmekten değil. Takip edilmekten. X gibi takipçiler çok özel psikolojik özellikler sergileme eğilimindedir."

Gözlerimi kapatıyorum. Bu boktan nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum. "Bak, işkence görmüş bir ruh, depresyon ya da her neyse umurumda değil, tamam mı? Sosyal kaygıları olması, yetim olması ya da anne babasının o çocukken boşanmış olması umurumda değil. Bunların hepsi boktan şeyler ama hiçbirisi onun davranışlarını haklı çıkarmaz." Bira şişemin üzerindeki etiketi karıştırıyorum. "Akıl hastası olduğuna eminim. Ama ben onun psikoloğu ya da annesi değilim, ben onun *kurbanıyım*. Ve bir kurbandan kendisine zarar veren biriyle empati kurmasını istemek berbat bir şey. Ona kızgın olmaya *hakkım var*."

Düşük bir inilti çıkarır. "Tanrım, Briar. Söylediğim şey bu değil." Uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. Beklenmedik temas karşısında gözlerimi kırptırıyorum. Avuç içi serin ve pürüzsüz. "Kızgın olduğumu biliyorum," diyor. "Kızgın olmakta da haklısın. Spor salonuna gidip biraz stres atmak ve sonra geri gelip bu konuşmayı yapmak istiyorsan, bu da sorun değil. Ama inan bana, X'in sana yaptığı hiçbir şey için seni *suçlayacak değilim*." Kahverengi gözleri benimkileri tutuyor, tamamen içten.

Ona inanıyorum, farkındayım. Gerçekten inanıyorum. On altı yaşından beri, kontrol edemediğim şeyler için beni suçlayan insanlar oldu.

Ama bu adamın yapacağını sanmıyorum. Hiç sanmıyorum.

Burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Spor salonu yok. Yemek yiyelim. Sonra bana ne kadar kötü batırdığımı söylersin."

YİRMİ SEKİZ

BRIAR

Yarım saat sonra Kenta ve ben rahat kıyafetler içinde kanepeye yayılmış, bir yığın kâğıdın üzerine eğilmiştik. Önümüzdeki sehpa vegan suşi tabakları ve dumanı tüten miso fincanlarıyla dolu. Glen otel müdürüyle yeni güvenlik detaylarını halletmek için ayrıldı ve Julie de koridorun sonundaki süitine geri döndü. Matt'ten hiç haber alamadım, o yüzden hâlâ uyuyor olduğunu varsayıyorum.

Sadece Kenta ve ben varız.

Bu otelin bir balkonu var ve üzerinde oturmama izin verilmemesine rağmen - keskin nişancı riski, görünüşe göre - cam kapılardan manzara inanılmaz. Bir fırtına yaklaşıyor ve Hollywood Tepeleri'nin üzerinde kara bulutlar gerilirken gökyüzü yoğun bir mor renge bürünüyor. Garip ışık Kenta'nın köşeli yüzünün yan tarafını okşuyor, tenini leylak-gümüş renginde öpüyor.

Notalarının üzerine eğilmiş, siyah saçları yüzüne dökülürken onu inceliyorum. Hareketlerini seviyorum. Tüm hareketleri ve jestleri akıcı ve sağlam. Zarif. El yazısı bile düzgün ve güzel. Kalem üzerindeki güçlü parmaklarını izliyorum ve içimde kalan bir arzu sızısı yankılanıyor. Dün gece onu duvara yasladığımı hatırlıyorum. Benimkinin altındaki sıcak ağzını hatırlıyorum. O güçlü parmaklarını içimde hayal ediyorum.

"Briar?" Diye soruyor ve ben gerçekliğe geri dönüyorum. Ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi nazıkçe gülümsüyor. "Eminim yorgunsundur. Çabuk olmaya çalışacağım."

"Özür dilerim." Boğazımı temizleyip pozisyonumu değiştiriyorum. Kollarımız birbirine yapışıyor ve hiçbir şey söylemese de kaslarının yavaşça sertleşmesinden bunu fark ettiğini anlayabiliyorum.

Not defterine çizdiği diyagramı işaret ediyor. "Yabancılarla bu tür saplantılı romantik fanteziler kuran X gibi sapıklar genellikle toplum standartlarına göre oldukça güçsüzdür," diye açıklıyor ve bir not düşüyor.

"Genellikle zengin değiller, özellikle çekici değiller, fiziksel olarak güçlü değiller. Sosyal becerileri zayıf, aileleri ya da arkadaşları yok denecek kadar az. Genellikle işsizler ya da düşük ücretli işlerde çalışıyorlar."

Bunun neden beni taciz etmelerine izin vermem gerektiği anlamına geldiğini anlamıyorum, ama ağzımı kapalı tutuyorum ve onun konuşmasına izin veriyorum.

"Bu güçsüzlük hissiyle mücadele etmek için," diye devam ediyor, "kafalarında bir fantezi kuruyorlar. Bu onlara, genellikle kendilerini önemsiz gören bir dünyada kontrol ve önem duygusu verir. X açıkça ikinizin aşık olduğu bir dünya hayal etmiş."

"Ama o yanılıyor. Bu yüzden onu doğru yola getirmeliyim."

Kenta başını sallar. "Sıradan bir insan olsaydı, onu reddetme hakkınızı tamamen desteklerdim. Ama onun tipindeki sapıklar genellikle dengesizdir. Reddedilmeyi iyi karşılayamazlar." Kağıt yığınının altına uzanıp bir kitap çıkardı ve bana uzattı. Başlığını okudum. *Aşk Saplantı Haline Geldiğinde: Ünlü Takipçiliği Üzerine Klinik ve Davranışsal Bir Çalışma*. Kapak resminde gölgelerin arasında saklanan ve elinde silah tutan bir adam silüeti görülüyor. "Matt bunu sana vermemi istemedi," diyor Kenta. "Bunun seni paranoyak yapacağını söyledi. Ama bence neyle karşı karşıya olduğunu bilmek hoşuna gidecektir."

"Kesinlikle."

Başını salladı. "On üçüncü bölümü kontrol edin. Psikologların 'saplantı nesnesinin değersizleştirilmesi' dedikleri bir olgu var. Esasen, X sana kafayı takmış durumda. Tüm sahte gerçekliğini senin onu seveceğin fikri üzerine kurduğu için, onu reddettiğinde tüm dünyasını paramparça ediyorsun. Sahip olduğunu düşündüğü her türlü kontrol ya da güç hissini yok ediyorsunuz. Bu gece halıda, tüm dünyaya onun bunca zamandır yanıldığını; güçlü, sevimli ya da önemli biri olmadığını ilan ettiniz."

"Değil," diye mırıldanıyorum, sayfaları çevirirken.

Kenta başını sallıyor. "Romantik saplantılı bir sapık reddedildiğinde, saplantısı öylece ortadan kalkmaz. Sıklıkla tersine döner. Onun zihninde idealize edilmiş bir melekten tam tersine dönersiniz. Bir şeytana."

"Değersizleştirdim mi?" Sanırım.

"Aynen öyle. Sorun şu ki, hala dergilerdesin. Hâlâ para kazanıyorsun. Hala halıların üzerindesin. Bu övgülerin hiçbirini hak etmediğinize karar verirse, bu onu çileden çıkarabilir. Onun kafasında değersizleştirildiniz, bu yüzden sizi diğer herkesin gözünde de değersizleştirmek isteyebilir. Muhtemelen sana zarar vererek. Ya da sizi tamamen yok ederek."

Ona baktım. "Beni öldürebileceğini düşünüyorsun."

Yüzü sakın. "Bu olasılığı göz önünde bulundurmalıyız. John Lennon, Selena, Christina Grimmie- bu insanların gerçekten takdir ettiğinden çok daha sık oluyor. Öldürülen her ünlü için binlerce başarısız girişim var. *Binlerce.*"

Başımı sallıyorum. Biliyorum. Tanıdığım A sınıfı oyuncuların yarısının asistanları gittikleri her yere yanlarında askeri sınıf bandajlar götürür. Yutkunuyorum ve kitabın ön kapağına dönüyorum. Koyu renkli erkek silueti bana bakıyor gibi görünüyor.

Kenta elini benimkinin üzerine koyuyor. "Seni korkutmaya çalışmıyorum," diyor nazikçe.

"Yine de korkmalıyım, değil mi? Onun istediği de bu." Kitabı yere bırakıp telefonumu çıkardım ve Julie'ye bir mesaj attım.

B: Özrü yayınlayın.

Hemen cevap veriyor.

Tamamdır

İçimi çekiyorum ve telefonumu bırakıp yemek çubuklarımı alıyorum. "Özür gönderildi. Bunun gerçekten bir şeyi değiştireceğini düşünüyor musun?"

Kenta omuz silkiyor. "Kesinlikle zararı olmaz. Ne kadar çok hasar kontrolü yapabilirsek o kadar iyi."

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum. "Sırf bir sürüngenin duygularını incitmemek için koca bir sahte özür yazmak zorundayım. Bundan *nefret* ediyorum." Bir parça avokadolu suşi almaya çalışıyorum, ama çubuklarım beceriksizleşiyor ve pirincin yarısı dökülüyor. Onu da düşürmeden önce kalan avokado parçasını ağzıma atıyorum. "Bu psikoloji işine nasıl girdin? Orduda mı öğrendin?"

Başını sallıyor. "Üniversite. Yirmi yaşında psikoloji alanında lisans derecem aldım ama bütün gün masa başında çalışmaktan nefret ediyordum. Son sınavımı bitirir bitirmez gidip kaydımı yaptırdım." İçkisinden bir yudum alıp beni izliyor. "Polis teşkilatında biraz psikolojik eğitim aldım ve ayrıldığımda yüksek lisans yaptım. İnsanların zihinlerinin nasıl çalıştığını bilmek bizim çalışma alanımızda çok yardımcı oluyor."

"Sen iyi bir terapist olurdun. Sana sorunlarımı anlatmak için para verirdim." Tabağıma düşen pirinç parçasına uzanıyorum ama yine çubuklarımın arasına kaçıyor. Kaşlarımı çatarak onu bıçaklıyorum. Kenta cevap vermiyor. Ellerime doğru gülümsediğini fark ediyorum. "Ne?"

"Hiçbir şey." Başını eğiyor. "Bunları nasıl kullanacağın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Yaklaşık on beş yıldır haftada en az iki kez deniyorum," diyorum kederli bir şekilde.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "İşte." Üzerime eğiliyor, elimi tutuyor ve parmaklarımı dikkatlice yeniden yerleştiriyor. Gevşek saçları yüzümün yan tarafını okşarken, parfümünü derin bir nefesle içime çekiyorum ve içime bir sıcaklık doluyor. Ona doğru eğilip yan tarafına bastırıyorum ve karanlık gözleri benimkilere kayıyor. Birkaç saniye boyunca ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Yavaşça parmaklarımı bırakıyor ve arkasına yaslanıyor.

"Teşekkür

ederim," dedim.

"Ne için?"

"Kızgın olmama izin verdiğin için. Ve bunu bana aptal değil de sıradan bir insanmışım gibi açıkladığın için. Ve..." Yemek çubuklarına bakıyorum. "Bilmiyorum. En az senin kadar yetenekliymişim gibi davranıyorum."

Şaşkınlık yüzüne dokunur. "Ne demek istiyorsun? Elbette öylesin."

Başımı salladım. "Matt benim aptal olduğumu düşünüyor. Ve Glen... Biliyorum o sadece işini yapıyor, ama bana göz kulak olduğu için candan yapıldığımı sanırsın."

Yüzünü buruşturuyor. "Evet, şey. İkisi de yakın koruma işlerine biraz mağara adamı yaklaşımı gösterme eğiliminde. Müşteriyi korumak için kontrolü ele almayı severler."

"Ama sen değil?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor, birden ciddileşiyor. "Sen akıllısın, Briar. Bu sektörü hepimizden daha iyi biliyorsun ve bu sektörde çok iyi yol alıyorsun. Başı dertte bir genç kız değilsin ve kendini savunabilecek kapasitedesin. En azından sözlü olarak." Ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor.

"Sence ben zeki miyim?"

Kaşları çatılır. "Elbette. Son derece başarılı bir oyuncusun, bir ürün tasarımcısısın, birden fazla işletmen var, hayır kurumları kurdun ve kaç yaşındasın, yirmi sekiz mi?"

"Çoğu insan saçlarımı sarıya boyadığım ve tırnaklarımı yaptırmayı sevdiğim için benim bir sürtük olduğumu düşünüyor."

Kaşları çatılıyor. "Birinin zekası ile ne sıklıkla manikür yaptırdığı arasında bir ilişki olduğunu hiç fark etmemiştim. Bize ne kadar ihtiyacın olduğundan bile emin değilim. Yıllardır kendini koruyorsun, değil mi?"

Ağzım kurudu. Birden kendimi tamamen çıplak hissettim. Sanki çok uzun zamandır ilk kez biri benim saçmalıklarımı görüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Kıyafetler ve tavırlar. Paparazzileri terslemek ve fotoğraflarda gülümsemeyi reddetmek. Kavga çıkarmak. 'Ünlü diva' markası gerçekten zekice. Halkın teveccühü konusunda endişelenmek yerine, sadece kendinize dikkat edebilirsiniz, değil mi? Kötü şöhretinizi çekiciliğinizin bir parçası haline getirdiniz. Herkes bir kötü adamı sever."

Kalın kalın yutkunuyorum. Kalbim kulaklarımın içinde atıyor. "Yüz milyonlarca insana kendini sevdirmeye çalıştığında," diyorum sonunda, "seni kontrol ediyorlar. Konuşma, hareket etme ve düşünme şeklinizi kontrol ediyorlar. Bunu daha fazla yapamadım. Neredeyse beni öldürüyordu."

Gözleri bir şey arıyormuş gibi yüzümde geziniyor.

Ani bir gök gürültüsü kopuyor ve iri yağmur damlaları pencere camına sıçramaya başlayınca sıçırıyorum. Sanırım fırtına sonunda bize ulaştı. "Tanrım." Elimini çarpan kalbimin üzerine bastırıyorum. "Ödüm bokuma karıştı."

Kenta gözlerini benden kaçırmıyor. "İyisin," diyor sessizce, yanağımın altına bir elini dokundurarak. Vücudumdaki her şey hareketsiz kalıyor. Yavaşça öne eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, tam o sırada odada beyaz şimşekler çakıyor.

Hayatımda aldığım en yumuşak öpücüktü. Tenin tene değmesi bile zor. Nedense bu daha da ateşli yapıyor. Daha fazlasını istiyorum. Ona doğru hafifçe sallanıyorum, ama o geri çekiliyor, ulaşamayacağım bir yerde duruyor. "Kıpırdama," diyor sessizce.

Hareket etmiyorum. Orada öylece oturuyorum, nabzım atıyor, bekliyorum. Dün gece kontrol bendeydi ve bu çok hoşuma gitti... ama şimdi *onun* ne istediğini görmek istiyorum.

İstediği şey nazik olmak.

Uzaniyor ve parmağını nazikçe köprücük kemiğime dokunduruyor. Tenimde karıncalanmalar oluşuyor ve gözlerim kapanıyor. Onu her yerde hissedebiliyorum; sıcak kolu benimkine sürtünüyor, tişörtünün yumuşak pamuğu kıyafetlerimin arasından göğsüme sürtünüyor. Ağzı tekrar benimkine değiyor ve içtiği viskinin sıcak tatlılığını tadıyorum. Aşk tanrısının yayına küçük bir öpücük konduruyor, sonra alt dudağımın hemen altına bir öpücük daha konduruyor ve ağzımı kendi öpücüğüyle çiziyor. Şehvet yavaşça içime işlerken iç çekiyorum.

"Bunu sevdim," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı kendi dudaklarıyla dikkatlice ayırırken. Gülümsemesini ağzımda hissediyorum.

"Sert sevdiğini sanıyordum," diye mırıldanarak elini kolumda gezdiriyor. Tenimdeki tüm ince tüyler diken diken olurken içimde bir elektriklenme hissediyorum. "Dün gece bu konuda oldukça ısrarcı görünüyordun."

"Senden hoşlandım," diyorum. "Beklediğimden daha çok." Yumuşak bir ses çıkarıyor, ağzı daha talepkâr hale geliyor. Karnımda bir aciliyet hissediyorum ama görmezden geliyorum, öpücüğü yavaş ve ağır tutmasına izin veriyorum. Yüzümün yan tarafına dokunuyor, yanağımı hafifçe eğiyor ve sonra alt dudağımı usulca ısırp ağzına alıyor. Nefesim kesiliyor, ona doğru eğiliyorum.

Odayı bir çığlık kapladı. Gözlerim büyüdü. Geri çekilip çocukların yatak odasının kapısına bakıyorum. İçeride biri öldürülüyormuş gibi bir ses.

Matt.

YİRMİ DOKUZ

BRIAR

Kenta küfredip ayağa fırlıyor ve koşarak odadan çıkıyor. Birkaç saniye boyunca kanepede donmuş bir şekilde oturdum. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Sütün içine biri mi girdi? Saklanmam mı gerekiyor?

Çılgınlıklar aniden kesiliyor ve Kenta'nın bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Sesi hiç korkmuş gibi gelmiyor. Sadece biraz... yatıştırıcı. Kanepeden kayıyorum ve onu yatak odasına kadar takip ediyorum. Kapıyı itip açtığımda oda karanlıktı. Perdeler açık ve dışarıda fırtına kopan Los Angeles gökyüzünü görebiliyorum. Şimşek tekrar çakıyor ve Kenta'nın yatağın üzerinde durup usulca konuştuğunu aydınlatıyor.

"İyisin dostum. İyisin." Kırık bir hıçkırık sesi duyuyorum ve boğazımdan aşağı buzlar kayıyor.

"Onun nesi var?" Talep ediyorum. "Yaralandı mı?"

Kenta omzunun üzerinden bakar. "Briar, o iyi, bunu görmek zorunda değilsin."

Onu görmezden gelip odaya giriyorum. Matt yatağın üzerinde kambur oturmuş, zor nefes alıyordu. Bir eli Kenta'nın gömleğinin eteğine dolanmış, sanki adamı yerinde tutmaya çalışıyor.

"Sorun nedir?" Tekrar sordum.

Kenta iç çeker. "Yok bir şey. Sadece bir gece terörü geçirdi. Son zamanlarda daha da kötüleşti." Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Birlikte çalıştığımız zamanlardan kalan güzel bir anı."

Matt Kenta'yı bırakır ve elini kalın saçlarında gezdirir. Üzerinde hâlâ elbise pantolonu ve buruÇuk bir gömlek vardır, teni kızarmıÇ ve terlemiÇtir. "Briar..." diye mırıldandı. "Özür dilerim."

Ona bakıyorum. "Ne için? Yatağını falan mı ıslattın? Sorun değil, altına kaçırın bir korumam olması benim için sorun değil."

Nefes nefese bana bakıyor. Isı boynuna ve yanaklarına tırmanıyor. Tamamen aşağılanmış görünüyor ve nedenini bilmiyorum. Kenta bana garip garip bakıyor, sanki burada olduğum için utanmış gibi.

"Ne?" Talep ediyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Matt yutkunarak bir nefes daha alır ve başını öne eğer. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Ağzım açık kaldı. "*Görmek* zorunda kaldığım için üzgün müsün? Bu da ne demek şimdi? *Görmek o kadar da* zor değildi. Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Başını sallıyor, utanç yüzünden okunuyor.

İçimde bir öfke patlıyor. "Tanrı *aşkına*," diye mırıldanıyorum, ileri doğru adım atarak. "Sarılabilir miyim?"

Gözlerini kırptırıyor, donup kalıyor. "Ne?"

"Kucaklaşma. Hayatında sana çok sarıldıklarından şüpheliyim ama eminim bu kavramı duymuşsundur. Ben de bir tane istiyorum."

Kıllanıyor. "İhtiyacım yok-"

"Bu seninle ilgili değil, benimle ilgili. Haklısın. *Kabus gördüğünü görmek* o kadar travmatikti ki rahatlamaya ihtiyacım var. Yap o zaman."

Bir an hareketsiz duruyor, sonra kollarını açıyor. Kucağına tırmanıyorum ve göğsüne doğru kıvrılıyorum. Göz ucuyla Kenta'nın gülümsediğini ve kapıyı arkasından kapattığını görüyorum. Yüzümü Matt'in terli boynuna gömüyorum. "Özür dileme, seni lanet olası *salak*."

"Senin bir sürtük olman gerektiğini sanıyordum," diye mırıldanıyor ve elini hafifçe sırtıma koyuyor.

"Öyleyim." Yanağımı göğsüne dayadım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "İyi bir insan sana *aptal* demezdi, değil mi?" Sıkıca gülümsüyor ama hâlâ utanmış görünüyor. Hayal kırıklığına uğradım. "Neden bu kadar utanmış gibi davranıyorsun? Panik atak geçirdim ve senin önünde umumi bir tuvalette yere *yığıldım*. Eski işinden anladığım kadarıyla, bu işi yapsaydın daha garip olurdu."

travma *geçirmediler*." Elini tutup başımın üzerine koyuyorum. "Bir manken gibi sarılıyorsun. Saçımı okşa."

Homurdanıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başlıyor. "Bu tür şeyler söz konusu olduğunda orduda bir tür *sorma, söyleme* politikası vardır. İnsanlar kafadan kontak olduğunu anlarılarsa silah taşımaya pek güvenmezler."

"Artık orduda değilsin, benim için çalışıyorsun. Bu yüzden bu kadar garip davranmayı bırak, beni rahatsız ediyorsun."

Bir kahkaha daha atıyor. "Bunu nasıl *kendinle* ilgili yapıyorsun?"

"Ben kendini beğenmiş bir divayım, unuttun mu?" İkimiz de yatana kadar onu itiyorum. Bir süre hareketsiz kaldık. Çarpan kalp atışlarının nemli gömleğinin içinden yavaşça hafiflediğini hissediyorum.

Ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum. Matt'e hâlâ kızgınım. Ama hem ona kızgın olup hem de acı çekmesini umursayabilirim.

"Sana bağırdığım için özür dilerim," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru. "Ben gerçekten, *gerçekten* Üzgünüm."

"Kenta neyi yanlış yaptığımı açıkladı. Yine de beni yaramaz bir çocuk gibi sürükleyip götürmek yerine benimle insan gibi konuşabilirdin diye düşünüyorum."

Yavaşça başını sallar. "Bu senin hatan değildi. Bilmiyordun. Özür dilerim. I..." Dudaklarını yalıyor. "Bir flashback sırasında bunu yaptığım dikkatimi çekti. İnsanlara yakın olmaya dayanamıyorum, bu yüzden onları uzaklaştırmak için onlara saldırıyorum. İsteyerek yapmıyorum, sadece bunalıyorum sanırım."

"Bekle." Ona bakmak için arkamı döndüm. "Bana her zaman bu kadar büyük bir pislik olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ben her zaman hıyarın tekiyim," diye kabul ediyor. "Ama tanıştığımızdan beri kesinlikle en kötü halimi gördün. Özür dilerim." Sırtımda bir daire çiziyor.

"Özür dileme. Bence çok şirin." Ona sokuluyorum. "Sağlıksız başa çıkma mekanizmalarımız eşleşiyor. Ne kadar sevimli değil mi?"

Bir kahkaha attı. Dışarıdaki fırtınanın gürültüsünü dinliyoruz. Yağmur giderek şiddetleniyor ve odanın tavandan tabana pencerelerine çarpıyor. Gri ufuk çizgisine bakıyorum. "Hiç adil değil. Senin odanın manzarası daha

güzel. Lütfen

benim Çok Önemli Kişi olduğumu size hatırlatabilir miyim? Sizler sadece sıradan, önemsiz insanlarsınız."

Homurdanıyor. "Seninki otelin arka tarafına bakıyor. Daha az tehdit var."

"Oh." Dışarıda aniden gök gürlüyor ve irkiliyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Elimi göğsüne koyuyorum, tekrar rahatlarlarken kalp atışlarının üzerinde gezdiriyorum. "Tetikleyicilerin neler?"

Bana ters ters bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Ne? Önemli bir bilgi gibi görünüyor. Yanlışlıkla seni incitmek istemem."

Küçük bir sarsıntıyla başını sallıyor. "Gerçekten yapabileceğin bir şey değil. I..." Çenesi çalışarak sözünü kesiyor. "Nemli yerler. Bazı kokular. Glen'in sesi, bazen, özellikle de bağırdığı zaman. Sanırım bugünlerde bu yüzden çok sessiz kalıyor. Bazen sadece zihnimin dolaşmasına izin vermek yeterli oluyor. Ama bu bir düğmeye basmak gibi değil. Aylarca iyi olabilirim ve sonra-" kaşını kaldırıyor.

Tüm bunları sindirmeye çalışıyorum. "Kokular. Benimkilerden seni rahatsız eden var mı?"

Homurdanıyor. "Evet, Üç Numaralı Chanel beni gerçekten karanlık bir yere götürüyor. Hayır, prenses. Çoğunlukla kan."

"Kan mı? Nesin sen, köpekbalığı mı?"

"Eğer yeterince varsa, kokusunu çok net alabiliyorsunuz. Bazen kokusunu burnumdan hiç çıkaramayacakmışım gibi hissediyorum." Yüzünü saçlarımın arasına daldırıyor. "Her zaman kek gibi kokuyorsun," diyor kısık sesle. Etrafında kıvrılıyorum, nefesinin boynuma değdiğini hissediyorum.

"Başka var mı?"

"En güçlü..." sanki bu kelimedden nefret ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu, "*tetikleyici*, bu bir duygu. Bir duygu. Bir hata yaptığımı ve bu yüzden başka birinin canının yanacağını hissetmek."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Nefes alıp veriyor. "Son turumuzda devriye lideriydim. Diğerleri benim emirlerime uydu ve ben çuvalladım, bir hata yaptım. Yakalandık. Bir rehine kurtarma ekibi gelene kadar hapsedildik ve işkence gördük.

Ama bizi esir alanlar sadece diğerlerine işkence etti, bana değil. Onları aç bıraktılar, sonra bana onların önünde yemek verdiler ve yemeyi reddedersem onları dövdüler. Onları boğdular. Kestiler. Takım arkadaşım Damon'ı gözümün önünde öldürdüler. Haftalarca süründürdüler. Bir arkadaşımın ölümünü görmenin beni *rahatlatacağını* hiç düşünmemiştim."

Dehşet içime doluyor. Onun için nasıl bir şey olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Hayal edemeyeceğin kadar karanlık şeyler var. "Orada ne kadar kaldın?" Fısıldıyorum.

Bu çok fazla. Ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor, tüm vücudu donuyor. Kollarında hareketsiz kalıyorum, o tekrar rahatlayana kadar yumuşak bir şekilde nefes alıyorum. Gözlerinde yaşlar var. Titriyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, yüzünü silerek. "*Kahretsin*. Birkaç aydır."

"Sana yine salak dememi ister misin?" Teklif

ediyorum. Gözlerini kapatıyor. "*Lütfen*."

"Tamam. Seni küçük aptal." Kelimeyi çok nazikçe söyledim. Yuvarlandım ve yanaklarına değen allığı okşamak için uzandı. "Kenta daha da kötüleştiğini söyledi."

"Kenta çok konuşuyor."

"Senin için endişeleniyor."

Bir süre sessiz kalıyor. "Yaklaşık dört yıldır bu kadar kötü olmamıştı," diyor Sonunda. "Eskiden ayda bir ya da iki kez flashback yaşıyordum. Son bir haftadır her gün oluyor. Günde birden fazla kez." Sesi biraz kesiliyor ve boğazını temizliyor. "Ben... neler olduğunu bilmiyorum."

Dışarıda çakan şimşekler onu aydınlatıyor. Bir an için benim büyük, güçlü korumam gibi görünmüyor. Eski bir askere de benzemiyor. Sadece korkmuş küçük bir çocuğa benziyor. Kalbim acıyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Terapiye gitmek istemiyor musun?"

Dişlerinin arasından bir iç çeker. "*Tanrım*, sen de mi? Kenta her seferinde bu konuda bana kızıyor. *Hayır*."

"Neden? Terapi harika. Ben her zaman kullanıyorum."

"Bir nedene ihtiyacım var mı?" Tersledi. "Bu benim lanet olası beynim, eğer lanet olası bir psikiyatristin orayı kurcalamasını istemiyorsam, bu beni ilgilendirir."

Sözleri öfkeli ama benden uzaklaşmıyor. Bir süre sessizce öylece uzandık. Göz kapaklarım ağırlaşıyor. Nefesinin boynumda derinleştğini hissediyorum, sanki tekrar uykuya dalmak üzereymiş gibi.

"Ya bensem?" Fısıldıyorum.

İrkildi. "Ne?"

"Sanırım TSSB semptomlarının kötüleşmesinin sebebi benim."

Homurdanıyor. "Bu nasıl işe yarayacak ki? Bizi yakalayan adamlardan hiçbirine benzemiyorsun prenses." Saçıma dokunmak için uzandı. "Yüz olarak belki. Ama hiçbirisi sarışın değildi."

"Ha, ha. Yine de zaman çizelgeleri uyuşuyor, değil mi?" Parmaklarımı gömleğinin eteklerine sürtüyorum. "Benimle tanıştıktan sonra daha da kötüleştin."

"Muhtemelen bu kadar korkunç birinin etrafında olmanın verdiği strestendir," diyor açıkça. "Sinirlerimi bozuyorsun kadın."

Yüzüne bakmak için dönüyorum. "Öyleyim ama, değil mi? Demek istediğim de bu. Sanırım benim güvenliğim için endişelendiğin zaman bu duyguyu tetikliyorsun. "Eğer bir hata yaparsan, zarar göreceğim hissi."

Başını iki yana sallar. "Bu hiç mantıklı değil. Daha önce hiçbir müşterimle böyle bir sorun yaşamamıştım. *Yıllardır.*"

Tenine karşı gülümsüyorum. "Peki o zaman," diyorum kayıtsızca. "Sanırım beni önemsiyor olmalısın."

Alay ediyor. "Yok."

"Hayır mı? Başka ne açıklaman var?" Yakasına sokuluyorum. "Bence önemsiyorsun. Sanırım beni *önemsiyorsun.*"

"Hayır."

Burnumla boğazını dürtüyorum. "Sanırım *benden hoşlanıyorsun.*"

Dişlerini gıcırdatırken çenesinin büküldüğünü hissediyorum. "Sen bir işsin. Bu kadar."

"Öyle mi? Az önce çok sinirliydin." Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Neredeyse duygusal olarak yatırım yapmış gibisin."

"Sapığın tarafından öldürülürsen kötü görünür. Sen çok yüksek profillisin; bunu asla yaşayamam."

Elimi yakasına götürüp düğmeleriyle oynuyorum. "Sanırım benim incineceğim düşüncesi seni öldürüyor," diye mırıldanıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, yakasındaki düğmeyi yavaşça açmamı izliyor. "Çünkü bana ne kadar *otoriter dersin* de," bir sonraki düğmeyi açıyorum, sert, bronzlaşmış bir ten üçgeni ortaya çıkıyor, "ya da *şımarık*," bir sonraki düğme gidiyor, "ya da bir *diva*," elimi yavaşça gömleğinin ince kumaşının altına kaydırıyorum ve onun içinden bir ürperti geçmesini izliyorum. "Sanırım benden gerçekten hoşlanıyorsun," diye fısıldıyorum.

Aniden uzanıp elimi tutuyor. Birbirine bağlı parmaklarımıza bakıyorum, kalbim çarpmaya başlıyor.

"Öyle," diyor sesi titreyerek. Gözleri benimkileri yakıyor. "Yaralanacağını düşünmek beni öldürüyor, Briar."

İçimde bir şey yumuşuyor. Elim çıplak göğsünde gezdiriyorum. "Beladan uzak durmaya çalışacağım. Söz veriyorum."

Homurdanıyor. "Hayatın buna bağlı olsa bile beladan uzak duramazsın."

"Deneyeceğimi söyledim."

Elimi ters çevirip başparmağını bileğimin narin derisinde gezdiriyor. "Seni korkuttum mu?" Sessizce soruyor.

"Etkinlikte mi? Hayır. Stiletto'mla gözünü oymak istedim."

"Evet, beni tekmelediğine göre denediğine eminim." Başını sallıyor. "Ben çılgılık attığımda."

Kaşlarımı çattım. "Senden korkmuyordum. Sadece birinin sana zarar vermesinden korkuyordum."

Ağzı seğiriyor. "O zaman sen de beni önemsiyorsun gibi görünüyor." Başımı sallıyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Emin misin? Çünkü benim yatağımdasın. Kollarımın arasındasın. Bir kâbustan sonra bana sarılıyorsun." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni daha da sıkıyor. "Nefret ettiğin biri için yapacağın bir şeye benzemiyor."

"Senden nefret ediyorum," diyorum ona kibarca.

Dudakları kulağıma değene kadar yaklaşıyor ve çamaşır deterjanının yumuşak, tatlı kokusu beni etkisi altına alıyor. "Eminim."

"Biliyorum. Sen bir pisliksin-"

"Sen bir divasın," diye kolayca karşı çıkıyor.

"Elin çok güçlü," diye devam ediyorum.

"Patronluk taslıyorsun." "Sen de öylesin."

Kaşlarımı çattım. "Ben patronluk taslamıyorum, ben senin patronunum, seni dangalak." "Şımarık," diye sıralıyor.

"Talepkar..."

"Ben *iddialıyım*, *talepkâr* değil, bu çok seksistçe-" İkimizi birden ters çevirip beni yatağa bastırınca sözümü kesiyorum. Ağırılığı vücudumun üzerinde sıcak ve ağır. Nefes alamıyorum. Bakışları ağızıma düşüyor ve bilinçsizce dudaklarımı yalıyorum.

"Kaba," diye ekliyor, sesi yumuşak.

"Sadece bunu hak eden insanlara," diye fısıldıyorum. "İyi davranabilirim."

Saçlarıma dokunmak için uzanıyor, mavi gözleri karanlıkta parlıyor, sonra elini başımın arkasında kavislendiriyor. Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşarken vücudumda bir sıcaklık hissediyorum. "Senden hoşlanacağımı sanmıyorum," diye mırıldanıyor.

Sonra ellerini saçlarıma daldırıyor ve beni daha önce hiç öpülmediğim gibi öpüyor.

OTUZ

BRIAR

Matt beni canlı canlı yemek ister gibi öpüyor. Beni kucağına çekip emerken, ısırırken, ısırırken pencerelerin dışında gök gürültüsü çakıyor. Dilimi emerken kalbim göğsümde küt küt atıyor, zar zor yetişiyorum.

"Kenta'yı şöyle öptüm," ağzını boğazıma bastırırken başımı geriye doğru eğdim, "kelimenin tam anlamıyla on dakika önce."

"Şanslı piç," diye mırıldanıyor, boynumun kenarındaki bir çizgiyi yalayarak. "Merak etme; paylaşmaya alışkındır."

"Ben de buna oldukça düşkünüm."

"Bu gece değil, değilsin." Elini jogger'ımın kemerinin altından geçiriyor ve sert parmak uçları karnımın üzerinde gezinirken beklentiyle titriyorum. "Çıkar şunları."

Gri kumaşı sıyırp pembe dantelli iç çamaşırimi ortaya çıkarıyorum. Ellerini kalçalarımda gezdiriyor, kıvrımları takip ederek baldırlarıma kadar iniyor. "Çok yumuşaksın," diyor, sesi gıcırdıyor. "Nasıl bu kadar yumuşak olabiliyorsun?"

"Cilt bakım rutinimi mi istiyorsun?"

Dizlerinin üzerine çöküyor ve burnunu kalçamın iç kısmında gezdiriyor. Yüzünü nemli dantel külotuma gömüp derin derin içine çekerken bacaklarımı sıkma dürtüsüyle savaşıyorum. Kısık iniltisi içimi titretiyor.

"Diğerlerini aramamamız gerektiğine emin misin?" Kendimi nefesimi dengede tutmaya zorlayarak alay ediyorum. "Eminim Kenta şu anda bize katılmayı *çok* ister-"

Gözleri parlıyor. "Hayır. Bu gece, sen

benimsin." "*Senin mi?*"

Bir süre bana baktı, gözlerini gözlerimde gezdirirken çenesi çalışıyordu. Yüzünü. Sonra beni kalçalarımın tutup yataktan kaldırdı ve beni döndürdü.

duvara yasladı. Başparmağını iç çamaşırımın dikişine sürterken, sıcak vücudu beni bir kas duvarı gibi sıkıştırdığında nefesim kesiliyor.

"Seninle işim bittiğinde," diye fısıldıyor kulağıma, dantelden biraz sürtünme almaya çalışırken kıvranışımı izliyor, "*Keşke* olsaydım diyeceksin."

Ağzımı açıyorum ama daha bir şey söyleyemeden her iki kalçamın altına birer kolunu geçiriyor ve beni yumuşak halıdan kaldırıp kalçalarıyla duvara sabitliyor. Boğuluyorum, öne doğru itip beni güzel altın duvar kağıdına sürttüğünde otomatik olarak bacaklarımı beline doluyorum. Ağzım açık kaldı. Ergenliğimden beri hiç kuru sikilmediğimi düşünüyorum. Bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum. İçim karıncalanırken omuzlarım seğiriyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Öp beni," diyorum. Sürekli yuvarlanan itişleriyle aynı anda öpüyor ve ben inleyerek parmaklarımı saçlarına doluyor, yüzünü sertçe kendime çekiyorum. Ağzı mükemmel hissettiriyor. Havam tamamen tükenene kadar onu öpebilirim. Onun kollarında mutlu bir şekilde ölebilirim.

Sonunda nefes nefese çekiliyor, kollarından birini serbest bırakıyor ve elini tekrar kalçalarımın arasına kaydırıyor. Pantolonumun önündeki küçük fiyonkla oynamaya başladı. Bacaklarımın arasından kan fişkirirken ürperiyorum.

"Çok yumuşak," diyor tekrar, sesi alçak.

"Beğendiğinize sevindim. Şirkete yorumunuzu tweet atacağım. Şimdi onları al *Çekil*," diye emrediyorum.

"Neyi çıkarayım?" Kalçalarını tekrar döndürüyor ve pantolonundaki çıkıntı tam bacaklarımın arasına sürtünürken inliyorum.

Çılgılık atabilirdim. "Kalın kafalı mısınız? Ordu için IQ testleri yok mu?"

"145 aldım," diye bilgi verdi bana. "Yüksek IQ'lu bir topluluğa katılabilirim. Eğer bir dangalak olsaydım."

"*İç çamaşırımı çıkar, aptal.*" Kalçalarımı onunkilere doğru iterek iç çamaşırlarımı çıkarmaya çalışıyorum.

"Ne, bunlar mı?" Parmaklarını pantolonumun üzerinde gezdiriyor. Kalçalarımı sarsıyorum ama yeterince sürtünemiyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çok güzeller." Parmaklarını ıslak kumaşın üzerinde gezdirerek beni kıvrandırıyor.

Homurdanıyorum, her yerim titriyor. "Onları alabilirsin."

"O halde, prenses-" Parmağını külotun altına sokuyor ve külotu üzerimden çekip alıyor, avucunun içine alıyor ve başparmağını danteli ıslatan kremesi ıslaklığa sürüyor. "Onları sonsuza dek saklayacağım," diyor sertçe ve külotu komodininin üzerine fırlatıyor. Şikayet etmeye başlıyorum, ama o uzanıyor ve sonunda parmaklarını kaygan kıvrımlarımın arasında gezdiriyor.

Başımı eğiyorum, görüşüm kararıyor. "*Matt,*" diye boğuluyorum, nefes almak için *çırpınıyorum*.

Onun da nefessiz kaldığını hissedebiliyorum. "Tanrım," diye mırıldandı. "Beni deli ediyorsun."

"Öyle mi?"

"Seni içinde o oyuncakla gördüğümde beri. Tanrım." Alnını benimkine değdiriyor, nefes nefese. Beni dik tutup bacaklarımın arasını okşamaya devam ederken kollarındaki kaslar titriyor, damarlar dışarı fırlıyor. "Düşündüm ki," başını eğiyor ve boynuma bir öpücük konduruyor, "zamanla daha iyi olacağını düşündüm, ama daha da kötüleşiyor. Her gün daha da kötüleşiyor. Senin yanıdayken zar zor düşünebiliyorum." Ağzını kulağımın yanına koyuyor, aşırı hassas tenimi gıcıkıyor ve bir parmağını içime kaydırıyor. Bağırıyorum ve tırnaklarımı kafa derisine batırarak hırlamasına neden oluyorum. "Vücudum artık sen olmadan doğru hissetmiyor bile."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden onu tekrar öpüyorum, özensiz bir şekilde, göğsüm her iki nefeste bir titriyor. Parmağını içimde kıvrıyor. Artık umutsuzluğa kapılıyorum. Ona sürtünmeye devam ediyorum, pelvisimi elinin topuğuna çarpıyorum. Ter saçlarımın arkasını ıslatıyor. Kalçalarımın içi sıcak ve yapış yapış. Tanrım, boşalmaya çok ihtiyacım var. Onun etrafında titremeye başladığımda bunun gerçekleşmeye başladığını hissedebiliyorum.

O da beni öpüyor ve açık ağzıma doğru inliyor. "Boşalacak mısın?"

Başımı sallıyorum ve tekrar inliyor, beni duvara doğru daha yukarı kaldırıyor, sıcak, kaslı vücudunu tamamen bana bastırıyor. İçime sokarken parmağını kıvrıyor ve ben uçuşumun kenarından dönüyorum. Tüm sinirlerim elektrikleniyor ve onun kollarında sarsılarak haykırıyorum. Bu

yakıcı sıcaklık dalgası beni yutuyor ve başımın üzerine çöküyor.
Boğuluyormuşum gibi nefes alıyorum.

Beni kendine doğru çekiyor, güçlü kollarıyla beni sarıyor. Başparmağı kabaca kaputuma sürtünmeye devam ediyor ve ben nefes nefese gerçekliğe dönerken aşırı uyarılmadan ürperiyorum. Görünüşe göre bundan çok hoşlanıyor; ikinci bir parmak daha ekliyor ve kolunu tuttuğumda beni görmezden gelerek devam ediyor. "Matt!"

"Briar!" Alay ediyor.

Onu tekmelemek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Yeter. Beni yere bırak." Sıcak yanağını yanağıma bastırıyor. "Daha işimiz bitmedi."

G noktama masaj yapmaya devam ederken ürpertici bir nefes alıyorum. İçimin derinliklerinde karıncalanmalar oluyor. "Ama ben geldim."

"Bir tane daha," diye nefes alıyor, sıcak hava kulağıma değiyor. "Bir taneye daha ihtiyacım var."

"I..." Yapabileceğimi sanmıyorum. Parmaklarını içimde oynatıyor, gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Eğilip göğsüne sürtünüyorum. "*Seni öldüreceğim.*"

"Birçok kişi denedi. *Gel*, Briar."

Ben daha ne olduğunu anlamadan vücudum tekrar kasılıyor, onun etrafında kenetleniyor ve boşalmaya devam ediyorum, nefes nefese kalıyorum, ona karşı tekrar titriyorum. Yüzümü omzuna saklıyorum, üçüncü bir parmak daha ekleyip derinlere dalarken gözlerime yaşlar doluyor ve içimdeki zevki dışarı çıkarıyor.

Sonunda kasılmalar azalıyor ve tüm kaslarım yumuşayıp güçsüzleşiyor. Hâlâ nefes nefese yüzümü onunkine çeviriyorum ve o da açık ağzımın kenarını öpüyor.

"Aferin kızıma," diye kabalaştı.

İçimdeki öfke aniden alevlendi. "*Az önce bana ne dedin sen-*"

Omuzlarımdan tutup beni yatağa itiyor. Yumuşak yorganın üzerine düşüyorum ve o da üzerime tırmanıp kemerini çözüyor ve elbise pantolonunu çıkarıyor. Gömleğimin eteğinden tutup başımın üzerinden çekiştirerek çıkarırken ereksiyonunun ağırlığının karnıma baskı yaptığını hissedebiliyorum. Bir an için kamburunun üzerine oturuyor ve göğsümden taşan çıplak göğüslerimi seyre dalıyor.

"Sana iyi kız demiştim," diyor sessizce, sonra başını eğip göğüs dekoltemde bir çizgi yalıyor.

"Ben değilim," diye soluyorum, elimi boxer'ındaki sert çıkıntıda gezdiriyorum, "lanet olası," bel bandını tutuyorum, parmak uçlarımı lastiğin altından geçiriyorum, "*köpek*."

İ amaşıırını indirdim. Sert, kalın ve kızarmış, hayal ettiğimden bile büyük. Öne doğru uzanıp parmaklarımı uzunluğunda gezdiriyorum, teninin kadifemsi dokusunu hissediyorum. Başparmağımı başının altına sürttüğümde seğiriyor, elimde zıplıyor. Matt homurdanarak elimi itiyor ve yatağa sabitliyor. Diğer elimle ona uzandığımda, onu da bastırıyor ve öne doğru eğilerek çıplak göğsünü benimkine bastırıyor.

"Hayır prenses," diye hışırđıyor, burnunu benimkine dayayarak. "Sen çok tatlı, *iyi* bir kızsın."

Yanağını ısıırıyorum, o da başını geriye atıp gülüyor, beyaz dişleri parlıyor. Belki de onu ilk kez gerçekten gülerken görüyorum. Büyüleyici. Tüm yüzü aydınlanıyor, sanki neonla dolmuş gibi. Gözlerimi zorlukla kaçırabiliyorum.

"Bir şeyiniz var mı?" diye soruyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve yatağın altından siyah bavulunu çıkarıp içini karıştırıyor. Küçük bir folyo kare çıkarınca rahatlıyorum. *Tanrıya şükür*.

"Bunu yanında mı taşıyorsun?" Etkilenmemiş ve rahatlamamış görünmeye çalışıyorum. "Oldukça aresiz."

Prezervatifi takıyor. "Korunmaya çok önem veririm."

Homurdanıyorum, sonra beni tekrar kucağına alıp odanın öbür ucuna taşıırken irkiliyorum. "Yataklarla ne alıp veremediğin var, seni deli adam?"

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor, sonra beni tavandan tabana pencereye çarpıyor. Dondurucu soğuk cam aşırı ısınmış tenime baskı yaparken nefesim kesiliyor.

"Manzarayı tercih ettiğini söylemiştin," diye belirtiyor boğazımın kenarını emerken.

"Teşhircilikten tutuklanacağım," diye mırıldanıyorum, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı arkaya eğiyorum. "Bardak-"

"Tek yönlü. Kimse göremez." Üzerime bastırırken inliyorum.

"Kim pencereye karşı seks yapar ki? Bu bir sapkınlık mı?" Beynimin etrafında dolaniyorum. "Yoksa fırtına mı? Bahse girerim *fırtınaseverlik* diye bir şey vardır."

"Fulgarofili," diye mırıldanıyor boynuma karşı. "Hayır, bende yok."

"O zaman ne dendiğini nereden biliyorsun?!"

"IQ of 145," diye hatırlatıyor, beni cama doğru daha sert iterken elleri belimi kavıyor.

Alay ettim, "İtiraf et. Gök gürültüsü seni sertleştiriyor. Sorun değil, seni utandırmayacağım. Tanrım, bahse girerim *Thor* filmleri seni gerçekten azdırmıştır, ha-"

"Konuşmayı kes," diye mırıldanıyor ve sikinin şişmiş başını girişime doğru yönlendiriyor. Bacaklarımın arasında gezdirirken dudaklarımı ısıyorum.

"Lütfen. Eğer sessiz ve uyumlu bir sevişme istiyorsan, başka birini seçmeliydin."

Hırlıyor, dudaklarını alnıma bastırıyor ve içime doğru itiyor.

Onun büyüklüğü hakkında endişelenmeme gerek yoktu. Onun için o kadar çaresizim ki kolayca içime kayıyor, beni derinlemesine dolduruyor. Başımı cama yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Oh."

Alnını bir saniyeliğine benimkine dayıyor, zor nefes alıyor. Gök gürültüsü camları tıkırdatıyor.

"Açıldın mı?" diye fısıldıyorum, ses kaybolurken. "Bu büyük bir şeydi."

Homurdanıyor ve dişlerinin arasından tıslayarak itiyor. "Buna ihtiyacım var."

"Ben de," diye nefes alıyorum, ağzını tekrar kendime çekerek. Birlikte sallanmaya başladığımızda oda ışıkla doluyor. Geniş omzuna ağılıyormuşum gibi sesler çıkarıyorum. Boynumu ısıyor ve açısını değiştiriyor. Karnımın derinliklerinde bir çekiştirme, karıncalanma ağrısı oluşmaya başlıyor. Ona daha hızlı sürtünüyorum, ama bu yeterli olmuyor. Matt kalçalarını yuvarlamaya devam ediyor, derin, kaygan ve mükemmel ve her itişte sıcak karıncalanma daha da dayanılmaz hale geliyor. Kendimi ona sürtmek için daha da sertleğiyorum, ama ona ulaşamıyorum. Kollarım iki yanımda gerilmiş, soğuk pencere camına yapışmış durumda. Kendime dokunmam gerekiyor.

"Matt... Yapamam."

"Neyi yapamam?" Nefesi yanağıma değecek kadar sıcak.

"Sadece p-ah'dan gelemmez." Alt dudağıımı vahşice ısırıyor ve ben de onun altına giriyorum. "Penetrasyon," diye bitiriyorum nefes nefese, bacağıını tekmeleyerek. "Bana dokunmanı istiyorum, g t herif. Ne yani, daha önce hiç bir kızla sevişmedin mi?"

"Hayır," diyor açıkça. "Ben bakireyim. Anlayamadın mı?"

Kıvraniyorum, onun içine giriyorum. Karnımdaki his gittikçe büyüyor. Matt bir elini serbest bırakıyor ve avucunu alaycı bir  ekilde karnımdan aşağı kaydırarak parmaklarını nemli buklelerimin arasından geçiriyor. Ben kıpırdanıyorum ama o daha aşağı inmiyor.

"Devam et o zaman," dedim. "Dokun bana."

Oda tekrar beyaz ışıkla doluyor. Matt'in yüzü aydınlanıyor ve a zım açık kalıyor. Yüzünün keskin hatları ışık ve gölgeyle keskin bir şekilde çizilmiş, *böyle çarpıcı* görünüyor.

Gözlerimin içine baktı. "Hayır. Yapacağıımı sanmıyorum."

OTUZ BİR

MATT

Yüzünde bir şok ifadesi belirir. "Ne-ne?" Kekeliyor. "Neden olmasın?!"

Sert, ritmik itişlerle içine girmeye devam ediyorum. "Sanırım," diyorum yavaşça, "bir ders alman gerekiyor."

Öfke güzel yüz hatlarını gölgeliyor. "Siktir git. Ben sevişmek istedim, vaaz değil."

"*Hayır.*" Alnımızı birbirine bastırarak vücudunu tamamen kendi vücudumla kaplıyorum. "Yetki *bende*. Beni anlıyor musun?"

Kalçalarını sallıyor. "*Defol*

git." "Prenses," diye

homurdanıyorum.

"Bok herif," diye kaşlarını çatıyor ve tekrar kıpırdanıyor. Bu hareket beni onun içinde daha derine itiyor ve aletim sarsılırken dişlerimi sıkıyorum. Geri adım atmayacağım. Bunu kafasına sokması *gerekiyor*. Bunu yapmazsa olaklardan çok korkuyorum.

Bu akşam kameralar önünde konuşmaya başladığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Bir an için olanların gerçek mi yoksa çarpık zihnimin uydurduğu bir tür hastalıklı kabus mu olduğunu merak ettim. Farkında olmadan X'in oluşturduğu riski yüz kat artırıyordu. Onu öldürmek için her türlü silahı kolayca satın alabileceği bir ülkede. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Esir olduğumuz zamandan beri kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Evet, Briar'ı tartakladığım için kendimi kötü hissediyorum ama *beni dinlemiş olsaydı* buna gerek kalmazdı.

Ona daha da yaklaşıyorum, o kadar derine sokuyorum ki ağrıyan taşaklarım leğen kemiğine acıyla çarpıyor. "Sana bana güvenmeni söyledüğimde, *bunu yapacaksın*. Beni anlıyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Oh, kapa çenenin. Sana güveniyorum."

"*Belli ki bilmiyorsun-*"

"Kamuoyundaki imajımla değil, hayır. Ama vücudum konusunda sana güveniyorum. Hey, kegel çalışıyorum. Görmek ister misin?"

Kaslarını sıkıyor ve kasları beni sıkıştırırken bağırmaktan kendimi alamıyorum.

"Dokun bana," diye fısıldıyor, dudaklarını yanağıma değdiriyor. "Sadece dokun bana, Matt. Beni boşalt."

Başımı sallayıp pencereden dışarı bakıyorum. Los Angeles altımızda bir devre kartı gibi aydınlanıyor.

Briar iç çeker. "Sana güvenmeseydim, şu anda içimde olmazdın." Bir sonraki hamlede tekrar bastırıyor. Sıkım patlayacakmış gibi hissediyorum.

İnledim. "Bu yeterli değil."

Hayvan gibi bana sürtünüyor ve kalçalarının titrediğini hissediyorum. Tam sınırdadır.

Hareket etmeyi bırakıyorum, aniden içinde hareketsiz kalıyorum. Terin ensemden aşağı damladığını hissedebiliyorum. Yanaklarım sıcak, kalbim göğsümün dışında atıyor, taşaklarım ağır ve rahatlamak için zorlanıyor.

Uzanıp yanağını okşuyorum. Kalçaları bana karşı umutsuzca seğiriyor.

"Söyle." Emrediyorum. Elim yanağından göğsüne doğru iniyor. Göğsünü okşuyorum, parmaklarım ağır kıvrım boyunca dans ediyor.

Gözlerini kısar. "Siktir git."

Başımı eğiyorum ve göğüslerini emmeye başlıyorum. Briar hıçkırıyor, vücudu kıvranıyor ve çırpınıyor, bunu bitirmek, kendini bırakmak için çaresiz. Ama ona izin vermeyeceğim. Meme uçlarını yavaşça yalıyorum, dişlerini sıkarken ve kollarımda titrerken ona bakıyorum. Çılgılık atma dürtüsüyle savaşıyor gibi görünüyor.

"Söyle, Briar." Sesim alçak ve kararsız. "Seninle ilgileneceğim konusunda bana güvendiğini söyle. Bir dahaki sefere sana bir şey yapmanı söylediğimde yapacağını söyle. Sorgusuz sualsiz."

"İki. Farklı. Şeyler," diye pantolonunu indirdi.

Dilimi küçük pembe tomurcuğunun üzerinde gezdiriyorum ve canı acıyormuş gibi irkiliyor. "Bu işte olmaz. Söyle."

"Tanrım, Matt. *Yapamam.*" Nefes alış verişini artık düzensiz, göğsü yüzüme doğru kabarıyor. Vücudu ulaşılamayacağı bir uyarım için çabalarken, kanalının etrafımda çırpındığını ve yararsızca kasıldığını hissedebiliyorum. Bir elinin omzumdan düşüp taşaklarımı avuçlamasına izin veriyor. Boğuk bir ses çıkarıyorum ve yüzümü yumuşak göğüs dekoltesine bastırıyorum.

"Kahretsin, Briar," diye mırıldandım, nefes nefese. "Bana ne yapıyorsun böyle?"

"Bırak geleyim," diye emrediyor, sesi zayıf, başımı sallıyorum ve onu cama daha sıkı bastırıyorum. Hakimiyet için gürleşen iki kurt gibiyiz, birbirimizin boynuna sarılıyor, alfa olmak için savaşıyoruz. Gök gürültüsü pencereden içeri giriyor ve Briar gözlerini kapatıyor.

"Kendime söz verdim," diye itiraf ediyor. "Bir daha asla başka birinin beni kontrol etmesine izin vermeyeceğime söz verdim."

"Neden?" Talep ediyorum.

"İnsanlar," ben hafifçe kayarken nefesini tutmak zorunda kalıyor, yüzünde acı dolu bir zevk ifadesi beliriyor. "İnsanlar beni her gün manipüle ediyor. On üç yaşından beri yapıyorlar. Yönetmen. Stüdyo. Hayranlar, menajerler, ajanslar, markalar. Çocukken, asla ve asla yapmak istemediğim şeyler için kendimle konuşulmasına izin verdim."

Ona bakıyorum. "*Sen mi?*"

Gülüyor. "Ben hep böyle değildim Matt. Gençken insanları memnun eden biriydim. Paspas gibiydim. Sevmek için bu kadar çaresiz bir çocukla daha önce hiç karşılaşmamışsındır. Ne isterlerse yapardım."

Midem bulanıyor. "Ne sordular?" Hemen cevap vermiyor, ben de kalçalarımı hafifçe sallıyorum. Gözleri kapanıyor.

"Her şeyi. Her şeyi istediler. Çok fazla örnek var." "Birini seç."

Yutkunuyor. "İlk öpücüğüm kamera önündeydi. Bunu yapmak istemedim. Ağlamadan duramıyordum. Ama yapımcılar beni izleyen erkeklerle dolu bir odada, doğru çekimi yapana kadar tekrar tekrar yaptırıyorlar. Bütün gün sürdü. I

sadece bir çocuktum ve beni korumak isteyen hiçbir yetişkinim yoktu." Kalp atışlarının göğsüme çarptığını hissedebiliyorum. "Bu yüzden kendimi korumayı öğrendim. Artık o çocuk olmayacağıma *söz verdim*. Bir daha asla manipüle edilmeme izin vermeyeceğim."

Yüzümün yumuşadığını hissediyorum. "Seni manipüle etmeye çalışmıyorum, Briar," diye fısıldıyorum. "Seni *güvende* tutmaya çalışıyorum. Sadece iyi olmanı istiyorum."

Bana bakıyor, zor nefes alıyor. Odada bir şimşek daha çakıyor ve yüzünü bembeyaz aydınlatıyor. Gözleri bu soluk, gerçek dışı mavi renkte parlıyor ve içleri çiğ, çıplak bir *korkuyla* dolu.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz veriyorum.

"Sadece bana güven." "Deneyeceğim," diye fısıldıyor. "Deneyeceğim. Yapabileceğim tek şey bu."

Şimşek kayboluyor ve yüzü tekrar gölgeye gömülüyor. Yavaşça, çok fazla Yavaşça doğrulup dudaklarımı tekrar onunkilere götürüyorum.

Ve sonra hareket ediyorum. Parmaklarım kıkırda sıkışırken ona kabaca çarpıyorum. Çığlık atıyor ve gök gürültüsü üzerimizdeki gökyüzünde çalkalanıp parçalanırken binanın inlediğini hissediyorum. Kan kulaklarımda uğulduyor, beni sağır ediyor. Onun parçalanmaya başladığını hissetmem için sadece birkaç hamle daha yapmam gerekiyor.

Açık ağzımı onun terli boynuna bastırıyorum ve boşalmaya başladığında alçak sesle ve çaresizce inliyorum. Sonunda patlayıp içine boşalırken kalçalarım titriyor ve itiliyor. Bu duygu sarhoş edici. Neredeyse bayılacaktım. Düşünemiyordum. Göremiyorum. Kendini bana sarmış, boğulmakta ve titremekte olan Briar'ı tutmak için yapabildiğim tek şey bu. Sanki ruhumu onun içine akıtıyorum.

Sonunda, sonunda, parıltı solmaya başlıyor. Gözlerimi açtığımda Briar bana karşı titriyor, başını göğsüme gömüyor.

"Aşağı," diye soluk soluğa bağılıyor. "Beni düşürmeden önce."

Hâlâ içinde, onu yatağa taşıyorum. Çarşafın üzerine uzandık. Bir dakika kadar ikimiz de nefes nefese, terden sıırıslıklam bir halde öylece uzandık. Briar yanıma sokuluyor, kokumu içine çeker gibi beni içine çekiyor.

Bir elimi yanağına doğru kıvrıp yüzünü kendime doğru eğiyorum. İfadesini

değerlendirirken başparmağım elmacık kemiklerini okşuyor. "İyi misin?"
Sessizce soruyorum.

Uykulu bir şekilde başını sallıyor. Dudaklarımı alnına bastırıyorum, sonra yavaşça çekiliyorum, yataktan kayarak çıkıyorum ve beceriksizce banyoya yürüyorum. Temizlenip ellerimi yıkıyorum, sonra dönüp Briar'ın hâlâ yastıkların üzerine yayılmış, utanmadan kıcıma baktığını görüyorum. Banyo kapısına yaslanıp ben de ona bakıyorum. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Yorganın köşesini kaldırıyor. "Geri gel."

"Öyle mi?" Gülümsememi engelleyemiyorum. Tekrar çarşafın altına giriyorum ve kollarımı tekrar ona doluyorum. "Bu kadar sevimli olmanı hiç beklemezdim," diye mırıldanıyorum.

"Glen'i son bir haftadır oyuncak ayı gibi kullanıyorum." "Yardıma oluyor mu?"

Omzuma doğru başını sallıyor ve ben de göğsüm kabararak onu kendime doğru çekiyorum. O da

Los Angeles'ın sesleri pencereden süzülerek odayı araba kornaları, sirenler ve bağırışların kısık sesleriyle dolduruyor.

Saçımın bir kısmını parmağının etrafında kıvrıyor. "Nasıl bir his? Geçmişe dönüş mü?"

Yine mi bu? Ona düz bir bakış attım.

Omuz silkiyor. "Özür dilerim. Meraklı biriyim. Söylemene gerek yok."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ona gerçekten söylemek istemiyorum, özellikle de *şimdi*. Ama bana güveneceğine söz verdi. Benim de ona güvenmem adil olur. "Hepsi aynı değil," diyorum sessizce. "Bazen bir şeyler görüyorum. Çoğu zaman, sadece olay anında hissettiğim duyguları hissediyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Ne yani, biriyle sohbet ediyorsun ve sonra birdenbire..." diye devam ediyor.

Midem bulanıyor. "Takım arkadaşımın gözümün önünde öldürülmesini izliyormuşum gibi. Evet." Omzundaki bir çili öpüyorum. "Uzun bir süre delirdiğimi düşündüm. Başlangıçta korkunçtu."

"Sen deli değilsin," diyor usulca. "Tabii gerçekten lanet olası *Sinirlilik* yeni bir teşhistir."

Homurdanarak saçlarına dokunmak için uzandım. "Gidip diğerleriyle yatmalısın."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Kalçamı çimdikliyor. "Cinsel ilişki sonrası sarılmayı devredemezsin."

"İstemiyorum," diye itiraf ediyorum, "ama bu hızla gidersem, muhtemelen seni çılgılık atarak uyandıracağım."

Serbest elimi tutuyor ve avuçlarımızı birbirine bastırıyor. "Nasıl yardım edebilirim? Ne zaman?"

Bu onun söylemesini beklediğim son şey. Bir an için nutkum tutuldu, bir cevap bulmakta zorlandım. Sessiz kalıyor, bana karşı yumuşak bir şekilde nefes alıyor. "Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Yapabileceğini sanmıyorum."

"Bir yolunu bulacağım," diye karar veriyor ve boğazımdan yumuşak bir ses çıkıyor. Onu kendime doğru çekiyorum ama bir terslik var. Rahatlamış değil.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" "Ne neymiş?"

"Hepiniz gerginsiniz." Poposunu sıkıyorum. "Yumuşak ol."

"Otoriter olduğunu düşünmediğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor ve itaatkâr bir şekilde vücudunu bana yastıyor. Mutluluk içimde gümbürdüyor ve göğsümü okşayarak gülüyor. "Mırıldanıyorsun."

Dudaklarımı saçlarına gömüyorum. "Neyin var?"

Yüzünü buruşturuyor. "X'in basın etkinliğinde söylediklerime yanıt vereceğini düşünüyor musunuz?"

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Lütfen bana en ayrıntılı yalanınızı sunun."

"Evet." Kulağına bir öpücük konduruyorum. "Evet."

Nefesinin altında küfrediyor. "Kötü mü?"

"Bilmiyorum. Ama bununla yarın ilgileneceğiz. Seni güvende tutacağız prenses. Bize izin verdiğin sürece."

İç geçiriyor, doğruluyor ve yatağın kenarına doğru eğiliyor. Kapüşonlu gözlerle yerdeki atılmış giysi yığınının karıştırmasını ve sonunda telefonunu çıkarmasını izliyorum. Tekrar **y a n ı m a** yerleşiyor,

Twitter hesabını açıyor ve yeni bir tweet yazmaya başlıyor. Omzunun üzerinden baktım. Sadece üç kelime.

Özür dilerim X.

Tweet'i yayınlıyor ve tiksintiyle yüzünü buruşturarak telefonunu düşürüyor.

"Kimse denemediğimi söylemesin," diye mırıldanıyor, bana doğru kıvrılıyor, gözleri kapanıyor. "Şimdi onun hamlesi."

OTUZ İKİ

X

Benzin bombası yapmak çok kolay. Neredeyse endişe verici derecede kolay, gerçekten; herhangi bir eski suçlu bunu yapabilir.

Briar basın etkinliğinden ayrıldıktan sonra çok uzun bir süre üzgündüm. Saatlerce odamda bir aşağı bir yukarı volta attım, ağladım, çığlık attım, bir şeyleri kırdım. Ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalıştım.

Kararımı verdiğimde gecenin bir yarısı olmuştu.

Benzin, biraz kumaş ve bir şişe gazoz almak için en yakın benzin istasyonuna gidiyorum.

Çok, çok, çok kızgınım.

İtiraf ediyorum, net düşünemiyorum. Kafam bulanık. Briar'a çok kızgınım. Ona bir yuva kurmak için çok çalıştım. Yıllarımı ona hediyeler ve mesajlar göndererek geçirdim. Ve o hepsini yüzüme fırlattı.

Peki. Ona göstereceğim. Nerede kaldığını biliyorum. Sanırım onu ziyaret edebilirim.

Alışverişimi kontrol ederken, şeker reyonunda el ele tutuşan bir çift genç görüyorum. Adam eğilip kızı dudaklarından öperken durup tiksintiyle izliyorum. Mağazanın ortasında öpüşmeye başladılar.

İçimi öfke kaplıyor, o kadar güçlü ki neredeyse alışverişimi düşüreceğim. Neden on beş yaşında bir *çocuk* bir kızı elde edebiliyor da ben edemiyorum? Böyle şeyler beni o kadar öfkeliendiriyor ki birini öldürmek istiyorum.

Tüm malzemelerimi eve götürdüm ve bombayı yapmaya koyuldum. Tam bitirmiştim ki telefonum çaldı. Baktım ve Briar'ın başka bir tweet gönderdiğini gördüm. Halkla ilişkiler çalışanlarının bu akşam erken saatlerde yayınladığı saçma sapan bir tweet değil. Sadece benim için bir tweet.

Özür dilerim X.

Oh.

Tekrar tekrar okurken tüm vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. İnliyorum. Oh, Tanrım. Benimle konuşuyor. Tam benimle konuşuyor.

Başım dönüyor. Nefes alışım hızlanıyor. Öfkeyle kızararak kanepeye yaslanıyorum ve kendimi sakinleşmek ve gerçekten mantıklı düşünmek için biraz zaman ayırmaya zorluyorum.

Her şeyi yanlış anlamışım.

Briar tatlı bir kız. Mecbur kalmasa benim hakkımda o kötü şeyleri söylemezdi. Ünlüler iplere bağlı kuklalar gibidir. Menajerleri, halkla ilişkiler çalışanları ve ajansları vardır. Herkes onlara ne yapacaklarını ve ne söyleyeceklerini söyler. Meleğim manipüle ediliyor. Bu yüzden elinden geldiğince çabuk benden özür dileyen bir tweet attı. Şu anda yatağında yattığını, insanları fark etmeden önce tweet'i yazdığını hayal ediyorum.

Tanrım, zavallı kızım. Güvenlik görevlisinin onu etkinlikten uzaklaştırırkenki yüz ifadesini hatırlıyorum. Kameraların önünde onu öpmeye zorlayan da aynı güvenlik görevlisiydi. Kontrol ediliyor!

Ama yakında özgür olacak. İki gün içinde burada benimle olacak. Ona yeni bir hayat vereceğim.

Benzin bombasına bakıyorum. Sanırım onu kullanabilirim. İdeal olarak, o korkunç gardiyanı havaya uçururdum, ama onunla aynı otelde kalıyor. Kız yaralanabilir.

Saate baktım. Gece yarısını geçmişti. Teknik olarak onun doğum günü. Beynimde bir fikir oluşuyor. Bombayı doğum günü hediyesi olarak kullanacağım.

Meleğimin her zaman nefret ettiği bir adam var. Onu herkesten çok inciten bir adam. Dünyayı ona karşı çeviren ve onun hakkında korkunç yalanlar söyleyen biri. Eminim onun ölmesini istiyordur.

Ben de bunu yapacağım. Ona kızgın olmadığımı kanıtlamak için. Ve ekstra özel bir doğum günü hediyesi olarak.

Ayağa kalktım ve arabamın anahtarlarını aldım. Buna bayılacak.

OTUZ ÜÇ

MATT

Yastığımın altından gelen ısrarlı bir vızıltıyla uyandım. Başımı çevirip yabancı odaya göz kırpyorum. Sıcak bir şey bana doğru kayıyor ve kolumun altına kıvrılmış Briar'ı görmek için dönüyorum. Pembe dudakları hafifçe aralanmış ve hayal kurarken kirpikleri titriyor. Uyurken inanılmaz tatlı oluyor.

Cehennemlik. Genel olarak inanılmaz tatlı biri. Dün akşam arabada elimi tuttuğunu hayal meyal hatırlıyorum. Tüm öfkesine ve hayal kırıklığına rağmen hala çok nazikti.

Lanet bir aptal gibi görünmüş olmalıyım.

Telefonum tekrar titriyor. Yastığımın altından çıkarıyorum ve FBI numarasını tanıyarak kişiye kaşlarımı çatıyorum. Yatak başlığına yaslanıp aramayı kabul etmek için kaydırıyorum ve parmaklarımı Briar'ın kolunda gezdiriyorum.

"Alo?" Sesimi alçaltarak soruyorum.

"Matvey. Amerika'ya döndüğünü duydum."

"Anfisa. Sesini tekrar duymak güzel." Anfisa ile ilk kez on beş yıl önce tanışmıştım. Kocasını FBI rehine kurtarma ekibinde çalışıyordu ve o zamanlar İngiliz SAS'ı ile eğitim almışlardı. Kenta, Glen, Damon ve ben aslında onların düğününe katılmıştık. Ve cenazesine.

Anfisa tanıdığım en iyi FBI çalışanlarından biri. Çok zeki ve neredeyse korkutucu derecede analitik. ABD'deki işlerde birkaç kez birlikte çalıştık ve her seferinde bizi şaşırttı.

"Keşke koşullar daha hoş olsaydı," diyor sertçe. "Colette birkaç gün önce beni aradı ve müvekkilinizin meselesi hakkında bilgilendirdi; sadece ilgimi çektiği için kısaca göz attım."

"Ve? Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Ama birkaç saat önce ayrı bir vakayı araştıran ajanlarımız vardı ve bunun Bayan Saint'in sapığıyla ilgili olabileceğini düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi ovuşturuyorum. "Adam yeni şeyler mi arıyor? Yeni kızlar mı buluyor?"

Tereddüt ediyor. *"Ofisimde buluşabilir miyiz? Topladığımız bazı kanıtlar hakkında fikrinizi almak istiyorum."*

"Tabii. Beni ne zaman istiyorsun?"

"Şimdi, eğer yapabilirsen."

Briar'a bakıyorum. Hafifçe kıpırdıyor ve sarı saçlarından bir parça göğsüme doğru ipek gibi kıvrılıyor, nefes alıp verdikçe dalgalanıyor. "Bana adresi gönder."

Çabucak yıkandım ve giyindim. Süitin oturma odasına girdiğimde Kenta kahvaltı barında uyanık bir şekilde oturuyor, silahı dirseğinin yanında, kitap okuyor. Ceketimi ve cüzdanımı alırken bana bakıyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Anfisa aradı. Bir ipucu bulduklarını düşünüyor."

Başını sallıyor, bir sayfayı çeviriyor. "Dönerken kahve getir."

Daha önce birçok kez FBI ile çalıştım, çoğunlukla ABD'li siyasi figürleri korurken. Tüm ofisleri hemen hemen aynı görünüyor: gri duvarlar, gri halılar ve birbirine çok yakın masalar. Ucuz gömlekler ve takım elbiseler giymiş insanlar bilgisayar ekranlarının başında kambur duruyorlar. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen Los Angeles ofisi oldukça dolu. Kimse beni fark etmiyor, işlerine dalmışlar.

"Matvey."

Elinde iki paket kahve fincanı tutan Anfisa'yı görmek için dönüyorum. Son gördüğüm haliyle tamamen aynı görünüyor; yorgun görünümlü, siyah saçları topuz yapılmış, koyu renk bir pantolon takım giymiş. "Anfisa," diye selamlıyorum. "Sadece bir takım elbisen mi var?"

"Moda anlayışımı yargılayacak konumda olduğumu sanmıyorum," diyor hızlıca, yanımdan hızla geçip kalçasıyla ofisinin kapısını açarak.

"İçeride. Sanırım bulduğumuz şey çok ilginizi çekecek."

İçeri girerken ofisine bir göz attım. Bomboş. Kağıtlarla kaplı bir masa, boş raflar, boş duvarlar. Görebildiğim tek dekorasyon kapının üzerine yapıştırılmış rahmetli kocasının resmi. Oturuyorum.

Anfisa masanın üzerinden kâğıt bir fincan kahve uzatırken bana sıkıca gülümsüyor. "Bu bozuk," diye uyarıyor.

"Buna alışkınım. Ne buldun?"

Masasındaki sandalyeye yerleşiyor. "Thomas Petty'yi tanıyor musun?"

Başımı salladım. "Onu zaten değerlendirdim, şüpheli olmadığından oldukça eminim."

Dudaklarını büzüyor. "Onu listeden kesin olarak çıkarabiliriz diyebilirim. Bu sabah saat ikide Los Angeles'taki evinin birinci katına benzin bombası atılmış."

"Kahretsin." Başımın arkasını ovuyorum. "O iyi mi?"

"Eşyaları ağır hasar görmüş ama durumu iyi." Bir dosyayı açıp parlak bir A4 fotoğraf çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru uzattı. "Saldırgan biz gelmeden önce kaçmış ama bunu Bay Petty'nin arabasının ön camına yapıştırmış."

Fotoğrafi inceledim. Bir dedikodu dergisinin kapağı. Sayfanın üst kısmındaki başlıkta şöyle yazıyor:

KAN DAVASI DEVAM MI EDİYOR?? Kaynaklar, Briar Saint ve Thom Petty'nin aldatma skandalından on üç yıl sonra hala düşmanca olduklarını iddia ediyor.

Altta, Briar ve Thom'un yardım galasında garip bir şekilde konuşurken çekilmiş bir paparazzi fotoğrafı var.

Thom'un iki gözünün de üzeri keçeli kalemle çizilmiş.

"Tanrım."

Masanın üzerinden başka bir fotoğrafı itiyor, bu kez derginin arka sayfasının fotoğrafı. Siyah kalemle karalanmış kelimeler: "Onu incittin."

"Bu onun el yazısı," diyorum hemen.

"Neredeyse kesin bir eşleşme," diye kabul ediyor. "Biraz daha özensiz, bu da acelesi olduğunu ya da belki de etki altında olduğunu gösteriyor. Ama kesinlikle o." Arkasına yaslanıyor. "Angel Security ile temasa geçtim ve siber istihbarat çalışanlarınızdan biriyle konuştum. Saldırıdan iki dakika önce Briar'ın Facebook sayfası anonim bir hesaptan başka bir mesaj almış." Gözleri dosyaya kayıyor. "*Bu senin için. Mutlu yıllar meleğim. X*" Bugün onun doğum günü mü?"

"Gece yarısından itibaren."

Başını sallıyor. "Thomas ve Briar'ın bir düşmanlık geçmişi var, değil mi?"

"Hikayenin tamamını bilmiyorum. Gençken çıkmışlar. Adam, kızın onu aldattığını söylüyor. Kadın aldatmadığını söylüyor."

"Bunu daha önce de gördük: takipçiler, ünlülerin gözüne girmek umuduyla, ünlülerin düşmanı olarak gördükleri kişileri yaralıyor ya da onlara saldırıyor. Jodie Foster vakasını biliyor musunuz?"

"Takipçisi onun için Ronald Reagan'a suikast düzenlemeye çalıştığında mı? Evet."

Yüzü asık. "Bu da benzer bir şey olabilir. Ama bazı iyi haberler var. Bu sefer kimliğini gizleme konusunda çok daha az dikkatliydi. Onu Bay Petty'nin CCTV kameralarında yakaladık ve dergi sayfasından parmak izlerini almayı başardık. Sonuçları hala inceliyoruz, ancak X şüphelilerinizden herhangi biriyle eşleşme yakalarsak size haber vereceğiz."

"Teşekkür ederim, Anfisa."

Omuz silkiyor. "Colette'e davanızla ilgili bilgileri gönderdiği için teşekkür ederim. Eğer bu olayların birbiriyle bağlantılı olduğunu öğrenirsek, FBI'dan tam bir işbirliği bekleyebilirsiniz. Bu araştırmanızı biraz hızlandıracaktır."

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Ayağa kalktım, elini sıktım ve ofisten çıktım.

Kollarım alışverişle dolu olarak otel süitine geri döndüğümde saat sabah 9'u gösteriyordu. Briar kanepeye yayılmış, ipeksi pembe bir bornozun içinde Glen'i derin derin öpüyor. Ayakları Kenta'nın kucağında ve Kenta başparmaklarını topuklarına bastırırken inliyor. Kapı aralığında durup bir saniye izliyorum.

Mutlu görünüyor. Gerçekten mutlu. Doğum günü sabahını kutlayan kaygısız genç bir kadın gibi. Tüm bu mutluluğu bozacağını bildiğim bir sırrı taşıdığım için kendimi neredeyse kirli hissediyorum.

Glen'in ağzından uzaklaşıyor ve ağır göz kapaklarının altından bana bakıyor. "Ertesi sabah kaçmak kabalıktır." Sesi kısık ve boğuk. "Çok kırıldım."

"Yapmam gereken bazı işler vardı." Alışveriş poşetlerinden birinden kocaman bir çörek kutusu çıkarıp sehpanın üzerine koyuyorum. "Mutlu yıllar prenses. Merak etme, veganlar."

İnliyor, kutuyu açmak için öne doğru eğiliyor. İçindeki hamur işlerine bakarken gözleri büyüyor. "Evet, tamam, affedildin."

Gülümsememi bastırıyorum ve çantamı karıştırıp aldığım doğum günü mumlarını arıyorum. "Beğeneceğinden emin değildim. Elbisenin içine sığmaktan şikâyet edersin diye düşündüm."

"Bütün gün sıvı almam gerekiyordu ama vazgeçtim." Mumları masaya fırlatırken yüzünü buruşturuyor. "Görünüşe göre erkekler ne yaparsam yapayım bana cinsel tacizde bulunacak. Onlara daha seksi görünmek için neden kendimi aç bırakmam gerektiğini anlamıyorum. Elimde olsa galaya uzay giysisiyle giderdim. O zaman bana otuzbir çekmenin ne kadar kolay olduğunu görürsün."

Sözleri neşeli ama içlerindeki acıyı duyabiliyorum. Kenta onun omzunu sıkıyor, kutuya uzanıyor ve çilekli, kalp şeklinde bir çörek çıkarıyor. İçine bir mum yerleştiriyor ve ona uzatıyor. Glen cebinden bir çakmak çıkarıyor ve eğilip fitili yakıyor. Kadın ikisinin arasında gülümsüyor.

"Teşekkür ederim çocuklar," diyor usulca. "Bu mükemmel." Kenta onun yanağına bir öpücük konduruyor, o da mumu üfleyerek söndürüyor ve çörekten kocaman bir ısırık alıyor. "Keyfinize bakın," diye mırıldanarak kutuyu sallıyor. "Bunların hepsini yersem ölürüm."

Herkes yemeğe dalmışken telefonumu çıkarıp Anfisa ile görüşmemi hızlıca özetliyorum ve Kenta, Glen ve Colette'e mesaj gönderiyorum. Her iki adam da mesajı okurken kaşlarını çatıyor. Kenta'nın gözleri benimkilere takılıyor ve başını hafifçe Briar'a doğru çeviriyor, yüzünde bir soru ifadesi var.

Briar'a bakıyorum. Glen'in yanına yaslanmış, kolunu bir aşağı bir yukarı okşuyor. Glen onun kendisini okşadığını fark etmemiş gibi görünüyor, tamamen telefonuna odaklanmış durumda. Diğer elinde çikolatalı çöreğini tutuyor. Ben izlerken ona muzip bir bakış fırlatıyor, sonra başını kaldırıp küçük bir ısırık alıyor. Adam tepki vermeyince bir ısırık daha alıyor, sonra küçük pembe dilini dışarı çıkarıyor ve bir kedi gibi ortasındaki çikolata kremasını yalıyor. Bu çok sevimli ve onu muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en rahat halinin bu olduğunu fark ediyorum.

Kenta'ya bir dakika kafa salladım. Hayır. Henüz ona söylemek istemiyorum. Önce FBI'ın X'in kimliğini doğrulamasını bekleyeceğiz. Er ya da geç öğrenecek ve Tanrı aşkına, bugün onun doğum günü. Takipçisinin yangın çıkarıcı silahlara kadar ilerlediğini öğrenmeden önce günün tadını çıkarabilir.

Kenta'nın dudakları mutsuzca birbirine yapışır ama başını sallar.

Glen bir yandan bana cevap verirken bir yandan da dalgınlıkla çöreğini ağzına götürüyor. Neredeyse hepsinin bittiğini fark edince başladı. Gözlerini Briar'a dikti.

"Ne?" Ona masumca göz kırpmıyor, sonra telefonunun zili çalınca telefonu eline alıyor. "*Ugh.*"

"Haberler mi?" Kenta çenesini onun omzuna koyarak soruyor.

Başını sallıyor, ekranı aşağı kaydırıyor. "Thom bana mesaj atıp duruyor."

Donup kaldım. "Petty mi? Ne diyor?"

"Fazla değil." Telefonuna bakarken kaşlarını çatıyor, dolgun dudakları hafifçe büzülüyor. "O

buluşmak istiyor. Çok ısrarcı davranıyor." Homurdanıyor. "Sanki. Dünya gezegenindeki son insan bile olsa onunla oturup kahve içmezdim. Küçük skeeze." Sert bir cevap veriyor, sonra telefonunu sessize alıp kanepeye fırlatıyor.

Tereddüt ettim, sonra adımlarımı hızlandırıp onu aldım. "Sakıncası var mı?"

"Onun X olmadığına karar verdiğini sanıyordum?" Saçının uçlarını inceliyor, kırık bir ucu seçiyor.

"Yeniden değerlendirmek istiyorum. Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

"Gerçekten değil. O çok... yumuşak. Mütevazı. Ve kesinlikle benden hoşlanmıyor."

"Öyle bile olsa."

Glen'in dudaklarındaki kremi yalamak için eğilerek bana el sallıyor. Şifresini girip mesaj dizisini açıyorum.

Tanrım. Thom çaresiz olmalı. Son on dakika içinde ona yirmi mesaj gönderdi.

Sana söylemek istediğim bir şey var.

Kötü bir şey değil.

Lütfen, B. Bu önemli.

Sadece özür dilemek

istiyorum.

Briar'ın cevabı sadece: *Hayır teşekkürler, bok kafalı xo*

Dergi kapağının arkasındaki mesajı hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum. *Onu incittin.*

Burada iki seçenek var. Ya Thom kızgın ve çılgın hayranı hakkında onunla yüzleşmek istiyor; ya da *korkuyor* ve tekrar hedef alınmamak için onun gözüne girmek istiyor.

Her iki şekilde de hoşuma gitmiyor. Arama düğmesine dokunuyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

Thom ikinci zil sesinde telefonu açıyor. "*B, Tanrı'ya şükür. Aradığın için çok teşekkürler. Dışarı çıkıp kahve falan içeriz diye düşünüyordum-*"

"Bu Matthew Carter," diye sözünü kesiyorum. "Beni hatırlayabilirsin. Londra'da evsiz çocuklar için düzenlenen bir hayır etkinliğinde tanışmıştık."

Sessizlik içinde kekeliyor. "*Silahçı adam mı?*"

"İyi hafıza. Müvekkilimle iletişim kurmaya çalışmayı bırak. Sizinle konuşmak istemiyorum."

"Ama-"

Aramayı sonlandırıp Briar'ın telefonunu ona geri veriyorum.

Belli belirsiz eğlenmiş görünüyor. "Tamam o zaman." Omuzlarını açarak doğruluyor. "Bu gece bir şeyler yapacağız, değil mi? Lütfen bana doğum günümü bir otel odasına hapsolmüş bir şekilde ge irmeyeceğimi söyle."

Gerginim. "Bu gereksiz bir risk."

İ   ekiyor. "Sırf bir adam başka bir uygunsuz resim gönderecek diye bütün gün burada kapalı kalamam. Kulübe gitmek istediğimden değil. Sadece bir yürüyüş iyi olurdu."

"Akşam yemeğine ne dersin?" Kenta teklif eder. "Güvenli bir restoran bulabileceğimize eminim. Glen bu akşam izinli, bu yüzden Matt ve ben siz yemek yerken ikinizi koruyabiliriz."

Ona ters ters bakıyorum. Briar i  geçiriyor, bornozunun altıyla oynuyor. "Sanırım hepinizin bana katılma şansı yok, değil mi?"

Kenta  z r dileyerek başını sallar. "Orada olacağız, sadece yakındaki bir masada oturuyoruz. Yine de bizimle konuşabilirsin."

Düşünüyor, sonra dönüp Glen'e bakıyor. "Ne düşünüyorsun koca oğlan? Benimle çıkmaya hazır mısın?"

Glen kıpkırmızı kesilir, yüzünde alarm ışığı yanar.

OTUZ DÖRT

GLEN

O akşam restorana adım attığımızda Briar'ın ağzı açık kalıyor. Tam bir daire çizerek dönüyor ve ısıltılı gözlerle odayı inceliyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor bana dönerek. "Bunu sen mi seçtin?"

Beceriksizce başımı salladım.

Onu götürebilecek kadar güvenli bir restoran bulmak günün büyük bir kısmını aldı. Sonunda otel güvenliği Batı Hollywood'da bir sokak köşesine sıkışmış bu küçük mücevheri tavsiye etti. Görünüşe göre, hayranları ya da paparazziler tarafından rahatsız edilmeden yemek yemek isteyen ünlüler için bir numaralı nokta burası. Mükemmel bir yer. Restoran katı, insanların saklanabileceği herhangi bir köşe veya yarık olmaksızın sadece geniş bir odadan oluşuyor. Personel küçük ve sağduyulu ve binanın kendi güvenliği ve çok sayıda CCTV kamerası var.

Gerçi Briar'ı bu kadar heyecanlandıran şeyin video gözetimi olduğundan şüpheliyim.

Mekan çok güzel. Bir Yunan bahçesi gibi temalı. Duvarlar beyaz taştan, turkuaz mozaik karolarla süslenmiş ve sarmaşıklarla kaplı. Yemyeşil eğrelti otları ve minyatür limon ağaçları her masayı çevreliyor ve tüm mekan tavandan uzun çelenkler halinde süzülen ve sandalyelerin ve zeminin üzerine dökülen taze çiçeklerle dolu. Tüm mekân cam fanuslar içindeki titrek mumlarla aydınlatılarak odaya rüya gibi, yumuşak bir his veriyor. Masalar genellikle yarım yıl öncesinden rezerve ediliyor, ancak telefonda Briar'ın adını söylediğimde birkaç yer sihirli bir şekilde boşaldı.

Şef garson bizi restoranın köşesinde, kapıya bakan birkaç masaya götürürken, Briar elini benimkinin içine sokuyor. Briar ve ben birine oturduk, Matt ve Kenta da birkaç adım ötedeki diğer masaya geçtiler. Bu konum bize bütün odayı görebileceğimiz iyi bir manzara sağlıyor.

Bir anda bir şarap garsonu beliriyor ve Briar ona gülümsüyor. "En iyi tatlı şaraplarınız hangileridir?"

Adam düşünür. "Madam Sauternes seviyorsa, Graves, Bordeaux'dan biraz *Château d'Yquem*'imiz var. *Sauvignon blanc*, *Semillon* ve hafif kuru Muscadelle üzümleri. İnanılmaz derecede kaliteli."

Bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum. "Ne istersen alayım," diyorum. Şarap hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Briar şişeyi sipariş ediyor ve adam uzaklaşıyor. Yanıma yaslanıyor ve gülümseyerek restorana bakıyor.

"Beğendin mi?" Kontrol ettim.

Biraz endişeliyim. Teşkilattan ayrıldığımdan beri kimseyle çıkmadım. Arada sırada Kenta ve Matt beni bir kızla buluşup bir şeyler içmeye zorluyor ama zavallı kadın her zaman zamanın yarısını yüzüme bakmamaya çalışarak geçiriyor. Genelde bir biradan sonra işi bırakıp eve gidiyorum. En son ne zaman bir kızı yemeğe çıkardığımı bile hatırlamıyorum.

Bana kuşkuyla bakıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Burası bir erkeğin beni götürdüğü en güzel yer. Ve sen para peşinde bile değilsin."

"Aslında hepimiz zam istiyoruz" diyorum, gülüyor ve elimi tutup parmak eklemlerimi öpüyor.

"Sanki. Bu elbiseyi giymem için *bana* para ödemelisin."

Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum. Soluk pembe payetlerle kaplı, ince, ışıltılı bir elbise giyiyor. Kumaş vücuduna yapışıyor ve payetler kollarının ve çıplak boynunun üzerinde küçük yanardöner ışık zerreciklerini yansıtıyor. Sanırım bir çeşit vücut parıltısı da giyiyor, çünkü teni altın lambaların altında hafifçe parlıyor. Dünyanın en seksi perisi gibi görünüyor.

"Muhteşem görünüyorsun," diyorum ona ve gülümsemesi genişliyor.

Tanrım, onu gülümserken görmeye bayılıyorum. İlk hafta onu *bir kez bile gülümserken* gördüğümü sanmıyorum. Hep aynı gergin, alaycı sırıtış vardı. Şimdi gözleri ıslıl ıslıl bana bakıyor ve bu midemi düğüm düğüm ediyor.

"Sen de oldukça güzel görünüyorsun." Parıltılı tırnağını kaldırıp adem elmamın üzerinde gezdiriyor ve refleks olarak yutkunduğumda gülüyor.

"Seni griler içinde seviyorum."

Garson şarabımızla döndü. Ona yer açmak için sandalyemi yeniden ayarlarken, karanlık penceredeki yansımama aniden gözüm takılıyor. İyi ruh halim hemen dağılıyor.

Beş yıl sonra yüzümü görmeye alışacağımı sanırsınız. Ama alışamadım. Her seferinde bir şok yaşıyorum. Bu gece, her zamankinden daha da korkunç görünüyor. Briar'ın bir melek gibi parlamasını sağlayan yumuşak tepe aydınlatması yara izimin çıkıntılarına gölge düşürüyor, bu yüzden tüm yanağım ezilmiş görünüyor.

Bu boktan nefret ediyorum.

Kibirli olduğumu sanmıyorum. Bu yüzden düzelttirme zahmetine hiç girmedim. Genellikle çirkin olmayı umursamam; dünyada güzel olmak için var değilim. Ben lanet bir model değilim.

Sorun yüzümün nasıl görüldüğü değil. Onunla birlikte gelen anılar. İnsanlar sokakta dönüp bana bakıyor. Benimle konuşurken yara izime bakıyorlar. Her gün yabancıların gözlerinde küçük bir tiksinti titreşimi görüyorum. Ve *hatırlıyorum*.

Odayı tarıyorum ve diğer masalardaki konukların baktığını görünce midem bulanıyor. Tabii ki bakıyorlar. Bu sektörün tamamı görünüş üzerine kurulu. Bir başparmak gibi göze batıyorum. Hayal meyal tanıdığım bir aktrisin bana bakışını izliyorum, gözleri benimle Briar arasında gidip geliyor. Telefonunu eline aldı ve hızla mesajlaşmaya başladı.

Saçmalık.

Restoranı seçerken bunu düşünmemiştim bile. Tabii ki, ünlülerin uğrak yeri olarak, gerçekten önemli sektör insanlarıyla dolu olacak. Dedikodu yapacaklar. İçimde bir panik duygusu yükseldi. Her şeyi berbat ettim. Yarın dergiler muhtemelen Briar'ın yaralı, kır saçlı bir devle randevusunda çekilmiş fotoğraflarıyla dolacak ve dedikodular havada uçuşmaya başlayacak.

Ağırlığımı değiştirerek masanın etrafındaki yeşilliklerle kadının görüş alanını kapatmaya çalışıyorum. Öne doğru eğildi. Telefonunun açısına bakılırsa, az önce fotoğrafımızı çektiğinden eminim.

"Neden o eğreli otunun arkasına saklanmaya çalışıyorsun?" Briar'ın sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "İşe yaramaz, sen ondan çok daha büyüksün."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Değildim," diye mırıldanıyorum.

"Öyleydin."

Başımı sallayıp menüye bakıyorum. "Neden hem ara sıcak hem de meze var? Ne farkı var ki? Zenginlere özgü bir şey mi bu?"

"Amerikalılar ana yemeklere entrée derler. Neden saklanıyorsun?"

Yaldızlı sayfaları karıştırırken kaşlarımı çatıyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Glen."

İçimi çekiyorum, menüyü bırakıyorum ve elimi restoranda gezdiriyorum. "Bu insanlardan bazılarını tanıyor musun?"

Başını sallıyor. "Hepsi oldukça büyük balıklar. Ne olmuş yani?"

"Yani," diye garip bir şekilde omuz silkiyorum. "İnsanlar konuşur, değil mi? Benimle toplum içinde görünmek istemeyebilirsin."

Gülüyor. "Ne, Matt'i öptüğüm fotoğraflar yüzünden mi? Herkes zaten benim bir sürtük olduğumu düşünüyor. Ben de bundan faydalanıp istediğim kişiyle öpüşebilirim."

"Sorun o değil," diye kabarıyorum, "sadece-"

Gözleri büyür. Yüzünden sayılamayacak kadar hızlı duygular geçiyor. Öfke. Üzüntü. Sempati. *Acı*. "Sen sadece *ne*?" Tersledi. "Seninle özel olarak sevişmekten mutlu olduğumu ama toplum içinde seninle görünemeyecek kadar sığ olduğumu mu düşünüyorsun? Siktir git, Glen. O kadar iğrenç olduğumu mu düşünüyorsun?"

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Her şey yanlış gidiyor. "Öyle bir şey değil. Ben sadece... Biliyorum, tam olarak senin markana uymuyorum."

Yanlış bir şey söyledim. Doğruldu, gözlerinde öfke parladı. "Tanrı aşkına, ben lanet bir *marka* değilim. Tanrım, bana gerçekten bir insan gibi bakmaya başladığınızı sanıyordum!"

Ellerimi kaldırdım. "Demek istediğim bu değil! Sadece kamuoyundaki imajınıza zarar verecek bir şey yapmak istemiyorum. Hepsi bu." Tanrım, bu çok utanç verici.

Gözlerini kısıyor. "O kadar iğrenç olduğunu mu düşünüyorsun ki *senin yanında oturmak* benim imajıma zarar verecek? Sen kim olduğunu sanıyorsun, lanet olası Operanın Hayaleti mi?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha cevap vermeden manikürlü elini kravatıma doluyor ve *çekştirerek* beni bir öpücük için aşağı çekiyor.

Vücudum neredeyse onunkinin içine çöküyor. Ağzını kapatıp gagalamakla uğraşmıyor, dilini doğrudan içime daldırıyor. Onu sert ve umutsuzca öperken göğsümde bir iniltinin yükseldiğini hissediyorum. O da vücudunu benimkine bastırarak bana doğru eğiliyor.

Bu sosyal olarak kabul edilebilir bir öpücük değil. Bu, masaya altı farklı boyda çatal koydukları ve şarap şişelerinin beş haneli rakamlara ulaştığı inanılmaz lüks bir restoranda paylaştığınız türden bir öpücük değil.

Ama Briar'ın umurunda değil. Ellerini yakamda kavuşturup beni kendine çekiyor ve daha derine iniyor. Sanki haftalarca süren arzu, hayal kırıklığı ve cinsel gerilimi tek bir öpücüğe sığdırmaya çalışıyor.

Sonunda, soluk soluğa ayrıldık. Kulaklarım çınlıyor. Skandala uğramış yemek yiyenlerin bakışlarının her yönden beni delip geçtiğini hissedebiliyorum ama Briar'dan başka bir yere bakmaya kendimi alamıyorum. Yakamı sıkıca kavıyor, mavi gözleri kızgın.

"Görüyor musun," dedi pantolonundan, "seni ne kadar *çirkin* buluyorum?"

Ben cevap vermeden, nazik ısırmalar gibi bir dizi küçük öpücük için ileri doğru itiyor. Eli saçlarımı okşamak için geliyor ve kalbim kelimenin tam anlamıyla çarpıyor. Daha önce bir kızıdan kalp çarpıntısına neden olacak kadar hoşlandığımı sanmıyorum; ama üst ve alt dudağımın her tarafına serpiştirilmiş yumuşak, minik öpücüklerde beni tam karnımdan vuran bir şey var.

Sonunda durdu, dudakları hala benimkilere basılı, havamı soluyor. Yüzü kızarmış ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Onları şiddetle geri kırıyor.

Kahretsin. Onu *ağlattım mı?* "Briar-" diye başladım.

Bana ters ters bakıyor, sonra yüzümü küçük ellerinin arasına alıyor. "*Glen.*" Öne doğru eğiliyor ve dudaklarıma minik bir öpücük daha konduruyor. "Bu şeyler için *cidden* endişeleniyor musun?"

"Çok güzelsin," diye kabaca söyledim. "Ne kadar güzel olduğunu anladığını sanmıyorum."

"Tabii ki anlıyorum, benim bir aynam var. Bok gibi seksiyim." Matt arkada hafifçe homurdanıyor. "Burada kandırılan *ben değilim*." Başparmağı elmacık kemiğini okşuyor, parlak, hasarlı yara dokusunun üzerinde kayıyor. Gözlerini kapatıyorum, irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Sen de çok güzelsin."

Mizahsızca gülüyorum. "Ben iğrencim. Bana yalan söylemek zorunda değilsin."

"*Kim* demiş?" Kadın soruyor. "Tanrım, bu gece takım elbisenle odadan çıktığında resmen ereksiyon oldum."

"Bence çok güzelsin dostum," diyor Kenta. Ona parmağımı gösteriyorum.

Briar ikimizi de görmezden geliyor. "Tanrı aşkına, sen iri yarı bir Quasimodo değilsin. Etkileyici bir yara izi olan çok çekici bir adamsın. Hepsi bu kadar. Tamam mı?"

Dudaklarımı yalıyorum.

"Ama-" *"Sadece tamam*

de." "Tamam," diye

mırıldandım.

Başını hışımla sallayıp yerine oturdu, tam o sırada bir garson elinde başlangıçlarımız. Tabaklarımızı koymasını bekliyor, sonra benim sandalyemi tutup kendisine yaklaştırmaya çalışıyor. Şaşkınlıkla ayağa kalkıyorum ve sandalyeyi kendi yanına çekmesine izin veriyorum. Ben tekrar oturana kadar bana ters ters bakıyor. "Güzel. Şimdi kolunu bana dola ve iyi bir randevu gibi bana makarna yedir."

Ben kıpırdamayınca oflayıp pufluyor, elimi tutup kolumu ona doluyor. "Tanrım," diye yakınıyor, agresif bir şekilde göğsüme sokuluyor. "Burada her şeyi ben mi yapmak zorundayım?"

Parmaklarımı yumuşak, bal rengi buklelerinin arasından geçiriyorum. "Hiç bu kadar şiddetli sarılmamıştım," diyorum hafifçe.

Burnunu çekiyor. "Alış buna."

Yemeğe odaklanarak yerleştik. Yemekler harika ama üç yıldızlı Michelin şefi bile beni Briar'ın bana sarılmış olduğu hissinden uzaklaştıramıyor. Yemeğini yerken başını koluma yaslıyor, ara sıra dönüp bize bakan insanlara ters ters bakıyor. Matt ve Kenta da yemek yiyor, ancak sırayla yiyorlar, biri birkaç ısırık alırken diğeri odayı tarıyor. Briar şarabını bitiriyor, ben de şişeyi almak için öne doğru eğiliyorum. Daha yeni

çekmiştim.

Elini rahatça masanın altına indirip parmaklarını kasıklarında gezdirirken mantarı çıkarıyor.

OTUZ BEŞ

GLEN

Sarsılıyorum, ona bakıyorum. Bana gülümsüyor, gözleri parlıyor. Ben bir şey söyleyemeden garsonumuz elinde büyük boy bir biber öğütücüsüyle yeniden ortaya çıkıyor.

"Pepper, efendim?"

"I-" Briar pantolonumda büyüyen şişkinliği sıkıyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve kendimi adama gülümsemeye zorluyorum. "Elbette."

"Bana zamanını söyle," diyor ve tabağıma biber öğütmeye başlıyor. Odaklanmaya çalışıyorum ama Briar beni sıkıca kavrayıp okşuyor ve tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor. Avuçları sertleşen aletimin üzerinde geziniyor ve kıpırdamadan durma çabasıyla kalçalarım sıkılıyor.

Ben bir şey söylemeyince garson durdu. "Bu yeterli mi efendim?" Diye soruyor.

"Bu iyi," diye çıkıyorum sesim çatlayarak.

"İyi misiniz efendim?" Hafifçe soruyor.

"İyiyim."

"Hm. Belki masa için biraz daha su?"

"Bu harika olur," diyor Briar gülümseyerek. Garson başını sallayıp arkasını dönüyor ve ben de bir elimi yüzümde gezdirerek koltuğuma yığılıyorum.

"Briar-"

"Ne?" Raviolisini tek eliyle saplıyor ve sıradan bir ısırık alıyor. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," ben daha durduramadan ağzımdan dökülüyor ve o da gülerek tırnağıyla şaftımda geziniyor. Yüzüme kan hücum ettiğini hissediyorum, masa örtüsünü kavrarken kalçalarım yükseliyor. "Tanrım, Briar, yapamam-"

"Merak etme," diyerek yanağımı okşuyor ve sesini boğuk bir fısıltıya düşürüyor. "Seni boşaltmayacağım."

Elini çekip şarap kadehine uzanırken boğazımdan acı dolu bir ses dökülüyor.

Yemeğin geri kalanı sapkın bir işkence gibi. Yavaş yavaş yiyoruz, gülünç derecede süslü yiyecekleri kurs kurs tüketiyoruz. Hiçbirinin tadını alamıyorum. Briar elini hâlâ kucağımda tutuyor, zonklayan ereksiyonumun üzerine hafifçe bastırıyor ve her gevşediğimde beni okşamaya başlıyor. Masaya yumulup iç çamaşırımın içinde seğirene kadar beni sıkıyor, avuçluyor ve sürtüyor. Tam patlamak üzere olduğumdan emin olduğum anda, beni nefes nefese bir enkaz halinde bırakarak çekiliyor.

Beni mahvediyor. Matt ve Kenta'nın sırtışlarına bakılırsa, masanın altında neler olduğunu çok iyi biliyorlar.

Puding geldiğinde biraz ara veriyorum ve Briar'ın dikkati lav kekiyle dağılıyor. Tam bitiriyorduk ki küçük eli tekrar bacaklarımın arasına girdi.

Bir iniltiyi yutuyorum. "Briar-"

"Ne?" Bir çilek seçiyor ve üzerindeki çikolata sosunu yalıyor. "Sorun mu var?"

Ona ters ters bakıyorum. Alt dudağında çikolata lekesi var ve onu yalamak için eğildim.

Birkaç adım ötede Kenta boğazını temizliyor. "Bir ziyaretçin var, Briar," diyor, sesi buz gibi.

İrkilerek geri çekiliyorum ve Briar'ın başının üzerinden bakıyorum. Thom Petty birkaç adım ötede duruyor, Matt ve Kenta'ya bakıyor. İyi görünmüyor; gözlerinin altında koyu halkalar var ve yüzü solgun.

Briar'ın eli ona bakmak için döndüğünde hareket etmeyi bırakıyor ve ben de fırsattan istifade su bardağımı alıp yarısını içiyorum. Derimin altındaki ateşi söndürmek için pek bir şey yapmıyor.

"Hey, B," diyor Petty, ona zayıf bir gülümseme göstererek.

Briar isteksizce avucunu kucağımdan kaydırarak iç geçiriyor. "Biliyorsun, zaten bir sapığım var. Gerçekten tam bir koleksiyon istemiyorum."

Petty değişir. "Evet, ben... bunu duydum. Üzgünüm."

"Onun burada olduğunu nereden biliyordun?" Matt

havlıyor.

Petty irkilir ve ona bakar. "Az önce gazetecilere sordum, dostum," der, kapıya doğru bir başparmak salladı. "Birkaç papaz bağlantımız var, bize bilgi sağlıyorlar."

Matt'in gözleri parlıyor. "Dışarıda paparazzi mi var?"

"Evet," Petty'nin kafası karışmış görünüyor. "Elli tane falan. Onu bulmak zor olmadı."

Kenta şakaklarını ovuşturur. "Bu hiç *mantıklı değil*," diye mırıldanıyor. "Arabayı takip için kontrol ettik. Kimse bizi takip etmedi."

Görünüşe göre Briar paparazzileri umursamıyor. "Ne *istiyorsun*? Küçük mü?" Tersledi. "Burada bir tür

randevudayım." Yüzüm kızardı.

Petty'nin gözleri genişler. "Uh." Dönüp Matt'i işaret eder, Matt de ona bakar. Yüzü taş kesilmişti. "Geçen sefer onunla çıkmıyor muydun?"

"Birkaç adamı tutmayı seviyorum. Ben büyük bir fahişeyim, hatırladın mı? *On altı yaşımdan* beri öyleyim." Sesi acıydı.

Yüzünü buruşturdu. "Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Birinin gölgelerden fırlamasını bekliyormuş gibi tekrar etrafına bakınıyor. Onun gerginliği beni de sinirlendiriyor. Elimi ceketimin altına sokup parmaklarımı silahımın kabzasına doluyorum.

"Çocukluğumdaki cinsel itibarım hakkında mı konuşmak istediniz?" Briar kesin bir dille soruyor.

İç çekiyor, rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

"Bakın, oturabilir miyim?" Matt ve ben hemen,

"Hayır," dedik.

Briar gözlerini devirir. "Ona bir sandalye getirin."

Kenta ayağa kalkıyor ve kendi koltuğunu masamıza doğru iterek Thom'a oturması için el sallıyor. Thom gergin bir şekilde başını sallayarak teşekkür ediyor. Kenta onun yerleşmesini bekliyor, sonra ellerini sandalyenin arkalığına dayayıp küçük adamın üzerine rahatça eğiliyor.

Thom dudaklarını yalıyor, beyaz masa örtüsünü inceliyor. "Sadece özür dilemek istiyorum," diye mırıldanıyor. "On altı yaşındayken olanlar için. Ben-" Derin bir nefes alıyor ve kahverengi gözlerini Briar'a dikeyor. "Gerçekten, gerçekten özür dilerim."

Briar bir an için hiçbir şey söylemiyor. Sonra sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Ne *yaptığını* kastediyorsun."

Göz kırpıyor. "Ne?"

"Ne *olduğu* değil. Bu senin hatan olmadığını ima ediyor." Bir kiraz alıp sapından ısıyor ve düşünceli bir şekilde onu izliyor. "*Yaptığın* şey için özür dilemek istiyorsun."

"Evet," diyor Petty, sesi kısık. "Evet. Her şeyi berbat ettim. Bunu düzeltmek istiyorum."

"Neden?" Briar talep ediyor.

Gözlerini kırıştırıyor. "Ben... Ben seni incittim."

"Hayatımı mahvettin," diye kabul ediyor. "Sen benim *en iyi arkadaşım*dın, Thom. Ve beni o kadar çok incittin ki, yıllarca ilaçlarla ve terapiyle uğraştım, trafikte yatma dürtüsüyle savaştım. O pislikten canlı çıktığıma şaşıyorum." Yüzündeki kanın çekildiğini hissediyorum. Bunu daha önce hiç duymamıştım. "Ama görünüşe göre bu seni son on üç yıldır rahatsız etmemiş. Peki neden şimdi?"

Petty'nin yanakları kızarır. Ellerine bakıyor. Arkasında, Kenta'nın sandalyesinin arkasını kavradığını, öfkesinin sessiz dalgalar halinde aktığını görebiliyorum.

"Bu neyle ilgili?" Briar bastırıyor. "Halkla ilişkiler çalışanlarınız geçmişinizi temizlemeye mi çalışıyor? Yeni kolonya markana yatırım yapmamı mı istiyorsun? *Hollywood House* yeniden bir araya gelme sezonu falan mı yapıyor?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diyor sessizce. "Sadece beni affetmeni istiyorum. Evet, biraz zamanımı aldı ama seni yardım galasında gördükten sonra seni ne kadar incittiğimi anladım."

Bir aktöre göre, gerçekten çok kötü bir yalancı.

Briar onu düşünür. "Bir açıklama yapacak mısın? Yalan söylediğini tüm dünyaya anlatacak mısın?"

Uzun bir süre tereddüt eder. "Evet," diyor sonunda. "Evet. Eğer istersen."

Briar onun bakışlarını birkaç saniye tutuyor. Onu koltuğunda kıvrandıracak kadar uzun. Sonra homurdanarak şarap bardağını kaldırıyor. "Şaka yapıyorum. Kariyerinle uğraşmayacağım. İyi o zaman. Özrünü kabul ediyorum."

Geniş, ciddi gözlerle ona bakıyor. "Sen her zaman benden daha iyi bir insandın."

Gözlerini deviriyor. "Yaptığın şey çok boktandı. Ama sen de çocuktun. Biz sadece çocuktuk. Bir daha arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum ama özrünü takdir ediyorum."

Başını sallıyor, yüzünde rahatlama ifadesi beliriyor. Birkaç saniye geçer.

"Artık gidebilir misin?" diye soruyor. "O *günkü* erkek arkadaşıma masanın altında mastürbasyon yapmaya çalışıyordum."

Ağzım bir karış açık kalıyor ama Thom ona inanmayarak sadece gülüyor. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalkıyor. "Pekâlâ, sizi yalnız bırakayım." Bana, Kenta'ya ve Matt'e hiçbirimizin karşılık vermediği garip bir gülümseme veriyor. "Uh. İyi günler."

Hepimiz sessizce onun dönüp yeşilliklerin ve masaların arasında kayboluşunu izliyoruz.

Briar, "Bu çok tuhaftı," diye belirtiyor.

Matt ayağa kalkar. "Buradan çıkmamız gerek. Arabayı getireceğim."

Kenta başını sallar. "Üzgünüm, Briar. Ama paparazziler seni bulduysa, istenmeyen bir dikkat çekmeden önce seni uzaklaştırmamız gerekiyor. Kimsenin seni otele kadar takip etmesini istemeyiz."

Briar rahatsız olmamış görünüyor. "Sorun değil. Zaten yemeğimiz bitmişti." Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor ve bir elini göğsümde gezdiriyor. "Sanırım odaya dönmeye hazırım."

"Beni öldüreceksin," diye mırıldanıyorum ve o da kahkahalarla gülüyor, şarabının kalanını geri atıyor ve çantasını kapıyor.

"Hadi gidelim."

Sokağa adımıımızı atar atmaz her şey beyaz ışığa bürünüyor. Yüzlerce parıltı geceyi aydınlatıyor. Yemin ederim. Paparazzi kalabalığı devasa ve kabarık. Kolumu Briar'ın omzuna doluyorum, Kenta da diğer tarafını tutuyor ve onu yola doğru sürüklüyoruz. Erkeklerin bağırışları yoğun ve hızlı bir şekilde geliyor.

"DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, BRIAR!"

"BRIAR! THOM'UN ÇIKTIĞINI GÖRDÜK, İKİNİZ TEKRAR BİR ARAYA MI GELİYORSUNUZ? "TEKRAR BİR ARAYA MI GELİYORSUNUZ, BRIAR?"

"SAPIKTAN HABER VAR MI? ONU HENÜZ YAKALAYAMADILAR MI?"

Ona doğru uzanıp dikkatini çekmeye çalışan birkaç adamı geri itiyorum. "Geri çekil. *Geri* çekil lan!" diye defalarca tekrarlıyorum, adamları tarıyorum, hepsinin ellerini kontrol ediyorum. Bu neredeyse imkânsız. Herhangi birinin elinde bir silah olabilirdi ve ben flaşlar beni kör ettiğı için *göremezdim* bile. İnsanlar dört bir yandan bizi itip kakıyor, biz sıcak ve terli bedenlerin arasından geçmeye çalışırken yakınlaşıyorlar. Her şeye rağmen Briar'ın yüzü dergilerden tanıdığım o donuk, soğuk bakışını koruyor. Magazin basınının her zaman 'şirret' ya da 'kendini beğenmiş' kelimelerini yapıştırdığı bakış. Sanki sokakta insanlar ona saldırdığında *gülümsemesi* beklenebilirmiş gibi.

Önümde bir fotoğrafçı öne atılıyor ve Briar'ın kolunu tutuyor. "Söyle bana, Briar. Thom sonunda onu aldattığın için seni affetti mi?"

"*Dokunma* ona," diye homurdanarak adamı geri itiyorum. Sendeliyor, kendi ayağına takılıyor ve kaldırıma düşüyor. Ayağa kalkmak yerine yüzüstü dönüyor ve kamerasını tutan kolunu uzatıyor. Briar'ın eteğini çekmeye çalıştığını fark ettiğimde öfke selleri içime doluyor. Onu yakalamak için eğilmeye başlıyorum ama ben yapamadan Briar adamın kamerasını elinden alıyor ve üzerine basıyor, objektif topuklu ayakkabısının altında çatlıyor.

"Bunu yapamazsın!" Ona bağırıyor. "Benim malıma zarar veremezsin! Bu saldırıdır! Seni dava edeceğim!"

"Dene bakalım," diyor açıkça. "Bakalım ne olacak."

Adam ona bakıyor, ağzı açık. Kolunu sıkıca kavıyorum ve onu acele ettiriyorum. "Orospu!" Adam arkasından bağırıyor, kadın da ona parmağını atıyor.

omzunun üzerinden.

Matt arabayı kaldırıma çekiyor ve Kenta kapıyı açıyor, ben içeri girip Briar'ı da yanıma çekerken fotoğrafçıların baskısından korunmak için kapının önünde duruyor. Kenta onun diğer tarafındaki koltuğa tırmanıyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Dışarıdaki gürültü anında kesiliyor ve Matt arabayı yola çekiyor.

"İyi misin?" Ellerimi vücudunda gezdirerek Briar'a soruyorum. Üstü başı dağınık ve nefes nefese. "Kahretsin, o adamı senden daha uzağa götürmeliydim-"

"Kapa çeneni," diyor, yakamdan tutup beni bir öpücük için kendine çekiyor. Kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Bu gece neredeyse beni öldürüyordun," diye kulağına nefes veriyorum. Omuz silkiyor, umursamaz. "Bu konuda ne yapacaksın?" Kenta'ya dönüyorum. "Bana yardım edecek misin?"

Sırıttıyor. "Memnuniyetle." Matt trafik kuyruğuna girdiğinde, ikimiz de elbisesinin eteğinin altına uzanıyoruz. Her birimiz bir elimizi kalçasının iç kısmına doğru kaydırırken nefesi kesiliyor.

"Sonunda," diye mırıldanıyor. "Bütün gün doğum günü seksimi bekliyordum." Parmaklarım yumuşak, nemli buklelere değene kadar elimi yukarı kaydırıyorum. Gözlerim açılıyor. "Giymiyorsun..."

Omuz silkiyor. "Külot çizgileri istemedim."

Yerde yatan fotoğrafçıyı düşünüyorum ve tüm vücudum geriliyor. "O adam-"

"Bir suç işlemeye teşebbüs ederken görüntülendi," diye bitiriyor. "Ve onu ihbar edeceğime inansan iyi edersin. Onun için endişelenmeyi bırak ve içime gir."

"Hanımefendiyi duydun," diye mırıldanıyor Kenta, dişleriyle elbisesinin askısını çekiştirerek. Kulağını öpmek için başımı eğiyorum, parmaklarımı hafifçe bacaklarının arasında gezdiriyorum. Damlıyor ve zonkluyor. Başparmağımı kaputuna bastırıp ıslaklığını teninde gezdirirken dönüyor, sıcak yanağını yanağıma bastırıyor ve boğazımı sıkıyor. Onun her şeyini hissedebiliyorum.

Nefesi hızlandıkça kasları geriliyor. Kenta elbisesinin yakasını çekiştiriyor ve göğüs dekoltesinden aşağıya doğru bir çizgi yalıyor. Briar sarsılıyor ve bana doğru eğiliyor, aceleyle inliyor.

Matt aniden, "Takip ediliyoruz," dedi.

Hepimiz donup kaldık. "Ne?" "Ne?" dedim.

Cevap vermiyor, dikiz aynasına bakıyor. Kenta dönüp ön camdan dışarı bakar. "Mavi Sedan," der Matt.

Kenta, "Yavaşla," diye emredince Matt ayağını kaldırdı. "Tamam. Şerit değiştir." Matt değiştirdi. Kenta küfrediyor ve ben dönüp arkamızda neler olduğuna bakma isteğime karşı koyuyorum. Bu adamın onu fark ettiğimizi görmesini istemeyiz. Briar yine titriyor ve ben yavaşça vücudunun üzerinden uzanıp emniyet kemerini takıyorum. Gömleğime yapıştı.

"Ehliyet?" Matt havlıyor.

"Göremiyorum," diye yanıtlıyor Kenta, "farları açık."

Briar, "Paparazzi de olabilir," diye ekliyor.

Başının arkasını kavrayıp göğsüme doğru çekiyorum ve Silahımı. "Her iki durumda da, kimsenin sizi otele kadar takip etmesini istemeyiz."

"Herkes kemerini bağladı mı?" Matt soruyor. "Onu atlatabilirim, ama bu biraz ustaca bir sürüş gerektirecek."

"Evet," diye koro halinde söylüyoruz.

"Dayan o zaman prenses," diye mırıldanır ve gaza basar.

OTUZ ALTI

BRIAR

Sonunda otele döndüğümüzde ruh halimiz durgundu. Matt arabayı çok çabuk kaybetti - şoför onu fark ettiğimizi anlayınca bizi takip etmeyi bıraktı. Bu da endişe verici. Eğer sadece bir paparazzi olsaydı, onu görüp görmediğimizi umursamazdı. Kimse bundan bahsetmiyor ama hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz.

X bu gece oradaydı. Tam olarak nerede olduğumu biliyordu. Beni takip etti.

Süitten içeri adımımızı atar atmaz topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye uzanıyorum ve debriyajımın kopçasıyla oynuyorum. Aklım dakikada yüz mil hızla ilerliyor.

"Şarap?" Glen teklif

etti. Başımı

sallıyorum.

"Teşekkürler."

Kenta takım elbise ceketini çıkarır ve kanepenin arkasına asar, gelip yanıma oturdu. "Drama gecenizi mahvettiye özür dilerim."

Ona bir gülümseme gösterdim. "Öyle olmadı. Bu çocukluğumdan beri geçirdiğim en güzel doğum günü."

Şaşırmış görünüyor. "Gerçekten mi?"

Başımı koltuk minderlerine yaslayıp, yakasını açmasını ve kravatını gevşetmesini izliyorum. "Bu çok mu şaşırtıcı?" Kollarını sıvarken gözlerimi kollarına indirerek mırıldanıyorum. Erkekler bunu yaptıklarında ne kadar ateşli olduklarını biliyorlar mı? Yemin ederim, yarı çıplak takım elbise giyen bir erkekten daha seksi bir şey olamaz.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Kimsenin yirmili yaşlarındaki zengin bir kadından daha iyi parti yapamayacağını düşünürdüm."

Omuz silkiyorum. Sektöre geri döndüğümünden beri hiç gerçek arkadaşım olmadığını ona söylemek içimden gelmiyor. Kötü şöhretli bir kaltak olmanın talihsiz bir yan etkisi; benimle arkadaş olmak isteyen tek insanlar da büyük kaltaklar. Doğum günlerimin çoğunu ya çalışarak ya da kucağımda paket servisle film izleyerek geçiriyorum.

Kenta'ya yaklaşıp elini tutuyorum ve kolunu omuzlarıma doluyorum. "Bu şekilde, lütfen."

Gülümsüyor, dudaklarını başıma bastırmak için eğiliyor. "Sana bir soru sorabilir miyim?" Saçlarıma doğru mırıldanıyor.

"Kesinlikle olmaz," diye cevap veriyorum kibirli bir şekilde, parmaklarıyla oynayarak. "Çalışanlarımın bana hitap etmesine izin vermem."

Glen bana bir bardak beyaz uzatıyor ve Kenta'ya bir bira verip yanıma oturuyor. Matt de diğer yanına çöküyor. Adamların arasına uzanıp memnuniyetle gülümsüyorum. Üç iri yarı korumanın arasına sokulmuşken, doğaçlama araba kovalamacası birden o kadar da önemli bir şey gibi görünmüyor.

"Peki," diye izin veriyorum. "Sorunuzu sorabilirsiniz. Madem bu kadar iyi bir ruh halindeyim."

"Petty'nin hayatını mahvettiğini söylemiştin," diyor Kenta. "İkiniz aynı dizide çalıştınız, değil mi?" Şarabımdan bir yudum alarak başımı sallıyorum. "Gerçekte ne yaptı?"

Ona otomatik cevabımı vermek için ağzımı açıyorum - Thom'u küçük mantar dolu aleti yüzünden nasıl aldattığımla ilgili aşağılayıcı bir yorum-ama nedense kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ne söyleyeceğimi düşünürken birkaç saniye sessizlik oluyor.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diyor Kenta çabucak.

"Hayır, bu sadece...." Bardağımın sapıyla oynayarak sözümü kesiyorum. "Bunun hakkında konuşmuyorum. Asla."

Gençlik yıllarımda tüm anılarını on yılı aşkın bir süredir içimde kilitli tutuyorum. Eğer onlar hakkında konuşmazsam, dedikodu paçavralarının onları satamayacağını düşündüm.

Ama adamların sırlarımı basına satmayacağını biliyorum. Bu fikir gülünç. Sadece beni güvende tutmak istiyorlar. Bana güvendiler.

ve ben de onlara güveniyorum.

Birdenbire, onlara *gerçekten* söylemek istedim.

Dudaklarımı büzerek şarabımı inceliyorum, sonra uzun bir yudum alıyorum. "Sektöre başladığınızda," diye başlıyorum, "halkla ilişkiler çalışanlarınız tarafından size bir marka verilir. On üç yaşında ilk kontratımı imzaladığımda benim markam neydi biliyor musun?"

Hepsi omuz silkiyor.

"Genç Sevgilim'," sözcükleri dikkatle telaffuz ediyorum. Matt homurdanıyor.

Başımı salladım. "Biliyorum, değil mi? Şimdi hayal etmesi zor ama ben on üç, on dört, on beş yaşlarındayken iyi kızdım. "Masum olan". O zamanlar gerçekten utangaçtım. *Acı verici derecede* kibardım. Tek istediğim herkesin beni sevmesiydi. Halkla ilişkilercilerim bunu kullanmaya karar verdiler ve beni tatlı, nazik bir melek olarak damgaladılar. Taylor Swift'in ilk dönemlerini düşünün."

Çocuklar birbirlerine boş boş bakarlar.

"Tamam. Prenses Di'yi düşün. Halkla ilişkiler müdürüm her zaman beyaz ya da pembe elbiseler giymem gerektiğine karar verdi. Minimal makyaj. Partilere gitmeme ya da sosyal medyada paylaşım yapmama izin verilmedi. Hiçbir koşulda selfie çekmem yasaktı. Çok fazla hayır işi yapmam için teşvik edildim. En azından bu aklımda kaldı." İçkime bakıyorum. "Yıllarca herkes beni böyle tanıdı. İyi kız. Ve insanlar beni *severdi*. Sektördeki en popüler çocuk oyuncularından biriydim. On sekiz yaşıma geldiğimde harika bir kariyerim vardı. Sonra Thom Petty tüm dünyaya onu aldattığımı söyleyerek her şeyi mahvetti."

"Yapmadın mı?" Glen sorar.

"Biz hiç çıkmadık bile. O benim arkadaşımdı. Tek arkadaşımdı, gerçekten. *Hollywood House'un* setinde tanıştık ve o da tıpkı benim gibiydi. Ortaokuldan koparılıp Hollywood'a fırlatılmış bir İngiliz çocuğu. Sanırım birbirimize tutunmuştuk ve basın birlikte olduğumuzu düşünüyordu. Ama hiç çıkmadık." Tırnaklarımı inceliyorum. "On altı yaşımıdayken bir adamla çıktım. Gazeteciler bizi şehirde takip etti ve öpüşürken fotoğrafımızı çektiler. Bu benim ilk gerçek, kamera dışı öpüşmemdi ve ertesi gün Thom'u görüp bunu ona anlatmak için çok heyecanlıydım."

Mide bulantısı midemde yüzmeye başladı ve şarap kadehimi yere bıraktım. Bunu uzun zamandır düşünmemiştim. Ne kadar acı verdiğini neredeyse unutmuştum. "Ertesi sabah, tüm bu manşetlerle uyandım. *Thomas Petty, Briar Saint Aldatma Skandalından Sonra Kalbi Kırıldı*. Thom son iki yıldır çıktığımızı ve arkasından başka bir adamla öpüştüğümü açıklamıştı. Basın beni yerden yere *vuruyordu*. Evine gittim ve herkese gerçeği söylemesi için yalvardım ama benimle görüşmeyi reddetti."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Glen.

Dudaklarımı büzüyorum. "Bu onun için harika bir halkla ilişkiler hamlesiydi. Sıradan bir çocuk oyuncudan zavallı, reddedilmiş bir aşığa dönüştü. Aylarca etrafta dolaştı, gazetecilerin önünde kederli ve ağlamaklı göründü. Bu da tabii ki insanların benden daha fazla nefret etmesi anlamına geliyordu."

"Kötü müydü?" Matt soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Korkunç. Hayranlar çok öfkeleni, diziyi boykot etmeye başladılar. Yönetmenler beni projeden kovdu çünkü sayıları çok kötü etkiliyordum. *Hollywood House* benim hayatımdı. Oyuncuları kendi ailemden daha iyi tanıyordum. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu." Omuz silkiyorum. "Ve Batı'nın Kötü Kaltağı böyle doğdu. Gerçeği ne kadar söylediğimin bir önemi yoktu. Herkes benden nefret ediyordu."

"Korkunç olmalı," diyor Kenta sessizce.

Mizahsızca gülüyorum. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Çocuktum ve tüm dünya bana karşı dönmüş gibi hissediyordum. Eskiden hayranlarım olan insanlar şimdi bana ölüm tehditleri gönderiyordu. Hiçbir şeyi doğru yapamıyordum: Bir erkeğin yanında dururken fotoğrafım çekilirse, çapkınlık yapmış oluyordum. Toplum içinde üzgün görünüyorsam, sempati kazanmaya çalışıyordum. Eğer gazetecileri görmezden geliyorsam, herkesten daha iyi olduğunu düşünen kendini beğenmiş bir sürtük oluyordum. Yeryüzünden kaybolmak istiyordum."

"Ne yaptın sen?" Matt alçak sesle sorar.

Şarabımdan bir yudum daha alarak iç çektim. "Ortadan kayboldum. Devon'da bir ev aldım ve yıllarca orada yalnız yaşadım. Tüm alışverişlerimi internetten sipariş ettim, paket yemek yedim ve kimseyle görüşmeyi reddettim."

Elbisemdeki gevşek bir payeti karıştırıyorum. "Birkaç yıl boyunca gerçekten depresyondaydım. Var olmanın anlamını göremiyordum. Yabancılar tarafından sözlü tacize uğramadan ve basında taciz edilmeden evimden çıkamıyordum. Asla gerçek arkadaşlarım, bir partnerim ya da bir ailem olmayacağını düşündüm. Herkes benden çok fazla nefret ediyordu. Hayatım zaten sona ermişti, peki ne anlamı vardı?"

Bir damla gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlanıp elbisemin soluk kumaşına düştüğünde şaşıyorum. Elimi Kenta'nınkinden kurtarıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kendi içime doğru kıvrılıyorum. Biri bana bir mendil uzatıyor.

"Teşekkürler." Yüzümü sildim. "Evet. O yıllar gerçekten karanlık yıllardı. Sonra, yirmi yaşımdayken bir film izliyordum ve ekranda Thom belirdi. Onu araştırdım ve ne kadar başarılı olduğunu görünce şok oldum. *Çok* iyi gidiyordu. Filmler, marka anlaşmaları, müzik. Tanrı aşkına, kendi kolonyası bile vardı. Sanki beynimde bir şalter attı. Artık üzgün değildim, sadece çok ama *çok* kızgındım." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yalan söyleyen *oydu*. Cezalandırılması gereken oydu, ben değil. Rol yapmayı çok özlemiştim. Sonra düşündüm ki, yeterince aylak aylak dolaşmışım. Sektöre geri dönmeye çalıştım."

Glen kayıyor ama kimse bir şey söylemiyor.

"İtibarımı düzeltmeye çalışmak yerine ona yaslanmaya karar verdim. Eğer insanlar benim bir sürtük olmamı istiyorsa, tamam. Kaltak olurum. Los Angeles'a geri taşındım. Tekrar iş almaya başladım." Sırıttım. "İlk seçmelerim için eski stüdyomda bir filmde oynamaya çalıştım. Ayrılmadan önceki yaralı küçük geyiğimi bekliyorlardı. Sadece onlar tarafından sevmek ve kabul edilmek isteyen bir fare. Onun yerine beni aldılar." Başparmağımı göğsüme vuruyorum. "İşi alamadım tabii ki. Ama o seçme odasından kendimi... bir aslan gibi hissederek çıktım."

Şaraptan bir yudum daha alıp altın rengi sıvıyı bardağın etrafında döndürüyorum. "Bu çok komik. Eskiden insanların beni kaba, kibirli ya da kendini beğenmiş biri olarak görmesinden çok korkardım. Şimdi ise insanların *iyi biri olduğumu düşünmelerinden korkuyorum*. Kimse beni sevmediğinde en güçlü benim. Bir sürtük gibi davrandığımda en güvendedeyim."

"Ama sen değilsin." Kenta sessizce

söylüyor. Başımı kaldırıp ona

bakıyorum. "Hm?"

"Kaba, kendini beğenmiş ya da bunların hiçbirisi değilsin. İçten içe, hala o tatlı çocuk." Tekrar elimi tuttu. "Çok fazla hayır işi yapıyorsun. Sen

İnsanları önemseyin. Bizi önemsiyorsun. O tatlılık hâlâ içinde."

"Biliyorum," diyorum. "Mesele de bu zaten. Eğer toplum içine çıkıp kendim olursam ve sonra herkes benden nefret etmeye karar verirse, bununla ne yapmam gerekiyor? Terapinin yapabileceği çok şey var. Ama *şimdi*?" Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bir rol oynuyorum. Şirret diva. Gerçek *beni* eleştirmiyorlar, sadece hareketlerimi eleştiriyorlar. Ve bununla başa çıkmak çok daha kolay."

"Tüm bunları kendini korumak için yaptın," diye fark eder. "Kendini sertleştirmek istemedin. Sadece yumuşak yanlarını diğer herkesten korumak istedin."

"Sanırım öyle diyebilirsin, evet." Öne doğru eğildim, karnımın içinde aniden ateş parladı. "Ve başka ne var biliyor musun? Artık insanlar beni dinliyor. Paspas olmadığımı biliyorlar. Bana kazık atarlarsa çenemi kapalı tutmayacağımı biliyorlar." Matt'e bakıyorum. "Biraz önce sırf ondan hoşlanmadığım için neden Mario Vasquez denen sürüngenin hayatını mahvetmeye çalıştığımı sordun. Gerçek şu ki, her gün benimle temasa geçen insanlar, sektördeki güçlü birinin kendilerini istismar ettiğini, paralarını dolandırdığını ya da cinsel tacizde bulunduğunu söylüyorlar ve hedef haline gelmeden hiçbir şey söyleyemiyorlar. Ama ben istediğim kadar düdük çalabiliyorum ve bunun bir sonucu olmuyor. Hollywood'un geri kalanının oynamak zorunda olduğu bu güç oyunlarının dışında yaşıyorum. İnsanlar benden korkuyor ve korkmalılar da."

Glen sessizce, "Bence sen tanıdığım en güçlü kadınsın," diyor.

Ona baktım, sonra başımı salladım. "Teşekkür ederim." Boğazımı temizledim, şarabımı aldım ve kalanını uzun bir yudumda içtim. Bardağı sehpanın üzerine bırakıp üç adamın arasına bakıyorum. "Pekâlâ. Bu kadar trajik geçmişim yeter. Dörtlü bir doğum günü partisi ister misiniz?"

Glen'in kahkahası içinden patlar. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Matt yavaşça ayağa kalkıp yatak odasına doğru ilerledi. Omzunun üzerinden, "Aslında senin için bir Geyim var," diye seslendi. "Bu sabah aldım."

Kaşımı kaldırıyorum. Yatak odasından plastik bir hışırtı sesi geliyor, sonra Matt dönüp kucağıma bir şey atıyor. Onu elime alıp plastik ambalajını inceliyorum. Hediyeimin ne olduğunu anlayınca yüzüm kızarıyor.

Pembe bir mermi vibratör.

"Yapmadın," diyorum, gözlerim ona dikiliyor.

Sırıttıyor. "Prenses, geçen haftadan beri senin o şeyin etrafından dolanmanı hayal ediyordum. Yaptığıma inansen iyi edersin."

Ambalajı açıyorum ve oyuncacı avucumun içinde yuvarlıyorum. Tüm vücudum aniden çok sıcak hissediyor.

Matt önümde çömelip elini uzatıyor. Ona uzatıyorum ve o da küçük düğmeye basıyor. Dördümüz de parmaklarının arasında vızıldamasını izliyoruz.

Matt gözlerime bakarak, "Bize anlattığın için teşekkür ederim," diyor sessizce.

"Sana güvenmeye çalışacağımı söyledim. Al bakalım." Başımı eğiyorum. "Şimdi bir ödöl alacak mıyım?"

"Evet," diyor basitçe. "Li, elbisesinin üst kısmını aşağı çek."

Kenta itaatkâr bir tavırla elbisemin askısını sol omzumdan kaydırıyor. Matt uzanıp merminin ucunu boğazımın kıvrımına bastırırken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

OTUZ YEDİ

MATT

Titreyen titreşimi boğazının narin çizgisinde izlerken Briar yavaşça nefes veriyor. Sol göğsünün yumuşak beyaz tümseğinin etrafında dolaşarak göğüs dekoltesini sıyrıyorum. Sonunda ucunu sertleşen pembe tomurcuğuna değdirdiğimde bana doğru seğiriyor, elleri omuzlarımı kavlıyor.

Ben kurşunu çekip elbisesinin eteğinin altından kaydırırken Kenta boynuna masaj yapmaya başlıyor ve yavaşça titreyen kalçalarına doğru okşuyor. Kıvrımlarının arasında ıslaklık birikmeye başlamıştı bile ve ileri doğru bastırıp her damlayı yalama dürtüsüyle savaştım gerekiyordu. Bunun için daha sonra zamanım olacak. Ben göbeğinin etrafında dönüp oyuncağı ıslatırken ve sularıyla kayganlaştırırken gözleri kapanıyor.

"İyi hissediyor musun?" Soruyorum, sesim beklediğimden daha alçak çıkıyor.

"Daha fazla," diye mırıldanıyor. Glen kanepede ona yaklaşıyor ve ateşli yanağını Glen'in omzuna koyuyor. İtaatkâr bir şekilde mermiyi birkaç kademe yukarı kaldırıyorum, alaycı bir şekilde girişine daldırıyorum. Titriyor. Vücudunda bir kızarıklık oluşuyor ve titreşimler onu sarsarken nefesinin altında mırıldanıyor. Ayarlarla oynuyorum, aşağı yukarı oynatıyorum ve o da ileri geri sallanmaya başlıyor, daha fazla uyarılmak için kalçalarını oynatıyor.

"Daha fazla," diye tekrar emrediyor.

Sırıyorum. "Bunu kaldırabileceğinden emin misin?"

Nefes nefese başını sallıyor, elimin üzerinde dönüyor. "*Daha fazla*, Matt."

"*Pekâlâ*." Küçük düğmeye tekrar basıp mermiyi en yüksek ayara getiriyorum. İçine sokup olabildiğince derine iterken elimde öfkeyle vızıldıyor. Tüm vücudu şiddetle öne doğru sarsıldığında doğru noktayı vurduğumu anlıyorum. Doğru pozisyonda olduğundan emin olduktan sonra elimi çekip parmaklarımı emiyorum.

Briar'ın gözleri büyür. "Ne yapıyorsun sen?" Fısıldıyor, kalçaları küçük, kontrol edilemez bir hareket yapıyor.

"Ne?"

"Ben-" Çılgınca titreşim tatlı noktasına çarptıkça kalçaları tekrar kıpırdıyor. Parmakları omuzlarımı pençeliyor. "Sadece *içimde mi bırakacaksın?*"

Omuz silkiyorum. "Bunun için en iyi yer gibi görünüyor."

Ağzı açık kalır, ne diyeceğini bilemez. "Ama. Ama-" Pelvisi tekrar sarsılıyor ve acı dolu bir ses çıkarıyor.

Dudaklarımı kalçasına sürtüyorum, sonra geri çekiliyorum. "Bence yer değiştirmeliyiz," diyorum Kenta'ya. "Yatak odası mı?"

Başını sallıyor ve kızın köprücük kemiğindeki bir çili öpüyor. "*Tanrı'ya şükür.*" Briar kollarını kaldırıyor. "Beni taşı."

Sırıtiyorum. "Hiç sanmıyorum prenses. Bacakların var. Kullan onları."

Kaşlarını çatıyor. "Bu içimdeyken yürümemi bekleyemezsin." "Çok daha zor şeyler yaptın."

Şaşırmış görünüyor. "Ciddi misin sen?"

"Kalp krizi gibi."

Yüzü kızarıyor. Bana kaşlarını çatıyor ve ayağa kalkarak yatak odamızın kapısına doğru birkaç inatçı adım atıyor. Kapıdan içeri adımını atarken tökezliyor. "*Ah.*" Gözleri dalgalanıyor. Ağır bir şekilde duvara yaslanıyor ve bir elini karnına bastırıyor. Göğsü pantolonunun içinde inip kalkıyor. Yanakları kıpkırmızı kesiliyor. "Tanrım." Başını duvara yaslayarak mırıldanıyor. "Bu şeyi hangi ayara getirdin?"

"Rahatsız edici mi?" Glen soruyor.

"Evet," diye inliyor. "Hayır. Ben... O içimdeyken yürüyemiyorum. Yürüyemiyorum.

-" Elini bacaklarının arasına sokup çaresizce kendine dokunmaya başlamasını hepimiz ağızımız açık izliyoruz.

Kenta, "Sikerim böyle işi," diye mırıldanarak odayı geçiyor ve onun yanında dizlerinin üzerine çöküyor. Kadın uzanıp Kenta'nın saçlarını çekiştiriyor ve Kenta yavaşça

bacaklarını ayırıyor ve yüzünü kalçalarının arasına gömüyor. Adam kalçalarına yapışıp inerken, kadın onun üzerinde sarsılmaya, yüzüne binmeye başlıyor. Yirmi saniye geçmeden Kenta ellerini savurur, vücudu gerilirken ve titremeye başlarken kendini kapının çerçevesine yaslar. Kenta'nın yüzüne yarı çöküyor, boğulurken ve boşalırken dizleri bükülüyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor adam onu yaladıkça. "Oh, Tanrım." Bir elini tekrar karnının üzerine bastırıyor, mavi gözleri kocaman. "Hâlâ ihtiyacım var-"

Kenta doğruldu, onu açık ağzından sertçe öptü, sonra bir kolunu dizlerinin altından geçirdi ve onu ayaklarından tutup yatak odamıza taşıdı.

Glen ve ben de Kenta'nın yatağının başına oturup titreyen müşterimizi bacaklarının arasına yerleştirmesini izliyoruz. Onu metodik bir şekilde soyuyor, kıyafetlerini dikkatlice çıkarırken boynundan aşağıya doğru yavaşça öpüyor, geriye sadece kulak memelerinden nazıkçe sarkan mücevherler kalana kadar. Sarı saçları dağılmış bir halde ona bakıyor. "Lütfen," diyor kısık sesle. Yorgana doğru hafifçe sallanıyor.

"Uzan," diyor ve başını kucağına götürüyor. Kadın da öyle yapıyor ve adamın pantolonunu saran şişkinliği ağzına götürmek için dönüyor.

Yüzünü nazıkçe başka yöne çevirir. "Hayır, bunun için endişelenme."

"Ne hakkında? Aletin mi?" Elini uzatıp okşuyor. "*Endişelenmek* kullanacağım kelime değil."

Kenta'nın çenesi bükülür. "Smith," diye bağılıyor, "pozisyonunu al."

Homurdanıyorum. Briar kıpırdanıyor. "Ben güzel bir kadını," diye hatırlatıyor bize, "taktiksel bir savaş alanı değil."

Glen onun bacaklarının arasındaki şiltenin üzerine diz çöküyor. "Bunun çok farkındayım genç kız," diyor sessizce, kadının kalçalarını aralayarak.

"Peki o zaman, belki de bana öyle hitap et-"

Kenta öne doğru uzanır ve Glen başını eğip açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yemeye başlarken yüzünü tutarak yerinde tutar. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Nefes nefese kalıyor, yataktan aşağı doğru eğiliyor. Yatağın kenarına oturuyorum, gösterinin tadını çıkarırken gömleğimin düğmelerini yavaşça açıyorum. Oyunağın arasında,

Glen'in ağız ve Kenta'nın yavaşça aşağı kayarak göğüslerini avuçlayan elleri, Briar'ı çıldırtıyor. Kalçalarını İskoç adamın boynuna doluyor, umutsuzca içindeki kurşunun acısını dindirmeye çalışırken dudaklarının üzerinde kıvranıyor. Soluk soluğa nefes alışları arasında titreşimlerin tenekemsi vızıltısını duyabiliyorum.

"Ah," diye inliyor, uzanıp adamın başını tutuyor. Omurgası bükülüyor, ayakları ipeksi çarşaflarda tutunmak için çırpınıyor. Boşalmak üzeredir. "Oh *Tanrım*-"

Glen aniden geri çekiliyor ve ıslak yüzünü siliyor. Yanakları pembeleşmiş bir halde gözüme çarpıyor ve kibarca elini bacaklarının arasına götürüyor, sanki beni onun yerine geçmeye davet ediyor.

Briar kafasını kaldırdı, gözleri yanıyordu. "Neden durdun?!" Ciyak ciyak bağırıyor. "Ben de tam-"

Her iki dizime birer el koyarak kendimi destekliyorum ve yüzümü bacaklarının arasına gömüp uyarılmışlığının sıcak boncuklarını yalıyorum. Tadı sıcak, tatlı ve biraz da keskin. Girişini yalarken küçük merminin içinde titreştiğini hissedebiliyorum.

Glen ona sert davrandı, diliyle onu mahvederken cezalandırıcı bir tempo belirledi. Yemekte onunla ne kadar dalga geçtiğini düşününce şaşırmadım. Glen omzuma dokunana ve ben geri çekilene kadar daha yavaş gidiyor, acele etmiyor, nemli buklelerine sokuluyorum.

Sırayla üzerine çıkıyoruz, her birimiz kalçalarının arasında bir dakika kadar zaman geçiriyor, ona ilgi gösteriyoruz ve sonra tekrar yer değiştiriyoruz. Sonunda kendini kaybettiğinde, dilimi onun içine sokmuştum ve yüzümün üzerinde dönüyor, boğuluyordu.

Birden donup kalıyor ve bir kolunu gözlerinin üzerine atıyor. Yüzüme doğru patlarken merkezi nabız gibi atıyor ve taşıyor. Başını çeviriyor ve Kenta'nın kalçasını ısıyor, acıyla boşalırken çığlıklarını pantolonuna boğuyor. Doruk noktası sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor ve ben onun çırpınan, ağrıyan çekirdeğinden damlayan ıslaklığı açgözlülükle emiyorum. Sonunda sakinleştiğinde, bitkin ve titreyerek yatağa doğru yığılıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Ona son bir küçük yalama vererek soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hâlâ boşalmam gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor, yer değiştiriyor ve hafifçe inliyor. Kurşun hâlâ içindeyken gerçek bir rahatlama yaşayamayacağını anlamam bir saniye sürüyor. Gülümseyerek uzanıyorum ve parmaklarımı onun içine doğru kaydırıyorum, girişinin içinde kıvrıyorum. Vücudu tekrar sarsılıyor, daha küçük bir doruk noktası neredeyse anında onu sarsıyor. Çarşafı güçsüzce kavrarken, nefes nefese kalmış ve hıçkırarak ağlarken yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldüğünü görüyorum. Boştaki elimi yatıştırıcı bir şekilde titreyen karnının üzerinde gezdiriyorum ve sonunda sessizleşene kadar ona dokunmaya devam ediyorum, hala yatakta büyüyen nemli bölgede hafifçe sallanıyor. Gözyaşlarıyla kirpiklerinin arasından bize bakıyor.

"Öleceğim," diye mırıldanıyor Kenta, saçlarını geriye doğru okşayarak.

"Yeter," diye ciyaklıyor, dik durmak için kıvranıyor. "Birine ihtiyacım var." Gözlerini Glen'e diyor. "Sen. Sana biraz vücut pozitifliği aşılayacağım."

Hemen soyunmaya başlar.

"Özgüvenim gerçekten çok düşük," diyorum acınası görünmeye çalışarak. "Bu kadar çirkin olmak çok zor."

Homurdanıyor. "Carter, eğer seni aynalı bir odada bıraksaydım, geri döndüğümde seni kendi aletini emerken bulurdum."

"Belki de o vibe'ı orada bırakmalıyız," diye düşünüyor Glen, boxer'ını çıkarıp prezervatif takarken. "Bakalım içine ne kadar sokabileceğiz."

Gözleri büyür. "Hayır, *Tanrım*, önce onu çıkar, gerçekten öleceğim!"

Bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorum, tatlım." Dudaklarını onunkilere sürtüyor, parmaklarını onun içine sokuyor ve kurşunu çıkarıyor. Hepimiz parmaklarının arasına sıkıştırılmış mermiye bakıyoruz. Kızın sularıyla sırlıklam ve kaygan. Bir an için kimse bir şey söylemiyor.

Sonra Briar kendini Glen'in kucağına atarak ona adeta saldırıyor ve hızlı bir hamleyle kendini onun üzerine bırakıyor. Glen, Briar hızlı ve çaresiz bir şekilde ona binmeye başlamadan önce kalçalarını tutacak zamanı zar zor buluyor. Terli tenleri birbirine çarpıyor. Göğüslerinin zıplamasını izliyorum, kalçalarını aşağı indirirken dişleri gıcırıyor.

Bana yan gözle bakıyor. "Sen. Buraya," diye emrediyor.

Öne atılıyorum. "Evet, prenses?"

Kemerime uzanıyor, tokasını kurcalıyor. Parmakları tokenın üzerinden kayarken eğlenerek izliyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kibarca sordum.

Nefesinin altında homurdanıyor. "Çıkar onu. Ağzıma gir. Şimdi."

Taşaklarımdaki umutsuz zonklamayı görmezden geliyorum. "Bu gece seninle ilgili prenses. Bizimle değil."

Homurdanıyor. "Ne yani? Hepiniz beni on farklı pozisyonda boşaltacak, sonra da duşta birlikte otuz bir mi çekeceksiniz? Bunun neresi eğlenceli?" Hâlâ çılgınca Glen'e biniyor, uzanıp pantolonumdaki şişkinliği ovuyor, manikürlü parmaklarıyla sıkıyor. "Seni boşaltmak *hoşuma gidiyor*," diyor boğuk bir sesle. "Tıpkı senin tersini sevdiğin kadar. Bu yüzden, Tanrı aşkına, lütfen bana doğum günü hediyesi olarak sikini ağzıma ver."

OTUZ SEKİZ

MATT

İki kere söylememe gerek yok. O daha gözünü kırpmadan pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indirdim. Mavi gözleri açlıkla kararırken elini uzunluğuma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Tanrım, kadın! Bu lanet bir tasma değil!"

Bana kirpiklerini kırıştırıyor, sonra beni boğazının yarısına kadar alıyor.

Yarı şaşkınlık, yarı zevkle bağıyorum. Dudaklarını yavaşça tabanıma doğru kaydırırken ağzı sıcak ve ıslak, milimetre milimetre işkence ediyor.

"Biliyor musun, bunu yapmayı yeni öğrendi," diyor Kenta, yanımdaki çarşafların üzerine diz çökerek. "Çok dik bir öğrenme eğrisi var."

Ona parmağını veriyor, dilini şaftımın altında kıvrıyor. Bir şey söylemek istiyorum ama yapamıyorum. İnsan dili oluşturabildiğimi sanmıyorum. Beni emerken başı sallanıyor, pembe yanakları çukurlaşıyor. Glen'e zahmetsizce binip beni emerken, küçük bedeni ikimizin arasına sıkışmışken, daha önce hiç çıkarmadığıma yemin ettiğim sesler göğsümden dökülüyor.

Aniden bağırdı. Aşağı baktım. Kenta yatağın yanında dizlerinin üzerine çökmüş, kızın yanaklarını ayırmış ve yüzünü kızın kıçına gömmek üzereydi.

"Hayır mı?" diye mırıldanıyor, dudaklarını onun yanağında gezdirirken. "Evet mi? I-" Nefes nefese kalıyor. "Bilmiyorum."

Ona sokuluyor, dudaklarını hafifçe çatlaklarında gezdiriyor. Kadın titriyor.

"Peki ya bu?" Yatağa uzanıp parlak pembe mermiyi bulana kadar etrafı yokluyor. Ucunu yalayarak tabanındaki düğmeye dokunuyor ve hafif bir titreşim başlatıyor. Gözlerini Briar'inkilerden ayırmadan, yumuşak sivri ucunu yavaşça onun büzülmüş girişine dokunduruyor.

Glen'in kollarında sarsılıyor ve bu hareket beni boğazından daha da aşağı itiyor. Elimi saçlarında kavıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Sanırım hoşuna gitti," diyorum.

Olumlu bir şekilde inliyor, sonra dudakları küçük bir patlama sesi çıkararak benden uzaklaşıyor.

"Buraya gel," diye Kenta'ya emrediyor, elini tutuyor ve yerime geçmesi için onu çekiyor. Kenta öne doğru bir adım atıyor ve Kenta hemen onu ağzına alıyor. Kenta onun yanaklarını kavıyor, elmacık kemiklerini nazıkçe okşarken o da onun uzunluğunu aşağı yukarı sallıyor. Arkama yaslanıp manzaranın tadını çıkarıyorum. Briar, Kenta'yı tam sınıra getiriyor, arkadaşım nefes nefese kalana ve ellerini saçlarına sokana kadar bekliyor, sonra tekrar geri çekiliyor ve bana uzanıyor.

Bunu yapmaya devam ediyor, tam patlama noktasına gelene kadar bizi emiyor, sonra aramızda geçiş yapıyor. Tüm bu süre boyunca kalçalarını Glen'in üzerinde gezdiriyor, Glen içine girdikçe hafifçe nefes alıyor.

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama sonunda, üzerime sertçe inerken, daha fazla dayanamıyorum. Taşaklarımı ellerinin arasında yuvarlarken ter içinde kaldım ve nefes almakta zorlanıyorum. Yapabilseydim, bunu sonsuza dek sürdürürdüm, ama aletimin ağzında kalınlaşmasını ve zonklamasını durduramıyorum.

"Briar," diye mırıldandım. "Geleceğim."

Geri çekilmek yerine beni daha da derine çekerek kavrayışını sıkılaştırıyor.

Elimi yüzüme silerek kaşlarımı çatıyorum. "Emin misin?" Nin yatağının her tarafına losyon döktüğünde yaşadığı korkuyu hatırlayarak soruyorum.

Anlaşılmaz bir şey söylüyor. "Ne?"

"Yutkunmayı sevdiğini söylüyor," diyor Kenta yardımsever bir şekilde, onun yanağını okşayarak Briar'ın sırtına karşı.

"Siktir," diyorum, kendimi kaybederek. Gırtlığı etrafımda gevşiyor ve içine patladığımda kükrüyorum, onu sıcak bir boşalma patlamasıyla dolduruyorum. Ona verdiğim her şeyi içiyor, Glen'in kalçaları üzerinde sallanırken ona karşı eğiliyor. Şimdi yumuşak sesler çıkarıyor, bana karşı titriyor. Beynimin üzerine sıcak, uyku bir sis çöküyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip ipeksi sarı telleri hafifçe çekiştiriyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Şişmiş dudaklarını yalayarak geri çekiliyor.

"*Bebeğim*, ha?" Utanamayacak kadar mutluluktan uçuyorum. "Kaydım."

"Hm." Öne doğru eğilip karnıma bir öpücük konduruyor. "*Prensesi* tercih ederim," diye fısıldıyor, Kenta'yı öne doğru sallamadan önce ucumu öpüyor. Adam dağınık görünüyor, uzun saçları yüzüne dökülüyor.

"Uzun sürmez," diye uyarıyor adam ve kadın başını sallayarak onu tekrar ağzına alıyor, güzel dudakları onun etrafında geriliyor. Gecenin başında kesinlikle ruj sürmüştü, ama şimdi çoktan gitmiş, öpülmüş ve emilmiş. Kenta'ya sakso çekerken hiç utanmadan onu izliyorum, seksle kızarmış vücudu Kenta ve Glen arasında gidip geliyor, ta ki Kenta başını geriye atıp serbest kaldığını haykırıp ağzına boşalana kadar.

Sanırım Glen'i uçurumun kenarına getiren şey, onun tohumunu yutma görüntüsü.

"Briar," diye başlıyor adam ve Briar başını sallayıp titreyerek ona doğru dönüyor. İkisi birbirlerine daha hızlı ve daha hızlı binmeye başlıyor, neredeyse insanlık dışı bir tempo belirliyorlar. Glen'in yüzünden ter damlıyor. Ben izlerken Briar öne eğiliyor ve Glen'in yanağında bir çizgi yapıyor, dudaklarını Glen'in yara izinin üzerinde gezdiriyor. Glen kirpiklerinin arasından ona bakıyor, Briar tümsekli deriyi öpmeye çalışırken Glen'in boğazı bir yutkunmayla daralıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, yüzünü onunkine bastırarak. Kalçaları esniyor ve sırtı kavislenirken titriyor. "Siktir. Çok ateşlisin."

Yüzü kızarıyor. Briar kollarını açıyor ve yatak başlığını kavrayarak kendini boşalmaya hazırlıyor. Tüm kasları gerilir. Kenta mermiyi tekrar bulur, çalıştırır ve tam zirveye ulaştığında Briar'ın göğsüne geri getirir.

Yatak başlığı endişe verici bir şekilde duvara çarpıyor. Briar başını geriye atıyor, dudakları ayrılıyor ve o orgazm çığlıkları atarken ağzımı onunkine bastırmaktan kendimi alamıyorum. Onu sonuna kadar öpüyorum, yatak başlığını tırmalarken, tırnakları pahalı ahşapta izler bırakırken çığlıklarını ve nefes alışlarını içime çekiyorum. Altımızda, Glen'in gerildiğini ve bağırdığını belli belirsiz fark ediyorum, yükünü onun içine boşaltırken kalçalarını kavıyor. Görmezden geliyorum

Onu. Tek düşünebildiğim bana doğru gelen kız. Onu kendime yakın tutuyorum, titreyip iç çekerken ellerimi titreyen teninde gezdiriyorum.

Sonunda ikisi de hareket etmeyi bıraktı. Briar'ın ağzı benimkine karşı gevşiyor. Boynuma sokuluyor, bana doğru sarkıyor.

"Ben öldüm," diye mırıldanıyor. "Hepiniz beni öldürdünüz. Ben bir hayaletim. Kaçmanız gerek. Gazeteler bir saat içinde burada olacak."

"Siktir," diye mırıldanıyor Kenta, yüzünü onun kalçasına gömerken. "Bir ünlüyü öldürmekle suçlanamayız. Bu bizi mahveder."

Briar inleyerek kendini dikkatlice Glen'in üzerinden kaldırıyor ve bitkin bir halde çarşafların üzerine yığılmadan önce saçlarına bir öpücük konduruyor. Uyluklarının iç kısımlarının uyarılmışlığıyla parladığını görebiliyorum ve öne doğru eğilerek bir parmağımı kıvrımlarının arasından geçirip yalamak için ağzıma götürüyorum. Titriyor ve bana ters ters bakıyor.

"Buraya," diye emrediyor. "Hepiniz. Şimdi."

Glen temizlenmek için topallayarak banyoya giderken ben de onun yanındaki yatağa çöküyorum. O ve Kenta, Briar'ın diğer tarafına uzanarak onu aramıza sıkıştırdılar.

"*Bacağını çek,*" diye mırıldanıyor Kenta Glen'e. "Seni kaşıklamak istemiyorum, dostum."

Glen ona duyulabilir bir öpücük verir. "Ben de seni seviyorum Kenny." Briar mutlu bir şekilde iç geçirir.

Yatağımın başucundaki telefonum çalışıyor. Mesajlarımı kontrol ediyorum. Glen ikimize de bir mücevher sitesinin linkini göndermiş.

G: Ona gerçek bir hediye almalıyız.

"Elbette," diyorum yüksek sesle.

"Yarın." "Gümüş bir şey," diye mırıldanıyor Kenta.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Briar omzumun üzerinden bakmak için dönerek soruyor.

Telefonumu saklıyorum. "Güvenlik düzenlemeleri."

"Gümüş mü?"

"Bu bir

kod." "Ne

için?"

"Eğer sana söyleseydim, bu bir şifre olmazdı."

Esniyor. "Her neyse. Baktan yalancılarsınız." Başını geriye itiyor. "Saçım la oyna lütfen."

Kenta itaatkâr bir şekilde sarı dalgalarını taramaya başlıyor.

"Diva," diye mırıldanıyorum.

Bana kirpiklerini kırıştırıyor ve beni kendine çekiyor.

Bir süre böyle kalıyoruz. Briar'ın üzerimde yavaşça uykuya daldığını, nefeslerinin kesildiğini ve vücudunun ağırlaştığını hissedebiliyorum. Bir elimi yavaşça göğsünde gezdiriyorum, kalbinin parmaklarımın altında attığını hissediyorum. Göğüs kafesimin arkasında yanan bir duygu çekirdeği var.

"Birinin çalışıyor olması gerekmiyor mu?" Kenta mırıldanıyor. "Smith. Onunla yemek yemelisin. Ayağa kalk."

Glen inliyor, kendini yataktan dışarı atıyor.

"Hayır-" Briar ayağa kalkıp onun peşinden uzanıyor ama adam bir elini göğsünün ortasına bastırarak onu nazikçe yatağa geri itiyor.

"Devriyem var, genç kız."

Öpmek için başını yukarı kaldırıyor. Elini çenesinin altından geçirip onu derinden öpüyor, sonra çekip dudaklarını alnına bastırıyor. "Bana ihtiyacın olursa ara." Kapıya doğru adım atıyor.

"Bekle!" Adam tutamağa uzanırken kadın haykırır. Adam duraklar. "Sana ihtiyacım var. Yine azdım."

Homurdanıyor. "İyi denemeydi. Carter, ona benden bir öpücük ver."

Onu kendime çekiyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. İç çekiyor, bana sokuluyor ve saniyeler içinde tekrar uykuya dalıyor.

"Matt."

Sıcak, aydınlık bir odada nefes nefese uyandım. Vücudum terden kayganlaşmış, kalbim sanki on mil koşmuşum gibi çarpıyor ve kaslarıma kramp giriyor.

"*Matt*," diye sesleniyor biri.

Etrafıma göz kırpyorum. Okuma lambası açık. Briar yanımda oturuyor ve beni dikkatle izliyor. Sarı saçları yüzünün etrafına dökülüyor.

"Matt?" Tekrar söylüyor ve omzumu sıktığını fark ediyorum. "Uyanık mısın? Yoksa ürkütücü bir şekilde rüyada bana mı bakıyorsun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum. Gözlerim ıslak.

Tanrım.

Doğrudum ve ellerimi yüzümde gezdirdim. "Prenses."

"Hey." Terli saçlarımı okşuyor. "Bir kâbus gördün. Sana rüyada gördüğün hiçbir şeyin gerçek olmadığını ve aslında yatakta güzel ve çıplak bir kadınla birlikte olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum. Ne güzel bir gelişme."

Omuzlarım çöküyor. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Seni uyandırdım." Omuz silkti. "Önemli bir şey değil."

"Yarın büyük bir günün var. Ben..." Yataktan yuvarlanmaya başladım. Utanç içimde gümbür gümbür atıyor. Korktuğum şey tam olarak buydu.

Gözlerini deviriyor. "Oh, yatağa geri dön, seni küçük salak," diye mırıldanıyor ve beni tekrar kendine çekmeye çalışıyor. "Sana sarılmam daha bitmedi. Al bakalım." Elimi tutuyor ve göğüslerine doğru kaydırıyor. "Göğüslerime dokun, bu seni çok daha iyi hissettirecek."

Tartışamayacak kadar yorgunum, bu yüzden beni daha yakına yuvarlamasına izin veriyorum, yüzümü göğüs dekoltesine bastırıyorum. Yatağın diğer tarafında Kenta kayıyor, uzanıp halsiz bir şekilde başımı okşuyor. "İyisin dostum," diye mırıldanıyor ve Briar bir kıkırdamayı bastırıyor.

Kapı çatırdayarak açılır. Glen elinde silahıyla içeri bakar, manzarayı inceler. "O iyi," diye fısıldar Briar.

"Evet, bunu görebiliyorum," diye mırıldanıyor, göğsüne gömülmüş bana bakarak. "Bana kalırsa o lanet olası cennette. Eğer bir kabus görürsem, bana izin verir misin?"

Böyle mi uyuyacağım? Yatmadan önce korku filmi izlemeye başlayacağım." Onu tembelce tersleyerek Briar'a daha da yaklaşıyorum.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek kıpırdanıyor. "Kıskanma, sen yarın beni motora bindirebilir," diye Glen'e söz veriyor. Adamı göremiyorum bile ama yanaklarının pembeleştiğini *duyabiliyorum*. Kapı bir tıkırtıyla kapanıyor ve Kenta ışığı kapatmak için uzanıyor.

Bir kâbustan sonra tekrar uyumam genellikle saatlerimi alır ama Briar'ın kalp atışları yanağıma değince birkaç dakika içinde kendime geliyorum.

OTUZ DOKUZ

MATT

Briar usulca iç geçiriyor, ben göğüslerine sabun masajı yaparken kaygan, çıplak bedenini önüme yaslıyor. "Tanrım," diye inliyor ve başını omzuma yaslıyor. "Oh, *kahretsin*, Matt-" meme uçlarını yuvarlayıp vücudundan uzaklaştırırken dudağını ısıyor. Bana karşı kıvrandığını hissederek yutkunuyorum.

Güzel bir sabah oldu. Briar'ın saat beşe kadar galada olması gerekmiyordu, bu yüzden uyuduk ve kahvaltıyı yatakta yaptık. Kenta ve ben spor salonuna gitmek için onu Glen'le sarmaş dolaş bıraktık ve duş almak için geri döndüğümde Briar arkamdan banyoya girdi ve dizlerinin üzerine çöktü. Şimdi saat öğleyi biraz geçiyor ve Briar uzun, karmaşık bir güzellik rutini üzerinde çalışıyor. Saç maskeleri, peeling, ağda ve Tanrı bilir başka neler içeriyor. Şımartma seansı köpük banyosu için beni buraya sürükledi ve son yarım saattir küvette ıslanıyoruz. Şimdiden üç kez geldi ama yavaşlama belirtisi göstermiyor.

Kıcını tekrar bana sürtmeye başladı. "Hadi," diye mırıldanıyor. "*Matt* _."

"Doyumsuzsun," diye mırıldanıyorum, bir parmağımı içine sokarak. Suyun altında bile içinde ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissedebiliyorum. İçine girip çıkmaya başladığımda bana karşı kasılıyor ve çırpınıyor.

"Daha önce seksten hiç hoşlanmazdım," diyerek pantolonunu indirdi ve parmaklarını saçlarımda gezdirmek için geriye uzandı.

"Öyle mi? Ne değişti?" Parmağımı içinde oynatarak mutlu bir şekilde mırıldanmasını sağlıyorum. "Artık çok hoşuna gidiyor gibi görünüyor."

"Sanırım sana güveniyorum. Ben..." Bir parmak daha ekliyorum, nefesi kesiliyor ve bana doğru sallanıyor. "Erkeklerle kötü bir geçmişim var. Avantaj elde etmeyi seviyorlar." Donup kalıyorum, suyun içinde hareketsiz kalıyorum ve o kaşlarını çatıyor. "Bekle, öyle değil. Erkekler

bağlantılar, para ya da statü için beni kullanmak ister. Bir erkekle toplum içinde görölmek bile onun popülaritesini bir gecede artırabilir."

"Thom Petty gibi mi?"

"Aynen Thom Petty gibi."

"Hm." Banyonun kenarından uzanıp buzlu su içeceği bardağı alıyorum ve soğuk bardağı göğsünün üzerinde gezdiriyorum. Titriyor, ağlıyor. Bir boncuk ter boynundan aşağı yuvarlanıyor.

"Ama ben size güveniyorum çocuklar. Bu seksi çok daha keyifli hale getiriyor." "Onur duydum."

Başını sallıyor, ben bardaktan bir buz küpü çıkarıp karnında gezdirirken titriyor. "Artı, döngümün azgın kısmındayım."

Gülüyorum. "Böyle bir şey var mı? Biyoloji derslerimden hatırlamıyorum."

Ön tarafıma doğru kıpırdanıyor. "Kesinlikle öyle. Hem de tam bir baş belası. Bir anda tahrik oluyorum." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Sonra da bütün gün ıslak dolaşmak zorunda kalıyorum."

Bu sabah zaten bir kez boşalmış olmama rağmen, taşaklarımın ağrımaya başladığını hissediyorum ve sert küvetin içinde rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Sen bir tehditsin."

Bana gülümsüyor, gerçekten gülümsüyor, büyük, parlak ve beyaz ve bir anlığına gözlerim kamaşıyor.

Hâlâ bu kızın var olduğuna inanamıyorum. Şımarık prenses rolünün, paranın ve kıyafetlerin altında tatlı, nazik, *normal* bir genç kadın var.

Üçüncü parmağımı da içine sokarak iç duvarındaki sinirlerin oluşturduğu tümsekli bölgeye sürtünüyorum. Umutsuzca inlemeye başlıyor, bana karşı daha hızlı ve daha hızlı sallanıyor. Çok yaklaşmıştı. Çok yakın. İçine girmeye devam ediyorum, parmaklarımı çırpıyorum ve o yüzünü omzuma gömüp ısıtıyor. Tam etrafımda kenetlenmeye başladığını hissettiğim anda telefonum çalıyor.

İçimi çekiyorum, parmaklarımı nazikçe çıkarıyorum ve ayağa kalkıp banyodan çıkıyorum.

Briar bana sarıldı, gözleri kocaman açılmıştı. "Ne? Ama!"

"Muhtemelen önemlidir prenses." Numarayı kontrol ettim.

Anfisa. Elimi tuttu. "Ee? Telefona buradan bakabilirsin."

"Bunun için fazla gürültücüsün." Omzunu okşadım. "Alışkın olduğunu biliyorum

Ne istersen alabilirsin ama eminim biraz beklemeyi kaldırabilirsin. Bu senin için iyi olacaktır."

Suyun içine uzanıyor, bir avuç köpük alıyor ve yüzüme fırlatıyor.

"Sanki. Sizden üç tane olmasının bir sebebi var." Sesini yükseltiyor. "Affedersiniz!" Süitin içinden sesleniyor. "Ben yılın en büyük ünlü divasıyım ve buraya birinin gelip işimi bitirmesini *talep ediyorum!*"

Birkaç saniyelik bir duraklama oluyor, sonra Kenta banyoya giriyor, yıllardır görmediğim kadar geniş bir gülümsemeye. Kapı aralığında eğilip bize bakıyor. "Sorun mu var, Briar?"

"İşe *yaramaz* ortağın başladığı işi bitiremeyecek," diye yüksek sesle yakınıyor. "Buraya gel."

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı bile.

Yatak odasına giriyorum, küvette ona katılırken banyo suyunun şırıltısını dinliyorum. Bir kıkırdama telaşı, ardından uzun bir inilti. Gülümsememeye çalışarak aramayı kabul ediyorum. "Hey, ben-"

"*Onu yakaladık.*"

İçimden bir şok geçti. "Onu yakaladınız mı?"

"*Hayır. Ama X'in kim olduğunu biliyoruz. Dergi için bir parmak izi eşleşmesi bulduk ve haklısınız; çevrimiçi etkinlik için seçtiğiniz şüphelilerden biri.*"

"Dur tahmin edeyim. Daniel F."

"Ah, evet." Anfisa'nın sesi bitkin geliyor. "*Gelip bunu görmen gerek. Bu hiç iyi değil.*"

Otuz dakika sonra FBI binasına geri döndüm ve Anfisa'nın ürkütücü derecede çıplak ofisinde karşısına oturdum. Bütün gece uyumamış gibi görünüyor: yüzü solgun, koyu renk takım elbisesi buruşmuş ve kırışmış. Elindeki bir fotoğrafı

masayı bana uzattı. "Bu X," diyor. "Gerçek adı Daniel Filch. Kırk bir yaşında, Anaheim'da büyümüş, annesi evlenmemiş bir İngiliz göçmeniymiş. Annesi o yirmi yaşına geldiğinde ölmüş."

Adamı inceliyorum. Pek bir şeye benzemiyor. Seyrelmiş kahverengi saçlar, sulu gözler, yavan, zayıf bir gülümseme. Etrafımızda koşuşturan adamın *bu* olduğuna inanmak zor.

"On altı yaşında liseyi bıraktı," diye devam ediyor Anfisa, "daha fazla eğitim almadı. Şu anda ne iş yaptığını, çalışıp çalışmadığını bilmiyoruz ama gençken bir dizi önemsiz işte çalışmış. Hiçbiri uzun sürmedi. On yedi yaşındayken çalıştığı bir kafeyi aradık; görünüşe göre cinsel suistimal nedeniyle kovulmuş. Garson kızları ellemekten vazgeçmemiş."

"Şok edici."

"Mm. Bir benzin istasyonunda kapıcı olarak başka bir pozisyon; CCTV onu kadınlar tuvaletine kamera yerleştirirken yakalayınca kovuldu."

"Tanrım. Yerini bulmayı başardın mı?"

Dudaklarını mutsuzca büzüyor. "Sayılır. Ajanlarımız şehirdeki bazı yerleri aradı ve yerel bir motelde birkaç gün önce onun tarifine uyan bir adamın bir odaya giriş yaptığını öğrendi. Sahte bir isim kullanmış ama fiziksel görünüşü ve el yazısı uyuşuyor. Sadece bir gece kalmış ve ödemeyi nakit olarak yapmış. Daha sonra nereye gittiği hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Başımı sallıyorum, yüzünü inceliyorum. Endişeli görünüyor. İstedğimden çok daha endişeli. "Bana söylemediğin şey ne?"

Yüzünü buruşturuyor. "Motel odasını temizledik."

Midem bulanıyor. "Ve?"

"Kara barut izleri."

"Tanrım." Yüzümü ovuyorum. "Sence bomba mı yapıyor?"

"Onu lanet olası bir silahta kullanmıyor. Bu bize duman sinyali göndermek gibi bir şey olurdu."

Gözlerimi kapatıyorum. "Gala bu gece."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Etkinlikteki memurları bilgilendireceğiz, onlara fotoğrafını vereceğiz. Eğer ortaya çıkarsa, onu sessizce tutuklayabiliriz."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu yeterli değil. "O gitmiyor."

"Bu sizin ayrıcalığınız. Patlayıcıları ne için kullanabileceği konusunda hiçbir fikrimiz yok, bu yüzden arabalarınızı iyice kontrol etmenizi ve otel güvenliğinize fotoğrafını vermenizi tavsiye ederim. Briar hedef olmayabilir bile. Geçen sefer de değildi."

"Almak istediğim bir risk değil." Ayağa kalktım, sandalyenin arkasını sıyırdım. Ondan bu kadar uzak olmak hoşuma gitmiyor. Otele geri dönmem gerekiyor. "Teşekkürler, Anfisa. Her şey için. Beni haberdar et."

Başını sallıyor, ben de
gitmek için dönüyorum.

"Matvey?"

Ona tekrar bakıyorum. Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Dikkatli ol. Petty'ye saldırdı
romantik geçmişleri yüzünden. Sen de onunla yakınlaşıırken görüldün."

"Endişelendiğim kişi ben değilim," diye mırıldanıyorum ve o da başını sallayarak beni başından savıyor.

Arabama geri dönerken başım dönüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Gerçekçi olmak gerekirse, Briar'a X'i tespit ettiğimizi söylememem gerektiğini biliyorum. Bu berbat bir fikir olurdu. On binlerce canlı izleyicinin önünde ağzını bozmasına neden olan bir dickpic varsa, motel odasında bomba hazırladığını öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini Tanrı bilir. Her şeyin gözümün önünde geliştiğini görebiliyorum: Eğer ona X hakkında bildiğimiz her şeyi anlatırsam, galaya katılmak için ısrar edecektir. Muhtemelen onu dışarı çekmek için kendini yem olarak kullanacak. Sonra da onunla yüzleşmeye çalışacak. Ona bağırarak ve onu küçük düşürecek, sonra da muhtemelen onu havaya uçuracak.

Bir koruma olarak göreviniz sadece müdürü dış tehditlerden korumak değildir; aynı zamanda onları kendilerinden de korumanız gerekir. Bu da çoğu zaman bilgi saklamak anlamına gelir. Eğer Briar'a X ile ilgili haberleri söylersem kendisini tehlikeye atacağından şüpheleniyorsam, bunu ona söylememek benim *iş tanımımda var*.

Tek sorun, ona yalan söylediğimi öğrendiğinde benden kesinlikle nefret edecek olması.

Bu düşünce­nin beni bu kadar korkutması beni şaşırtıyor.

Dişlerimi sıkıp arabanın kapısını açıyorum ve içeri giriyorum. Bu çok saçma. Bunu tartışıyor olmamın tek nedeni Briar'a bulaşacak kadar aptal olmam. Bir müşteriye olan hislerimin onun güvenli­ğinin önüne geçmesine izin vermeyeceğim. Asla. Başladığımız kırılgan ilişkiyi yok etmek anlamına gelse bile, onun hayatını tehlikeye atmayacağım. Sonunda benden nefret etse bile, ölmesine izin vermeyeceğim.

Ona bunun için çok fazla değer veriyorum.

KIRK

BRIAR

"Ne düşünüyorsun?" Elbisemi arkadan incelemek için aynaya dönerek soruyorum. "Çok mu fazla?"

Julie yatağımdaki yerinden başını kaldırıp bakıyor. Son birkaç saattir yatak odamda kıvrılmış, ben galaya hazırlanırken çılgınca e-postalara ve mesajlara cevap veriyordu. Bana bakarken buzlu kahvesinin pipeti dudaklarından düşüyor.

"Ho. Ly. Kahretsin." Yavaşça söylüyor.

Gülümsüyorum. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Aslında bu gece pantolon takım giymeyi planlamıştım. Sırf X onu emdiğimi hayal edebilsin diye açık kıyafetlerle ortalıkta dolaşma fikrinden hoşlanmamıştım. Ama takım elbiseyi denediğimde kendimi dümdüz hissettim. Zayıf. Saklanıyormuşum gibi. Bu yüzden Los Angeles'taki stilistlerimi aradım ve bana bu küçük güzelliği ayarladılar. Kalın, esnek bir scuba malzemeden yapılmış kan kırmızısı bir bodycon. Kumaş kalçalarım ve belime yapışıyor, etrafımı streç film gibi sıkı bir şekilde sarıyor. Asıl etkileyici kısmı ise göğüslerime yaptığı şey. Yaka kısmı alçak ve kare şeklinde ve dahili destek sayesinde göğüs dekoltesi miktarı şaşırtıcı.

İçinde harika hissediyorum. Sıcak. Güçlü. Güçlü. Erkeklerin beni bunun içinde görmesi için sabırsızlanıyorum.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken kapı çalınıyor. Glen elinde küçük bir butik çantayla içeri giriyor. Kapı aralığında durup bana bakıyor. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, göğsümde donup kalıyor.

"Tanrım." Elini yüzünde gezdiriyor. "Ciddi misin? Sen *bunu* giyerken işimize konsantre olabilmemizi mi bekliyorsun?"

Gülümsememi tutamıyorum. "Sen büyük bir çocuksun. Ellerini pantolonunun dışında tutabilir ve gözlerini kalabalıktan ayırmayabilirsin."

Kalın kalın yutkunuyor ve bana doğru bir adım atıyor. Gözleri göğüslerime odaklandığında tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Bana ulaştığında parmak ucunu yakamın üzerinde hafifçe gezdiriyor.

Derimin altında artan ısıyı görmezden geliyorum ve elindeki küçük çantaya başımı sallıyorum. Süslü bir dükkândan alındığı belli; yazılar altın kabartmalı ve sapları ipeksi krem kurdelelerden yapılmış. "O da ne?"

Boğazını temizliyor. "Hepimiz sana bir şey aldık. İnternette seçtik ve Kenta bu sabah mağazadan aldı. Geç bir doğum günü hediyesi."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?" Başını sallayıp bana uzatıyor. Küçük, düz bir kutuyu ortaya çıkarmak için parlak kağıt mendil katmanlarını dikkatlice ayırıyorum.

Glen'e bakıyorum. Yüzü kızarıyor.

Kutuyu açtım. İçindeki kadife yastığın üzerinde bir kolye duruyor. Dikkatlice kaldırıyorum. Gül şeklindeki kolye ucu ince gümüş zincirden sallanıyor ve yatak odasının ışığı altında yumuşak bir şekilde parlıyor. Taç yaprakları soluk pembe kristallerden yapılmış, etrafı incelikle kıvrılan dikenlerle çevrili.

"Bu gece giymek zorunda değilsin. Elbisenle uyumlu mu bilmiyorum. Ve muhtemelen zaten takman gereken takıların vardır. Ama -"

"Glen, bu muhteşem." Küçük gül tılsımını çevirip tenime ışık lekeleri saçmasını izliyorum. "Bir briar gülü, değil mi?"

En son ne zaman birinin bana sırf hoşuma gideceğini düşündüğü için bir hediye aldığını hatırlamıyorum. Ürünlerini haykırmamı istedikleri ya da bir sözleşme imzalamam için bana yağ çekmek istedikleri ya da bana yakınlaşmak istedikleri için değil. Gözlerimin arkasına bastıran yaşlarla savaşmak için gözlerimi kırıştırmak zorunda kalıyorum.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Teşekkür ederim. Üzerime koyar mısın?"

Julie kaşlarını çatar, telefonuna dokunur. "Excalibur Mücevherat size yeni yakut koleksiyonunu gönderdi. Sanırım senin yapacağını umuyorlardı-"

"Excalibur bir sonraki etkinliğe kadar bekleyebilir," diye araya giriyorum. "Ben şirketlerin üzerine tabela yapıştıracakları bir reklam panosu değilim."

"Değeri yirmi beş binin üzerinde," diye kestirip atıyor.

"O zaman geri gönderseniz iyi olur. O kadar paranın boşa gitmesini istemem." "Ama-"

"Julie, burada romantik bir an yaşamaya çalışıyorum. Lütfen dışarıda çalışabilir misin?"

Homurdanıyor ve ayağa fırlıyor. "Eminim şimdi sana yeni bir güvenlik bulduğuma sevinmişsinizdir," diye mırıldanarak odadan çıktı ve kapıyı çarptı.

"Evet, teşekkür ederim!" Arkasından sesleniyorum, kolyeyi Glen'in eline sıkıştırıyorum. "Lütfen?" Ona soruyorum.

"Emin misin?" Dudakları titriyor. "Yirmi beş bin etmez." "Bana kalırsa çok daha fazla eder."

Yumuşak bir nefes veriyor ve kolyeyi dikkatlice boğazıma doluyor. Tokayı sıkarken iri elleri neredeyse dayanılmaz derecede nazik ve serin zincir tenimin üzerinde kayarken titriyorum.

Arkamızdan kapı tekrar açıldı. "Oh. Lanet olsun." Kenta'yla yüzleşmek için döndüm. Gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Vay *anasını*." Tekrarladı.

"Teşekkür ederim," diyorum, gururum okşanarak. "Kolye için de teşekkür ederim. Çok güzelmiş."

Kenta gülümsüyor. "Sana hep birlikte vermemizi istedi ama ben onun kızarmasını izlemenin hoşuna gideceğini düşündüm."

"Oh, kesinlikle yaptım."

Bir adım öne çıkıp beni sertçe öptü. "Mutlu yıllar, tatlım." Elleri kalçalarımın altına kayıyor, sonra tekrar belime geliyor. "Tanrım, bu gece sana dokunmamak çok zor olacak."

"Gala biter bitmez bana bol bol dokunabilirsin," diye söz veriyorum. "Matt nerede? Ona teşekkür etmek istiyorum."

Adamlar birbirlerine bakarlar. Glen, "Birkaç saat önce FBI ile konuşmak için ayrıldı," diyor. "Henüz geri dönmedi."

Bu çok garip. "Bir sorun mu var?"

İkisi de omuz silkiyor. "O dönene kadar bilemeyiz," diyor Kenta, elini belime götürüp kumaşı tenime değdirerek. Kirpiklerim titriyor ve gözlerim yatağa kayıyor. Baştan çıkarma duygusu beni çekiştiriyor.

İç çektim. "Artık gitmelisin. Dikkatim dağılırsa zamanında hazır olamam."

Kenta gülüyor ve dudaklarıma son bir öpücük konduruyor. "Evet, hanımefendi. Biz de giyinsek iyi olur."

"Yakında görüşürüz," diye fısıldıyorum.

Çocuklar gitti ve ben de şifonyerime dönüp aynada yüzümü inceledim. Genelde bir saç ve makyaj ekibim olur, ama çocuklar süite bir grup insanın girmesi riskini almak istemediler, ben de saç maşamı alıp ısınmaya bıraktım.

Sonraki bir buçuk saati saçımı ve makyajımı düzelterek geçiriyorum. Büyük kedi gözleri, kırmızı bir dudak ve kabarık, geriye tutturulmuş buklelerle modern bir pin-up görünümü tercih ediyorum. Sonunda bitirdiğimde, neredeyse gitme vaktimiz gelmişti. Rujumu tazeliyorum, sonra tüpü birkaç mendil, bir bobble ve birkaç nane şekeriyle birlikte çantama atıyorum. Bir an düşündükten sonra Matt'in bana verdiği biber gazı şişesini çıkarıp onu da içine atıyorum. Tedbirli olmak üzmekten iyidir.

Kapı sert bir şekilde çalındığında karnımdaki heyecan alevleniyor.

"İçeri gel," diye seslendim ve kapı açıldı. Matt adımlarla içeri girdi. "Bir saniye bekle," diyorum, ayaklarımı topuklu ayakkabılarımın içine kaydırarak. "Neredeyse hazırım-"

"Gitmiyorsun," diye sözümü kesiyor, kollarını

kavuşturarak. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne?"

Omuz silkiyor, sanki küçük bir talepmiş gibi. "Bu akşam gala var. Sen gitmiyorsun." Elbiseyi işaret ediyor. "Çıkar şunu. Kenta'ya paket servis aldırayım."

Ağzım açık kaldı. "Aklını mı kaçırdın sen? *Kendi filmimin* galasına gitmemelik edemem."

"Bu çok aleni. Herkes yeri ve zamanı öğrenebilir."

"Yani? Seni bu yüzden tutuyorum, değil mi? Matt, Amerika'ya gelmemizin tek nedeni bu olaydı!"

"Güvenliğinizden ben sorumluyum ve fikrimi değiştirdim. Sizi götürmüyoruz."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam. Bu işi yapacak başka birini bulurum. *İşini* gerçekten *yapmak* istemiyorsan neden seni *işe almama* izin verdin bilmiyorum ama Los Angeles'ta bir sürü koruma var." Telefonumun fişini çekmek için tuvalet masasına uzandım.

Eli dışarı fırlayıp bileğimi kavırıyor. "Hayır. Sen. Gitmeyeceksin. Gitmiyorsun. Lütfen, bu konuda bana güven."

Onu silkeledim. "Bu benim seçimim değil! Sözleşmeler imzaladım, stüdyonun orada olmama ihtiyacı var-"

"Öyleyse sözleşmeleri bozun!" Bağırıyor, yanaklarında sıcaklık yükseliyor. "Paraya ihtiyacın yok! Tanrı'dan daha zenginsin, Tanrı aşkına!"

"Mesele bu değil! Eğer stüdyoyu kızdırırsam, artık benimle çalışmak istemeyeceklerdir. Hollywood'un tüm yönetmenleri benimle çalışmanın çok zor olduğuna karar vermeden de yeterince kötü bir şöhretim var." Bir şişe parfüm alıp bileklerime biraz sürüyorum. "Gerçekten bir sorun göremiyorum. Galada güvenlik olacak. Gittiğim diğer etkinliklerden daha tehlikeli değil. Ve gerçekten, X'in şu ana kadar yaptığı tek şey mesaj bırakmak ve bana aletinin fotoğraflarını göndermek." Diğer topuğumu takıp ayağa kalkıyorum ve kapıya yöneliyorum. "Benimle gelmek istesen de istemesen de ben gidiyorum." Elim kapı tokmağına kapanıyor.

"İnanılmaz derecede bencilce davranıyorsun." Matt arkamdan sessizce söylüyor. Kekeleyerek ona doğru dönüyorum.

"*Pardon?*"

"Bu sadece seninle ilgili değil. Kenta ve Glen de o halıda olacak. Onları tehlikeye atmak mı istiyorsun? Onlar benim adamlarım, sen lanet bir partiye gitmek istiyorsun diye onları riske atmayacağım!"

Ağzım açık kaldı. "Neden *bana suçluluk duygusu aşılama*ya çalışıyorsun? Hepiniz bunun için imza attınız! Başından beri söylediğimiz gibi, sizin göreviniz benim işimi yapmamı engellemek değil, işimi yaparken beni *korumak*."

"Yaptığın işin bir önemi yok!" Yüzü öfkeyle bembeyaz kesilmişti. "Bunların hiçbirinin önemi yok!"

Bir adım geri atıyorum. Sanki göğsüme bir tokat atmış gibi hissediyorum. "Doğru," diyorum yavaşça. "Tabii ki değil. Mesele de bu zaten, değil mi? Çalışmalarımın bir değeri olmadığını düşünüyorsun."

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Öyle demek istemedim," diye mırıldanıyor. "Elbette bir değeri var. Ama senin *hayatın kadar değerli* değil. Kameran önünde birkaç saat zıplayıp durman *güvenliğinden daha değerli* değil. Hiçbir sözleşme bundan daha değerli değildir prenses."

İçimde öfke yükseliyor. "Bak, ben bir SAS askeri olmayabilirim. Hayat kurtarmıyor olabilirim. Ama işimde *iyiyim*. İşimle gurur duyuyorum ve işimi düzgün yapıyorum. Başka bir şey olmasa bile, filmlerim insanlara bu boktan gezegenden birkaç saatliğine kurtulma fırsatı veriyor. Bunun bir anlamı var."

Başını yavaşça sallıyor. "İşlerin büyük planında, Briar, bunun kesinlikle hiçbir anlamı yok."

Yutkunuyorum. Gözlerimde yaşlar parıldıyor. "Dün gece sana anlattıklarımın hiçbir önemi yok, değil mi?" Sesim kırılarak soruyorum. "Beni anladığını sanmıştım. Ama anlamamışsın. Anlamak istemiyorsun. Her zaman benim hayatındaki her şey eline tutuşturulmuş şımarık bir çocuk yıldız olduğumu düşüneceksin. Bu şekilde büyümenin beni ne kadar incittiğini umursamıyorsun. Umursamıyorsun."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor. Yüzü taş kesilmiş. Göğsü hızlı, sık nefeslerle inip kalkıyor.

"Lütfen. Sadece kıyafeti çıkar," diye mırıldanıyor, sonra da topuklarının üzerinde dönüp gidiyor.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum. Birdenbire dar elbisem seksi değil, daraltıcı geliyor. Makyaj, saç ve tırnaklar için harcadığım saatler anlamsız ve boş geliyor. Çünkü o beni böyle görüyor.

Aptalca. Çok, çok aptalca davrandım.

Hışım la banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve kapalı klozet kapağının üzerine çöküyorum. Kolye boğazımı yakıyor. Geriye uzanıp çözüyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Hiçbir şey ifade etmiyor.

Tüm hayatımı tamamen yalnız hissederek geçirdim. Ve bir an için, sonunda her şeyin değiştiğini düşündüm. Şöhretin, paranın ve boktan itibarımın ötesinde gerçek beni gören üç adam bulduğumu düşündüm. Gerçek beni *sevdiklerini* düşündüm. Ama tabii ki sevmediler. Bu asla olmayacak.

Ünlü olduğunuzda şeytanla bir anlaşma yaparsınız. Normal bir hayat sürme hakkınızdan vazgeçersiniz. Normal arkadaşlıklar ve ilişkiler. Taciz edilmeden sokakta yürüme hakkını. Para ve şöhreti bu kadar çok istiyorsanız, bu yeterince adil; ama hayatımdan vazgeçen *ben* bile değildim. Ona aldığım yatta güneşlenirken beni özenle görmezden gelen annemi düşünüyorum ve içimi bir hüznün kaplıyor. Hâlâ tamamen yalnızım.

Banyo kapısında bir tıkırtı var.

"Git buradan," diyorum.

"Bir güvenlik şirketini aradım," diye sesleniyor Julie, sesi kapıdan boğuk geliyor. "Şoförleri şu anda aşağıda."

Kapıyı çekip açtım. Kapının girişinde duruyordu, 1.80 boyunda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, güzel kırmızı dudakları kararlı bir ifadeyle bükülmüştü.

"Ne?"

"O galaya gidiyorsun, bebeğim. Seni oraya götürmek için kaç tane pislik askeri kızdırmamız gerektiği umurumda değil." Bana kırmızı boncuklu debriyajımı uzattı. "Bu senin gecen. Kariyerinle böyle oynamaya hakları yok. O kendini beğenmiş mankafa senin işinin zamanını harcamaya değmeyeceğini düşünüyor olabilir ama değer. Öyle olduğunu biliyorsun."

Debriyajı ondan alıyorum ve onu yavaşça yatak odasına kadar takip ediyorum. Dışarıdaki koridorda dolaşan adamların alçak sesle konuştuklarını duyabiliyorum.

"Aşağıya nasıl ineceğim? Gitmeme asla izin vermezler." Birkaç dakika içinde müşteriden mahkuma dönüştüm.

"Aslında," diye gülümseyerek bakışlarını yangın merdivenine çeviriyor, "size bir acil çıkış bırakacak kadar nazikler."

Birkaç saniye kapıyı dışındım. Acı,  fke ve hayal kırıklığı hepsi içimde dönüyor.

"Topuklularımı getir," diye mırıldanıyorum ve o da heyecanla ellerini çırparak ciyaklıyor.

KIRK BİR

KENTA

Otel güvenliğine X'in fotoğrafını göstermek için resepsiyona iniyorum ve ardından ortak alanları hızlıca tarıyorum. Süite geri döndüğümde Matt yemek masasında oturuyor, önünde bir şişe maden suyu, kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor.

"Otel güvenliği bu gece bir gece bekçisinin canlı CCTV'yi izlemesini kabul etti," diyorum ceketimi asarken, "ve girip çıkan herkesin kimliklerini kontrol ediyorlar." Salonun etrafına bakıyorum. "Briar nerede?"

Matt, "Odasında somurtuyor," diye mırıldandı.

Kapısına bakıyorum. Işık yanıyor ve televizyonunun alçak sesle çaldığını duyabiliyorum. "Ne beklediğini bilmiyorum. Ona *neden* gidemeyeceğini söylemezsen tabii ki kızacak. Ona çocukmuş gibi davranıyorsun."

Çenesi sıkılır. "Bizi onu korumamız için tuttu. Benim tavsiyelerime uymayacaksa, güvenliğe sahip olmanın ne anlamı var?"

Homurdanıyorum. "Emirlerini mi kastediyorsun?"

Bana bakıyor, gözleri buz gibi. "Fark eder mi?"

"Bu onun *hayatı*. Onun *kariyeri*. Ortada hiçbir neden yokken gelip tüm bunları bozmana izin vereceğini mi sanıyorsun gerçekten?" Başımı sallıyorum ve kapısına yöneliyorum. "Ona söylediğimizde, eminim tamamen anlayacaktır."

Matt bileğimi tuttu. "Ona baruttan bahsedemeyiz." "*Ne?*" Onu üzerimden silkeledim. "Bilmek zorunda! Hayatı tehlikede!"

Zor nefes alıyor. "Onu kontrol edemiyoruz. Bu son olduğuunda bize tamamen itaatsizlik etti. Eğer ona söylersek, sadece sinirlenecek ve her Şeyi daha da kötüleŐtirecek." Yüzünü ovuşturuyor. "*Bombalar*, Kenta. Cephane değil, lanet *bombalar*."

Kaşlarımı  attım. "Bence onu hafife alıyorsun. Geçen sefer öfkelendi,      sektörde tacizle bu Şekilde başa çıkmayı öğrendi. Artık ona tacizci psikolojisindeki farklılıkları anlattığımıza göre, aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktır. Onu doğru bilgilendirmemek bizim hatamızdı."

Matt elini masaya vurur. "Bunu tekrar yapmayacağını nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Biliyorum işte. Onu tanıyorum."

"Ve sen onun hayatı üzerine bahse girmeye hazırsın?" Gözleri vahşi bir Şekilde sorar. "O galadaki herkesin hayatı üzerine bahse girmeye hazır mısın? Her hayranın, her ünlünün, her çalıŐanın, fotoğrafçının ve * ocuğun*?"

Birden neler olduğunu fark ettim.  n nde ne olduğunu görmüyor. Kafasında, Orta Doğu'ya geri döndü. En son hayatlarımızı riske attığında, aylarca işkence gördük. Şimdi, ihtiyatlı davranmak istemesi Şaşırtıcı değil.

Şaşırtıcı değil ama yine de doğru değil.

"Hayatlarını seve seve onun ellerine bıraktıdım, evet. O nazik bir kız, Matt. Bile bile masum birini tehlikeye atacak bir Şey yapmaz."

"Ama-"

Ellerimi bıkkınlıkla havaya kaldırıyorum. "Yolculuğun geri kalanında ne yapmamız gerekiyor, onu burada kilitli tutup nedenini söylemeyecek miyiz? Er ya da geç bizi kovacak ve canı ne isterse onu yapacak. Onu bu Şekilde karanlıkta tutmak hiç adil değil." Başımı salladım. "Ona söyleyeceğim."

Ayağa kalktı, karşıma dikildi. "Değilsin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Artık benim komutanım değilsin. Ben. Söylüyorum. Ona söylüyorum. İhtiyacı var-"

Telsizimden gelen yüksek sesli bir bip sesiyle bölünüyorum. Klipsini açıp ağzıma götürüyorum.

"Alo?"

"*Televizyonu aç,*" diyor Glen hiçbir şey söylemeden. Koşuyormuş gibi zor nefes alıyor. "*Kanal 17.*"

"Ne?" Kafam karıştı. "Desteye ihtiyacın var mı? Neden nefes nefese kaldın?"

"*Şimdi spor salonundan geliyorum. Kanal 17.*"

Matt kumandayı kapıp kanallar arasında gezinmeye başladı.

"Bunu neden yapıyoruz?" Ben soruyorum. "Neler oluyor?"

"*Galanın görüntüleri az önce spor salonundaki ekranlara yansdı. O-*"

"O orada," diyor Matt, sesi korku dolu. Geniş ekran plazmaya bakıyorum ve midem bulanıyor. Kırmızı halıda yürüyen, gülümseyen ve imza dağıtan otuz küsur ünlüyü gösteren geniş bir çekim. Yüzlerce hayran onları yıldızlardan uzaklaştıran kırmızı kadife iplere sarılmış. Briar parlak kırmızı elbisesi ve kırmızı rujuyla kolayca seçilebiliyor. Kucağında bebeği olan genç bir kıza gülümsüyor, onlarla selfie çekmek için ipin üzerinden eğiliyor. Arkasında, güneş gözlüklü ve kulaklıklılı bir adam telefonunu kontrol ediyor ve kalabalığı tamamen görmezden geliyor. Onu Los Angeles'taki popüler bir güvenlik şirketinden hayal meyal tanıyorum.

Kahretsin.

Süitin kapısı açılır ve Glen omzunda spor çantası, gömleğinin önünde ter lekeleriyle içeri dalar. Hiçbir şey söylemiyor, hemen kapının yanındaki çantadan silahını alıyor. "Gidiyoruz. Şimdi."

Tabancamı almaya gidiyorum ama daha yapamadan telefonum çalıyor. Ekranda Anfisa'nın numarası yanıp sönüyor. Telefonu alıyorum ve kayışımı bağlarken masaya çarpıyorum.

"Kenta Li. Hoparlördesiniz, Matt ve Glen burada."

"*Güzel. Bunu görmek gerek,*" diyor Anfisa, sesi kısık. "*Birkaç dakika önce DM'lerine düştü. Araştırma ekibimiz az önce tespit etti.*"

Telefonum gelen bir görüntüyle çalıyor. Briar'ın sosyal medya hesaplarından birinin ekran görüntüsü.

Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum meleğim. Seni alıp eve götürmek için orada olacağım.

Sessizce gelmezseniz, insanlar ölecek. X

Altında, piramit şeklinde dizilmiş kısa gümüş borulardan oluşan bir yığının düşük kaliteli bir fotoğrafı var. Gözlerimi kapatarak telefonumu diğerlerine veriyorum ve tekrar silahıma uzanıyorum.

"Boru bombaları," diyor Glen sessizce.

"İzini kaybettik," diyorum Anfisa'ya. "Şu anda etkinlikte."

Anfisa bir an sessiz kalıyor, sonra telefonda Rusça küfürler dökülüyor. Birkaç kelime yakaladım. *Aptalca. İngiliz. Moron.*

Matt, "Biliyoruz," diye terslenerek kapıya yöneliyor. Ayakkabılarımı giyerek ona katılıyorum. "Ne halt edeceksin sen?"

"Polis sayısını iki katına çıkarıyorum ve LAPD bomba imha ekibini çağırıyorum. Bölgeyi en kısa sürede boşaltmaya çalışacağız ama medya yüzünden bu biraz zor olacak. Stüdyo muhtemelen topuklarını tekmeleyecektir. Ünlülerden bahsetmiyorum bile." Sesi bitkin geliyor.

Matt, "Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi. "Biz içeri girip onu çıkaracağız."

İç çekiyor. *"Bundan hoşlanmıyorum. Neredeyse tüm soruşturma boyunca geri adım attık. Tespit edilmekten kaçacak kadar zeki olduğu açık. Size bomba tehdidinden bahsetmiş olması artık umurunda olmadığı anlamına geliyor."*

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Orada görüşürüz, Anfisa," diye mırıldanıyorum ve telefonu kapatıyor. Matt'e dönüyorum, içimde bir kızgınlık uğulduyor. "İyi iş," diyorum düz bir sesle. "Şimdi tam onun istediği yerde ve o piçin onu havaya uçurmakla tehdit ettiğini bile bilmiyor."

Matt'in yüzündeki tüm renk boşalır.

KIRK İKİ

BRIAR

Gala çok güzeldi. Stüdyo etkinlik için her şeyi düşünmüş. 1920'lerin cinayet gizemi temasına uygun olarak, gösterim için Los Angeles'ın ortasında eski tarz bir sinema seçtiler ve binanın önündeki bir meydanı ağır kadife iplerle kordon altına aldılar. Meydana dikilen parlak lambalar, her biri bir silahı tutmuş ve kana bulanmış karakterlerden birini tasvir eden devasa asılı posterleri aydınlatıyor. Geleneksel kırmızı üniformalar giymiş yer göstericiler, ürünlerle dolu hediye çantaları dağıtıyor. Patlamış mısır ve şekerlemelerin tatlı, tereyağlı kokuları akşam havasında ücretsiz ikram standından süzülüyor ve gizli hoparlörlerden çatlak, eski zaman müziği çalıyor.

Katıldığım en zevkli galalardan biri olduğu kesin ama fotoğraf çekim alanından ayrılıp basın kuyruğunda ilerlemeye başladığımda kendimi sersemlemiş gibi hissediyorum. Gazetecilerin sorularını robot gibi yanıtlıyor, etrafımı zar zor fark ediyorum.

Yaralandım. Gerçekten incindim.

Dün gece benim için büyük bir olaydı. İnsanlara hiç açılmam. Asla. Sektörde büyümek hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. Beni ne kadar yıktığı hakkında konuşmaktan nefret ederim. Dün gece, erkeklere zırhımdaki tüm çatlakları gösteriyormuşum gibi hissettim. Ama yaptım, çünkü bir an için gerçekten umursadıklarını düşündüm. Ama tabii ki umursamadılar. Umursuyor olsalardı, burada işlerini yapıyor olurlardı.

Bir muhabirle vedalaşıp diğerine dönerken, eller aniden beni arkamdan yakalıyor. Çığlık atma isteğimi bastırıp döndüğümde koyu renk kapüşonlu, buruşuk bir tişörtü tutan genç bir adam görüyorum. Bir an için kalbim karnıma düştü. Bu o. Beni bulmuştu.

"Bırak beni," diye fısıldıyorum, boğazımdan aşağı buz damlıyor. "Lütfen."

Adam beni daha da sıkı kavırıyor, tırnaklarını kolumda gezdiriyor. "Briar, aman Tanrım, senin en büyük hayranınım," diye bağıyor, tükürük taneleri havada uçuşuyor.

Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum, ona gerçekten bakıyorum. Güvenlik kayıtlarını hatırlıyorum; bu adam kayıtlardaki adamdan daha küçük ve daha ağır.

Saçmalamaya devam ediyor. "Lütfen lütfen lütfen malımı imzala aman Tanrım sonunda burada olduğuna inanamıyorum *sana dokunduğuma* inanamıyorum."

"Ben de yapamam," diyorum açıkça. "Bırak beni." Onu silkelemeye çalışıyorum. Bırakmayınca parmaklarını tutup sertçe geri çekiyorum, ta ki acı içinde inleyip kolumu bırakana kadar. "Sıraya geri dön."

Alt dudağı titriyor. "*Lütfen, Briar!*"

Başımı salladım. "Herkes gibi sırada bekle. Bana saldırdığın için özel muamele göremezsin." Tırnaklarının kolumda bıraktığı kırmızı çizgilere tiksintiyle bakarak dönüyorum. "Ve lanet tırnaklarını kes. Neyin var senin?"

"Ama-"

Geçici korumam Chris'e dönüp bakıyorum. Telefonuna dalmıştı. "Affedersiniz," diyorum açıkça. "Böldüğüm için çok özür dilerim. Lütfen şu adamdan kurtulabilir misiniz?"

Telefonundan gözlerini kırıştırıyor, baykuş gibi etrafına bakınıyor, sonra vantilatörü geri sallayıp silahına uzanıyor.

"Tanrım, onu *vurma!*" Kendimi tutamadım. "Onu lanet halıdan kaldır!"

Tanrım, işe yaramazın teki. Julie onun Los Angeles'taki en iyi yakın koruma servislerinden birinden olduğunu söyledi ama anladığım kadarıyla bütün geceyi Candy Crush'taki yüksek skorunu geçmeye çalışarak geçirmiş.

Etrafımda erkeklerin olmaması beni geriyor. Kenta'nın beni izleyen sakın gözlerini, Glen'in birkaç adım arkamda beni gölgeleyen silüetini özlüyorum. Matt'in beni muhabirlerin arasından geçirirken elini sırtıma koymasını bile özlüyorum.

Matt, X'in bu gece burada olabileceğini düşündüklerini söyledi. Bana *neden* böyle düşündüğünü söylemeyi reddettiği için, sadece

beni korkutmak için. Eğer doğruysa, mahvolmuş olabilirim. Biri kalabalığın içinden fırlayıp kafama silah dayasa Chris fark etmez.

Omurgamdan aşağı inen korkuyu üzerimden atıp gülümsememi geri kazanıyorum ve bir sonraki görüşmeciye dönüyorum. Adam iğrenç görünüyor; yağlı saçları ters bir beyzbol şapkasıyla örtülmüş ve kot pantolonu kalçalarından o kadar aşağı sarkıyor ki iç çamaşırını görebiliyorum.

Hoşbeş ediyoruz ve bana herkesin sorduğu aynı, çok kullanılmış soruları soruyor. *Kadın bir yönetmenle çalışmak nasıl bir duygu? Tüm tanıtım çekimlerinde harika görünüyorsun, diyet planın neydi? Kişisel antrenörünüz var mıydı? Rol arkadaşın iyi öpüşüyor muydu?*

Aynı tas aynı hamam.

Muhabir soru kartlarını karıştırıyor ve eğiliyor. Soğan nefesinin kokusunu alabiliyorum. "Neredeyse tamamı kadınlardan oluşan bir kadronuz vardı, bu nasıl işledi? Grupta hiç küstahlık var mıydı?"

Kameramanın göğüs dekolteme odaklandığını fark ediyorum ve ona tokat atma isteğimle savaşıyorum. "Oh, bilirsin, sadece tüm dönemlerimiz senkronize olduğunda."

Ses tonumdaki alaycılığı hissetmeden bana parlak bir gülümseme veriyor. "Evet, vay canına. Bunun biraz şirretlik olduğunu hayal edebiliyorum."

"Kan banyosu", katılıyorum. "Hey, cinsiyetçi olmayan sorularınız var mı? Onlar benim en sevdiğim tür-"

Bir el koluma dolanıyor ve ben sıçrayıp Matt'in üzerime doğru geldiğini görmek için dönüyorum. Özensiz giyinmiş, takım elbisesi kırışmış ve kravatu yamulmuş, ama yine de halıdaki hemen hemen her erkeği gölgede bırakıyor. Bir an için karnımda mutluluk kıvılcımları çıkıyor. *Fikrini değiştirdi. Geldi.*

Sonra keskin yüz hatlarını sertleştiren öfkeyi fark ediyorum. "Gidiyorsun," diye gürledi. "Şimdi."

"Matt?" Ciyak ciyak bağıriyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Beni görmezden geliyor, beni gazeteciden uzaklaştırıp halının üzerinden çıkışa doğru çekiyor. Onu üzerimden atmaya çalışıyorum ama demir gibi sıkıyor. "Bırak beni! Beni çekiştirme!"

Rol arkadaşlarımla röportajlarından gözlerini kaçırdıklarını görüyorum, yüzlerinden endişe okunuyor. Filmin kötü adamı Liam, gazeteciden uzaklaşıp bana doğru uzanıyor.

"Briar? İyi misin?" Matt,

"Çekil yolumdan," diye
bağırır.

Liam kaşlarını çatıyor, ellerini kaldırıyor. "Bak dostum, seninle gitmek istiyor gibi görünmüyor-"

Matt parmaklarıyla kolumu sıkıyor ve beni sürüklüyor.

"Ow!" Topuklarımı kazıyorum. "Dur! Üzerimde iz bırakacaksın! Sonra da aile içi şiddet skandalına karışacağım! Tanrı aşkına, senin neyin var? Bırak *gideyim*."

"Söz vermiştin," diye mırıldanıyor, kalabalığın arasından geçerken gözleri ileriye sabitlenmiş. Fokur fokur kaynıyor; öfke vücudundan fiziksel ısı gibi yayılıyor. "Bana güveneceğine söz vermiştin."

"*Deneyeceğime* söz verdim," diye tıslıyorum. "İşimi sürekli küçümserken sana nasıl güvenebilirim ki? Bana eşitmişim gibi davranmıyorsun, kendi güvenliğim konusunda beni karanlıkta bırakıyorsun-" Topuklarımın üzerinde tökezliyorum ve beni tutup nazikçe düzeltiyor. Onu itiyorum. "Güvenimi *kazanmak* için hiçbir şey yapmadın. Tek yaptığın işime bok atmak ve bana emirler yağdırmak! Bıktım artık bundan! Sözleşmemin önemli olmadığını düşünüyor olabilirsin, ama sen onaylasan da onaylamasan da ben işe *yaramaz, anlamsız* işimi yapacağım, o yüzden sen de yapabilirsin."

Bir köşeyi dönüyor ve beni sinemanın tuğla duvarına doğru bastırıyor.

"Bomba yaptı, Briar!" diye bağırıldı. "O burada ve bomba yaptı. Bunun senin *işinle bir* ilgisi yok ve bu konuda bir kelime daha edersen
-"

Konuşmaya devam ediyor ama kulaklarım parazitle dolu. İçimdeki her şey donuyor. Bir an için nefes alamıyorum. "Ne?" Fısıldıyorum, tiradını kesiyorum.

Mavi gözleri benimkileri yakıyor. "Seni ele geçiremezse tüm etkinliği havaya uçurmakla tehdit etti. Seni hemen buradan çıkarmalıyız."

Bir adım geriye sendeliyorum, neredeyse topuklarımın ucuna takılıyorum.

Dehşet içime doluyor. "Biliyor muydun?"

"FBI bu sabah motel odasında patlayıcı izleri buldu," diyor sert bir şekilde.

"Bu *sabah mı?*!"

Bana tekrar uzanıyor ama ben onu itiyorum. Başım dönüyor.

"Neden? Neden bana söylemedin?" Kırmızı halının etrafına bakıyorum. Hayranlar çığlık atıyor ve bariyerlere doğru ilerliyor, telefonlarını ve imzalayacakları posterleri sallıyorlar. Bu geceki gösterimi izlemek için üç yüz kişi davet edilmiş olmalı. Bir araya toplanmış bir avuç kız çocuğunu gördüğümde mide bulantısı boğazımda yükseliyor. "Burada... çocuklar var," diye soluk soluğa kalıyorum. Matt bir şeyler söylüyor ama ben duyamıyorum. Panik güçlü, hastalıklı bir dalga halinde içime yayılıyor. "Çıkarın beni," diye fısıldıyorum. Kıpırdamayınca kendimi ona doğru atıyor, bedenimi göğsüne bastırıyorum. "Çıkarın beni *buradan. Şimdi!*"

Matt kolunu omzuma doluyor ve beni halının kenarları boyunca çıkışlardan birine doğru götürmeye devam ediyor. Gözleri faltaşı gibi açılmış stüdyo müdürünün yanından geçiyoruz, o da aceleyle bizi takip ediyor. "Briar, tatlım, gitmiyorsun, değil mi? Gösterime on beş dakika var, konuşmanı yapmak için hazır olman gerekiyor!"

İkimiz de onu görmezden gelip yanından geçip gidiyoruz.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. "Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin? *Farkında* bile olmadan tüm bu insanların canını yakabileceğim bir pozisyona beni nasıl sokarsın?!"

"Buradan çıktığımızda bizi kovabilirsiniz," diye homurdanıyor ve etrafına bakınıyor. Telsizi çıtırdıyor ve bir kadın sesinin anlamadığım bir dizi rakam söylediğini duyuyorum. Bir çeşit kod.

"Oh, güven bana, yapacağım. Senin neyin var böyle?" Başımı sallıyorum. "Eve gittiğimizde seni bir daha görmek istemiyorum."

Eli bileğimde sıkılaşıyor. "Tamam."

Gözyağlarım yanaklarımdan süzölmeye bağılayana kadar ağladığımı fark etmiyorum bile. Halının kenarına vardığımızda Matt beni çeğiştirerek durduruyor ve asılı bir tabelanın arkasına götürüyor. "Al." Telsizini aldı. "Prenses elimde. Arabayı ikinci çıkış noktasına getir," diye bağırdı. "*Hemen.*"

Bileğimi tuttuğu yerden çekip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neden bana söylemedin?" Talep ediyorum.

Derin bir nefes alır. "Çünkü boktan bir sicilin var. Gururunu kendi güvenliğinden daha çok önemsiyorsun." Sanki arabanın daha hızlı gelmesini sağlayacakmış gibi telsizine bakıyor.

Gözyaşlarım boğazımda düğümleniyor. "Siktir git! Kendimi savunurum ama sırf gururumu korumak için asla ama *asla* birini tehlikeye atmam. Sen neden-"

Bir şey kırıldı. Bana doğru döndü. "Çünkü senin için ölürüm!" diye bağıyor. Tüm vücudum sarsıldı. "*Pardon?*"

"Senin için ölürüm," diye tekrarlıyor, göğsü kabarıyor. Sokak lambaları onu aydınlatıyor

Arkadan, parlak ışıklar ve keskin gölgelerle onu ıslatarak. "Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım. Her şeyi. Yapma şeklimden hoşlanmadıysan özür dilerim ama verdiğim her kararı seni güvende tutmak için veriyorum! Çünkü seni kaybetme fikri *beni dehşete düşürüyor!*"

"Bu sana bana *yalan söylemek* için bir bahane vermez!" Ben de bağırdım. "Bu affedilemez, Matt! Bu pisliği birinden saklayamazsın! Sırf gerçeği söyleyeceğine güvenmiyorsun diye birinin kazara yüzlerce insanı tehlikeye atmasına izin veremezsin!"

Cevap vermek için ağzını açıyor, sonra gözleri omzumun üzerinden geçip genişliyor. Kollarını belime dolayarak beni kendine çekti.

Uzaklaşmaya çalışıyorum. "Hayır, hayır, seni affetmiyorum, *bana dokunma-*"

Ve sonra beni yere fırlatıp vücudunu benimkinin üzerine çarparken tüm hava ciğerlerimi terk ediyor, tam da meydanda bir patlama olurken.

KIRK ÜÇ

BRIAR

Birkaç saniyeliğine her şey tam bir kaosa dönüşür.

Tarafatlar bariyerlerin arkasında Çıglık atıyor, bazıları eğiliyor, diğeri geriye doğru sendeliyor. İnsanlar ezilirken ıgıklar duyuyorum. Göz ucuyla rol arkadaşlarımla dizlerinin üstüne çöktüğünü, boğulduklarını görüyorum. Kameramanların çoğu ayakta duruyor ve kameralarını paniğin üzerine çeviriyor.

Yoğun, kötü kokulu bir duman meydana yayılıyor, gri ve ağır. Boğazımı gıdıklıyor, ağzıma ve ciğerlerime dolunca öksürüyorum. *Nefes* alamıyorum. Panik beni bıçaklıyor ve ellerimin altındaki asfaltı tırmalarken ağzımdan dehşetli bir inilti dökülüyor.

Matt'ın yüzüme dokunduğunu hissediyorum ve telsiziyle konuştuğunu fark ediyorum. "Onu yakaladım." Yanağımla okşuyor. "Şşş. Şşş. Derin nefes al, prenses. Bir şeyin yok. Panik yapmamaya çalış, yanıdayım."

Gözlerimi kısarak dumana bakıyorum ama duman gittikçe yoğunlaşıyor ve bir metre önümü zar zor görebiliyorum. "Kenta ve Glen nerede?" Ciyak ciyak bağıriyorum ama ıgıklardan beni duyduğunu sanmıyorum.

Telsizi tıslıyor. "*Şüpheli tespit edildi,*" diyor bir kadın sesi, sonra boğuk bir sesle kesiliyor. "*Dört çeyrek f-beş, girişin yanında.*"

Matt küfrediyor. Kulağıma, "Yerde kal," diyor ve sonra kendini üzerimden çekiyor. "Hayır!" Ona doğru uzanarak bağıriyorum. Parmaklarım ceketinin eteklerine değiyor. Bir patlama daha kalabalığı sarsıyor.

Bu ilkinden bile daha kötü hissettiriyor. Korkunç bir yırtılma sesi ve ardından bir çarpışma. Başımı kaldırıp baktığımda dev film afişlerini tutan demirlerin düştüğünü ve ağır demir çubukların kalabalığın üzerine düştüğünü fark ediyorum.

"Matt!" Bağıriyorum ama cevap yok. Gitmiş. *Gitmiş.*

Birden bir el beni boğazımdan yakaladı ve geriye doğru çekerek dikleştirdi. Bir adamın göğsüne doğru çekildim.

"HAYIR!" Dirseğimi sertçe karnına saplayarak bağıyorum. Hafif bir homurtu duydum ama başka bir tepki vermedi. Beni kaosun içinden halıdan uzaklaştırmaya başladı. Çırpınarak bir elimi kurtarmayı başarıyorum, çantamı karıştırıyorum ve biber gazı tüpünü çıkarıyorum. Kapağıyla oynayarak çeviriyorum ve X'in yüzünün olduğunu tahmin ettiğim yere sıkıyorum. "BIRAK BENİ!"

Adam küfrederek beni bıraktı ve ben sendeleyerek uzaklaştım.

Duman o kadar yoğun ki hiçbir şey göremiyorum. Tamamen opak. Ne yöne gittiğimi bile bilmiyorum. Bir patlama daha oluyor, bu seferki daha uzakta ve koşarken iki büklüm oluyorum, öksürükler vücudumu sarıyor. Birine çarptım. Beni yakalamak için uzandılar ama ben onları silkeleyip ileri atıldım. Dışarı. Dışarı çıkmam lazım. Koşarken topuklarımı tekmeliyorum, ama tökezleyip yüzüstü sıcak ve yumuşak bir şeyin üzerine düşmeden önce ancak üç adım daha atabiliyorum. Parmaklarımın altında ipeksi saçlar hissediyorum ve yanmışım gibi geri çekiliyorum.

Bir ceset. Aman Tanrım.

"BRIAR!" Dumanın arasından birinin böğürdüğünü duyuyorum ve Glen'in gırtlaktan gelen İskoç aksanını tanıdığımda göğsümde bir sıcaklık patlıyor. Dik durmak için çabalıyorum, sese doğru dönüyorum-

Ağızma ve burnuma bir şey çarpıyor. Nemli bir bez. Burun deliklerime ekşi, kimyasal bir koku doluyor ve öksürerek onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Yüzümdeki el bezi daha da sıkarak beni nefes almaya zorluyor. Kalın bir kol belime dolanıyor ve beni yerimde tutuyor. Başımın bulanıklaşmaya başladığını hissederken gözlerim yaşlarla doluyor.

Tanrım. *Kloroform* veriyorlar. Ne kadar klişe değil mi? *Utanç* verici. Adam beni sürüklemeye başlıyor ve ben de ona çelme takmaya çalışarak amaçsızca tekmeliyorum. Bu işe yaramayınca başımı çevirip elini ısırmaaya çalışıyorum ama sadece nemli bezi ağızma alıyorum.

Dumanların arasından aniden bir silah sesi duyuldu. Bir merminin başımın üzerinden geçtiğini hissedince çığlık atıyorum.

"Ateş etme!" Kenta'nın uzaklardan bağırdığını duyuyorum ve göğsümdeki gerginliğin bir kısmı gevşiyor. O iyi. Yaralanmadı. "Onu vuracaksın!"

Ona bağırmak, Çıglık atmak için ağızımı açıyorum ama sesim çıkmıyor. Mide bulantısı göğsümde yuvarlanıyor ve bacaklarımın altımda büküldüğünü hissediyorum. Dumanın içindeki şekiller dönmeye ve bozulmaya başladığında gözlerimi kırıştırıyorum. Belimdeki el sıkılaşıyor.

"İşte buradayız. İyisin meleğim," diye bir ses kulağımda cıvıldıyor. "Sadece rahatla. Sana göstereceğim bir şey var."

"Taşaklarını oyacağım ve boğulana kadar boğazına tıkacağım, seni çirkin küçük *bok parçası*!" Tükürdüm. Ya da en azından tükürmeye çalışıyorum. Ağızım uyuşmuş gibi hissediyorum ve kelimeler gelmiyor. Onun yerine inliyorum. Görüşüm gidip geliyor. Kalbim acıyla çarpıyor. İşte bu kadar. Öleceğim.

Dudaklarım kulağıma değıyor. "Sorun yok. Korktuğunu biliyorum ama seni buradan çıkaracağız. Hadi, seni tuttum."

Tekrar inliyorum ve kendimi itmeye çalışıyorum ama kollarım seğıriyor. Gözlerim açılıyor. Hareket edemiyorum. Tamamen felç olmuş durumdayım. X beni kollarına alıyor ve götürmeye başlıyor. Duman değışiyor ve dağılıyor ve bir anlığına Kenta'yı görüyorum. Elinde silahı, kalabalığı tarıyor, yüzü çılgına dönmüş.

Onu izlerken gözlerimiz kilitleniyor. Kendimi kaptırdığımı görünce ağızı dehşetle açık kalıyor.

"BRIAR!" Diye bağılıyor, ileri doğru koşuyor. Onun için Çıglık atmaya çalışıyorum, ama dünya sonunda hiçbir şeye dönüşmeden yanıp sönüyor.

KIRK DÖRT

X

Briar'ın uyurken ne kadar güzel göründüğünü neredeyse unutuyordum.

Şu anda oturma odamdaki kanepede uyuyor ve hafifçe nefes alıyor. Saçları dağınık ve kanepemin minderlerine yayılmış durumda. Gerçekten güzel bir altın rengi. Ve yumuşak da. Ne kadar yumuşak olduğunu biliyorum. Onu arabaya bindirirken ağzını tıkadım ve sonra parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Hile yapıyordum sanırım; kendi kendime söz vermişim, o uyanana ve ben ona yemek yedirip öpene kadar ona dokunmayacaktım. Bunu yapmak için uygun sıra buydu. Ama ağzını tıkarken saçlarına dokunmadan edemedim.

Buraya gelirken çok sessizdi. Kloroformun ne kadar süre dayanacağından emin değildim, bu yüzden ağzına da biraz koydum ve ağzını bağladım. Uyanırsa diye, bileklerine fermuarlı bağ kullandım. Bunları (el işi bıçakları, koli bandı ve duvarlar için daha fazla yalıtım malzemesi ile birlikte) malzeme dükkanından satın aldığım da satıcı kadın güldü ve seri katil olarak kariyerim için her şeyin hazır olduğunu söyledi. Çabucak kaçtım. Yüzümü hatırlamasını istemiyordum. Belki de paranoyaklaşıyordum ama son birkaç haftadır çok endişeliydim. Briar'ı eve getiremeden polisin beni bulup yakalayacağına dair kâbuslar gördüm.

Görünüşe göre, tüm bu endişeler boşunaymış. Bu gece sorunsuz geçti. Bombalar mükemmel çalıştı. Onları kalabalığın içine fırlattığımda, patlamalar tüm güvenlik ve polisin patlamaya doğru koşmasına neden oldu. Briar'ı bayıltıp kaçmak için yeterince basitti.

Briar uykusunda seğiriyor ve yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor. Uyanıyor. Sonunda onunla konuşacağım için *çok* heyecanlıyım. Yıllardır bu anın hayalini kuruyordum.

Tekrar seğiriyor, bu sefer daha sert ve sonra inliyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Angel? Uyanıyor musun?"

Tekrar inliyor, sonra korkunç bir şekilde boğulmaya başlıyor.

Kanepenin kenarına yığılıp iki büküm olurken ona yardım etmek için yanına koşuyorum. Hiçbir şey çıkmadı ama berbat görünüyordu. Yüzü kireç gibi beyaz ve terli.

Göğsüm ağrıyor. "Ah, meleğim. Özür dilerim. Anestezi yüzünden, değil mi?" Onun yanındaki kanepeye oturdum ve elimi sırtına koydum. Çıplak sırtına. Titriyor ve öksürüyor. "Özür dilerim," diyorum tekrar. "Seni çok kötü hissettirmeyeceğinden emin olmak için ilaçları kendi üzerimde denedim. Ama sanırım onlara farklı tepki veriyorsun."

Bir nefes alıyor, sonra zayıf bir şekilde elimi tutmak için uzanıyor. Kalbim durdu. Nefes almaya çalışarak parmaklarını sıkıyorum.

"Başım çok dönüyor," diye mırıldanıyor. "Kent..."

Kaşlarımı çatıyorum. Kent mi? Bu bir isim mi? Yoksa sadece anlamsız mı konuşuyor?

Bana doğru eğildi, inliyordu. "Hissetmiyorum... Ben... bana yardım et-"

"Buradayım aşkım," diye mırıldanıyorum, elimi sırtında gezdirirken. Teni saten gibi ama parmak uçlarımda altında sıcak ve canlı. "Ben buradayım. Artık güvendesin."

Başını sallıyor ve tekrar kusuyor. Onu bırakıp bir çöp kutusu bulmaya koşuyorum ve tam midesi bulanmaya başladığında çöp kutusunu önüne atıyorum. Bu uzun bir süre devam etti. Ağzına kloroform koymanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanıyorum tekrar tekrar. "Çok, çok üzgünüm. Zavallı sevgilim. Yakında kendini daha iyi hissedeceksin." Kendimi berbat hissediyorum. Bu şekilde tanışmamızı hiç istememiştim. Onu asla incitmek istemedim. Ama gerçekten, onun kloroform'a kötü tepki vereceğini nereden bilebilirdim ki?

Sonunda oturur ve kanepenin arkasına yaslanır. Yüzü çok beyaz ve gözleri puslu. Birkaç kez gözlerini kırıştırarak bana odaklanmaya çalışıyor.

"X?" Yavaşça söylüyor.

Gülümsüyorum. "Merhaba bebeğim. Lütfen bana Daniel de."

Hiçbir şey söylemiyor. Endişe beni sıkıştırıyor. Belki de 'X'i tercih ediyordur? Sanırım *Daniel*'den daha seksi ve gizemli. "Ya da 'X' iyidir," diyorum

hızlıca. "Sen nasıl istersen, aşkım."

Gözleri odanın içinde geziniyor. Sonra ellerine bakıyor. "Çöz beni," diye mırıldanıyor.

Elini okşadım. "Henüz değil, aşkım. Önce tüm yetilerini geri kazandığından emin olmak istiyorum. Hâlâ biraz etki altındasın. Düşüncesizce bir şey yapabilirsin."

Ağır ağır nefes alarak bana bakıyor. Az önce söylediğim her şeyi anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

"Dişlerimi fırçalayabilir miyim?" diye fısıldıyor sonunda.

Canlanıyorum. "Tabii ki!" Banyoya koşuyorum, mavi diş fırçamın yanına koyduğum ışıltılı pembe diş fırçasını alıp diş macunuyla dolduruyorum. Genelde market markalı alırım ama onun için ekstra özel beyazlatıcı aldım, en pahalısından. Tükürmesi için bir bardak alıyorum, sonra bunları ona geri getiriyorum. Kanepenin koluna yaslanmış oturuyordu, gözleri cam gibiydi.

"Bu senin en sevdiğin renk." Ona gösterdim. "Pembe!" Tekrar yanına diz çöküyorum. "Hadi ama meleğim. Sana yardım edeyim."

Kaçmaya çalışıyor ama onu yerinde tutmak için başını tutuyorum ve onun için dişlerini fırçalıyorum. Daha önce hiç başkasının dişlerini fırçalamamıştım. Başından beri bana ters ters bakıyor. İşim bittiğinde, tükürmesi için bardağı ona veriyorum. "İşte oldu. Şimdi daha iyi hissediyor olmalısın, değil mi?"

Bir an hareketsiz kalıyor, gözleri yüzüme sabitleniyor, vücudundaki her kas titriyor.

Sonra fırlıyor, sendeleyerek ayağa kalkıyor ve ön kapıya doğru uçuyor. Yemin ederim, o kalın metal bölmeye vurdukça ben de peşinden atılıyorum, elleri bir tutamak aramak için her yeri yokluyor. Ama nafile. Elinde bir balyoz olsa bile bu odadan çıkamaz. Kollarımı ona doladım ve onu çekiştirmeye başladım. Zindeydi ama ilaçlardan dolayı hâlâ güçsüzdü. Onu yerden kaldırdım ve kanepeye geri taşıdım. Kollarımda kıvranıyor, beni tekmelemeye çalışıyor ve vücudu benimkine sürtünürken kızarıyorum.

Yakında.

"Tamam, tamam, bunların hiçbiri yok." Onu koltuk minderlerine yaslıyorum. "Dinle beni," diyorum sertçe. "Ben çok iyi bir insanım, ama adil oynamalısın."

tamam mı? Kurallara göre oynamalısın."

"*Adil* oynamak mı?" İnanılmaz bir şekilde nefes alıyor. "Bunun neresi *adil*?"

Kanepenin yanına çömeliyorum, böylece onun güzel yüzüne bakabiliyorum. "Adil olmak, artık kaçmaya çalışmak yok demek, tamam mı? Bunu yapamayacaksın; evi dışarı çıkamayacağın şekilde düzenledim. Yalıtım da kimsenin seni duyamayacağı anlamına geliyor." Saçlarını hafifçe kulağının arkasına itiyorum ve o da beni başından savmak için başını başka yöne çeviriyor. Bu beni çıldırtıyor. Saçımdan bir avuç tutuyorum ve çok ama çok sıkı tutuyorum.

"Sana karşı çok nazık olacağım," diyorum saçlarını sertçe çekerek. "Bunun için endişelenmene gerek yok. İhtiyacın olan her şeyi sana getireceğim. Ama yetkinin bende olduğunu unutmamalısın. Tamam mı?"

"Beni çıkarırsanız polisi aramam," diyor sesi titreyerek. "Kimsenin bunun olduğunu bilmesine gerek yok. Otelime geri döneceğim. Bombalar patladığında kaçıp saklanmışım, sonra da gizlice eve gitmişim gibi davranabiliriz."

Gülümsüyorum. "Angel, bunun işe yaramayacağını biliyorsun. Benim istediğim bu değil."

Öne doğru eğiliyor. "Ne istiyorsun? Para mı? Sahip olduğum tüm parayı sana vereceğim, umurumda değil."

"İstemediğini biliyorum. Sende sevdiğim şeylerden biri de bu." Pantolonumu fırçalayarak ayağa kalktım. "Paranı istemiyorum. Sadece misafirim olmanı istiyorum."

"Senin... misafirin mi?" Yavaşça tekrarlıyor.

"Burada benimle yaşamayı istiyorum. Seninle yemek yemek istiyorum. Ve seninle televizyon izlemek. Ve sadece..." Omuz silkiyorum, yüzüm kızarıyor. "Seninle olacağım."

"Beni burada tuzağa düşürmek istiyorsun," diyor açıkça.

"Öyle görüldüğünü biliyorum," diyorum nazikçe. "Ama gerçekten, çok rahat edeceksin. Bol miktarda param var. Alıştığın kadar çok değil," diyorum kaşlarımı çatarak. "Bunun için üzgünüm. Daha fazla kazanacağım. Ama sana istediğin her şeyi alabilirim. Ve bu sonsuza kadar sürmeyecek."

Bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten mi? Beni ne zaman bırakacaksın?"

"Bana aşık olduğunda," diyorum basitçe. "Benimle evlenmeyi kabul ettiğinde, kulübeden ayrılabilir ve ne istersen yapabiliriz. Alışveriş, sinema. Yapabilirsin... yapabilirsin..." Kızların sevdiği şeyleri düşünmeye çalışıyorum. "Tırnaklarınızı boyatın. Elbette çalışamayacaksınız. Elimde olsa, oynadığınız tüm video ve filmlerin kopyalarını silerdim. Bütün dergileri ve posterleri yakardım. Başkalarının sana bakmasından hoşlanmıyorum."

Hiçbir şey söylemiyor.

Başımı salladım. "Hayır. Artık çalışmak yok. Ama rol yapmayı sevdiğini biliyorum." Dudaklarımı yalıyorum. "Bazen benim için küçük gösteriler yapmak istersen, onları izlemekten çok mutlu olurum. Ama önce benimle evlenmeyi kabul etmelisin. Ve ben de senin bu konuda ciddi olduğuna inanmalıyım. Yani bu muhtemelen en az birkaç ay sürecek."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, beni incelerken gözleri soğuk. Sonunda saçlarını geriye atıyor ve başını sallıyor. "Seni asla sevmeyeceğim."

Bu beni gerçekten rahatsız ediyor. Bana hiç şans vermeden beni sevmeyeceğine karar verdi. Hayatım boyunca kadınlar bunu yaptı. Ben onları sevmek istiyorum ama onlar benim onlara layık olmadığımı karar veriyorlar. Bu çok zalimce.

"Anlaman gerek," diye çıktım. "Başka kimsem yok." "Bu neden *bana* sahip olman gerektiği anlamına geliyor?!" Tartışıyor.

"Herkesin birini hak ettiğini düşünmüyor musun?"

"Elbette. Ama kimsenin sevgiye *hak* yoktur. Onu kazanmak zorundasınız."

"Seni hak ettim!" Bağırıyorum, kendimi kaybediyorum. "Senin için çok çalıştım. Senin için yaptığım her şeye bak." Odanın içinde el sallıyorum. Benden başka tarafa bakmıyor. Zor nefes alıyor, dekolteli elbisesinin içinde göğüsleri kabarıyor ve titriyor. Bakmayı çok istiyorum ama bunun onu daha da kızdıracağını biliyorum. "Asla anlayamayacaksınız," diyorum ona. "Eminim şu anda seni arayan bir sürü insan vardır. Menajerin, korumaların ve hayranların... Hepsi seni geri istiyor. Eğer ortadan kaybolursam, kimsenin umurunda olmaz. Kimse fark etmez. O yüzden." Derin bir nefes alıyorum. "Sevdiğim kadınla mutlu olmayı hak ettiğimi düşünüyorum."

"Beni sevmiyorsun," diye fısıldıyor. "Beni tanıımıyorsun bile."

Kaşlarımı çattım. Ne kadar aptalca bir şey söyledim. "Tabii ki seni seviyorum. Tek düşündüğüm sensin. Yaptığım her şeyi senin için yapıyorum." Bana kayıtsızca bakıyor. "Yürüyüşünü seviyorum," diye devam ediyorum. "Sesini seviyorum. Gülüşünü seviyorum. Saçlarını. Seninle ilgili her şeyi seviyorum." Yutkunuyorum. "Ben... Sanırım senin için çıldırdım. Sen beni delirttin."

Ama aşk budur, değil mi? Seni delirtiyor. Boğazımı temizliyorum. "Yani, evet, seni seviyorum. Ve seni tanıyorum. Tanıştığımız günden beri seni araştırıyorum. Sevdiğin kıyafetleri, nerede çalıştığını, en sevdiğin atıştırmalıkları biliyorum. Bir sürü şey."

Göz kırıyor. "Daha önce tanıştık mı?"

"Beni o kadar kolay tanıyamayabilirsin," diye gülümsüyorum. "On altı yaşındaydın. Konuşmacı olarak katıldığın bir kongreye gitmiştim. El çantanı düşürmüştün, ben de senin için yerden almıştım ve sen bana gülümsemiştin." Hatırlayarak derin bir nefes alıyorum. "Bana gülümsemiştin ve beni ne kadar önemseydiğini hissedebiliyordum. Aramızdaki bağı hissettim."

Yüzü buruşuyor. "Hissettiğin *bağ* her neyse tamamen tek taraflıydı," diye tükürüyor. "Bunu kafanda uydurdun."

Göğsüme tekme de atabilirdi. Bir adım geriye sendeledim. "Yalan söylüyorsun."

Bana ters ters bakıyor. "Gülümsemiyorum. O etkinliklerde her gün binlerce insana gülümsüyorum."

"Sen öylesin. Olmak *zorundasın*. I..." Elimi saçlarımda gezdirerek konuşmamı sonlandırıyorum. Çok stresli ve üzgünüm. "Duygularımı gerçekten incitmeye başladın," diye uyarıyorum onu.

"Gerçekten mi?" Gözleri genişledi. "Çok özür dilerim! *Duygularını* incitmek istemezdim."

Alaycı davranıyor. Kaşlarımı çatıyorum. Onun bu yönünü sevmiyorum. Böyle olmaması gerekiyordu. "Sanırım bir molaya ihtiyacın var," diye karar verdim. "Neyin var bilmiyorum ama beni gerçekten üzüyorsun."

Masanın üzerindeki tıkaçı alıp banyoya giriyorum, lavabonun altına eğilip bugün yaptığım kapalı kloroform kovalarını çıkarıyorum. Tıkaçı içine daldırıyorum, sonra salona geri dönüp kuruması için sallıyorum.

Elimde tuttuğum şeyi görünce gözleri büyüdü. Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben onu omzundan tutup kanepeye geri itiyorum. Onu sertçe itmek istememiştim ama kafası duvara çarptı ve çığlık atarak çekiştirmeye çalıştı.

"X, lütfen, hayır-"

Bezi yüzüne çarpıyorum. "Hayır, hayır, bence bundan biraz daha almalısın. Şu anda seninle konuşmak istemiyorum." İnleyip tekrar hareketsiz kalana kadar ağzını sıkıca kapatıyorum.

Bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim, bu yüzden ağlamamaya çalışarak gidip kendime bir fincan çay yaptım.

KIRK BEŞ

MATT

Etrafıma baktım. Galanın parlak ışıklı ihtişamı tamamen yok olmuş. On dakika önce meydan, hayranlarına el sallayan güzel kadın ve erkeklerle doluydu. Şimdi ise bir korku filmi sonrası gibi görünüyor. Kameralar kırmızı halının üzerinde yatıyor, lensleri paramparça olmuş. Kadınlar birbirine sarılmış, ağlıyor. Yakınlarda, kulaklarından kan damlayan bir adam yerde baygın yatıyor.

Gergin görünümlü sağlık görevlileri kalabalığı yarıyor, insanlarla konuşmak ya da onları sedyeye yatırmak için eğiliyor. LAPD bomba imha ekibi bölgeyi tarıyor ve konukları patlayıcılardan geriye kalanlardan uzaklaştırıyor. Kırmızı ve mavi ışıklar tüm sahnenin üzerinde yanıp sönüyor ve her dakika daha fazla polis arabası yola çıkıyor.

Bir çocuğun -muhtemelen on ya da on bir yaşlarında bir çocuk- moloz yığınının çıkarılışını izliyorum, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. İçim tamamen boşalıyor.

Bu benim hatam. Bunun olmasının sebebi benim. Benim. X'in tehdidini Briar'dan saklayan bendim. Otel odasında kaçmasına izin verdim.

Ve şimdi ölmüş olabilir. Benim yüzümden.

Birkaç metre ötede, elmas işlemeli elbise giymiş bir kadın sedyeye yatırılıyor. Filmin yönetmeni olduğuna eminim. Ağlıyordu, makyajı yanaklarından akıyordu.

Tek yaptığım bu mu? İnsanları incitmek mi?

Bir el omzumu sıkıyor. "Kes şunu," diye tersliyor Kenta. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Yüzü sertti. "Kendini hırpalamayla bırak ve odaklan. Bu şekilde kimseye yardım edemezsin."

Başımı sallıyorum. O haklı. Şu anda düşünecek zamanımız yok. Harekete geçmeliyiz.

"Carter." Döndüm ve Anfisa'nın bize el salladığını gördüm. Burada bir grup FBI ajanı var. Ajanların arabalarından birinin üzerine yarı stant kurmuşlar, dizüstü bilgisayarları ve ekipmanları arabanın bagajında dengeliyorlar. "Elimizde kamera görüntüleri var," diyor biz yaklaşırken, dizüstü bilgisayarları görebilmemiz için geri çekiliyor. Her ekran dörde bölünmüş ve ajanların kaydirdiği kamera görüntülerini gösteriyor. Ekranları izlemek için eğildim.

Bomba imha ekibinden biriyle konuşan Glen bize katılmaya geliyor. "Flaş bombası ve boru tipi bomba karışımı bir şeye benziyordu. Borular kesinlikle ev yapımıydı."

"Herhangi bir ölüm var mı?" Kenta soruyor.

Başını sallıyor. "Şimdiye kadar yok. Birkaç kırık kemik, şarapnel parçalarından kaynaklanan birkaç yaralanma var ama çok ciddi bir şey yok. Sağlık görevlileri henüz herkese ulaşamıyor. Sadece patlama bölgesinin kenarlarındaki insanları tedavi ediyorlar."

Onları duymazdan gelip CCTV kasetlerine odaklanıyorum. Şimdiye kadar işe yarar bir şey görmedim. Sadece sahne arkasında dolaşan, elinde kamera ekipmanı ya da içecek tepsileri tutan tek tük işçiler. Bir ekrana odaklanıyorum, patlamanın başlamasını ve bir garsonun tepsisini düşürüp dizlerinin üzerine çökerek kulaklarını kapatmasını izliyorum.

Omzuma bir dokunuş oldu. "Affedersiniz efendim," diyor bir adam kibarca. Karşıya bakıyorum. Sağlık görevlisi. Bana gülümsüyor. "Bombalama sırasında mı yakalandınız?"

"Belli ki," diye mırıldanıyorum, kameralar arasında gezinirken. Şarapnel parçalarının arasında eğlenmek için yuvarlanmadım.

"Peki, o zaman, incelememe izin verirsiniz?"

"Ben iyiyim."

"*Kendinizi iyi hissedebilirsiniz* efendim, ancak bunun gibi bombalar fiziksel etkilerinden ziyade yaydıkları basınç dalgası nedeniyle iç kanamaya neden olabilir."

"Lanet bir bombanın nasıl çalıştığını biliyorum," diye çıkışıyorum,

"onlardan çok attım." Sağlık görevlisi belli belirsiz endişeli görünüyor.

"Biz eski SAS askerleriyiz," diye hızlıca açıklıyor Kenta. "Şu anda çalışıyoruz, bu yüzden gerçekten fazla zamanımız yok."

"Hizmetiniz için teşekkür ederim," diye kekeliyor adam. Anfisa homurdanıyor. Hepsini görmezden geliyorum, görüntüleri incelemek için daha yakına eğiliyorum. Kameralardan birinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyor ve boşluk tuşuna basıp kaydı duraklatıyorum. "Bu kamera. Kamera altı." Etiketini kontrol ediyorum. "Çalışan girişi B."

"Gidip kontrol edeceğim," diyor bir polis memuru, koşarak uzaklaşırken. Videoyu genişletiyorum ve koyu gri kapüşonlu bir adamın kollarında topal sarışın bir kadınla mavi bir arabaya doğru yürüdüğünü midem bulanarak izliyorum. Alan karanlık, tek bir sokak lambası aydınlatıyor ama adam arkasını kontrol etmek için döndüğünde yüzü mükemmel bir şekilde aydınlanıyor.

Bu o. Hiç şüphe yok. Daniel Filch. Tıpkı fotoğrafındaki gibi görünüyor; zayıf çeneli ve şiş, küçük gözleri tel çerçeveli gözlüklerinin ardında soluk ve boncuk boncuk.

Arkasını dönüp arabanın kapısını açtığı anda boğazım düğümleniyor. Briar ortaya çıkıyor. Vücudu bir oyuncak bebeğinki kadar cansız ve saçları vahşi bukleler halinde yüzüne dökülüyor. Gözlerimi kapatıyorum. "Plakayı kontrol et," diye mırıldandım.

Kenta çoktan telefonuna dokunmaya başladı. "Kiralık. Blue Lotus Araba Dispanseri."

"Onları telefona bağla. Lojack veya GPS takibi olup olmadığını kontrol edin." "Tamamdır." Telefonunu kulağına dayadı ve bizden uzaklaştı.

Videoyu izlemeye devam ediyorum. X bir bez çıkarıp ağzını bağlarken Briar'ın yanaklarını okşuyor, sonra bileklerine fermuar çekiyor. Cebine uzanıp bir şey çıkarırken içimi korku kaplıyor. Bir bıçağın keskin kenarı sokak lambasının altında parlıyor.

Üzerimdeki ıslaklık. Sırtımdaki ıslaklık. Işığın altında parlayan bir bıçak. Kenta'nın gözleri dehşete düşmüştü.

"Bize sadece bilgi verin. Arkadaşlarınızın başına bir şey gelmesine gerek yok."

"Matt."

Kelimeler dilimin ucunda ama söyleyemiyorum. Söyleyemeyeceğimi biliyorum.

"Matt. Bana bak."

Onları söyleyemem, onları söyleyemem, onları söyleyemem.

"Matt, kolunu sıkıyorum. Hissedebiliyorsun. Hadi dostum, sana ihtiyacımız var."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bu gerçek değil, gerçek olmadığını biliyorum. Kendimi derin bir su birikintisinden yukarı çekiyormuşum gibi bir hisle anıdan çekip çıkarmayı başarıyorum. Kenta'nın koyu renk gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Bu iyi haber," diyor. "Ellerinde lojack var. Görünüşe göre bugün onlara ulaşmışlar ve kapatmaları için yüklü miktarda para teklif etmişler."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Tekrar açmaları için onlara iki katını vereceğiz."

"Çoktan bitti," diyor Anfisa. Yüzünde daha önce hiç görmediğim yumuşak bir ifadeyle bana bakıyor. "Şu anda bizi GPS sinyaline bağlıyorlar." Dizüstü bilgisayarlarından birinde hararetle yazı yazan bir ajana başıyla işaret ediyor. Ben izlerken ekranda bir harita beliriyor ve arabanın konumunu gösteren kırmızı bir ışık yanıp sönüyor.

Kaşlarımı çattım. Bu doğru olamaz. Herhangi bir yol yok, yakınlarda hiç ev yok.

Glen küfrediyor. "Bu mu-"

"Ormanın ortası gibi görünüyor." Nefes alamıyorum. Onu bir ormanın ortasına götürdü. Kendi evine değil. Bir ormana. Ona ormanda ne yapabilir ki? Görüntüler zihnimde yanıp sönüyor. Onu kesmesi. Onu soyması. Onu öldürmesi.

Kenta omzumu sıkıyor. "*Nefes al*," diye mırıldanıyor kulağıma. Ve sonra, daha yüksek sesle, "Orada herhangi bir mülk var mı?"

Anfisa omzumun üzerinden eğiliyor. "Ev."

Başımı çeviriyorum. "Ne?"

"Annesinin vasiyetini inceledik. Vasiyetname mahkemeye sunulmuş, halka açık. Bu civarda küçük bir mülk miras kalmış." Telsizine bazı komutlar veriyor, sonra da bir posta kodu giriyor. Kenta bunu GPS koordinatlarıyla karşılaştırır. Haritadaki iki kırmızı nokta neredeyse mükemmel bir şekilde hizalanmıştır.

Doğruluyorum, içime bir rahatlama doluyor. "Tamamdır. Arabamızı alacağız. Bizi orada karşılaması için bir ambulans gönderin."

Anfisa başını sallar. "Bizimle birlikte arabalarımızdan biriyle gel. Sizin ki kurcalanmış olabilir ve oraya ilk siz varırsanız olay yerine girmenizi istemeyiz."

Sabırsızca başımı sallıyorum ve Kenta'nın telefonunun GPS'ini kurmasını izliyorum.

"Bu iyiye işaret, değil mi?" Yakındaki bir polis gergin bir sesle soruyor. "Terk edilmiş eski bir ahır yerine kendi mülkünü kullanıyor. Belki de gerçekten onu yanına almak istiyordur."

Hepimiz ona aptalmış gibi bakıyoruz.

Savunmaya geçercesine omuz silkiyor. "Mesajları gördün. Onu sevdiğini söylüyorlar. Onun karısı olmasını istiyor, ya da her neyse."

"Onu sevmiyor." Kenta tersledi. "Ona ilaç verdi ve kaçırdı. Ona kafayı takmış durumda. Kız onun fantezilerini gerçekleştirmediğinde, tüm sahte gerçekliği başına yıkılacak. Ve sonra..." Sözüünü kesiyor.

Hepimiz boşluğu doldurabiliriz. Bu adam yabancılarla dolu bir etkinliği bombalamaktan mutluluk duyan biri. Açıkça şiddet yanlısı.

"O bir aktris, değil mi?" Anfisa

soruyor. Başımı sallıyorum.

Dudaklarını büzüyor. "Umalım da biz oraya varana kadar rol yapmayı sürdürmeyi başarabilsin."

KIRK ALTI

BRIAR

Gözlerimi açtığımda ilk fark ettiğim şey pişmekte olan etin kokusu oluyor. Kıpırdamadan yatıyor, tavana bakıyorum. Başım çarpıyor ve ağzım kuruyor. Hayatımın en kötü akşamdan kalmasını yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Beynimdeki bulanıklığa rağmen nerede olduğumu hemen anlıyorum.

X'in evi.

Buraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yok. Hatırladığım son şey prömiyerin dumanla dolduğu ve bu pisliğin beni kloroformla ıslatılmış bir tıkaçla boğduğuydu. Patlamaları hatırladıkça korku kaplıyor içimi. Çılgınlıkları. Matt'in kalabalığın içinde kayboluşunu. Bir hıçkırığı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Aman Tanrım. Matt iyi mi? Yaralandı mı? Galada *benim yüzümden* insanlar öldü mü?

Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. Şu anda yıkılamam. Bu beni öldürebilir. Sakin kalmalıyım. Gözlerimi tekrar sıkarak nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Bir plan yapmalıyım.

"Uyanık olduğunu biliyorum," diyor X, sesi kızgınlıkla sertleşiyor. "Numara yapmanın bir anlamı yok."

Yüzümü buruşturarak kendimi yukarı itiyorum. Hâlâ beni bıraktığı kanepedeyim. Neyse ki içine kustuğum kovayı çıkarmış ve bileklerimdeki bağları kesmiş. Bu gerçeğe ilgili bir şey omurgamdan aşağı korku salıyor. Beni çözmeye karar verdiyse, kaçmamın bir yolu olmadığını biliyor olmalı.

Etrafımı kolaçan ederek odaya bakıyorum. Kulübeye benzeyen bir yerdeyim. Bu oda açık planlı bir salon-mutfak; lekeli pembe bir kanepede oturuyorum. Önümde küçük bir mutfak köşesi, bir fırın, bir buzdolabı-dondurucu ve kırmızı kareli bir yemek masası var.

Kumaş. Duvarlara yapıştırılmış kalın köpük katmanları var, sanırım bunlar ses yalıtımı görevi görüyor olmalı.

Başımı çeviriyorum. Hiç pencere yok ama sağa doğru uzanan koridorun kapılarla kaplı olduğunu fark ediyorum. Bir tanesinin tuvalete çıktığını biliyorum ama diğerlerinden emin değilim. Bir yerlerde bir çıkış olmalı.

Mutfakta pembe bir önlükle duruyor ve fırından kızarmış bir tavuk çıkarıyor.

Hiç de beklediğim gibi görünmüyor. Onu korkunç, kaslı bir dev olarak hayal ediyordum. Bir film kötü adamı. Onun yerine, sıradan orta yaşlı bir adam gibi görünüyor. Soluk kahverengi saçları seyrelemiş, gözleri tel çerçeve gözlüklerin altında küçük ve sulu. Uzun ya da kısa değil. Çekici ya da çirkin değil. Aksanı İngiliz ve Amerikan karışımı gibi. O sadece... ortalama biri. Bu kadar sıradan birinin bu kadar korkunç bir şey yapması saçma geliyor.

"Umarım açsındır," diye söylendi. "İkimiz için de yemek pişirdim." Tavuk tepsisini öfkeli bir takırtıyla yere bırakıyor ve fırının kapağını kalçasıyla çarparak kapatıyor. "Çok güzel olacak."

Kendime zaman kazandırmalıyım. En son uyandığımda, başlangıçta bana oldukça nazik davranmıştı. Kustuğumda sırtımı okşadığını hatırlayınca ürperdim. Elleri korkunçtu; terli ve yumuşak, pedleri çok etliydi. Ama iğrenç olmayı tehlikeli olmaya tercih ederim.

"X," diyorum usulca. Cevap vermiyor, bir tencerenin kapağını kaldırıp içini kontrol ediyor. "X."

"Ne?" Tersledi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Kaba davrandığım için özür dilerim. Seni üzmemek istememiştim."

Bana dönüyor, solgun gözleri parlıyor. "*Öyle misin?* Yoksa gitmene izin vereyim diye mi böyle söylüyorsun?"

Kambur duruyorum. "Özür dilerim. Sanırım uyuşturucunun etkisiydi. Kafam net değildi, neler olduğunu fark edemedim."

Homurdanıyor ve sobaya geri dönüyor.

Dudaklarımı yaladım. "Kafam karışmıştı. Ama seni hatırlıyorum."

Homurdanıyor. "Öyle mi? Nerede tanışmıştık?"

"Mekânı hatırlamıyorum. Sadece hatırlıyorum-" şiddetli öğürme dürtüsüne karşı koyuyorum, "nazik gözlü yakışıklı bir adam çantamı aldı."

Hiçbir şey söylemiyor, oyma çatalını tavuğa saplıyor.

Farklı bir yol deniyorum. "Burada uyandığımda bana zarar vermek istediğini düşündüm. Erkeklerin benden faydalanmaya çalışmasına alışkınım."

İlgiyle seğiriyor ama kafasını kaldırıp bakmıyor, eti kemikten ayırıyor.

"Ama..." Kalın kalın yutkunuyorum. "Ama şimdi görüyorum ki sen diğer erkekler gibi değilsin. Benimle ilgilenmek istiyorsun."

"Peki ya şu adam?" Bir tabağı tavukla doldururken soruyor. "Koruma mı?"

"Kim?"

"Seni onu öperken gördüm. Bütün dergilerde vardı. Sana şüpheyile yaklaşmak istedim. Belki de seninle çıkıyormuş gibi yapıyordur diye düşündüm. Belki de stüdyo sana o fotoğrafları çektiriyordu. Bunun sektörde her zaman olduğunu biliyorum. Ama şimdi-" Dudakları birbirine yapışıyor. "Artık buna inanabilir miyim bilmiyorum."

Matt'ten bahsediyor olmalı. Yutkunuyorum, zihnim o kadar hızlı çalışıyor ki düşüncelerimi zar zor yakalayabiliyorum. *Bu adam ne duymak istiyor?*

"Beni o yarattı," diye fısıldıyorum, sesim kesiliyor. "O... benden çok daha büyük."

Söylenecek en doğru şey bu. Omuzları gevşedi. Bıçağı bir çınlamayla lavaboya bırakıyor ve bana doğru koşarak yanımda dizlerinin üzerine çöküyor. "*Biliyordum*. Oh, tatlım," diye mırıldanıyor. Gözlerimi kapatıp gerçek yaşların yanaklarımdan süzülmesine izin veriyorum ve o da yumuşak bir ses çıkarıyor. "Sorun yok, sevgilim. Artık güvendesin. Artık sana dokunamaz. Söz veriyorum. Seni güvende tutacağım." Gözyaşlarını tenimden siliyor. "Seni mükemmel, mükemmel kız. Tabii ki seni zorladı. Aksini düşündüğüm için çok özür dilerim. Tanrım, ne kadar *aptalım*." Kendini alnından tokatlıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Bana inandığın için."

Derin bir nefes alır. "Onu öldüreceğim."

Başımı salladım. "Hayır. Ona zarar verme. Polisi arayabilir misin? Bunu kendim yapmaktan çok korkuyorum. Onu ihbar etmek istiyorum."

Yanağımı okşuyor, sıcak ve ekşi nefesi yüzümde geziniyor. "Keşke yapabilseydim meleğim. Ama o zaman polis gelip seni görmek isteyecektir. Ve ben sana henüz bunun için yeterince güvenmiyorum." Küçük bir kızmışım gibi parmağıyla burnumun ucuna dokunuyor. Midem bulanıyor. "Her neyse, muhtemelen beni arıyor olacaklar. Bombalar yüzünden. Bir süre ortalıkta görünmemem gerekecek." Gülümsüyor. "Birlikte biraz zaman geçireceğiz, sadece ikimiz. Senin istediğin de bu, değil mi?"

Konuşamıyorum, o yüzden sadece başımı sallıyorum. Işıldıyor.

"Gel bakalım meleğim." Ayağa kalkıyor ve bir kolunu belime dolayarak kalkmama yardım ediyor. Beni küçük yemek masasına götürürken ellerinin altında titrememeye çalışıyorum. Bir hareketle sandalyemi çekiyor ve ben de yavaşça oturup masaya bakıyorum. Sevimsiz bir romantizmden fırlamış gibi; kareli masa örtüsü, kuğu şeklinde katlanmış peçeteler, vazoda uzun saplı bir gül. Pille çalışan bir çay lambası çatal bıçak takımının üzerinde titreyerek ışık saçıyor.

X tezgâha geri dönüyor ve elinde dumanı tüten iki tabakla geri geliyor. Birini önüme koydu. "İşte geldik meleğim. Ye bakalım."

Tabağa bakıyorum. Tam bir rosto yemeği pişirmiş: tavuk, patates, filiz ve havuç, hepsi sosla sıırıslıklam. Belki ışıktan, belki de vücudumda kalan ilaçlardan, ama yemek sahte ve plastik gibi görünüyor, tıpkı sette bazen kullandığımız yenmez sahne yiyecekleri gibi.

"Ben et yemem."

İç geçirdi. "Bundan şikâyet edeceğini düşünmüştüm. Artık şu LA moda diyetlerinden birini yapmanı istemiyorum, onlar sağlıksız ve aptalca. İnsanoğlu et yemek için yaratılmıştır. Bu sadece biyoloji." Elimi okşuyor. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. "Sanırım ünlülerin yaşam tarzı aklını başından almış, sevgilim."

Dudaklarımı yalıyorum. "Gerçekten

aç değilim." "Yemek yemelisin."

"Hâlâ midem bulanıyor. İlaçlardan dolayı."

"Bunun için üzgünüm," diyor, yüzü tekrar yumuşuyor. "Bunun için çok üzgünüm. Ama ne yazık ki yemeği yemek zorundasınız. Bu planın bir parçası."

"Ne planı?"

"Annem bana böyle öğretti," diyor gururla. "Bir kızı her zaman önce yemeğe götürmelisin."

"İlk mi?" Buz omurgamdan aşağı kayıyor. "Sırada ne var?"

Gözleri kısıldı. "Benimle dalga geçme. Sırada ne olduğunu biliyorsun. Al bakalım." Sandalyesini benimkine yaklaştırıyor. "Hep böyle yediğimizi hayal etmişimdir." Yemekten birkaç lokma kesip çatalına diziyor, sonra bir lokmayı dudaklarına götürüyor. "Aç bakalım!" Parlak bir şekilde söylüyor. Yüzüne tükürmemek için kendimi zor tutuyorum. Yavaşça ağzımı açıyorum, çatalı içeri itmesine izin veriyorum. Yüzünün benimkinden sadece milimetrelerce uzakta olduğunu aşırı farkında olarak çiğniyorum, çiğniyorum, çiğniyorum ve sonunda yutmayı başarıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum ve gülümsemesi bir ışığa dönüşüyor.

"Hoşuna gideceğini düşündüm. Küçükken annem bana yemek yapmayı öğretmişti. Öğrenmek istemedim, bunun bir erkeğin işi olduğunu düşünmüyordum," diyerek kadehlerimize biraz şarap koydu. "Ama iyi bir erkeğin kadını besleyebilmesi gerektiği konusunda ısrar etti. Ve sanırım haklıydı, ha?"

Tabağa bakarak başımı sallıyorum. "Uzanabilir miyim? Başım ağrıyor."

Başını sallar. "Her şeyi yiyene kadar olmaz. Puding de var. Bunu *doğru* yapıyorum."

"Doğru."

X uzanıp elimi sıkıyor. "Burada olduğun için çok mutluyum," diyor sessizce. "Seni seviyorum, Briar. Buna henüz inanmadığını biliyorum. Ama bunu sana kanıtlamam için bana bir şans ver."

Kendimi gülümsemeye zorlayarak et tabağıma geri dönüyorum.

Ve yiyorum. Son lokmasına kadar yedim. Çatal bıçağıma geri koyduğumda, midem çalkalanıyordu.

"Puding zamanı!" X parlak bir şekilde duyurdu. "Biraz geç oldu ama sana doğum günü pastası yaptım! Çikolatalı, en sevdiğin!" Buzdolabına gidiyor ve kapalı bir tabak çıkarıyor. Tabağı önüme koyuyor ve kapağını çekip

ıkartıyor.

üzerinde titrek bir kaligrafiyle ismimin yazılı olduğu kalın buzlu çikolatalı pastayı ortaya çıkardı. "Beğendin mi?" Endişeli görünerek soruyor. "Mükemmel hale getirmek dört denememi aldı."

Kenta'nın bana kalp şeklindeki çöreği uzatışını, Glen'in çakmağıyla mumu tutuşturuşunu düşünüyorum ve gözlerim doluyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Yine de gerçekten tokum."

X bir an düşünür, sonra gülümser. "Peki, sorun değil," diye karar verir. "Daha sonra tatlı yiyebiliriz sanırım." Elimi tutup sandalyeden kalkmama yardım ediyor.

Bir elimi karnıma bastırıyorum. "Şimdi ne olacak?"

Kıkırdıyor -gerçekten *kıkırdıyor*- ve sesi o kadar ürpertici ki tüylerim diken diken oluyor. "Gel. Şuradaki kanepeye otur benimle."

Sertçe yanına oturuyorum. X daha yakına kayıyor, garip bir kolunu omzuma doluyor. Parmak uçları elbisemin içinde çıplak kalan sırtımı sıyrıyor ve fermuara uzandığında tüm vücudumla irkilmemi engelleyemiyorum.

X iç geçirir. "O güvenlik görevlisi seni gerçekten incitti, değil mi?" Mırıldanıyor. "Seni zavallı bebek. Merak etme. Ben onun gibi değilim. Sana istemediğin bir şeyi asla yaptırmam." Fermuarı bırakıyor ve yüzümü avuçluyor. Gözlerimi kapatıyorum. "Gergin olma," diye fısıldıyor. "Yavaş gideceğiz."

"Saat kaç?" diye sordum.

Duraklıyor, sonra saatine bakıyor. "Dokuza eyrek var.

Neden?" "Sebebi yok," diye fısıldıyorum.

Üç saat. Galaya dört buçukta gittim ve bombalar patlamadan önce muhtemelen sadece bir saat oradaydım. Bu da demek oluyor ki *üç saatten fazladır* kaçırıldım. Ve kimse gelmedi.

Bu nasıl mümkün olabilir? Melekler beni bulamaz mı? Bu onların işi değil mi?

Şimdiye kadar beni bulamamışlarsa, bir şeyler ters gitmiş olmalı. Kalbim sıkışıyor. Tanrım. Yaralanmış olmalılar. Ya da ölmüşlerdir. Biz ayrıldıktan sonra ne olduğunu bilmiyorum. Belki daha fazla bomba patladı. Tek bildiğim, bütün gala havaya uçtu.

Her ne olduysa, kendime ayırabileceğim kadar zaman kazandım. X'in boştaki eli kalçamdan yukarı kayıyor ve yanağımın içini ısırıyorum.

Bunu yapamam. Bu tatlı, itaatkâr hareket işe yarıyor gibi görünüyor ama gidebileceğim bir yere kadar. X'in bana tecavüz etmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

Artık erkekleri bekleyemem. Buradan çıkmanın yolunu kendim bulmak zorundayım.

X daha da yaklaşarak başparmağını dudaklarıma değdiriyor. "Yıllardır bu anı bekliyordum," diye fısıldıyor. "Bunu pek çok kez hayal ettim. Yatakta, gece geç saatlerde." Nefesi yanağıma değiyor. Ekşi şarap ve et gibi kokuyor. Eli elbisemin altından yukarı doğru kayıyor, kalçamı okşuyor.

Bileğini kavrayıp yerinde tutuyorum. "Bana dokunursan," diyorum açıkça, "o lanet olası gözlerini oyarım."

KIRK YEDİ

KENTA

Bölgeye gitmek tam bir kabus.

Matt kendini kaybediyor. Uzun zamandır geçmişe dönüşlerinde bu kadar kaybolduğunu görmemiştim. Sanki dalgalar halinde üzerine geliyorlar. Birkaç dakikada bir kendini sıkıyor, nefes nefese kalıyor, emniyet kemerinden kurtulmaya çalışıyor ya da yumruğunu arabanın kapısına vuruyor. Onunla konuşmaya çalışıyorum ama ona ulaşmak gittikçe zorlaşıyor. Kendini burada kapana kısılmış gibi hissettiğini anlayabiliyorum, bu yüzden Glen'e arabanın tavanındaki tavan penceresini açtırıyorum, sonra Matt arabadan inip yola atlayacakmış gibi pencereye tutununca hemen tekrar kapatıyorum.

Sürücü koltuğundaki memur dehşete düşmüştü görünüyordu. Matt'e bakmak için koltuğunda dönüp duruyor, sanki silahını çekip hepimize ateş edecekmiş gibi.

Matt elini arabanın kapısına vurup nefes nefese kalırken, "O..." diye söze bağlar.

"Ona bakmayı kes," diye bağıyorum ve adamın gözleri açılıyor. Yüzünü öne çevirdi. GPS'i kontrol ediyorum. On iki dakika uzaklıktayız. Sadece on iki dakika. Yemin ederim, her saniye bir saat gibi geliyor. Önümüzdeki yol karanlık ve boş; aslında daha çok toprak bir patika ve burada ağaçlar o kadar sık ki farlar sadece birkaç metre ilerideki yolu aydınlatıyor. Kaza yapmamak için daha yavaş sürmek zorunda kalıyoruz. Dişlerimi sıkıyorum. Çok uzun sürüyor. *Hemen* orada olmalıyız.

Matt koltuğunda sarsıldı. İçimi çektim. "Matt. Hadi ama dostum. Sen iyisin."

Elimi omzuna koyuyorum, o da dönüyor ve yumruğunu özensizce bana doğru savuruyor. Yolundan çekiliyorum, bileğini yakalıyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasına sokup elini tutuyorum. *Elini* tutuyorum. Angel HQ'daki adamlardan herhangi biri bunu görseydi, muhtemelen bir fotoğraf çeker ve tüm personele dağıtırlardı.

yüksek öncelikli bir e-posta. Çerçeveleyin ve herkesin ofisine asın. Şirketin Noel kartına dönüştürmesi için bir sanatçı tutun. Ama başka ne yapacağımı bilmiyorum. Briar yaptığında işe yaramıştı.

"Hadi," diye mırıldandım. "Sen iyisin. Dinle. Buradaki herkes İngilizce konuşuyor. Sen iyisin."

Birleşen ellerimize bakıyor. Boğazı düğümleniyor. "Onu seviyorum," diyor aniden.

"Fark ettim."

Parmakları beni sıkıca kavırıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

KIRK SEKİZ

BRIAR

"Ne?" X genişçe gülümsüyor, kulaklarına su kaçmış gibi başını sallıyor. "Özür dilerim meleşim. Yanlış duymuş olmalıyım. Ne dedin sen?"

"Yanlış duyduğunu sanmıyorum," diyorum, sonunda hastalıklı tatlı tonumu bırakarak. "Sen izlerken bağırsaklarını deşmeden, şişirmeden ve lanet bir balon hayvana düğümlemeden önce çekil üstümden. *Özel, kişisel* bir şov için bu nasıl, seni cinsiyetçi, psikopat küçük ucube?"

X'in gözleri genişler. "Ne?"

"Bırak beni." Kıpırdamayınca ellerimi göğsünde birleştirip onu öyle bir itiyorum ki yere yığılıyor. Bana bakıyor, gözlükleri burnunun üzerinde orantısız duruyor, soluk gözleri geniş ve yaralı.

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Hayır, hayır, hayır. Ben-" titreyen bir elini kirli saçlarında gezdiriyor. "Anlamıyorum."

"Eminim çok nadiren yapıyorsundur," diye ısıırıyorum. "Merak etme, güzel, küçük kelimeler kullanacağım." Ayağa kalkıyorum, yavaşça ona doğru ilerliyorum. "Ben. İstemiyorum. İstemiyorum. İstemiyorum. Sikmek. İstemiyorum." Parmağımla kapıya vuruyorum. "Senin oyunlarını oynamaktan bıktım. Çıkarın beni. Şimdi."

Bir avucunu yere vuruyor. "Neden her şeyi mahvetmeye devam etmek zorundasın?" diye haykırır. "Bunu kafamda birçok kez hayal ettim. Ama sen yanlış olanı yapmaya devam ediyorsun. Neden? Bunun nasıl olması gerektiğini biliyorum." Bana ters ters bakıyor. "*Aylardır* sana hediyeler gönderiyorum-"

Eğer bu doğruysa, posta odamı derinlemesine temizlemem gerek. "Kahretsin, satın alınabileceğimi unutmuşum. Sanırım bana sahipsin o zaman. Menajerime sana bir makbuz yazmasını söylerim." Başımı salladım. "Senin neyin var böyle? Kafanda koca bir ilişki uyduracak kadar aksiyona mı ihtiyacın var? Sana müdahale edecek hiç arkadaşın olmayacak kadar sinir bozucu musun?"

Kloroformla ıslatılmış tıkaca yan gözle bakıyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum. "Dene bakalım. Kafatasını koparıp boğazına kusacağım, seni çirkin bok parçası."

Ayağa fırladı. Geriye, yemek masasına doğru adım atıyorum. Yüzümü ona dönerek ekmek bıçağı için arkamı yokluyorum.

"Canın cehennemel!" Hırlıyor. "Her şeyi doğru yaptım!"

Homurdanıyorum. "Kim demiş? Bu flört tüyolarını nereden aldın? *Senin* bir gerilim romanı olman gerektiğini biliyorsun, nasıl yapılıp rehberi değil, değil mi?" Elim soğuk, sos dolu tabağımın üzerinde geziniyor ve irkilmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Beni dinle. Seni asla istemeyeceğim. Dünyadaki son erkek olsan bile senden uzaklaşmak için okyanusu geçerdim. Ve herhangi bir kadın da öyle, seni küçük paspas saçlı, küf kokulu *ucube*." Kahretsin, lanet bıçak nerede?

Gözleri parlıyor. "Biliyor musun? Onlar haklıydı! Sen *bir* kaltaksın! *Dünyadaki en büyük kaltak!*" Başını sallıyor. "Neden bu kadar acımasız olmak zorundasın? Beni nasıl böyle incitebilirsin?"

Parmaklarım çatal bıçakların, tabakların, bardakların üzerinde geziniyor. Bıçak yok. "*Seni* incittim mi?" Sesimi yükselterek soruyorum. "Beni bombalayan, uyuşturan, kaçırın ve bağlayan sensin!"

"Böylece birlikte olabiliriz!" Israr ediyor. "Tüm hayatımı seni sevmeye adadım ve senin umurunda bile değil, değil mi? Beni hiç umursamıyorsun."

Elim sonunda bıçağın soğuk, kalın sapına yaklaşıyor.

X hala çıldırıyor. "Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim? Bunca zaman bana yalan söyledin. *Beni seviyormuş* gibi *davrandın!*"

"Ben hiçbir zaman rol yapmadım, seni kaçık aptal! Bunların hepsini kafandan uydurdun!" Bıçağı dikkatlice yukarı kaldırıyorum, hareketi ince tutmaya çalışıyorum.

X öne doğru adım atıyor. Bir köpek gibi nefes nefese.

"Dur. Yalan söylüyorsun." "*Yalan söylemiyorum.*"

Kandırılan sensin."

Bıçağı sırtımın arkasına çevirip yukarı kaldırıyorum. Yumuşak bir *çınlama* duyuyorum. Dehşet içinde, bir bardağın masanın üzerine yuvarlanarak düştüğünü duyuyorum. Yere düşüp paramparça olurken gözlerimi kapatıyorum.

Kahretsin.

X arkama bakıyor. Yüzü sertleşiyor. Bileğimi kavırıyor ve sertçe bükerek bıçağı elimden çekiyor. "Seni küçük *sürtük*. Ne yani, beni bıçaklayacak mıydın? Senin için yaptığım onca şeyden sonra?" Gözleri alev alev yanıyor. Korkunç görünüyor. "Yıllar ve yıllar boyunca seni sevdim. Ve şimdi sen beni reddediyorsun. Hayatımın onca yılını *boşa harcadın*." Sesini alçaltarak yaklaşıyor. Korku boğazımda düğümleniyor. "Neden bütün kadınların bana zarar vermek istediğini anlamıyorum." Bıçağı kaldırıyor ve ikimiz de kabinin ışıkları altında parıldamasını izliyoruz. "Bana zarar vermenin bedelini ödemelisin." Kararını verdi. "Ben de senin canını yakmak istiyorum."

Kahretsin. Bir adım geri çekiliyorum, gözlerim bıçağın ucunda. "X-" "Siktir *git*," diye hırslıyor ve bıçağı bana saplıyor.

Bıçağın kalçama saplandığını hissettiğimde çılgılık atıyorum. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim. X bıçağı çekip çıkardı ve tırtıklı kenar derimi keserken bağırdım. Yaradan kan fışkırıyor ve kırmızı elbiseme bulaşıyor. Ben karşılık veremedim elini kaldırıyor ve yüzümü hedef alarak bıçağı tekrar saplıyor. Son anda irkiliyorum ve bıçak yanağımın tam ortasına saplanıyor. Kolunu üçüncü kez geri çekiyor ve eski dövüş eğitimim nihayet devreye giriyor. Otomatik olarak dönüyorum ve omzumu *sertçe* boynuna çarpıyorum. İnsanları hazırlıksız yakalamak için iyi bir numaradır; herkes ellerinizle dövüşmenizi bekler. X'te işe yarıyor. Geriye doğru sendeliyor, boğazını tutuyor.

Kendi kendime başımı salladım. Tamam. Bu iyi bir şey. Bu tamamen adaletsiz bir dövüş değil. Paslanmışım ama hâlâ dövüş sanatları eğitimimden çok şey hatırlayabiliyorum. O eğitimsiz ama benden çok daha güçlü. Biraz eşit bir oyun alanındayız.

Yaratıcı olmam gerekecek.

Masaya doğru atılarak tavuğun içine saplanmış oyma çatalını kapıyorum ve X'in gözlerine nişan alarak çıkarıyorum. Vahşi, kontrolsüz bir savuruş ama aslında onu bıçaklamaya çalışmıyorum, sadece dikkatini dağıtıyorum. Bakışları çatalı takip ederken dizimi kasıklarına çarpıyorum.

"Orospu!" diye bağılıyor, ben yanından geçip ön kapıya doğru kaçarken dizlerinin üzerine çöküyor. Kendimi metal bölmeye doğru attım ama kapı kilitliydi. I

kolu sallayamıyorum bile. Omzumu çarpmayı deniyorum ve çarpmanın etkisiyle çılgılık atıyorum. Arkamda X'in ayağa fırladığını duyuyorum, ben de taktik değiştirip topuklarımın üzerinde dönerek koridordan aşağı uçuyorum. Önüme çıkan ilk açık kapıdan içeri düşüyorum, dönüp kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum, sonra çılgınca etrafıma bakıp kendime barikat kuracak bir şey arıyorum. Odanın bir köşesinde köhne görünümlü ahşap bir sandalye var ve onu kapıp kapı kolunun altına sıkıştırıyorum. Bu gerçekten işe yarıyor mu? Bilmiyorum ama filmlerde görmüştüm ve şu anda seçeneklerim oldukça sınırlı.

Oda karanlık. Işık düğmesi bulmak için duvarı yokluyorum. Tavan ışıkları yanıp sönmeye başladığında, bıçak yaramı incelemek için ağır bir şekilde kapıya yaslanıyorum. Sol kalçamdaki kumaş kanla sıırılsıklam olmuş. Yüzümü buruşturarak elbisemin eteğini kaldırıp kesiği kontrol ediyorum. Kesik geniş ama kanın içinde ne kadar derin olduğunu anlayamıyorum. Kanamayı durduracak bir şey bulmak için odaya bakıyorum ve neredeyse kusacağım.

Aman Tanrım.

Tapınak gibi.

Her yerde benim fotoğraflarım var. *Her yerde*. Posterler, dergi kapakları, film karelerinin çıktıları. X'in kendi çektiğinden emin olduğum birkaç samimi fotoğrafım. Duvarın her tarafına yapıştırılmışlar, üst üste iki ya da üç resim. Odanın bir köşesinde kirli görünümlü bir banyoya açılan bir kapı, diğer köşesinde ise duvara yaslanmış lekeli bir yatak var. Çarşafın altından kirli beyaz bir vücut yastığı çıkıyor ve üzerine Sharpie ile kaba bir çıplak kadın karalanmış. Parlak sarı saçlarına bakılırsa, bunun ben olduğumu rahatlıkla varsayabilirim. Bir hıçkırığı bastırıyorum.

Başımın arkasındaki kapı çalınıyor. "Angel," diye sesleniyor X ve göğsümde bir hıçkırık daha yükseliyor. "Angel, aşkım, kapıyı aç, yoksa seni vururum."

Ağzımı kapalı tutuyorum, gözlerimi

kapatıyorum. Ve işte o zaman duydum.

Sirenler.

Uzakta, çok uzaktalar ama benim için olmalılar, değil mi? Onlar olmak zorunda. Göğsümdeki gerginliğin bir kısmı hafifliyor. Dakikalardır ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissediyorum.

Küçük dinlenme saniye, kapının aniden içeri doğru bükölüp tahta sandalyeyi parçalara ayırmasıyla kesiliyor. X kapıda belirince ıgık atarak geri çekiliyorum.

İlk tanıştığım yumuşak huylu, beceriksiz adama hiç benzemiyor. Şimdi göğsü kabarıyor, yüzü kıpkırmızı ve kanım gömleğinin yan tarafını boyuyor. Canavar gibi görünüyor. Ve elinde gerçekten bir silah var.

Boku yedim.

Yükselen panikten kurtuluyorum. Bir silaha ihtiyacım var. Odanın etrafına bakıyorum ama hiçbir şey yok. Yerdeki kırık sandalyeye uzanıp ayaklarından birini çekiyorum ve doğrulup tahta parçasını bir sopa gibi kullanarak duvara yaslanıyorum.

Sirenler şimdi daha yüksek. Benim için geliyorlar. İçeri girmeleri için X'in dikkatini yeterince dağıtmam gerek.

"Yalan söyledim," diye tükürdüm.

"Matt'le yatıyorum." Gözlerini kırıştırdı.

"Ne?"

"Korumam." Sırıtmak için kendimi zorluyorum. "Beni hiç zorlamadı. Aslında üç korumamla da yatıyorum. Yatakta harikalar. Kocaman sikleri var."

Belki onu kızdırmak akıllıca bir hareket değil ama şu anda sadece onu konuşturmak istiyorum.

X'in yüzü bir hırıltıya dönüşür. "Seni lanet olası *fahişe*!" diye bağırır.

"Evet, evet. Eminim hiçbir aksiyon alamayan birine öyle görünüyordur."

"Neden? Neden? Onlarda olup da bende olmayan ne var?" Bir elini saçlarında gezdirip sertçe çekiştiriyor. "Sırf *yakışıklı diye her* salağa bacaklarını açıyorsun da bana açmıyor musun? Ben bunun için çalıştım! Ben *zekiyim*! Ben iyi bir adamım!"

"Öyle mi?" Nefes nefese kaldım. "O zaman sanırım pek de iyi bir kız değilim."

Silahı bana doğrulttu ve tetiği çekti. Bir kurşun bana doğru fırlayıp başımın üstündeki duvara çarparken ıgık atıp eğildim. "Seni *korkak*," diye bağıriyorum. "Benimle dövüşmek istiyorsan, *adil* dövüş!"

"Seninle dövüşmek istemiyorum, seni aptal kadın." Bana doğru hamle yaparak beni duvara yasladı. Ağırlığına karşı mücadele ediyorum, sonra silahın namlusunun kalçama dayandığını hissedince donup kalıyorum.

"Ne istiyorsun o zaman?" Boğuluyorum.

Yüzümü tutuyor ve kendi yüzüne yaklaştırıyor. Neredeyse burun buruna geldik. Çamurlu gözleri parlıyor. "Sana *sahip olmak* için." Tıslıyor. "*Benim* olmanı istiyorum. Ve eğer iyi oynamayacaksan, sorun değil." Kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Beni geri çekti. Sıcak nefesi yüzümün yan tarafını okşuyor. "Birlikte ölebiliriz," diye fısıldıyor. "Cehennemde sonsuza dek birlikte yaşayacağız."

Gözlerimi kapatıyorum. Sirenlerin sesi şimdi çok daha yüksek. Belki halüsinasyon görüyorum ama yemin ederim evin dışından gelen bağırıışları duyabiliyorum. X'in kullandığı ses yalıtımı her neyse, oldukça kötü kalitede.

"Benim için gelecekler," diyorum nefes nefese. "Duydun mu? Şimdi geliyorlar."

Başını arkaya atar ve güler. "Evet. Anladım. Merak etme, onlarla ilgileneceğim."

Kaşlarımı çatıyorum ama ne demek istediğini sormadan bir patlama yeri sarsıyor, ayaklarımın altındaki zemini titretiyor. Tavandan tozlar yağıyor ve patlamanın kaynağını bulmak için iki büklüm oluyorum. Sesin dışarıdan geldiğini fark ettiğimde omurgamdan aşağı buzlar kayıyor. "O da neydi?"

"Ne? Gerçekten burayı korumasız bıraktığımı mı düşünüyorsun?" Çenemi sıkıca kavırıyor, kirli tırnakları boğazımı kazıyor. "İnsanların seni aramaya geleceğini biliyordum. Bunun olmasına izin veremezdim."

Gözlerim büyüdü. "Ne demek istiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Evin etrafına patlayıcılar yerleştirdim. Görünüşe göre arkadaşlarından biri patlayıcıya basmış."

KIRK DOKUZ

BRIAR

Bir başka patlama toprağı delip geçerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yüksek bir ıǵlık, sonra bir acı ıǵlıǵı. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Onları ldrecek. Kalbim hızlanıyor, o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor.

Mantıklı düşünmeye çalışıyorum. Glen bir yıkım uzmanı. Bir tuzaǵa doǵru yürüdüklerini anlayacaktır, deǵil mi? Söyleyebilir mi?

Başka bir patlama. Başka bir baǵırış. Sirenlerin sesi yükseliyor. Kan beynime hücum ediyor. Nefes alamıyorum. Elim sandalyenin bacaǵına sıkıca yapışıyor, parçalanmış ahşabı kavrıyorum. Beni vurmadan önce X'ten uzaklaşmalıyım. Bu odadaki diǵer tek kapı ebeveyn banyosuna açılıyor. Kendimi oraya kilitleyip yeniden toparlanmaya çalışabilirim. Dolaplarda silah olarak kullanabileceğim bir şey olabilir.

Düşünecek zamanım yok. Gcm toplayıp sandalyenin bacaǵını geriye doǵru saplıyorum, X'in kasıklarına nişan alıyorum. X uluyor, beni tutuşu gevşiyor ve ben de kurtulup tuvalete doǵru tkezliyorum. Peşimdeydi ama banyoya girmeyi başardım. Dönüp kapıyı çarparak kapatmaya çalışıyorum ama o diǵer taraftan itiyor ve tüm aǵırlıǵıyla kapıyı zorluyor. Yavaş yavaş açılmaya başladı.

"Angel, lütfen. Saçmalıyorsun," diye mırıldanır aralıktan. Kapı bir santim açılıyor, sonra bir santim daha. Kollarım yanıyor. ılgınca banyonun etrafına bakıyorum. İçeride bir kova dolusu kötü kokulu bir şey var ve ben bu kokuyu tıkcımın içinden tanıyorum.

Kapı bir santim daha açılıyor ve zayıflamış kollarım ıǵlık atıyor. Artık kapalı tutamıyorum. Aniden kapıyı bırakıp kenara çekiliyorum, böylece X uçarak odaya giriyor ve neredeyse düşüyor. O dengesini saǵlamaya çalışırken kovanın kenarından tutup kafasına fırlatıyorum ve benim için karıřtırdıǵı iǵren karışım her neyse yüzünü ıslatıyorum. ıǵlıǵı beni yarı saǵır ediyor. Dizlerinin zerine çöküyor ve yüzünü tırmalıyor. ksrmeye başladım,

Mide bulantısının boğazıma geri döndüğünü hissediyorum. Gözlerim o kadar sulanıyor ki önümü bile göremiyorum. Tekrar ve tekrar öksürüyorum, banyodan çıkıp koridorda sendeleyerek ana odaya doğru ilerlerken iki büklüm oluyorum. Arkamda X'in acıyla öğürdüğünü duyuyorum.

Güzel. Ona nasıl bir his olduğunu tattır.

Başım şiddetle dönüyor, tökezleyerek ön kapıya doğru ilerliyorum ve kendimi kapıya atıyorum. Kımıldamıyor. Avuçlarım kalın metal bölmeye çarpıyor. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Kaslarımda giderek artan güçsüzlükle savaşıyor etrafımda dönüyorum, kaçabileceğim bir yer, herhangi *bir yer* arıyorum. Pencere yok, başka kapı yok. Kıvrılarak çıkabileceğim bir baca bile yok.

Kulübenin dışından gelen sesleri kesinlikle duyabiliyorum. Yüksek bir çınlama sesi geliyor ve birinin kapıyı iterek açmaya çalıştığını fark ediyorum. Geri çekilip onlara yer açıyorum ve boğazımı yırtan bir öksürük patlamasıyla iki büklüm oluyorum. Bacaklarım sonunda pes etti ve yere yığıldım.

"Briar," diye sesleniyor X arkamdan. Dönüyorum. Korku filmlerinden fırlamış gibi koridordan *sürünerek* bana doğru geliyor. Gözleri ağlamaklı ve kırmızı. Gömleği yırtık ve kanlı. Hâlâ bir elinde silahı tutuyor.

Sandalyemin bacağına tutunmaya çalışıyorum ama ilaçların, paniğin ve kan kaybının karışımı çok fazla geliyor ve artık parmaklarımı bile hissedemiyorum. Yerde geriye doğru sürünerek ondan uzaklaşıyorum.

Kapının dışında bir gümbürtü duyulur. X puslu bir şekilde yukarı bakıyor, sonra silahını kaldırıp ateş ediyor ve metali delip geçiyor. Diğer taraftan bir bağırış duyuyorum.

"Kapıdan uzak dur!" Bağırmaya çalışıyorum ama sesim ince ve cılız çıkıyor. "O-" Öksürerek kesiyorum. "Silahı var!"

Bir duraklama oluyor ve sonra Kenta'nın sesini duyuyorum. "Briar?" İçimi bir rahatlama kaplıyor.

Tanrı'ya şükür.

"Briar," Kenta'nın sesi çılgıncaydı. "İyi misin?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama X tekrar ateş ediyor ve kurşun kulağımın yanından vızıldayarak geçerken çığlık atıyorum.

"Sana sahip olamazlar," diye mırıldanıyor, hâlâ bana doğru asker gibi sürünerek. "Eğer ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz." Bir kolunu fırlattı ve bileğimi yakaladı. "ONU ÖLDÜRECEĞİM!" Dışarıdaki adamlara kükrüyor. "ARTIK ÇOK GEÇ!"

"Kesici, kesiciyi getir," diyor dışarıdan biri. X bacağımdan çekerek beni kendisine doğru çekiyor. Bağırıyorum, dönüyorum ve ayağımın topuğunu burnuna çarpıyorum. Çığlık atarak beni bırakıyor ve ben de ondan uzaklaşıyorum. Kalk. Ayağa kalkmam lazım. Sürünerek mutfak masasına geri dönüyorum, bacağını tutuyorum ve kendimi dik tutuyorum. Başımdan kanlar akarken görüşüm kararıyor ama masaya yapışıp geçmesini bekliyorum.

Bir bıçak ön kapının kenarlarını kesmeye başladığında yüksek bir uğultu odanın içinde yankılanır. Metalden kıvılcımlar uçuşuyor. "POLİS!" Bir ses çağırıyor. "KAPIDAN UZAK DURUN!"

X'in yerde iki büküm olup silahı bana doğrultmasını neredeyse ağır çekimde izliyorum. Namlunun kara deliğine bakıyorum. Bacaklarım altımda bükülüyor. Artık kaçamıyorum. Kendimi hareket ettiremiyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp kurşunun beni delip geçmesini bekliyorum.

Hiçbir şey.

Gözlerimi açıyorum ve X'in tetiği tekrar tekrar çekişini izliyorum, aptalca tabancaya bakıyorum. Hiçbir şey yok. Mermisi bitmiş.

Hayal edilebilecek en büyük dövüş sahnesi film klişesi. Ve az önce hayatımı kurtardı.

"Ha!" İçimdeki rahatlama sel gibi akıyor ve bana son bir güç dalgası veriyor. Kendimi doğrultmaya zorlayıp, onun üzerinde durmaya başladığımda X'in gözleri açılıyor. Titreyen bir elimle hâlâ sandalyenin bacağını tutuyorum.

"İşin bitti," diyorum ona, kendim bile inanmakta güçlük çekerek. "İşin *bitti*. Kaybettin!"

Sonra sandalyenin bacağını kaldırıp böğrüne indiriyorum. Uluyor. "Bir hücrede çürüyeceksin-" Ona tekrar vurdum, "*lanet hayatının* geri kalanı için." Onu küçümsedim. "Hapishanede arkadaş edineceğinden şüpheliyim. Sen

Burada hiç yapmadın, değil mi? Herkes gibi onlar da sizden nefret edecekler."

Bileğimden tutup çekiyor, beni aşağı çekmeye çalışıyor ama ben onu tekmeleyerek üstümden atıyorum. Vahşi hissediyorum. Vahşi bir hayvan gibi. Boğazım dikenlerle dolu, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Bu adam uzun zamandır üzerimde güç sahibiydi ve şimdi, nihayet, elimde bir silahla onun üzerinde duruyorum. Bu iyi hissettiriyor. Onu incitmek istiyorum. Onu o kadar kötü incitmek istiyorum ki bir daha asla başka bir kadını incitemesin.

"Zavallısın," diye tükürdüm. "Seninle ilgili her şey acınası. Bütün bu baştan çıkarma rutini acınasıydı. Sanki Bond kötü adamıymışsın gibi beni kaçırmam da acınası." Başımı sallıyorum. "Ne yani, bir kızın senden normal yollardan hoşlanmasını sağlayamıyorsun ve onu *kaçırmaya mı* karar veriyorsun? Bu mudur yani? Kadınlar üzerinde *hakkın olduğunu mu* düşünüyorsun?"

Kekeliyor. "Ben hak ediyorum-"

Sandalyenin bacağını kaldırdım ve bir kazık gibi kasıklarına sapladım. Çılgılık atıyor ama ben zar zor duyuyorum. "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun! Benimle seks yapmaya hakkın yok!" Ona bağırıyorum. "Sen bir *şakası*n. İğrenç bir insansın. Sen lanet olası bir hamam böceğisin." Derme çatma sopamı bırakıyorum ve yemek masasının üzerindeki kanlı, tırtıklı bıçağı alıp ona doğrultuyorum. Hareketsiz kaldı.

Başım dönüyor ve parmaklarım bıçağın sapında titriyor. Yapabilirdim. Bunu hemen şimdi bitirebilirim.

Bana bakıyor. Hırpalanmış görünüyor. Gözlerinden biri şişmiş, gözlüğü paramparça olmuş ve ağzından kan geliyor. Aynı kan benim kesik yanağımdan boynuma doğru süzülüyor ve elbisemin içine işliyor.

"Angel," der usulca, gözleri yalvarırcasına.

Bıçağı bir şangırtıyla yere bırakıyorum, sonra eğilip yüzüne tükürüyorum.

Kulakları sağır eden bir patlama oluyor ve devasa metal kapı içeri doğru düşüyor. Kapı aralığında ışık parlıyor ve öne doğru adım atan silüetler görüyorum. Bağrıışmalar odayı dolduruyor. Tüm adrenalinim kayboluyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Başardım. Başardım. Onların gelmesi için yeterince uzun süre hayatta kaldım. Başardım.

Adamların odaya hücum edişini puslu gözlerle izliyorum. Sanki bir rüyayı izliyor gibiyim. X'in yuvarlandığını, silahı tutmaya çalıştığını görüyorum. Kenta'nın başını çektiği bir grup polisin üzerine atlayıp onu yere yatırdığını görüyorum.

Matt ve Glen'in kapı aralığında durup odayı telaşla taradıklarını görüyorum. Matt bana dönüyor, gözleri alev alev yanıyor. Bakışları önümde geziniyor ve birden neye benzediğimi fark ediyorum. Üzerimde kan vardı. Her yerimde. Elbisemde, tenimde, saçımda.

Bir an için her şey durgun görünüyor. Sonra Matt bana saldırdı.

Sertçe irkildim. Biraz enerjim kalsa kalkıp kaçacağım ama o yanımda dizlerinin üzerine çöküp beni tutarken tek yapabildiğim hareketsiz kalmak.

"Kanamam var," diye fısıldıyor. "Kanıyor-" Ellerini çılgınca üzerimde gezdirmeye başlıyor, yaralarımı kapatmaya çalışıyor.

"Hayır," diye boğuluyorum. "Çekil üstümden." Cevap vermiyor. Gözlerindeki bakış beni dehşete düşürüyor.

Matt arıyor. Kafamın arkasındaki bir ses bana hatırlatıyor. *Sadece Matt. Sadece Matt.* Bunu hatırlamaya çalışıyorum ama önümdeki vahşi adama baktığımda Matt'i hiç göremiyorum. Sadece bana saldırmaya çalışan başka bir vahşi adam. "Hayır!" Onu üzerimden itmeye çalışarak bağıriyorum. "Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır*-"

"MATT," diye bağıır Kenta. "Onu korkutuyorsun! Dur, adamım!"

Arkasından ani bir silah sesi duyuldu. Matt üstümde hareketsiz kaldı. Altına yattım, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Nefes nefeseydi, çok zor nefes alıyordu.

"Matt." Elimi uzatıp onun elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Ben iyiyim."

Gözleri birden parlıyor. "Briar," diye fısıldıyor, elini yanağıma doğru kaldırarak. Kalın kalın yutkunuyor, sonra elini bırakıyor ve sarsılarak ayağa kalkıyor. Arkasından uzanmak istiyorum ama sıcak kollar arkamdan beni sarıyor ve sert bir göğsün üzerine yığılıyorum. Glen kulağıma "Buradayım genç kız, her şey yolunda," diye fısıldıyor. Ağlayabilirim. "Her şey yolunda. Tanrım, kanıyorsun. Tanrım, zavallı *yüzün*." Beni kollarının arasına aldı. "Bu iyi mi, bebeğim? Canını yakıyor muyum?"

Başımı sallıyorum, yüzümü omzuna gömüyorum.

Konuşmaya devam ediyor, beni ileri geri sallıyor. "Bu inanılmazdı. Bence seni ekibe katılman için davet etmeliyiz. Çok ikna edici bir Melek olursun." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "şu haline bak. Bize ihtiyacın bile yoktu, onu tek başına alt ettin. Tanrım, yüzüne bakmama izin ver, tatlım. Sana ne yaptı böyle?" Yüzümü boynunun kıvrımından çekmeye çalışıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır."

"Sana bakmamı istemiyor musun?" Yanağımı avuçluyor ve parmakları kanla ıslanmış olarak geri geliyor. "Benimki kadar kötü olmayacak aşkım, o kadar da kötü değil. Ben... sana en iyi cerrahı bulacağız, tatlım. Tüm ülkedeki en iyisi, söz veriyorum, iz bile kalmayacak."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni." İnliyorum. Her şey dönüyor. Kalp atışlarımın gittikçe hızlandığını hissedebiliyorum. Ona yapışıyorum, koyu toprak kokusunu içime çekiyorum. Kimsenin beni göremeyeceğı bir yere saklanmak istiyorum. Nefes almaya çalışıyorum ama alamıyorum. Titremeye başlıyorum.

"Briar." Eliyle başımın arkasını kavradı. "Briar. Nefes al."

Yapamıyorum. Nefes alamıyorum. Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerim çok daralıyor. Daha da çok deniyorum, nefesim gürültülü, çılgınca soluklara dönüşüyor ama hiçbir şey içeri girmiyor.

"Tanrım." Ellerini vücudumda gezdirmeye, belimi ve göğüs kafesimi kontrol etmeye başladı. "Göğsünden bıçaklanmadın, değil mi?"

Başımı salladım.

"Panik atak mı?"

Başımı sallıyorum ve o da kocaman kollarıyla beni nazikçe sarıyor. "O zaman sorun yok, aşkım. Panik yapman normal. Karşı koyma. Sadece hissetmene izin ver. Artık güvendesin. Güvendesin."

Ona sarılarak hıçkırmaya başladım. Tırnaklarımın derisini çizdiğini hissedebiliyorum ama duramıyorum. Çılgınca bir enerji yumağı gibi titriyorum. Muhtemelen ona zarar veriyorum, etrafta çırpınıyorum ve onu bu şekilde pençeliyorum, ama eğer öyleysem, hiçbir şey söylemiyor. Sadece sakin bir şekilde kollarında oturuyor, sürekli nefes alıyor ve çimenlerin ve ağaçların rahatlatıcı kokusunu yayıyor. Etrafımda, ben

telsiz sesleri, yaklaşan sirenler, dedektiflerin ve polislerin alçak sesleri duyuluyor.

Ayak sesleri bize doğru yaklaşıyor. "Affedersiniz," diyor bir kadın, "Bayan Saint ile konuşmak istiyorduk-"

"Şimdi olmaz," diye emrediyor Glen, sesi derinden geliyor. Kadın tekrar sızışıyor. Hıçkırarak gömleğine sarılıyorum.

"Sorun yok," diyor kulağıma. "O artık gitti. Gitti. Ben buradayım." Sırtımı, saçlarımı, yüzümü okşamaya devam ediyor, bana yatıştırıcı şeyler mırıldanıyor, ta ki panik sonunda geçene ve ben göğsüne yaslanıp gevşeyene kadar.

ELLĪ

GLEN

Ambulans ekibi hemen gelse de, polis olay yerini güvence altına alana kadar onları binaya almıyor. Bu da Briar'ın kollarımda yattığı, yavaşça gömleğime doğru kan kaybettiği ve benim hiçbir şey yapamadığım anlamına geliyor.

O iyi değil. Hem de hiç. İlk panik dalgası geçtikten sonra, sanki tüm enerjisini de beraberinde götürmüş gibi. Şimdi bana yaslanmış, gözleri cam gibi ve soğuk, parmakları gömleğimde seğiriyor. Sadece şoktan olduğunu umuyorum; anlayabildiğim kadarıyla bir kez yan tarafından bıçaklanmış ve yüzü kesilmiş. Karnındaki yara beni endişelendiriyor. Derin görünmüyor ama kesinlikle bir litre kadar kan kaybetmiş ve düzgün bir inceleme yapmadan tam olarak ne kadar hasar aldığını bilmenin bir yolu yok. Tek bildiğim, X'in hayati bir organı koparmış olabileceği.

Yan tarafına baskı yapmaya devam ediyorum ve onu konuşturmaya çalışıyorum. "Bebeğim. İyi misin? Benim için bir şey söyleyebilir misin tatlım? Kafanı mı çarptın?"

Cevap vermiyor.

"Briar. Lütfen." Onu birazcık sarsıyorum. "Henüz uyuma aşkım, önce sana bakılması gerek, tamam mı? Ambulans birkaç dakika içinde burada olacak. O zamana kadar benimle kal, genç kız."

Bana bakıyor. Hiç uykulu görünmüyor, ama dudakları sıkıca kapalı duruyor.

Yanağını okşadım. "Lütfen?"

"O nasıl?" Kenta omzumun üzerinden, konuştuğu dedektiften uzaklaşarak soruyor. Her zamanki gibi, üçümüz arasında en sorumluluk sahibi olan oydu. Kapıyı açar açmaz doğruca Briar'a koştuktan kendini bir şekilde alıkoymayı başardı, bunun yerine ajanların X'i kelepçelemesine yardım etti.

"Bilinci yerinde," diye mırıldandım. "Oldukça tepkisiz."

Yanımızda diz çöktü. "Briar, tatlım? Bana bakabilir misin?"

Kıpırdamıyor bile. İç geçiriyor ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyor ama o sertçe kaçıyor, yüzünü önüme gömüyor.

"Tamam tatlım," diyor usulca. "Özür dilerim. Yakında biri gelip sana yardım edecek, tamam mı?"

Doğruldu ve elini omzuma koydu. "Matt'le konuşmaya gidiyorum."

"O iyi mi?" Ben soruyorum.

Kenta'nın yüzü sıkışmış. "Dağılıyor amına koyayım. Neredeyse memurlardan birine saldırıyordu. Neyse ki kadın anlayışlıydı."

Briar'ı kendime doğru çekerek yemin ettim. "Ona git." Matt'in kafasından neler geçtiğini çok iyi biliyorum. Kendini suçluyor. Briar'ın kaçırılması ve bıçakla doğranması onu çok yakından etkiliyor.

Keşke bunu atlatabilse. Kenta, Damon ve ben son görevimize katıldığımızda neye bulaştığımızı biliyorduk. Yakalanma ihtimalimizin yüksek olduğunu biliyorduk. Bu onun hatası değildi, bizim de değildi. Ama bunu atlatamıyor. Er ya da geç, suçluluk duygusu onu paramparça edecek.

Kenta gittiğinde, Briar sert bir şekilde titremeye başlıyor ve ceketimi dikkatlice etrafına sarıyorum, onu çok fazla sarsmamaya çalışıyorum. Söyleyecek bir şey bulamıyorum, bu yüzden sadece sirenleri dinleyip bekliyoruz.

Ambulansların girişine nihayet izin verildiğinde, sağlık görevlilerinin çoğu hemen X'in etrafında toplanır. Sadece bir tanesi, sarışın at kuyruklu, gülümseyen bir kadın, Briar'ın yanına diz çökmeye gelir. İsim etiketinde AMANDA yazmaktadır.

"Ciddi misin?" Tersliyorum. "Bütün ilgiyi o mu çekiyor? O lanet bir sapık olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı!"

Amanda sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Triyaj. Hastaları değerlendirmek bizim işimiz değil, efendim. Sadece onları hayatta tutmak." Briar'a parlak bir gülümseme veriyor. "Hey, tatlım. Seninle ilgileneceğiz, tamam mı?"

Briar bir şey söylemiyor, omzumun üzerinden bakıyor. Dönüyorum ve diğer sağlık görevlilerinin X'in cesedini sedyeye koyduklarını görüyorum.

"Yapma," diye fısıldıyorum kulağına, çenesini tutup yüzüme doğru çekiyorum. "Sadece bana bak."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra yaralı yanağımda geziniyor. Yüzünü buruşturuyor.

Kahretsin. Yanağındaki kesikle birlikte, muhtemelen şu anda görmek isteyeceği son şey benim parçalanmış yüzümdür.

"Evet, sanırım manzara çok daha güzel değil," diye şaka yapmaya çalışıyorum. "İstersen bakman için Kenta'yı içeri alabiliriz." Kaşlarını çatıyor, ellerini üzerimde sıkıyor.

Amanda Briar'ı ambulans için hazırlamaya başladı. Kenta kulübeye geri dönüyor, bir memurla konuşuyor ve ben de sesimi alçaltarak ona el sallıyorum.

"Belki de onunla birlikte hastaneye gitmelisin."

Kaşlarını çattı. "Ne? Neden?"

"Sanırım bu onu üzüyor." Yanağıma el sallıyorum. "Bunu görmek. Muhtemelen neden bu kadar paniklediğini."

Kenta bana aptalmışım gibi bakıyor. "Şey, evet," diyor yavaşça. "Sanırım onu korkutan senin yüzün *olabilir*. Ya da az önce uyuşturulduğu, kaçırıldığı, bıçaklandığı ve vurulduğu gerçeği de olabilir. İkisi de mümkün, gerçekten. Kim bilir?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sadece seninle daha rahat olacağını düşünüyorum." Briar'a özlem dolu bir bakış atıyor, sonra geri çekiliyor. "Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Her gece lanet bir oyuncak ayı gibi birlikte uyuduğu kişi *ben değilim* Smith. Şu anda ihtiyacı olan şey sensin."

"Sen bir psikologsun! Ona yardım edebilirsin!"

Yüzü sertleşir. "Onun psikiyatriste değil, *rahatlamaya* ihtiyacı var. O yüzden sorunlarını aş ve ona göz kulak ol. Polisle konuştuktan sonra seninle orada buluşacağız."

Ve sonra gitti. Kucağımdaki kıza bakıyorum.

Onun ihtiyacı olan sensin.

Asla Briar'ın ihtiyacı olan şey olamayacağım. Bu fikir mümkün değil. Ama ben saçlarını karıştırırken, o beni itiyor ve göğsümde aşk patlıyor.

Aşktan uzun zaman önce vazgeçtim. Son turumuzdan ayrıldığımızda travma geçirmiştım. Yaralıydım. O kadar yıkılmıştım ki, kendimi birine açacak kadar iyileşebileceğimi hayal bile edemiyordum. Karımı, çocuklarımı ve çitlerle çevrili evimi asla elde edemeyeceğimi düşündüm. Bu yüzden Angel Güvenlik'e katıldım. Asla mutlu olamayacaktım ama yine de diğer insanların mutluluğunu koruyabilirdim. Normal insanların.

Briar'ın yanağına dokunuyorum. Briar'ın ihtiyacı olan şey asla ben olmayacağım. Asla olamayacağım. Ama Tanrım, onu o kadar çaresizce seviyorum ki içim acıyor.

Briar ambulansla hastaneye götürülürken hiçbir şey söylemiyor. Bilinci yerinde, sağlık görevlileri ona sorular sorduğunda başını sallıyor ya da sallıyor ama dudakları sıkı sıkıya kapalı. Kıyafetlerini kesiyorlar, kırmızı elbisesini hemen üzerinden çıkarıyorlar ve tüm mücevherlerini nazıkçe çıkarıp kanıt olarak kağıt torbalara koyuyorlar. Ona verdiğimiz kolyeyi çıkardığını fark ettim. Muhtemelen en iyisi bu ama yine de acıtıyor.

Burnuna ve ağzına bir oksijen maskesi takılır, ancak birkaç dakika sonra küçük bir karton kaseye kusmak için maskeyi çıkarır.

"Oh, bebeğim." İnce omuzları titrerken saçlarını geriye doğru çekiyorum. "Kahretsin." Amanda'ya dönüyorum. "Sence iç hasarı var mı?"

Briar panikle bir ses çıkarıyor, ben de sırtını okşuyorum.

Amanda başını sallıyor. "Kesin bir şey söyleyemem elbette ama yan tarafındaki yara yüzeysel görünüyor. Muhtemelen onu neyle uyuşturduysa odur. Kloroform gibi görünüyordu. Banyoda bir çamaşır suyu şişesi gördüm."

"Tanrım." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Uzun vadeli etkileri?"

"Nöbet geçirmiyor ya da komada değil, bu yüzden iyi atlatacağını tahmin ediyorum. Önemli bir hasar vermek için çok şey gerekir. Mide bulantısı muhtemelen ilaçlar, ağrı, şok ve anksiyetenin bir kombinasyonudur."

Briar doğruldu ve yüzünü silmesi için ona bir kağıt havlu uzattım. Elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor.

Yolculuğun geri kalanı işkence gibi. Sirenler çaldığında bile Los Angeles trafiği bizi salyangoz hızında ilerletiyor. Telefonum Matt ve Kenta'dan gelen mesajlarla dolup taşıyor. Briar birkaç dakikada bir kusuyor. Hastalanmadığı zamanlarda bana yaslanıp oturuyor, başını göğsüme yaslıyor ve yavaşça nefes alıyor. Sessiz kalsa da, yüzeyin altında kaynayan paniği hissedebiliyorum. Elimi keçeleşmiş saçlarında gezdirerek sakinleşmesine yardımcı olmaya çalışıyorum.

Hastaneye girmeden hemen önce Amanda karyolanın önüne çömeliyor ve Briar'ın gözlerinin içine bakıyor. "Tamam tatlım. İçeri girdiğimizde polis kıyafetlerini kanıt olarak alacak ve doktorlar sana düzgün bir şekilde bakacak. Cinsel saldırı muayenesi yapmamız gerekip gerekmediğini bana şimdi söyleyebilir misin?"

Boğazım düğümleniyor. Briar'ın kolunu daha sıkı kavriyorum. O adamın ona dokunduğunu düşünmek bende de kusma isteği uyandırıyor. Ya da ambulansı durdurup onu bulup işini bitirmek.

Briar başını sallar.

"Sözlü bir yanıt istiyorum, lütfen," diyor Amanda, sesi nazik.

Briar yine başını sallıyor. Saçlarını okşuyorum. "Emin misin?" Tenine doğru mırıldanıyorum. Başını sallıyor.

Amanda gülümser. "Tamam. Güzel, bu iyi. Eğer fikrini değiştirirsen, herhangi birimize söyleyebilirsin, tamam mı? VIP giriş için önceden aradık, böylece hastaneye gittiğimizde hayranların tarafından rahatsız edilmemen için sana özel bir oda verilecek. Otoparkta paparazzi olmayacağını garanti edemem ama adamlarımız seni çekmelerini engellemek için ellerinden geleni yapacaklar."

Briar yine sessizce ağlamaya başlıyor. Bu onun için çok aşağılayıcı olmalı, birden fark ediyorum. Buradaki herkes onun kim olduğunu biliyor. Her bir kişi. En kötü anlarında bile mahremiyeti yok. En azından ben hastanede sıkışıp kaldığımda, son turumuzdan sonra iyileşirken, kimse rastgele sargılı bir askeri umursamıyordu. Ama halk için onun yaralı olması *dedikodudan ibaret*.

Yüzünü nazikçe kendimden uzaklaştırıyorum ve yanağındaki kesiği kontrol ediyorum. Kanaması durdu ama hala şok edici görünüyor, gözlerinin altından çenesine doğru kıvrılıyor. Eğer düzgün bir plastik cerrahi uzmanına görünmezse

Cerrah, hayatı boyunca yara izi kalacak. Kariyeri sona erecek. Bu düşünce içimi üşütüyor.

Ben izlerken, eliyle kesik yanağını kapatıyor ve bana dik dik bakıyor. Bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun ne kadar kötü bir his olduğunu herkesten iyi biliyorum.

"İyi olacaksın," diyorum ona. Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor.

Hastanede her şey hızlanır. Doktorlar onu görür görmez bir yatağa yatırır ve muayene için özel bir odaya götürürler. Ona serum takıyorlar, kıyafetlerini hastane önlüğüyle değiştiriyorlar ve birkaç saniye içinde toksikoloji testi için kan örneği alıyorlar. Briar tüm bunlar boyunca sessizce süzülüyor, insanların onu hareket ettirmesine ve ona iğneler batırmasına hiç şikayet etmeden izin veriyor. Bu onun her zamanki cesur patronluğundan o kadar uzak ki beni korkutuyor. Bir oyuncak bebek gibi, vücudu manipüle edilirken boş ve direnmiyor. Doktorlar yarasını değerlendiriyor ve kalçasındaki kesiğin yüzeysel olduğuna karar veriyorlar; bıçak deriyi kesmiş ama büyük sinirleri ya da kan damarlarını ıskalamış. Kesiği temizliyorlar ve o kadar hızlı dikeyyorlar ki olanları zar zor algılıyorum.

Tüm testler yapılana kadar konuşma yetisini geri kazanamıyor ve bir cerrah elinde iplik ve iğneyle önünde duruyor. "Son olarak," diyor neşeyle, "yanağınıza bir yama yapmamız gerekiyor, Bayan Saint."

Adamın elindeki iğneye bakıyor. "Eve gitmek istiyorum," diye emrediyor, sesi ince ama kararlı.

Onun konuşmasını duyunca o kadar rahatladım ki ağlayabilirim. "Neredeyse bitti, aşkım." Saçlarına bir öpücük konduruyorum. Odanın arka tarafındaki bir hemşire kaşlarını kaldırıyor ve dilimi ısırarak hemen geri çekiliyorum. Ölümüne yakın bir deneyimden sonra şimdi bile, herhangi bir PDA Briar için tehlikelidir. Bu küçük öpücük yarın dergilere çıkabilir. Onunla arama profesyonel bir mesafe koyarak yatağa doğru kayıyorum. Bana boş boş bakıyor.

Cerrah başını sallar. "Kesiklerinizi dikmeme izin verin, sonra gidebilirsiniz." Bir çift lastik eldiven takıyor ama Briar başını sallıyor.

"Kesikler umurumda değil." Yataktan kaymaya çalışıyor. "Artık eve gitmek istiyorum."

"Yapacaksın," diye yatıştırıyorum, kolunu okşayarak, "Yapacaksın. Hep birlikte otele döneceğiz ve sen de biraz uyuyabilirsin. Sadece biraz daha oturman gerekiyor." Onu yavaşça yatağa geri kaldırıyorum.

Doktor gülümsüyor ve kesiği dürtmek için uzanıyor. Briar irkilerek geri çekiliyor. "Hayır! Dikiş istemiyorum!"

"Sizin tarafınızda zaten daha fazlası var hanımefendi," diye belirtiyor. "Büyük bir ameliyattan bahsetmiyorum. Muhtemelen birkaç revizyon için gelmeniz gerekecek, ancak yüzünüzü kısa sürede tamamen iyileşmiş gibi göstereceğiz."

"Elini tutacağım," dedim ona. "Seni uyuşturacaklar, çok acımayacak."

Briar bana kocaman gözlerle bakıyor. Aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir hemşire elinde bir şırıngayla öne çıkar ve cerrah onu kabul eder. "Aynen öyle. Bundan biraz içersen hiçbir şey hissetmeyeceksin." Eldivenli elini Briar'ın yanağına koyuyor ve iğneyi doğrultuyor. Briar irkilerek geri çekiliyor ve cerrah neredeyse Briar'ın gözüne iğneyi batıracakken bir küfür savuruyor. "Hayır. Hayır."

"Hanımefendi-"

"Bu dikişleri kabul etmiyorum," diye bağırarak adamı kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyor. "Dur. Hayır. *Hayır.*"

Cerrah iç çeker. "Hanımefendi, aklınız başınızda değil. Erkek arkadaşınızı dinlemenizi şiddetle tavsiye ederim. Size kendisi de söyleyebilir; yüzdeki yara iziyle yaşamak zor olabilir."

"Ben onun erkek arkadaşı değilim," diye düzeltiyorum, sakın kalmaya çalışarak. "Ama evet, bu çok zor." Neden şimdi bu kadar ısrarcı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sonsuza dek bu yara iziyle yaşamak zorunda kalacağı düşüncesine katlanamıyorum. Hayatının geri kalanında yüzüne yapışmış bu gece olanları hatırlatan bir şeyle.

Briar ikimize de kaşlarını çatıyor. "Yani? Zor olan şeyleri yapabilirim."

Farklı bir açı deniyorum. "Bu sadece nasıl görüldüğüne ilgili değil. Bu senin kariyerinle ilgili, genç kız. Yüzünde kocaman bir yara izi varken oyunculuk ve modellik işi bulmakta zorlanabilirsin."

Yüzü buruşuyor. "*Modellik* umurumda değil," diye tükürüyor.

"O zaman ne?" Birden kendimi kaybederek soruyorum. "Neden bu konuda bu kadar inatçısın? Neden?!"

Bana ters ters bakıyor. "Çünkü belki yara izlerim olursa, o kalın kafana sonunda sana aşık olduğumu sokarsın!"

Her şey sessizleşiyor. Bir an için sadece kafamın içinde olduğunu düşünüyorum; ama koridordan geçen doktor ve hemşirelerin alçak sesle konuşmalarının kesildiğini fark ediyorum. İnsanlar beni dinliyor. Şu anda umursadığımı sanmıyorum. Sesi kafamın içinde yankılanmaya devam ediyor.

Ben sana aşığım.

İsa.

Yatakta garip bir şekilde kayıyorum. "Briar, kötü bir şok geçirdin-"

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor inatla, sonra sesini yükseltiyor, "ve o benim erkek arkadaşım!"

"Değilim," diyorum, paniğim artıyor. Tanrım, bu *acıtıyor*. "Briar, lütfen," diye yalvarıyorum, "lütfen, doğru düşünemiyorsun."

"Neden yalan söylediğimi düşünüyorsun?" Talep ediyor, gözleri yanıyor.

"*Yalan söylediğini* düşünmüyorum, bence yorgunsun, acı çekiyorsun ve kafan karışık-" "*Neden?*" Sözümü keserek tekrarladı.

Kekeliyorum. "Çünkü-"

Çünkü onun beni sevmesi fikri gülünç. Bu Güzel ve Çirkin değil, bu gerçek hayat. Briar benim kız arkadaşım değil; korumalarıyla sevişmeyi seven, tamamen ulaşılmaz ünlü bir aktris. Bu kadar.

"Yüzün yüzünden," diye sözümü bitiriyor. "Bıktım artık Glen, sırf lanet olası bir kolajen yüzünden bana layık değilmişsin gibi davranmandan bıktım! *İmajımı korumak için* fotoğrafçılardan saklanmandan bıktım. Yüzünü *benden* saklamandan bıktım. Yüzüne bayılıyorum! O kadar çok seviyorum ki! Hayatımın sonuna kadar her gün görmek istiyorum!" Hıçkırıklarla göğsü sıkışıyor. Zar zor nefes alabiliyorum. "O bomba patladığında *ölmüş* olabileceğini düşündüm. Sence *yaraların* yüzünden canım daha mı az yanardı?"

"Öyle değil-" İtiraz ediyorum.

O hiç oralı olmuyor. "*Aynen öyle. Benden daha değersiz olduğunu düşünüyorsun.*" Uzanıp yanağımlı okşuyor ve ben geri çekilme isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. Dudakları büzüldü. "Bunlar seni diğerk erkeklerden daha değersiz yapmaz. Aksine, çoğuy insandan ne kadar *daha iyi* olduğunu gösteriyor. Sen tanıdığım *en iyi insanlardan* birisin. Belki bencilim ama bu yüzden seni kendim için istiyorum."

Beynimi yavaşlatmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Sadece yara izleri değil. Bu..." Dudaklarımı yalıyorum. Kelimelerle aram iyi değil. Bunu nasıl doğru söyleyeceğimi bilmiyorum. "Çok iyisin. Ve güzelsin. Ve narin." Gözleri kısıldı. Kahretsin. "Bu bir hakaret değil," diye geri adım attım. "Demek istediğim, hizmet ettiğinizde tüm siviller narin görünür. Ve yumuşak. Hatırladığım şeyler, gittiğim yerler... beni sertleştirdi. Gördüğüm şeyler bu kadar *normal* biri için fazla karanlık ve kirli geliyor. Matt kadar kötü değilim ama hâlâ kâbuslar görüyorum. Hâlâ anılarım var. Sanki senden uzak tutmam gereken bir parçam varmış gibi hissediyorum. Çok *karanlık*. Ve senin hayatında buna ihtiyacın yok."

"Oh, Glen," diyor usulca. Sıcak bir el yüzüme dokunuyor. Gözlerimi kapatıyorum. Anlıyor. "Az önce söylediğin her şeyin tamamen saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kendi tükürüğümde boğuluyorum.

Başını iki yana sallar. "Yani, anlıyorum. Anlıyorum. Duygularını küçümsemek falan istemiyorum. Ama... düşüncelerin saçmalık. Onlar yanlış. Sana yalan söylüyorlar." Bir parmağını elmacık kemiğıme vuruyor. "Ben iyi, saf ya da narin değilim, sen de hasarlı, kirli ya da sert değilsin. Cehennemden geçtin. Ve haklısın; bulunduğuy tüm o yerleri asla tam olarak anlayamayacağım." Elini yüzümün yan tarafında gezdiriyor. "Ama bu birlikte olamayacağımız anlamına gelmiyor. Seni sevemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Arkamızda bir boğaz temizleniyor. "Hanımefendi?" Cerrah soruyor. "Eğer hizmetlerimi istemiyorsanız, başka bir yere ihtiyacınız var."

Briar gözlerini benden ayırmıyor, mavi gözleri yalvarıyor. "Tamam," diyorum ona. "Tamam. Sana inanıyorum. Ben de seni seviyorum."

Titriyor, tüm vücudu titriyor ve ağzını benimkine bastırıyor. "Tamam," diye mırıldanıyor omzumun üzerinden. "Üzgünüm. Yapabilirsin."

Cerrah yüzünü uyuşturuyor ve o metodik bir şekilde dikişlerini atarken elini tutuyorum. Elimi o kadar sert sıkıyor ki neredeyse ezecek ama gözlerinin içine baktığımda bunun acıdan kaynaklanmadığını anlıyorum.

ELLİ BİR

BRIAR

Özel bir odada polis memurları tarafından sorgulanırken diğer Melekler de bize katılıyor. Bu dayanılmaz bir şey. Hemşireler bana iğne batırmak ya da hayati değerlerimi kontrol etmek için sürekli araya giriyorlar ve Matt ile Glen 'beni çok zorladıkları' için polis memurlarına homurdanmaktan vazgeçmiyorlar. Bu beni çileden çıkarıyor. Polisle konuşmam gerekiyor ve ne kadar çabuk bitirirsem o kadar çabuk gidebilirim ama ikisi de her an yıkılacakmışım gibi davranıyor.

Sonunda ikisini de dayak yemeden ya da neşterle bıçaklanmadan önce dışarı gönderiyorum ve Kenta'nın yanında kalıyorum. Karşımdaki sandalyede oturuyor, kara gözleriyle beni izliyor. Yapmam gerekeni yapmama izin veriyor. Bunu yapabilecek kadar güçlü olduğuma güveniyor. Elimi uzattığımda gelip elimi tutuyor ve ben polise olan her şeyi usulca anlatırken parmaklarına masaj yapıyor. Tuhaf ve uzak hissediyorum, sanki başka biri bedenimi çalıştırıyor ve ben sadece olanları izliyorum.

Sonunda birkaç ağrı kesici, antibiyotik krem ve 'iki yüzeysel kesik ve psikolojik şok belirtileri' teşhisiyle hastaneden çıkarıldım. Doktorlar beni bir gece gözlem altında tutmaya çalışıyorlar ki bu aptalca, çünkü temelde tek sorunumun birkaç kesik ve bir anksiyete vakası olduğunu kabul ettiler. Ayak diremek zorunda kaldım ama sonunda gitmeme izin verdiler.

Sessizlik içinde otele geri döndük. Glen'in kolu omuzlarıma sıkıca sarılmış halde arka koltukta oturuyorum. Kenta arabayı sürerken Matt ön yolcu koltuğunda oturuyor. Olduğu yerde donmuş, gözlerini dikmiş yola bakıyor. Kulübede beni yakaladığından beri bana tek kelime etmedi. Göz teması bile kurmadı. Beni tamamen görmezden geliyor. Çünkü görünüşe göre, günüm yeterince kötü geçmemiş.

Otelin fuayesine girdiğimizde bir sürü tuhaf bakışla karşılaşıyoruz. Buna şaşırmadım. Hepimiz kirli ve lekeliyiz. Ben hastane önlüğü giyiyorum.

Glen'in ceketini. Matt'in beyaz gömleği o kadar çok kanla kaplı ki, birini öldürmüş gibi görünüyor.

Süite geri dönüyoruz ve ben bir zombi gibi ayak sürüyerek banyoya giriyorum. İşiyorum, ellerimi yıkıyorum, sonra ayağa kalkıp lavabonun üzerindeki aynada kendime bakıyorum. Sert floresan ışığının altında yansımam sert görünüyor. Keskin. Yüzümde bir maske gibi gölgeler ve aydınlıklar var. Yüz ifademde herhangi bir canlılık, herhangi bir duygu kıvılcımı arıyorum ama hiçbir şey yok.

Nasıl hissettiğimi bilmiyorum ve bu beni korkutuyor. Ağlıyor olmalıydım. Ya da paniklemeliyim. Ya da rahatlamış. Ya da kızgın. Bir tür duygu hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Sadece uyuşmuş ve yorgunum. Ayakta bile duramayacak kadar yorgunum.

Yavaşça banyo paspasının üzerine uzanıyorum. Yumuşak mavi kumaş tenimin altında kabarık ve rahatlatıcı bir his uyandırıyor, bu yüzden kendimi dikkatlice yere bırakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sanki yerçekimi beni aşağı çekiyor. Kalkıp yıkanmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

Yapamam.

Şu anda hiçbir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Bomboşum.

Tam uykuya dalmaya başlamıştım ki kapının çalındığını duydum. "Briar?" Glen alçak sesle sesleniyor. "Orada iyi misin?"

Ağzımı açıyorum ama hareket edemeyecek kadar ağırım. Kapının itilerek açıldığını duyuyorum, sonra Glen'in keskin nefes alışını.

"Briar?" Sesi dehşete düşmüş gibi geliyor. Suçluluk duygusu beni sıkıştırıyor. Yaklaşıp yanımda dizlerinin üzerine çöküyor. "Kahretsin, düştün mü? Başın dönüyor mu? Tanrım, bebeğim, seni acile geri götürmeliyiz-"

"Hayır, iyiyim" diye mırıldanıyorum.

"Öyle mi?" Yüzümdeki saçların bir kısmını tarıyor, ifadesi yumuşak. "Yine panik atak mı geçirdin aşkım?"

Başımı sallıyorum. "Ben sadece-" Yerde yatma nedenimi düşünmeye çalışıyorum. "Bunu yapamaz mıyım?"

"Neyi yapamazsın?" "Her şeyi. Gerçekten çok

yorgunum."

Kısık bir ses çıkarır. "Tamam, tamam. Sorun yok. Bir şey yapmana gerek yok. Al." İri eller beni kaldırıyor, kalçama dokunmamak için koltuk altlarımdan tutuyor. Glen beni yavaşça banyonun kenarına bırakıyor, sonra hastane önlüğünü çıkarmaya başlıyor. Kanlı derimi ortaya çıkarmasını izliyorum.

"Özür dilerim," diyorum, ücretsiz banyo ürünleri sepetinden bir fanila seçip musluğun altına tutarken.

"Ne için, tatlım?" Ayaklarımın dibinde diz çöküyor, ayağımı dikkatlice avucunun içine alıp temizliyor.

"Kendim yapamamak." Burada üzgün, çıplak bir yumru gibi oturuyorum.

Bana baktı. "Bu normal, aşkım. Kavga ettikten sonra bunu pek çok erkekte gördüm."

Fanilayı baldırıma sürmesini izliyorum. "Mm?"

"Evet. Son turumuzdan sonra hastaneye geri getirildikten sonra Kenny'nin bir hafta boyunca konuştuğunu sanmıyorum. Bütün gün yatağında oturup duvara baktı. Bazen beynin kendini toparlaması gerekir." Dizimi öpüyor. "Gececek. Söz veriyorum."

Başımı salladım.

Glen yumuşak, yatıştırıcı darbelerle tüm vücudumu temizliyor, sonra fanilayı sıkıp çöpe atıyor. "Saçını yıkamamı ister misin, tatlım?"

Düşünüyorum, sonra başımı sallıyorum. Saçlarım ter, kir ve kanla dolu. Başımı lavaboya doğru eğmesine izin veriyorum, akan ılık suyun altında kafa derimi dikkatlice şampuanlıyor. Kirleri durularken parmakları sert ama neredeyse dayanılmaz derecede hassas. Fazla konuşmuyoruz. Gözlerimi kapatıyorum, dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Beynimdeki büyük boşlukta parlayan küçük bir duygu ipliği içimi çekiştiriyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve o da iç çekerek üzerime eğiliyor, ağzını nazıkçe ağzıma bastırıyor.

"Hislerimiz karşılıklı, genç kız."

Olabildiğince temizlendiğimde Glen saçlarımı kuruluyor, sonra bana gömleklerinden birini ve bir çift jogger getiriyor. Salona geri döndüğümüzde,

Kenta sehpanın üzerine folyo paket servis kapları yerleştiriyor.

"Aç değilim," diyorum ona, tereddüt ederek. Kızarmış tavuk tabağı aklıma geliyor ve neredeyse kusmak için banyoya koşuyorum.

Glen omzumu sıkarak beni kanepeye doğru götürüyor. "Sadece dene. Her şeyden biraz var. Hangisi hoşuna giderse onu al."

Lekeli takım elbisesini henüz değiştirmemiş olan Matt içeri dalar ve rastgele bir kutu kaparak balkona yönelir. "Ben nöbet tutarım," diye mırıldanıyor.

"Ne için?" Sesim soğuk bir şekilde patladım. "O gitti."

Kapı aralığında duraksıyor, sonra cam bölmeyi kaydırarak açıyor ve dışarı çıkıyor. "Siyah fasulyeli erişte ister misin?" Kenta bana bir kutu uzatıyor. "Çin böreği?"

Başımı sallıyorum, yüzümü Glen'in boynuna bastırıyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Kenta yanıma oturdu. Hayal görüyor olabilirim ama şok edici derecede solgun görünüyor. "Kan kaybettin, tatlım. Ve midendeki her şeyi kustun. Bir şeyler yemelisin."

"Hâlâ hasta hissediyorum."

"Sadece biraz sade pirinç o zaman." Tabağına biraz almak için eğiliyor. "Daha iyi hissetmeni sağlayabilir."

Glen kaşınan yanağını benimkine sürüyor ve boğazımda bir şeylerin sıkıldığını hissediyorum. Dudağım titremeye başlıyor. Kenta bana küçük bir porsiyon pilav uzatıyor. Alıyorum, çatalı ağzıma götürüyorum ve hemen ardından gözyaşlarına boğuluyorum.

Glen bana daha sıkı sarıldı. "Oh, Briar."

"Bu hiç adil değil!" Bağırıyorum. Sanki içimde bir baraj yıkıldı ve birdenbire duygulara boğuldum. *Öfkeyle*. "Ben yanlış bir şey yapmadım!"

"Yapmadın," diye ikisi de yatıştırır.

Elimi balkon kapısına doğru salladım. "O zaman neden benden saklanıyor?! Neden her şeyi *berbat etmişim* gibi davranıyor? Neden bana sessiz davranıyor?!"

Kenta duraklar. "Bekle. Matt'i mi kastediyorsun?"

"*Bıçaklandım ve o beni tutmuyor.*" Dişlerimi sıktım, öfkeyle yanaklarımı sildim.

Adamlar bakışlarını paylaşıyor. "Korkmuş," diyor Kenta.

"*Korkuyor.*" Ayağa kalkıyorum, tabağımı gürültüyle masaya bırakıyorum. "Bu adam SAS'taydı ama bana sarılamayacak kadar korkak mı? Tanrı aşkına, *ben* de korkuyorum. Bunu önemseydiğini sanıyordum!"

"Bence silahları kendi duygularından çok daha iyi anlıyor," diyor Kenta hayıflanarak.

"Umurumda değil!" Nemli saçlarımı geriye savurarak terasa doğru yürüyorum ve sürgülü kapıyı iterek açıyorum. Matt bir bahçe sandalyesinde oturmuş, ufuk çizgisine bakıyordu. Los Angeles altımızda parıldıyor, parlak renkli ışıklarla dolu.

"Balkonda nöbet mi tutuyorsun?" Isırarak söyledim. "Bu bir keskin nişancı riski falan değil mi?"

Dönüp bana bakıyor. Soğuk gözleri benimkilerle buluştuğunda içimden bir sarsıntı geçiyor. Birkaç saniye boyunca sadece birbirimize baktık. Aklımdan geçen duyguları sıralamaya çalışıyorum. Acı, benimle konuşmadığı için. Bana yalan söylediği için öfke. İyi olduğu için rahatlama.

Aşk, akıntıya kapılmış bir deniz kabuğu gibi beni içine çekiyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve bu duyguyu bastırıyorum. "Gerçekten üşüyorum," diye mırıldanıyorum.

"Bu bir endişe tepkisi," diyor yavaşça. "Adrenalin, kendinizi daha etkili bir şekilde savunabilmeniz için kanı iç organlarınıza yönlendirir. Dolaşım kaybı üşümenize neden olabilir."

H o m u r d a n ı y o r u m . "Evet, teşekkürler WebMD." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ben *Soğuk*," diye tekrarlıyorum.

"İçeri dönmek ister misin?"

"Hayır."

Yer değiştiriyor, buruşuk ve kirli smokinini çekiştiriyor.

"Ceketimi ister misin?" Burnumu kırıştırıyorum. "Hayır."

Bekliyor. Birkaç vuruş geçer. "O zaman... neyi bekliyorsun?" "Beni ısıtmayı teklif etmeni, aptal."

"Oh." Duraklıyor, sonra kollarını açıyor. İçlerine giriyorum, göğsüne yaslanıyorum. Kalbinin kulağıma çarpışını duyabiliyorum. "Düşündüm ki-"

"Sana hâlâ kızgınım," diye uyarıyorum onu. "Ama aynı anda hem kızgın olup hem de sana sarılabiliyim."

"Tamam." Sesi biraz şaşkın geliyor. Yüzümü ona gömüyorum, eşit nefes almaya çalışıyorum. Bir süre sessiz kaldık. Aşağıdaki sokaklarda araba motorları uğulduyor ve gecenin içinde dönen bazı sarhoş bağırıışları duyuyorum. Hafif bir esinti saçlarıma dokunuyor. Polis sirenleri geçiyor ve ben tekrar ağlamaya başlıyorum. Beni daha yakına çekiyor.

"Özür dilerim," diye kabaca konuştu. "Briar, çok üzgünüm. Sana karşı dürüst olsaydım bunların hiçbiri olmazdı."

Yumruğumu gömleğine sıkıştırdım. "Beni en çok inciten şey beni bu kadar az düşünmen oldu. Şımarık, bencil ve sırf bu adamdan intikam almak için başkalarının hayatını tehlikeye atacak kadar *aptal* olduğumu düşünmen. Beni gerçekten tanıdığını sanmıştım. Bana saygı duyduğunu."

Kaşlarını çattı. "Seni küçük görmüyorum. Sadece çok korkmuştum. Seni kaybetmekten çok ama çok korktum. Bir takıma liderlik ediyorsan, onların hayatlarından sorumlusundur. Ve bazen yanlış seçim yaparsın." Yutkunduğunu duydum. "Güvenli oynamaya çalıştım ama geri tepti ve özür dilerim. Sana canlı ihtiyacım vardı ve kafamda, seni karanlıkta tutmak bunu yapmanın mümkün olan en iyi yoluydu." İç çekiyor. "Seni hafife almışım."

"Sen yaptın. Ve bu yüzden bombalar patladı. İnsanları tehlikeye attım, çünkü bana tüm resmi vermedin. *Benim yüzümden* insanlar yaralandı Matt. Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğini biliyorum. Neden bana bunu yaptırdın ki?"

İrkilir. "Ben... Ben daha önce de insanlar kaybettim. Arkadaşlarımı. Kardeşlerimi. Gözümün önünde öldüklerini gördüm. Ve her seferinde, kendimden bir parçanın da onlarla birlikte öldüğünü hissettim. Evlilik yüzüklerini eşlerine götürüyorum ve artık bir babası olmayan bebeklerine bakıyorum ve daha önce hissettiğimden bir parça daha ölü hissediyorum. Ama ben hiç..." Başını iki yana sallar. "Sen gitseydin bir *parçam* ölmezdi. Sadece artık var olmazdım. İşim biterdi. Her şey karanlığa gömülürdü. Bir daha geri gelemezdim."

"Mm." Parmağımı gömleğinin önünde gezdiriyorum. "Ben de seni seviyorum."

Nefesi göğsünde düğümleniyor. Bir elinin sırtımı yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı okşaması dışında etrafımda hareketsiz duruyor. Ona sokuluyorum, göğsümdeki güçlü duyguların boğucu düğümünün yavaşça gevşediğini ve çözüldüğünü hissediyorum. Saçıma ılık bir şey damladığını hissettiğimde neredeyse uyumak üzereydim. "I

-Ağlıyor musun?"

Başımı kaldırıp yüzüne bakmaya çalışıyorum ama o beni kendine daha sıkı sarıyor. Göğsü bana karşı titriyor. Bir damla gözyaşı daha yanağıma sığıyor.

Arkamızda, balkonun kapısı çatırdayarak açılıyor ve diğerleri dışarı çıkıyor.

"Uyuyor mu?" Kenta soruyor. Başımı sallıyorum, ama ben daha konuşmadan Matt konuşmaya başlıyor.

"Özür dilerim," diye boğulur. "Özür dilerim. Her şeyi berbat ettiğim için çok üzgünüm. Çok üzgünüm.

özür dilerim."

Sesinin tonundan bu gece olanlardan bahsetmediğini anlıyorum. Adamların birbirlerine daha iyi erişebilmeleri için kıpırdanmaya çalışıyorum ama Matt beni rahat bir battaniye gibi kavrayıp tekrar kucağına çekiyor.

"Affedilecek bir şey yok," diyor Kenta, yüzü sakın. "Bunu sen de biliyorsun."

"Seni asla suçlamadım," diye mırıldandı Glen kalın bir sesle, yanıma gelerek. "İkimiz de aynı şeyi yapardık. Sen sadece emirleri uyguluyordun." Eli yüzüme düşüyor ve nasırlı parmaklarıyla yanağımı kavırıyor. Dokunuşa doğru eğildim.

"Beni suçlamadığını biliyorum," diye itiraz etti Matt, "ama-"

Kenta bir elini onun omzuna koyar. "Bırak artık," diyor nazikçe. "Zamanı geldi." Matt sarsılarak başını sallar.

Ona gülümsüyorum. "Bu sonunda terapiye gideceğin anlamına mı geliyor?"

Başını sallayarak titrek bir şekilde gülüyor. "Ben istemedim..." Kelimeler boğazında düğümleniyor. Birden anladım.

"Olanları unutmak istemedin. Kabuslar ve geriye dönüşlerle kendini cezalandırmak istedin."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. Glen onun sırtına garip bir tokat atıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Bu adamlar birlikte cehennemi yaşamışlar ve birbirlerinin sırtına kardeşlik kankaları gibi tokat atıyorlar. Glen'in bileğini tutup onu kendi seviyeme çekiyorum. "Sarıl ona," diye emrediyorum. Yapıyor, kollarını ikimize de doluyor. Bir süre sonra Kenta da aynısını yapıyor, yanımıza çömeliyor ve kucaklaşmaya katılıyor. Bir süre öylece oturduk, birbirimize sarıldık. Aralarına kıvrılıp hepsini içime çekiyorum. Harika bir his.

Sonunda biri yer değiştiriyor ve bir dirsek yan tarafıma çarpınca tıslıyorum.

Saat gibi işliyor, adamlar ayağa kalkıyor. Matt beni kucağına alıp içeri taşıyor, diğerleri de onu takip ediyor ve balkon kapısını arkalarından kapatıyorlar. Birisi dev kanepenin üzerine bir tür yuva yapmış, süitteki tüm yorganları, battaniyeleri ve yumuşacık yastıkları sürüklemiş.

"Hepimiz bir yatağa rahatça sığamayız," diye açıklıyor Kenta. "İsterseniz odanızda uyuyabilirsiniz ama bu gece hepimiz sizinle birlikte olmak isteriz."

Başımı sallıyorum ve titreyerek yorganların arasına giriyorum. Çocuklar etrafımda toplanıyor. Başımı birinin omzuna yaslamış, bir başkası da nazikçe saçlarımı okşarken hızla uykuya dalıyorum.

ELLI İKİ

BRIAR

Kollarım ve bacaklarım birbirine dolanmış bir şekilde uyanıyorum. Glen göğsünü sırtıma dayamış uyuyor, dudakları boynumun iç kısmını okşuyor. Matt diğer tarafımda, ağır kolunu belime dolamış. Kenta'nın burada olmadığını fark ettiğimde göğsümde bir sızı hissediyorum ama sanırım bu mantıklı. Sabah vardiyasında olmalı.

Tehdit ortadan kalktığı için ne olacağını merak ediyorum. Adamlar gevşeyecek mi? Başka bir işe mi geçecekler? Elbette yine de bir tür güvenliğe ihtiyacım olacak ama takip edilmediğim sürece üç eski SAS askeri muhtemelen gerekli olmayacaktır. Normal bir yakın koruma memuru tutabilirim.

Bu fikir midemi bulandırıyor. Eğer çocuklar başka işler alırlarsa, yine tehlikede olacaklar. Dün neredeyse ölüyorlardı ve bunun şimdiye kadar aldıkları en tehlikeli görevden çok uzak olduğunu biliyorum.

Ama onları burada yanımda tutamayacağımı da biliyorum. Ben brunch'a giderken bana alışveriş tüyoları vermekten ve gazetecileri uzak tutmaktan sıkılırlar. İstediğim son şey onlardan herhangi birinin sıkılması.

Yani bu beni nereye götürür bilemiyorum.

Kendimi onun elinden dikkatlice kurtarıp çekyattan kayarak kalın halının üzerinden mini mutfığa doğru ilerlerken Matt homurdanıyor. Kendime kahve doldururken balkonda bir hareket görüyorum. Kenta kucağında bir kitapla güneşin altında oturuyordu. İkinci bir fincan doldurup yanına gidiyorum.

Los Angeles'ta şaşırtıcı derecede güzel bir gün. Gökyüzü masmavi, tamamen bulutsuz ve şehir altımızda bir film fonu gibi yayılıyor. Sabah tıkanıklığının başladığını şimdiden görebiliyorum, küçük renkli arabalar uzun kuyruklar halinde geri geri giderek yolları dolduruyor. Dünyanın geri kalanının

Sanki dün gece hayatımın en korkunç olayı olmamış gibi, hala yoluma devam ediyorum. Bu biraz rahatlatıcı. Hayat devam ediyor.

Kenta'nın başının tepesine dokunuyorum. "Günaydın," diyorum, kahvesini dirseğinin yanındaki masaya koyarken.

Kitabını bırakıyor. "Günaydın. Bugün nasıl hissediyorsun, tatlım?"

Düşünerek omuzlarımı açtım. Vücudumdaki her kas ağrıyor, dikişlerim acı veriyor ve kaşındırıyor. Dün gecedan kalma yapış yapış mide bulantısı nihayet geçti ve baş ağrım da güneş ışığının altında bile çok kötü değil. "Açım," diye karar veriyorum ve o da gülerek telefonunu çıkarıyor.

"Burada yirmi dakika içinde tam bir İngiliz yemeği hazırlayabilirim."

"Vay canına," dedim. "Sen gerçekten bir meleksin. Budge." Ellerini nazikçe kenara itiyorum ve kucağına tırmanıyorum. Bir an şaşırmış gibi görünüyor, sonra kollarını bana doluyor ve bir kedi gibi ona sarılmama izin veriyor. Yüzümü keten gömleğinin yumuşak kumaşına çeviriyorum ve baharat kokusunu içime çekiyorum. "Nasılsın?" Mırıldanıyorum.

Manzaraya bakıyor. "Ben iyiyim," diyor hafifçe. "Sadece herkesin iyi olmasına sevindim."

Ona bakıyorum. Bugün onda farklı bir şeyler var. Kenta her zaman çekingendir, ama her zamankinden daha mesafeli görünüyor, sanki gözlerimin içine bakmak istemiyor. Yüzünü yakalıyorum ve hızlı bir öpücük için dudaklarını dudaklarıma götürüyorum, ama çok çabuk geri çekiyor. Sanki aramızda bir duvar varmış gibi.

Göğsüne sokuluyorum, kahveme uzanıyorum ve zorlamamaya karar veriyorum. Atlatması gereken korkunç bir olay yaşayan tek kişi ben değilim; dün neredeyse iki kez havaya uçuyordu. Muhtemelen bunu atlatmaya çalışıyordur.

Bir süre sessiz kaldık, şehrin altımızdaki hareketini izledik. Kalbinin kulağımın dibinde durmadan attığını hissediyorum ve manşetlerinin düğmeleriyle oynuyorum.

"Şimdi ne olacak?" Sonunda sordum. "Başka bir işe mi geçeceksiniz?"

"Bunu hep birlikte tartışmamız gerekecek. Genellikle bir soğuma dönemi için müşteriyle birlikte kalırız. Bir medya çılgınlığının merkezinde olacaksınız ve bu gibi olaylar taklitçileri cesaretlendirebilir."

"Taklitçiler mi?"

Başını sallıyor. "Takipçinin ne kadar dikkat çektiğini ya da sizi öldürmeye ne kadar yaklaştığını gören ve aynısını yapmak için ilham alan dengesiz insanlar."

Kalbim biraz kırılıyor. "Harika," diye mırıldanıyorum. "Sonunda bu işi bitirdiğimi sanmıştım."

Eliyle sırtımı belli belirsiz sıvazlıyor. "Güven bana, bu tehdit, takipçi olduğu doğrulanmış birinden çok çok daha düşük. Bu sadece bir önlem, gerçekten."

"Mm." Elini tutuyorum ve o da benimkine dolanmış sert parmaklarına bakıyor. İç çekişi saçlarımı yanağıma doğru gıdıklıyor.

"Ondan sonrasını bilemiyorum. Bir molaya hazır hissediyorum. Bir tatil yapabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Bunu benim için yapmak zorunda değilsin. Eğer başka birini korumaya devam etmek istiyorsan... yalan söylemeyeceğim, biraz kıskanacağım ama üstesinden geleceğim."

Başını iki yana sallar. "Senin için olmazdı. Hepimiz yorgunuz. Ve eğer Matt sonunda travma sürecinden geçecekse, bunu yaparken elinde silah tutmaması akıllıca olur. Bu tür şeyler genellikle iyileşmeden önce daha da kötüleşir."

İçim acıyor. "Bu onun için ne anlama geliyor? Daha fazla flashback mi? Daha fazla kâbus mu?"

"Muhtemelen."

"Ona yardım edeceğiz." "Evet."

Zihnimin dolaşmasına izin verdim. "Belki bir süreliğine bir yere gidebiliriz. Sanırım ben

Herkesin bana bakmasına da bir ara vermeliyim. Eminim kiralamak için özel bir ada bulabilirim." Tanrım, düşüncesi bile çok güzel. Belki tropik bölgelere gidebiliriz. Beyaz kumlar, meyveli içecekler ve sadece güzel yemekler yiyerek, şnorkelle dalarak, güneşin altında sevişerek geçireceğimiz sonsuz günler-

Kenta'nın bir şey söylemediğini fark ediyorum ve yüzünü kontrol ediyorum. "Sen ne düşünüyorsun?" Belki de çocukların tatil anlayışı daha aksiyon dolu. Jet ski,

ya da snowboard ya da her neyse. Bunu da yapabilirim. Sanırım onlarla her şeyi yapmaktan keyif alırım.

"Glen ve Matt'in bundan çok hoşlanacağını düşünüyorum," diyor dikkatle.

Kaşlarımı çatıyorum. Bunu söylemek için garip bir yol gibi görünüyor. Bundan çok hoşlanmaz mıydı? Tam ona soracaktım ki telefonum çaldı. Bütün gece bildirimler aldım ama telefonumu sadece öncelikli numaralar için çalacak şekilde ayarlamıştım. Ekranı kontrol ediyorum ve iç çekiyorum. "Julie." Aramayı cevaplamak için kaydırıyorum. "Alo?"

"Briar, sevgilim! Sen iyi misin? Neden mesajlarıma cevap vermiyorsun?"

"Uyuyordum. Ağrı kesiciler beni mahvediyordu."

"Ama şimdi iyisin, değil mi? Kenta dün gece aradı ve bıçaklandığını söyledi, bu doğru mu?"

Vay canına. Gerçekten endişeli görünüyor. "Evet. Birkaç dikiş atıldı ama iyiyim."

"Kesikler nerede?"

"Ah... kalçam ve yüzüm?"

"Yüzün mü?" Ciyaklıyor. *"Oh Tanrım. Oh Tanrım. Oh Tanrım. Yüzünün neresi? Bana bir resim gönder. Hemen görüntülü konuşmaya geç."*

"Evet, hayır. Yanağımda."

Rahatlamış bir nefes veriyor. *"Yanak. Tamam. Yanakla çalışabilirim. Savaşçı-prenses, Lara Croft gibi bir görünüm veririm. Tanrıya şükür burnunu almamış. Sen bu işteki en iyi burna sahipsin."*

Ah. Anlıyorum. Aslında hiç umurunda değil. Sadece ürününün satılamayacak kadar hasarlı olup olmadığını kontrol ediyor. Gözlerimi ovuşturuyorum. "Ne istiyordun, Julie?"

"Kaçırılma haberini nasıl ele alacağımızı tartışmak için tabii ki! Röportaj talepleriyle dolup taşıyorum. Sadece dergilerden değil, gerçek haber kanallarından da. Onları daha fazla bekletmem, hikaye bayatlayacak."

İç çekiyorum. Gerçekten istemiyorum ama eninde sonunda bununla yüzleşmek zorunda kalacağım. Sanırım bunu bir an önce atlatmalıyım. "Peki. Süite gel."

Mırıldanıyor. *"Alışverişe çıktım bebeğim. Gelip bana katılmalısın. Ambrose, saat 11'de? Bütün bunları mimozalar eşliğinde halledebiliriz."*

"Ambrose olmaz. Orası bir akvaryum. Tüm duvarlar camdan yapılmış. Mimoza da içemem, ağrı kesici alıyorum."

Hattın aşağısında kaşlarını çattığını duyabiliyorum. *"Nobu için biraz erken-"*

"Pahalı suşi istemiyorum. Ucuz ve yağlı bir şey istiyorum." Şok olup sessizliğe gömüldü. Kenta'ya döndüm. "Eminim daha önce Los Angeles'ta karanlık işler yapmışsındır, değil mi? Buluşabileceğimiz özel bir yer biliyor musun? İçinde karbonhidrat olan gerçek bir yemek yiyebileceğim?"

Dudakları kıvrılıyor. "Sana bir posta kodu göndereceğim Julie," diyor, sesini yükselterek Julie'nin onu duymasını sağlıyor.

"Mükemmel." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Julie'ye veda edip telefonu kapatıyorum. "Duş almalıyım," diye mırıldanıyorum, Kenta'nın kucağından kayarak. "Ve kendimi yarı temsil edilebilir hale getirmeliyim."

Başını sallar. "Ben diğerlerini uyandırayım."

Kaşlarımı çattım. "Neden? X gitti. Beni kahvaltıya götüren birden fazla muhafıza gerçekten ihtiyacım var mı?"

Göz kırıyor. "Birimiz iyi olmalı, evet." "O

zaman... neden onları uyandırmamız gerekiyor?"

Kafası karışmış görünüyor. "Beni götürmek mi istiyorsun? Yalnız mı?"

"Evet, seni ucube. Uyanık olsalar bile benimle gelmen için seni seçerdim."

Gerçekten isterdim. Her erkekten farklı şeyler alıyorum. Glen'den rahatlık ve nezaket. Matt'ten mücadele ve güç.

Ama Kenta'-dan

Dengeli oluyorum. Sakinlik. Destek. Hem Glen hem de Matt beni acı veren şeylerden korumak istiyorlar ve bunun nedenini anlıyorum. Çok fazla acı gördüler. Ve özlerine kadar koruyucular.

Ama Kenta engelleri aştığımı görmek istiyor. Her şeyi yapabileceğime gerçekten inanıyor. Beni her şeyi yapabileceğime inandırıyor. Yani, evet. İhtiyacım var.

Kenta, hemen şimdi.

ELLİ ÜÇ

KENTA

Briar bizi kafeye götürmekte ısrar ediyor. Normalde, bir müşterinin araba kullanmasına asla izin vermezdim; bir şeyler ters giderse, Matt, Glen ve ben kaçma ve kurtulma sürüşü konusunda eğitim aldık, böylece hızlı bir kaçış yapabiliriz. Ama tehlike teknik olarak ortadan kalktı. Dürüst olmak gerekirse, sanırım buna ihtiyacı var. Dün gece olanlardan sonra biraz kontrol hissine ihtiyacı var. Bu yüzden navigasyona bir gazi kafesinin posta kodunu girdim ve onu bıraktım.

O güneşin kavurduğu Los Angeles yollarında ilerlerken biz sessiziz. Çok güzel bir gün. Gökyüzü parlak mavi ve Kaliforniya palmyeleri uzun yeşil yapraklarını hafif sabah esintisinde flamalar gibi dalgalandırıyor.

Briar'a bakıyorum, sarı saçları ve çıplak yüzü dikkatimi çekiyor. Ona aldığımız kolye köprücük kemiğinin üzerinde parıldıyor. Ani bir acı dalgasıyla göğsüm sıkışıyor ama hemen bastırıyorum.

Üzgün olmamalıyım. Burada olduğu için çok mutlu olmalıyım. Ve güvende. Ve bütün.

Dün gece X'in kulübesinin kapısını kırmamız için geçen birkaç dakika hayatımın en kötü anlarıydı. Kalın metal kapının dışında durduğumu, silahlar ateşlenirken Briar'ın çığlıklarını ve hıçkırıklarını duyduğumu hatırladıkça ürperiyorum. X'in dengesiz bağırışları kulaklarımda yankılanıyor. *Onu öldüreceğim. Çok geç kaldın.*

O anda, kapıyı açtığımızda onun ölü, kanlı cesediyle karşılaşacağımızdan emindim. Ve bu olduğunda hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Asla. Bir kızı hiç bu kadar sevmemiştim. Onu kaybetmek beni yıkabilirdi.

Ama şimdi nispeten zarar görmemiş bir şekilde yanımda oturuyor ve ben ona zar zor bakabiliyorum.

Dün gece teslimatçıya ödeme yapmaya gittiğimde, Briar'ın açık yatak odasının kapısının önünden geçtim. Banyoda Glen'e fısıldadığını duydum. Onu sevdiğini söylüyordu. Şaşırmış gibi görünmüyordu; belli ki bunu ilk kez söylemiyordu. Yarım saat sonra balkona çıktığımda Matt'e de aynı şeyi söylüyordu. İkisine de aşık.

Ki bu iyi bir şey. Ben buna alışkınım. Ben her zaman arka planda kalan biri oldum. Matt o kadar geveze ki kimse onu görmezden gelemes, Glen'in ise farkında olmasa bile çok dikkat çeken bir tür nazik dev tatlılığı var. Ben her zaman sıkıcı olan oldum. Mantıklı olan. Ve bu çoğu zaman hoşuma gider. Tanrı biliyor ya, takımımızda biraz mantığa ihtiyacımız var.

Ama şu anda keşke başka biri olabilseydim.

Briar öne doğru eğiliyor ve gösterge panelindeki bir düğmeyle oynayarak radyoyu açıyor. Uzun saçları çıplak koluma dökülüyor ve ses sisteminden 'Hotel California' çalmaya başladığında gözlerimi kapatıyorum. Yavaşça geri çekilmeden önce yumuşak vücudunu benimkine bastırarak bir süre orada kalıyor. Sessizce rahat bir nefes alıyorum.

Birkaç gün içinde her şey bitmiş olacak.

Bu sabah terastayken bir plan yaptım. Angel Security yerime başka bir koruma bulana kadar önümüzdeki bir iki gün Los Angeles'ta kalacağım. Sonra Londra'ya geri döneceğim ve Colette'ten bana tek başıma bir iş bulmasını isteyeceğim. Tercihen birkaç ay boyunca dikkatimi dağıtacak çok zor ve tehlikeli bir iş. Matt ve Glen'den ayrılma fikri hoşuma gitmiyor; çok uzun zamandır bir birim olarak çalıştık. Ama ikisi de onunla çıkacaksa onların yanında olamam. Zamanla atlatırım. Her zaman atlatırım. Ama şu anda oturup onun onlara giderek daha fazla aşık olmasını izleyemem. Bunu yapamam.

Küçük bir el koluma dokunuyor. Briar yüzümü dikkatle tarıyor, sonra başıyla ön camı işaret ediyor. "Buradayız."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve birden arabanın durduğunu fark ediyorum. Etrafımıza bakarken küfür etmekten kendimi alamıyorum.

Bizi götürdüğü cadde neredeyse hiç Los Angeles'a benzemiyor. Kirli dükkanları ve parlak renkli tabelalarıyla Londra olabilir. Kaldırımlarda çöp kutuları ve duvarlarda grafitiler var. Buranın

güvenli olurdu, ama Cricket's Café'nin etrafında zaten bir avuç fotoğrafçı var. Bir araya toplanmışlar, sigara içiyorlar ve sabah güneşinin altında sohbet ediyorlar.

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldanıyorum. "Bu nasıl oluyor? Burada buluşacağımızı nereden biliyorlardı? Bunu hiçbir sosyal medya hesabına koymadık." Telefonumu çıkarıyorum. "Başka bir yer biliyorum. Julie'ye mesaj atarım."

Briar kameralarını tutan adamlara bakıyor. "Kenta," diyor yavaşça, "burada olacağımızı sadece üç kişi biliyordu. Sen, ben ve Julie."

Her şey yerli yerine otururken gözlerimi kapatıyorum. "Kahretsin."

Her şey mantıklı. Yeri ne kadar güvenli olursa olsun paparazzilerin onu nasıl bulup durdukları. X'in restorandan dönerken arabamızı takip etmesine şaşmamalı; muhtemelen paparazzilere onun yeri için para ödüyordu. Şöhrete aç, para düşkünü halkla ilişkiler müdürü tarafından ihbar edilen paparazziler.

Başımı sallayıp arabamın kapısını iterek açıyorum. "Onunla konuşacağım-" Briar kolumu tutmak için uzandı. "Yapma."

Bırak ben halledeyim."

Dişlerimi sıkıyorum ama geri çekilip isteksizce başımı sallıyorum. Arabadan inmesini bekliyorum ama kapının kolunu tutmak için hareket etmiyor. Onun yerine öne eğilip yanağıma minik bir öpücük konduruyor. Kalbim göğsümde tekliyor. Kanımın vücudumda hızla aktığını hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor burnunu benimkine dayayarak. "Ne için?" Mırıldanıyorum.

"Sen olduğun için." Ona bakıyorum. Omuz silkiyor. "Glen olsaydın benimle tartışırdın. Matt olsaydın, beni görmezden gelebilirdin. Ama sen kendi başımın çaresine bakabileceğime güveniyorsun."

"Yapabileceğini biliyorum, tatlım."

Bana çok nazık bir öpücük daha veriyor, sonra elimi tutarak geri çekiyor. "Ben de."

İkimiz de arabadan kayarak çıktık. Anında fotoğrafçılar etrafımızı sarıyor, fotoğraf çekiyorlar ve ona bağırıyorlar.

"Nasıl hissediyorsun, Briar?"

"Dün gece olanlar hakkında bir açıklama yapacak mısınız? Bombalamada yaralandınız mı?"

"Takipçiniz öldü mü, Bayan Saint?"

Son söylediğimde irkildi. Kolumu ona dolayarak yanıma çekiyorum ve onu kalabalığın içinden geçirip yolun karşısındaki Cricket's Café'ye doğru yönlendiriyorum. Başım dönüyor. Onu kendime bu kadar yakın tutmak düşüncelerimi karıştırıyor. Beni neden öptü? Ne düşünüyor?

Başımı sertçe sallıyorum. Kendimi toparlamam lazım. Bunun bir anlamı yok. Gerçekten bir anlamı yok. Yanağına kondurduğu bir öpücük bana *aşkını* itiraf etmesiyle aynı şey değil. Belki bana karşı hâlâ sıradan bir ilgisi vardır. Belki de dörtlü gruplardan hoşlandığı için beni etrafında tutmak istiyordur. Eğer durum buysa, bir an önce buradan gitmeliyim. Onun son çaresi olmaktansa yalnız kalmayı tercih ederim.

Briar elime uzanıyor, ben de nazikçe çekip paparazzi kalabalığını tarıyorum. Bana doğru baktı. "İyi misin?" Yavaşça soruyor.

Başımı sallayarak onu kaldırıma ve lokantaya doğru yönlendiriyorum. İçeri adım attığımızda cam kapının üzerindeki zil çalıyor. Çok sevimli bir yer: yerlerde siyah-beyaz kareli fayanslar, duvarlarda eski fotoğraflar, yıpranmış kırmızı deri kabinler. Mutfaktaki radyodan sessizce Dolly Parton çalıyor ve her yer pişen waffle kokuyor.

Kapının yanındaki masada iri yarı bir adam oturmuş kahve içiyor. Bana kurt gibi sırtıyor. "Li."

"Cricket," diye selamlıyorum. "İşler nasıl?"

Omuz silkiyor. "İdare ediyoruz." Gözleri Briar'a kayıyor. Belli ki onu tanıyor ama bundan bahsetmiyor. "Günaydın, hayatım. Li'nin yeni müşterisi sen misin?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. Başımı pencerelelere doğru salladım. "Pislikleri dışarıda tut, olur mu? Çok fazla dikkat çekiyor."

Cricket'in sırtışı daha da genişler. "Memnuniyetle."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Onu içeri götürürken Briar soruyor.

"Bir süre birlikte eğitim gördük. O eski özel kuvvetlerden."

"Ve o emekli oldu ve-"

"Bir lokanta satın aldım, evet. Birçok gazi burada takılıyor." Gülümsüyor. "Bu çok hoş."

Julie, tahmin edilebileceği gibi, fotoğrafçıların onu görebileceği pencere kenarındaki bir kabinde oturuyor. Biz yanına geldiğimizde ayağa kalkıyor ve Briar'a sarılıyor. "Burası iğrenç bir yer," diye anons ediyor.

"Bence bu mükemmel," diyor Briar sessizce.

Odayı tarıyorum, sonra yakındaki bir masaya oturmaya gidiyorum ama Briar elimi tutup beni kendine çekiyor. "Hayır, bizimle otur."

"Buraya oturmam gerekiyor," diyerek mutfağın yanındaki masayı işaret ediyorum, "böylece tüm odayı görebiliyorum."

"Biz de orada otururuz o zaman."

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum ama başımı sallıyorum ve köşedeki masaya geçiyoruz. Briar yanımdaki pencere kenarına kayarak bana bir menü uzatıyor. Gülümseyen bir garson elinde bir not defteriyle koşarak geliyor ve ikimiz de portakal suyu, çay ve aşırı miktarda mücver sipariş ediyoruz. Julie bir soda ve kavun tabağı sipariş ediyor, sonra yerine oturup Briar'ı eleştirel bir gözle inceliyor.

"Tanrım, yüzün *berbat* görünüyor," diye söyleniyor. "Lütfen bana görüldüğünden daha iyi iyileşeceğini söyle."

Briar omuz silkiyor. "Doktorlar yara izinin çok az olacağını söylediler. Eğer bir iz varsa, sete gittiğimde makyajla kapatabilirim."

"Hm." Garson önümüze iki tabak altın rengi, çıtır çıtır kızarmış yemek koyarken Julie yüzünü buruşturuyor. "Domuz gibi yiyorsun."

Briar'a çatal bıçak uzatıyorum ve ağzımı özenle kapalı tutuyorum. Ama, Tanrım. Kız dün gece neredeyse ölüyordu ve hâlâ *diyet yapması mı* bekleniyor? Briar'ın ilk lokmasını alışını izlerken kızgınlığım azalıyor, gözleri neredeyse kafasının içine dönüyor. Mutlu bir şekilde mırıldanıyor, yanıma yaslanıyor. "Beni buraya getirdiğin için seni seviyorum" diye fısıldıyor.

Midem kasılıyor. Sıkıca gülümsüyorum ve tabağıma geri dönüyorum.

"Ugh," diye mırıldandı Julie. "Sanırım dikişlerini almadan video röportajı yapamazsın, zaten bu şekilde iğrenç görünüyorsun. O yüzden biraz şişsen de dünyanın sonu değil. Ama yarın tekrar çalışmaya başlaman gerekecek." Tasarımcı çantasından bir not defteri çıkarıyor ve parmağını yalayarak sağ sayfaya geçiyor. "İlk birkaç röportajın radyo ya da basılı olması gerekecek," diye iç geçiriyor ve bir not karalıyor. "Bu tekliflerin yaklaşık yarısını listeden çıkarır."

"Röportaj yapmayacağım," diyor Briar. "Olanlar hakkında konuşmak istemiyorum."

Julie ona el sallıyor. "Bebeğim, endişelenme, özel röportajlar yapacağız. Sen hazır olana kadar talk show falan yok."

Briar kaşlarını çatır. "*Özel görüşme* diye bir şey yoktur. Bu da ne demek oluyor?" Başını sallar. "Julie, ben ciddiym. Bu insanlarla paylaşmak istediğim bir şey değil. İnsanların bir kuaför salonunda dergileri karıştırıp hayatımın en korkunç gecesini okumasını istemiyorum. Bu bir *eğlence* değil ve medyanın bunu böyle ele almasına izin vermeyeceğim."

Julie derin bir iç çeker ve masanın öbür ucuna uzanarak onun elini tutar. "Sevgilim," dedi, sesi alçak ve gizliydi. "Zor olduğunu biliyorum. Acı verici olduğunu biliyorum. Ama çok uzun zamandır sessizlik içinde acı çekiyorsun. Başına gelenleri anlatmak iyi hissettirecek. Bir katarsis gibi."

"Dedikodu paçavralarının benim uyuşturulmam, kaçırılmam ve neredeyse öldürülmem üzerinden *kazanç* sağlamasının kesinlikle iyi bir tarafı yok."

"Sevgilim, son beş yıldır neredeydin? Me Too hareketi tamamen bununla ilgili!"

Yemeğimde boğuluyorum. Briar'ın ağzı açık kaldı. "Me Too hareketi, insanların kendilerini susturmak isteyen koca bir endüstriye karşı mücadele etmeyi seçmeleriyle ilgili, halkla ilişkiler yöneticilerinin onları bir tanıtım kampanyasının parçası olarak travmatik olayları sansasyonel hale getirmeye *zorlamasıyla* değil!" Belli ki kendini toparlamaya çalışarak omurgasını dikleştiriyor. "Julie, paparazzilere tüyo mu veriyordun?"

ELLÍ DÖRT

KENTA

Julie kıkırdıyor, kabinde arkasına yaslanıyor. "Tabii ki hayır! Neden böyle bir şey söyledin ki bebeğim?"

Briar iç çeker ve elini uzatır. "Telefonunu bana ver." "Ne?"

Hayır-"

"Tamam." Briar eğilir ve cama vurur. Dışarıdaki gazetecilerin hepsi zıplar. Birini işaret ediyor, beyzbol şapkası takmış kısa boylu bir adam ve içeri girmesi için el sallıyor. Hafifçe kaskatı kesiliyorum, harekete geçmeye hazırlanıyorum ama çoğunlukla sadece eğleniyorum. Bunu izlemek eğlenceli olacak.

Adam kafeye girdiğinde zil çalıyor, endişeyle Cricket'a bakıyor ama ben onu masamıza doğru yönlendiriyorum. Yanımızda garip bir şekilde duruyor, ayaklarının üzerinde kayıyor.

"Merhaba." Briar ona gülümsüyor. "Ben Briar."

Ona aptalmış gibi bakıyor. "Evet. Biliyorum." "Senin adın ne?"

"Anlaşıldı."

"Roger, ben de bugün burada olacağımı nereden bildiğini merak ediyordum."

Göz kırpıyor. "Bir ihbar aldık. Herhangi bir ünlüye ait fotoğraflarımızın yüzde doksan dokuzu ihbarlardan geliyor."

"Kimden?"

"Sadece sizin için çalışan bir bayan. Bazen bizi arıyor." Bana endişeyle bakıyor. Bir kaşımı kaldırıyorum ve kızararak bakışlarını kaçırıyor.

"Adı neydi?" Briar bastırıyor.

"Hatırlamıyorum."

"Peki bu kadın sizinle nasıl bağlantı kurdu?" Telefonunu kaldırıyor.

Briar, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi koltuğuna büzülen Julie'ye dönerek, "Bana bir iyilik yap," dedi. "Onu geri çağır."

"Doğru. Evet." Telefonunu karıştırıyor. Julie'nin çantasından tiz bir cızırtı yükselmeye başlıyor. Kahveden kocaman bir yudum alıp arkama yaslanıp gösterinin tadını çıkarıyorum.

"Onu almak istemiyor musun?" Briar hafifçe sorar.

Julie'nin yüzüne renk gelir. "İyi," diye tersler. "İyiyim. Tamam. Paparazzilere tüyo veriyordum. Çocuğun dediği gibi; bunu herkes yapar. Her iyi halkla ilişkiler müdürü yapar."

Briar başını kaldırıp Roger'a bakar. "Teşekkür ederim. Dışarıda bekleyebilir misiniz?" "Um... Ben..." Fotoğraf makinesini umutla kaldırıyor.

"Dışarı çıktığımızda sana gerçekten iyi olanlardan vereceğim," diye söz veriyor. Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ama Cricket çoktan parmaklarını kırmaya başlamıştı, o yüzden aceleyle çıkıyor.

Briar halkla ilişkiler müdürüne dönüyor, ifadesi soğuk. "X'in beni bu şekilde bulduğunu biliyorsun, değil mi? Sadece paparazzileri takip ediyordu. Senin sayende hangi restoranlara gittiğimi biliyordu. Hangi otelde kaldığımı. Arabamızı bu şekilde tanıdı ve takip etti. Tanrım, bahse girerim hırsızlık hikayesini sızdıran Rodriguez bile değildi, değil mi? Sendin."

Biraz azarlanmış ama daha çok savunmaya geçmiş görünüyor. "Seni kaçırmaya çalışacağını bilmiyordum, değil mi? Bak bebeğim, anlamalısın. Bu sektörde gündemde kalmak gerçekten zor. Daha yeni yirmi dokuz yaşına girdin. Neredeyse *otuz oldu*."

"Biliyorum. Neredeyse yaşlı bir kocakarı."

"Sen de öyle olabilirsin," diye tersliyor. "Hollywood'da kadınların süt gibi yaşlandığını hepimiz biliyoruz. Şimdiden çekiş gücünü kaybediyorsun."

"Yani?"

"Yani, takipçi açısı sana ilgi çekiyordu, seni gündemde tutuyordu. Ben sadece görünerek bundan en iyi şekilde yararlandığından emin olmak istedim."

Briar'ın içinde bir şeyler kopar. Meyve suyu bardağını masaya çarptı. "Kes şu saçmalığı! Bu benimle ilgili değil! Benimle ilgili olsaydı, ne bileyim, beni *hayatta* tutmaya çalışır mıydın? Bu seninle ve payına düşen yüzdeyle ilgili. Ben halkın gözünden düşerim, sen de para kaybedersin. Bu kadar. Bunu ikimiz de biliyoruz, o yüzden bana palavra atma."

Julie sandalyesinde arkasına yaslanmış, sakızını sıkı sıkı çiğniyor. Yanakları kızarmış.

Briar iç geçirir. "Bak, seninle tanıştığıma memnunum. Çünkü sen - istemeden de olsa, kışını kurtarmaya çalışırken - beni gerçekten ama gerçekten önemseyen bazı insanlarla tanıştırdın. Ama beni bir insan yerine maaş çeki olarak gören insanlarla etrafımı sarmak istemiyorum."

Julie dudaklarını bükerek alay ediyor. "*İşe aldığınız* personelin sizi bir maaş çeki olarak görmesini istemiyor musunuz? Birini bulmakta iyi şanslar."

"Aslında aklımda zaten biri var." Briar bana küçük bir gülümseme verdi. "Bitti Julie. Kovuldun. Üzgün olduğumu söyledim ama *gerçekten* üzgün değilim."

Julie kımıldamıyor.

Briar, "Artık gidebilirsiniz," diye sesleniyor.

Julie dudaklarını büzüyor, gözleri önce bizim aramızda, sonra da dışarıdaki gazetecilerin üzerinde geziniyor. Briar'ı kalmasına izin vermesi için ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışırken zihninin dakikada bir mil hızla çalıştığını görebiliyorum.

"Bebeğim-" diye

başladı. "Hayır. Git."

"Ona dışarı kadar eşlik etmemi ister misiniz?" Hafifçe sordum. Isı Julie'nin yüzünü kızartıyor.

Yüzü. Ayağa kalkar ve not defterini çantasına tıktırır.

"Bunun için pişman olacaksın," diye mırıldandı. "Sadece bekle ve gör. Bensiz, göz açıp kapayıncaya kadar halkın gözünden düşeceksin." Çantasını omzuna atıyor ve kafenin kapısına doğru yürüyor.

"Güle güle bebeğim," diye sesleniyor Briar arkasından. Julie bize son bir

bakış attıktan sonra kapıyı çarparak kapatıyor, küçük karşılama zili çınlıyor.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından el değmemiş kâsesini kendimize doğru çekiyorum ve kavun dilimlerini ikimizin tabağına paylaşıyorum. "Güzel olmuş," diye onaylarcasına mırıldanıyorum. Briar yere bakıyor, yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor.

Güneşli sokağa geri döndüğümüzde, karnımız tıka basa doluydu, fotoğrafçılar hazır ve bekliyordı. Ben daha kafenin kapısını kapatmadan, Briar'ın dikişli yanağını iyi çekebilmek için sol tarafımıza gelerek fotoğraf çekmeye başladılar. Onu sıkıca kavıyorum, onu acele ettirirken objektifleri engellemeye çalışıyorum ama o topuklarını sıkıyor.

"Hayır," diyor. Roger'la göz göze gelip diğer tarafındaki bir noktayı işaret etmesini izliyorum. Ne yaptığından emin değilim ama şimdi zamanı değil.

"Hadi ama," diye bağırarak fotoğrafçılara kaşlarımı çatıyorum. "Tanrım, hepsi lanet olası akbabalar." Saçları yüzümü gıdıklarken şampuanının tatlı kokusunu görmezden gelmeye çalışarak onu nazikçe kendimden uzaklaştırıyorum. Muhtemelen ona son kez bu kadar yakın olacağım.

Kolumu çekiştiriyor. "Dur. Kenta, *dur*."

Kıpırdamıyorum, o da uzanıp yanağımı okşuyor ve beni yüzüne çeviriyor. Kaşlarımı çattım. "Briar, ne-"

Ben itiraz edemeden parmak uçlarına kalkıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Kalbim neredeyse göğsümde duracaktı.

Bu diğer öpüşmelerimize benzemiyor. Yumuşak, tatlı ve nazik, o kadar hızlı ki zar zor hissediyorum. Uzaklaştığında ona bakıyorum, zor nefes alıyorum. Gazeteciler bağırıyor ve daha iyi bir açı yakalamak için etrafımızda koşturuyorlar ama onları görmezden geliyorum. Elim bilinçsizce Briar'ın belinde kenetleniyor, sanki onu kendime yakın tutmaya çalışıyorum. "Bu ne içindi tatlım?"

Omuz silkiyor. "Şimdi hatırladım. Sadece Glen ve Matt'i öperken fotoğraflandım. Dergilerin yanlış bir izlenim edinmesini ve sadece ikinize aşık olduğumu düşünmelerini istemiyorum."

Yürümüyorum bile, ama yine de neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. "Aşık mısın?" Sonunda başarıyorum.

"Korkarım delice," diyor başını eğerek. "Bayılacak mısın?"

Kekeliyorum. "Ama... Matt ve Glen..."

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Sanırım *Goss* dergisi başından beri haklıymış. Ben büyük bir orospu çocuğuyum. Ama sadece vücudumu değil, *kalbimi de fahişeleştiriyorum.*" Başını kederle sallıyor. "Utanç verici. Uzun zamandır erkeklerle arama mesafe koyuyorum, sonra üçünüz birden beni baştan çıkarıyorsunuz. Bu benim buz kraliçesi ünümü mahvediyor." Bir şey söylemiyorum. Söyleyebileceğimi sanmıyorum. Sanırım geçici olarak İngilizceyi unuttum.

İç çekiyor, yanağını okşuyor. "*Kenta.* Sen tanıdığım en zeki, en nazik, en sevgi dolu adamlardan birisin. Hiç kimse bana senin kadar inanmadı." Daha da yaklaşıyor, böylece bedenlerimiz birbirine yapışıyor. Gazetecilerden birinden belli belirsiz bir kurt ışıltısı duyuyorum ama sanki binlerce kilometre öteden geliyor. "*Büyüleyicisin,*" diye devam ediyor, "ve nazıksın. Empatik. Zekisiniz. Diğer insanları önemsiyorsun. Nasıl olur da sana aşık olmam?"

Sesim boğazımda düğümleniyor. "Ben de seni seviyorum," diye boğuluyorum. Kocaman, parlak ve güzel bir şekilde gülümsüyor ve ben de kendime engel olamıyorum. Bir elimi boynunun arkasına doluyor ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum.

Bir filmi bitiren türden bir öpücük. Diğer her şey kaybolup gidiyor. Los Angeles'ın yakıcı güneşi altında birbirimize sarılırken dillerimiz yavaşça dans ediyor. Briar altımda mırıldanıyor, elimi sırtının alt kısmında gezdirip onu daha da yakınlaştırırken titriyor. Yumuşak dudaklarında çilekli chapstick ve portakal suyunun tadını alabiliyorum.

Saniyeler, dakikalar ya da saatler sonra birbirimizden hafifçe ayrılarak bir dizi uzun, ağzı açık öpüşmeye geçiyoruz. Birbirimizin havasını solurken alınlarımız birbirine yaslanıyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor Briar nefesinin altında, alt dudağımı yavaşça yalıyor. "Seni sonsuza dek öpebilirim."

Parmaklarım elbisesinin yumuşak kumaşında kıvrılıyor. Boynunun yan tarafına sokuluyorum. Etrafımızda kameralar yanıp sönüyor ve deklanşörler tıkırdıyor. "Otel odasında istediğin kadar öpüşebiliriz," diye mırıldanıyorum. "Ama artık gitmeliyiz."

Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Neden? Gazeteciler umurumda değil."

"Biliyorum." Ona uzun bir öpücük daha veriyorum, sonra nihayet doğrulup dalgalı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itiyorum. "Matt'i de tanıyorum. Uyandığında senin gittiğini görür görmez çılgına döneceğini biliyorum. Muhtemelen şu anda duvarlara tırmanıyordur."

Ön tarafıma yaslanarak mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Beni sevdiğin için çok heyecanlıyım."

Gülüyorum. Söylemesi çok garip bir şey. "Ne?"

"Sevdiğin insanlar için çok harikasın," diyor elimi tutarak. "Sen en iyisisin. Tamam. Hadi gidelim. Hadi gidelim."

ELLİ BEŞ

MATT

Uyandığımda kendimi birkaç saniye hareketsiz tutarak çevreme uyum sağlarım. Askerlik yaparken edindiğim bir alışkanlık. Gizli bir görevin ortasındaiken yuvarlanmamı ve inleyerek uyanmamı engelledi.

Bilmediğim bir odada, ağır bir yorgan yığınının altında yatıyorum. Kaslarım gergin ve ağrıyor, boğazım yanıyor ve başım çok fena ağrıyor. Tüm bu bilgileri bir araya getirmeye çalışırken, dün geceki anılar üzerime yıkılıyor.

Briar kabinde yerde yatıyor, kanlar içinde, yanağı ve böğrü yarılmış. Briar X'in cesedinin başında durmuş, kanla kaplı bir bıçak tutuyor. Briar altımda yatıyor, kaçmak için çırpınıyor. Görüntüler o kadar canlı ki, neredeyse gerçek gibi görünüyorlar. Bir an için öylece uzandım, titriyordum.

Sonra ayağa kalktım.

Salon boş. Kenta ve Glen'in kanepede yaptıkları yuva-yatak, buruşuk bir yorgan ve yastık yığınının ibaret. Odanın etrafına bakıyorum, mutfığa, sonra pencereden balkona bakıyorum, ama hiçbir yaşam belirtisi yok.

"Briar!" Sesleniyorum. Dün geceki lanet dumanı içime çektiğim için sesim sert ve boğuk çıkıyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Briar!" Cevap yok. Otel süiti tamamen hareketsiz. Dışarıda, terasın korkuluklarına bir kuş konmuş, cıvıldıyor.

Oturma odasından çıkıp yatak odasına doğru ilerliyorum ama kendimi içeri attığımda her şeye dokunulmamış olduğunu görüyorum. Dün gece hazırlanırken kullandığı saç ürünleri ve makyaj malzemeleri hâlâ şifonyerin üzerinde dağınık bir şekilde duruyor. Göğsüm sıkışıyor. Banyoya doğru ilerledim. Boştu. Diş fırçası ıslak ve vücut yıkamasının tatlı kokusu havada asılı duruyor. Hangi cehennemde o?

Biz fark etmeden birinin buraya girmesine imkan yok, değil mi? X gözaltında. Ve yakın zamanda yürüyebileceğinden şüpheliyim, bırakın korumalı bir otel odasına gizlice girmeyi.

Hala. Bu beni korkutuyor.

Yatak odasından hızla çıkıyorum ve süitten aşağıya, erkeklerin ortak odasına doğru yürüyüp kapıyı çekerek açıyorum. Yine boştu. İçimde paniğın yükseldiğini hissediyorum. O gitmişti. Ortadan kayboldu. Ona bir şey olmuştu. Koşup alarmı çalmak üzereydim ki ebeveyn banyosundan gelen su sesini duydum.

"Briar!" Odayı geçip yumruğumu kapıya vuruyorum. "Briar. İçeride misin?"

Kapı açılır ve Glen üzerinde bir tişört ve kot pantolon, boynunda bir havluyula dışarı çıkar.

"Hey, dostum." Gözlerini üzerimde gezdiriyor. "İyi misin?" "Nerede o?" Törpüledim. "Hangi cehennemde o?"

"Kenta onu Julie ile buluşmaya götürdü. Medyaya ne kadarını anlatacaklarına karar vermeleri gerekiyordu."

Korku beni çarptı. "Yalnız mı? Onu tek *başına mı* dışarı çıkardı?!"

Glen iç geçiriyor, beni geçip yatak odasına girerken havluyu saçlarından geçiriyor. "Tehdit ortadan kalktı Matt. Onu özel bir yere götürdü, sadece bir korumaya ihtiyacı olacak."

"Bunu bilemezsin!" Açık bavulumdan bir kot pantolon çıkarıp üzerime geçiriyorum. "Bana nerede olduklarını söyle."

Glen yavaşça, "Bilmiyorum," diyor ve havluyu indirip beni izliyor. "Matt _."

"Peki, ona sorarım." Etrafta telefonumu aradım. Yatağın başucundaki masanın üzerinde, şarj oluyor. Ona doğru hamle yaptım.

Glen önüme geçti. "Matt." Onu iterek geçmeye çalışıyorum ama iki eliyle boynumu tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Matt, dinle." Sesi kararlı. "Sakinleşmen gerek. O cehennemi yaşadı. Sana böyle korkarak geri dönerse onu yine korkutursun. O *iyi*."

Hiçbir şey söylemiyorum. Yumruklarım yanlarımda sıkılı. Çok zor nefes alıyorum. Glen bir elini sırtıma vuruyor. "Hadi ama. Geçti artık. Otur."

Beni salona itti ve kanepeye doğru götürdü. Ben de oturdum, ellerimi saçlarımda gezdiriyordum. "O iyi mi?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. "O iyi."

Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum. Doğru nefes alamıyorum. "O iyi değil." Tehlikede olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Ellerim şiddetle titriyor. "O iyi değil."

"O iyi. Onu araman gerekiyor mu?"

"Hayır." Sırtımdan aşağı ter damlıyor. Ellerimi saçlarımda birleştiriyorum. Beni böyle görmesini istemiyorum.

Sanırım TSSB'nin en kötü yanı bu. Geriye dönüşler ya da karabasanlar değil. Her şeye nüfuz eden yavaş, sızan korku.

Görev yaptığım süre boyunca havaya uçurulan insanlar gördüm. Bıçaklananlar. Vurulan. Bütün köylerin bombalandığını gördüm. Çocukların kara mayınlarına bastığını ve masum sivillerin çapraz ateş altında kaldığını gördüm. Beş yıl önce, anlık bir kararla en sevdiğim üç insanı aylarca sürecek bir kâbusun içine sürükledim.

Sonra birdenbire her şeyden çekilip çıkarıldım, pansuman yapıldım ve eve gönderildim. İnsanlar birdenbire benden dokuzdan beşe bir iş bulmamı, bir ofiste çalışmamı ve ev kredisi için para biriktirmemi beklemeye başladı. Etrafım terfi almayı, diyet yapmayı ve yeni Marvel filmini izlemeyi önemseyen insanlarla çevriliydi.

Toplum içinde yaşayabilmek için güvende olduğunuza inanmanız gerekir. Hepimiz bunun bir yalan olduğunu biliyoruz, ancak hayatta kalmak için inanmanız gereken bir yalan. Gerçekçi olmak gerekirse, herkes bir gün öleceğini bilir. Herkes her saniye dünyanın dört bir yanında insanların öldürüldüğünü, saldırıya uğradığını, soyulduğunu ve yaralandığını biliyor. Tam da şu anda insanlar çocuklarını kaybediyor, eziliyor, ölümcül hastalıklara yakalanıyor. Lanet olası bir korku filminin içinde yaşıyoruz ama çoğu insan kendini güvende olduğuna ikna edebiliyor. Sanki bunların hiçbir önemi yokmuş gibi hayatlarına devam ediyor, parayı, sinir bozucu komşularını ve ünlülerin dedikodularını düşünüyorlar.

Beynim artık bunu yapmama izin vermiyor. Güvendedymişim gibi davranmama izin vermiyor. Ya da Kenta ve Glen'in güvende olduğunu. Ya da Briar'ın güvende olduğunu. Kimse güvende değil. Kimse iyi olmayacak. Er ya da geç, sevdiğim herkesin başına korkunç şeyler gelecek. Perde geri çekildi ve artık dünyayı sadece dev bir savaş alanı olarak göreceğim.

Gerçek şu ki, korkuyorum. Her zaman. Uyanık olduğum her saniye. İşerken, mısır gevreği yerken ya da sokakta yürürken bile dehşete kapılıyorum. Bir parçam en iyi arkadaşlarıma işkence edilmesini izlediğim odadan hiç çıkmadı. Bir parçam hala tekrar tekrar izliyor. Ve çok korkuyorum. *Bu* yüzden Briar'a X'in tehditlerinden bahsetmedim. Kabuslar ya da geçmişe dönüşler değildi; içimde yaşayan derin, kemirici korkuydu. Ondan kurtulamıyorum.

TSSB'nin en kötü yanı da bu. Kopukluk. Herkesle aynı fiziksel dünyada yaşıyorum ama onu aynı şekilde görmüyorum. Ben sadece tehlike görüyorum. Ve kan. Ve ölüm.

"Kahretsin," diye nefes nefese göğsümü ovuşturuyorum. Gömleğim terden üzerime yapışıyor. "Tanrım. Hiç durmuyor."

Glen önüme oturdu. "Daha iyi olacaksın dostum. Bir terapistle görüldüğünde."

Ellerimin topuklarıyla gözlerimi ovuşturuyorum. Tıkandım. "Asla geçmeyecek." Gördüğüm şeyi geri alamam. Bu oldu. Gerçektir.

"Hayır," diye kabul ediyor. "Ama daha iyi olacak." Uzanıp elini omzuma koyuyor ve sıkıyor.

Ön kapıda bir anahtar kartının vızıltısını duyana kadar neredeyse iki saat geçti. Tüm zamanımı kafese kapatılmış bir hayvan gibi süitte bir aşağı bir yukarı volta atarak geçirdim. Briar süitten içeri girerken ben de onu takip ediyordum, Kenta da arkasından sessizce içeri giriyor. Adamın yüzü gülüyordu.

"Bu da nesi," diye ısırıldım. Briar başını kaldırıp bana bakıyor. Düne göre çok daha iyi görünüyor; ıslık ıslık gözleri ve pembe yanakları var. Küçük sarı bir güneş elbisesi giymiş ve gevşek saçları yüzünün etrafına dalgalar halinde dökülüyor. Hepimizin onun için seçtiği gül kolye boynunda parlıyor. Ona sarılmak için içimdeki dürtüyle savaşmam gerekiyor. "Hangi cehennemdeydin? Meraktan öldük."

"Neden?" Ayakkabılarını tekmeliyor. "Kenta mesaj attı, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü en son ortadan kaybolduğunda

kaçırılmıştın." "Bu sefer sadece patates kızartması yedim."

"Ne oldu sana böyle?" Glen Kenta'ya sorar. "Lanet olası piyangoyu mu

kazandın?" Kenta omuz silkiyor, hâlâ gülümsüyor. "Sayılır."

İkisini de görmezden gelip Briar'a doğru ilerliyorum. Açık alanıma doğru adım attı.

Kollarımla onu kendime çekmeme ve yüzümü saçlarına gömmeme izin veriyor. Uzanıp enseme sıktığında nefesim utanç verici bir şekilde düzensizleşiyor.

"O kadar kötü mü?" Sessizce söylüyor.

Homurdanıyorum, ellerimi yumuşak saçlarında dolaştırıyorum. "Beni böyle bırakma."

Şaşkınlıkla kaskatı kesildi. Boğazımı temizliyorum. "Yani. Sadece. Lütfen *binayı* bensiz terk etme."

Glen homurdanıyor. Briar bir an beni inceliyor, sonra parmak uçlarına kalkıyor. "Binayı sensiz terk edebilirim," diye fısıldıyor, dudakları yanağını okşuyor. "Ama şu anda seni terk etmek gibi bir planım yok." Ağzıma bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum. Lütfen bana kahve yap."

Doğruluyorum. Göğsüm, eğitimde ciğerimi deldiğim zamandan daha çok ağrıyor. Kolyesindeki gül tılsımını biraz çekiştiriyorum. "Diva."

"Bana öyle söylendi." Bana bir gülümseme fırlatıyor ve ben de göğsümde çarpan kalbimi görmezden gelmeye çalışarak kahveyi hazırlamak için kahvaltı barına yöneliyorum.

Glen arkasından yaklaşıyor ve dikişlerini kontrol etmek için yanağına hafifçe dokunuyor. "Nasıl hissediyorsun, genç kız? Ağrın var mı? Hâlâ hasta mısın?"

Başını sallıyor ve onun göğsüne sarılıyor. "Çok daha iyi hissediyorum."

"X'in onu nasıl izlediğini bulduk," diyor Kenta kanepeye çökerek. "Julie'ydi." Bize kahvaltı toplantısı sırasında olan her şeyin hızlı bir özetini veriyor.

Bitirdiğinde, yemin ederim. "O açgözlü, para düşkünü, kendine hizmet eden küçük pislik. Neredeyse Briar'ı öldürtecekti, ne için? Daha büyük bir maaş çeki için mi?"

"Nin'in işi isteyeceğini düşünüyor musun?" Briar Kenta'nın yanına oturup televizyon kumandasını eline alarak soruyor. "Ona bir daha bağırmayacağıma söz veriyorum."

"Bence bu işi çok sevecek. Kesinlikle nitelikli."

"Harika." Televizyon kanalları arasında gezinmeye başlar. "Belki *bir* kişinin hayatı üzerinde olumlu bir etkim olabilir. Dün gece bir sürü insanın canını yaktım."

Kenta kaşlarını çatır. "Briar, olanların hiçbiri senin suçun değildi. Bombaları yerleştiren X'ti. Çok geç olmadan ne planladığını bile bilmiyordun."

İç çekiyor. "Evet, evet. Biliyorum. Ama bu kendimi bok gibi hissetmemi engellemiyor." Prömiyer bombalamasıyla ilgili bir haber kanalında durdu. Bu kadar kolay bir haber bulmasına şaşırmadım. Los Angeles'taki en büyük haber bu. Muhtemelen tekrar tekrar gösteriliyordur.

Kahvesini taşıyorum, yanındaki kanepeye oturuyorum. "Bunu izlemek istediğine emin misin?"

Sesi açıyor. "Ne olduğunu görmek istiyorum. Çok şey kaçırdım." Yüzümü buruşturuyorum ama haber spikeri konuşmaya başladığında sessiz kalıyorum.

'Dün gece Unity Productions'ın yakında gösterime girecek filminin galasında 'Oyuncular', kırmızı halıda ve kalabalığın içinde on beş bomba patlatarak hem ünlüler hem de hayranlar arasında kaosa neden oldu.

Basın kameralarından birinin görüntüsü ekrana geliyor. Zarif, lüks kırmızı halı sahnesinin çılgınlara ve patlamalara dönüşmesini çenemi sıkarak izliyorum. Kenta irkiliyor ve Glen bile irkiliyor. Briar'a bakıyorum. Dudağını sıkarak sessizce izliyor. Ambulansa bindirilen bir kadının görüntüsü ekranda yanıp sönüyor ve uzanıp elimi tutuyor, sıkıyor.

'Patlamada otuzdan fazla katılımcı yaralandı, ancak ölen olmadığı bildirildi.

"Tanrı'ya şükür." Briar Kenta'nın göğsüne yaslanıyor ve Kenta kollarını Briar'a dolayarak saçlarına bir öpücük konduruyor. "*Tanrı'ya şükürler olsun.*"

Muhabir konuşmaya devam ediyor.

"Polis gece yaşanan olaylarla ilgili henüz bir açıklama yapmamış olsa da, birçok kişi bombalamanın ünlü aktris Briar Saint'in kamuoyunda geniş yankı uyandıran takip olayıyla bağlantılı olduğuna inanıyor. Yıldız oyuncu, daha önce kendisine müstehcen görüntüler gönderen, evine zorla giren ve dünyanın dört bir yanında kendisini takip eden saplantılı bir hayranıyla son zamanlarda yaşadığı mücadeleler hakkında açıkça konuşmuştu. Bayan Saint dün gece galada hazır bulundu ve birçok görgü tanığı aktrisin koyu renk giysili bir adam tarafından yakalandığını, ağzının bağlandığını ve etkinlikten sürüklendiğini gördüklerini bildirdi.

Başparmağımı Briar'ın elinin arkasına sürüyorum. Görüntü bu sabah Kenta'yla birlikte çekilmiş bir fotoğrafa dönüşüyor; Kenta güneşli bir Los Angeles caddesinde yürürken kolunu Briar'ın omuzlarına dolamış.

'Briar Saint bu sabah yerel bir kafede çeşitli yaralarla görüldü. Kaçırılma söylentilerine ilişkin herhangi bir yorum yapmadı ancak olaydan etkilenmemiş görünüyor.

Kamera zoom yaparak Briar ve Kenta'nın sokak ortasında derin bir şekilde öpüştüğünü gösteriyor. Ayrıldıklarında, ikisi de pembe yanaklı ve ıslıl ıslıldır. Briar ortaya çıkar ve Kenta'nın yanağına sokulur.

Şanslı piç.

Haber kanalı bir sonraki habere geçer ve Glen kapatmak için uzaktan kumandaya uzanır. Briar alt dudağını çiğneyerek boş gözlerle ekrana bakıyor. "Nasıl oldu da X'ten henüz bahsetmediler?"

Omuz silkiyorum. "Polis bilgiyi saklamaya karar vermiş olmalı." Yüzü solgunlaştı. "Ona ne olduğunu biliyor musun?"

Glen'e dönüyorum. Son birkaç saattir kendimi kaybetmekle meşguldüm. haberleri güncel tutmak için.

Glen kısaca, "Hâlâ uyanmadı," diyor.

Kaşlarını çattı. "Ona sadece bir sandalye ayağıyla vurdum. Ve üzerine kloroform döktüm."

"Matt seni yere y a t ı r m a k l a meşgulken polis ona birkaç kez ateş etti. Silahını onlara doğru sallayıp durdu, salak herif."

"İyileşirse bir sorun olacağını düşünüyor musunuz?"

Glen yumuşar. "Hayır, tatlım. Birinci dereceden cinayete teşebbüs ve halka açık bir yeri bombalamak arasında, ömür boyu hapis cezası almazsa çok şaşıırım."

Kenta onun yanağından öper. "Onun işi bitti, tatlım. Artık sana zarar veremez. Bir daha asla sana yaklaşamayacak."

Başını sallıyor, kupasına bakıyor ve zorlukla yutkunuyor. "Onu öldürmek istedim," diyor. "Bir anlığına. Elimde bıçakla başında dururken."

"Eğer yapsaydın, kimse seni suçlamazdı," diyor Kenta. "Bu nefsi müdafaa olurdu. Ama yapmadığına sevindim."

"Peki sorun yok mu?" O soruyor. "İstedığimi mi?" Sesi dayanılmaz derecede sessiz. Briar'ı hiç böyle gördüğümü sanmıyorum. Belirsiz. Güvence arıyor.

Boğazım düğümleniyor. "Tabii ki sorun yok bebeğim. Nasıl hissediyorsan öyle olsun. Mükemmel yaptın."

Derin bir nefes alıyor ve kendi kendine başını sallıyor. "Tamam. Tamam." Kahve fincanını masanın üzerine koyar. "O zaman başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Mesela X ile ilgili olmayan bir şey?"

"Elbette," diyor Kenta. "Film ya da başka bir şey izlemek ister misin?" "Bende yeni *Superspy* filmi var," diye teklif ediyor.

"Gerçekten mi?" Glen başını kaldırıp bakıyor, gözleri büyüyor ve ben de homurdanıyorum. Büyük bütçeli aksiyon saçmalıklarına bayılıyor. "Aylardır vizyonda değil."

Briar gülümser. "Avantajlar. Eski rol arkadaşlarımdan biri filmde oynuyordu, bana son kurguyu gönderdi. Ama film çıkmadan önce sonundan birine bahsedersen, sanırım Hollywood mafyası seni öldürür."

Glen ciddiyetle başını sallar. "Bu riski almaya hazırım, genç kız."

"Harika." Televizyonu dizüstü bilgisayarına bağlıyor ve filmi yüklüyor, ardından dün geceki battaniyelerden birini kucağımıza çekiyor. Açılış jeneriği oynamaya başlıyor.

Önümde duran şeye odaklanamıyorum. Aklım dün geceki kulübede. Briar'ı gördüğüm anı düşünmeden edemiyorum,

kan, ter ve kir içinde yere yığılmıştı. Donup kaldığında ve beni itmeye çalıştığında bile ona kuduz bir kaplan gibi saldırmıştım.

Onu çok korkutmuş olmalıyım.

Yanımda, Briar koltuk minderlerinin üzerinde biraz kıpırdanıyor. Ona bakıyorum ama kendini tamamen ekrandaki araba kovalamacasına kaptırmış görünüyor. Elimi omurgasında hafifçe gezdiriyorum, daha yakın olmasını istiyorum ve o da yanıma sokuluyor.

Bir süre sessiz kaldık, filmi izledik. Dikkatimi vermeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Briar kıpırdanıp duruyor. Başta sadece biraz kıpırdanıyor ama giderek kötüleşiyor, ta ki on dakika sonra battaniyenin altında kıvranmaya başlayana kadar. Boğazımı temizliyorum. Her hareket ettiğinde, yumuşak vücudu benimkine baskı yapıyor. Bu bir sorun olmaya başlıyor.

"Tamam mı?" diye sordum. Başını sallıyor ve yumuşak, sinirli bir ses çıkarıyor. Ses doğrudan bacaklarımın arasına gidince irkiliyorum. "Emin misin prenses? Seni rahatsız eden bir şey var gibi görünüyor."

"İyiyim," diye nefes alıyor. "Sadece kıpır kıpırım sanırım.

Dikişler kaşınıyor." Başına bir öpücük konduruyorum. "Özür dilerim."

Yüzünü omzuma çeviriyor ve boynuma doğru sıcak bir nefes alıyor. Dudakları Adem elmamı okşarken dişlerimi sıkıyorum ve taşaklarımdaki gümbür gümbür ağrı alevleniyor. Bu berbat bir şey. Zavallı kız yaralı ve rahatsız ve ben de lanet olası bir çubuk gibi sertim. Kendimi televizyon ekranına bakmaya zorluyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

Briar aniden soluk soluğa kalıyor, tüm vücudu bana karşı sarsılıyor. Telaşla aşağıya baktım. Kızarmış ve ateşli görünüyor, ter sarı saçlarını şakaklarına yapıştırmış. Tam ona sorunun ne olduğunu soracaktım ki Kenta gülmeye başladı. Başımı kaldırıp bakıyorum ve battaniyenin altına gizlenmiş elinin Briar'ın kucağında belli belirsiz hareket ettiğini görüyorum.

Briar gömleğimin yakasını ısırarak bana doğru eğilirken, "Seni pislik," diye mırıldandım. "*Acı çektiğini* sanıyordum."

Sadece daha çok gülüyor.

Briar'ın eli dışarı fırlıyor, gömleğimin içinde dönüyor. "Oh," diyor, "Tanrım, buna ihtiyacım var-" Kenta'nın etrafında kıpırdanıp kıvranırken nefesi kesiliyor.

Parmaklar.

"Briar," diye nefes alıyorum, koltuktan kayıyor ve önünde diz çöküyorum. Saçlarını geriye doğru itip ağzımı boynuna dayadığımda ellerim titriyor. Bana doğru eğiliyor, titriyor. "Ne istiyorsun?" Tenine karşı mırıldanıyorum.

Sırtını kıvrıp göğsünü yüzüme bastırıyor. Sundress'inin önündeki düğmelere uzanıyorum. Çok küçükler ve gülünç derecede zorlar, ama her birini yavaşça açıyorum, bir dizi uzun, yavaş basıpta bana doğru eğiliyor, dudağını ısıırıyor. Altında, kupları dantelli, güzel, soluk sarı bir sütyen giyiyor. Kayışlarını aşağı çekiyorum ve yüzümü göğüslerinin arasına sokuyorum. İnanılmaz derecede yumuşak. Göğüs dekoltesine sert, açık ağızlı öpücükler kondururken kalbinin yanağıma çarptığını hissedebiliyorum.

"Tanrım. Matt," diye fısıldıyor.

"Buradayım bebeğim." Pembe meme uçlarından birini sıkıyorum, sonra eğilip sertçe emiyorum. Çıglık atıyor, titriyor, tırnaklarını sırtıma geçiriyor.

"Oh, Tanrım." Altımda dönüyor, bir elini Kenta'nın gömleğine sokuyor. "Ken-"

Parmaklarıyla onu sikerken eğiliyor ve boynunu öpmeye başlıyor. Battaniyenin altında ne yaptığını göremiyorum ama her hareketinde öne doğru sarsılıyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyor. Dudaklarını yakalamak için başımı yukarı eğiyorum ve nefesimi açgözlülükle içine çekerek ağzıma soluyor. Bunu birkaç dakika sürdürüyoruz, uyarılma yavaşça artıyor, ten ten üzerinde kayıyor. Sonra Kenta elini büküyor, açısını hafifçe değiştiriyor ve Briar aniden çıldırıyor, altımda kıvranıyor.

"Kenta!" Pantolonunu indirdi.

"Lütfen!" Masumca göz

kırıyor. "Ne?"

Kalçalarını sallıyor, yüzü kızarıyor. "Bu yeterli değil," diye sızlanıyor. "Tanrı aşkına. *Dokun* bana, aptal."

O sadece gülüyor ve kız ona kaşlarını çatıyor, battaniyeyi tekmeliyor ve bileğimi tutup elbisesinin içine sokuyor. İnleme isteğimle savaşıyorum. Kalçaları sıcak, yumuşak ve kaygan; *bacak bacak* üstüne atarken avucuma sürtünüyorlar.

Bacakları, ihtiyacı olan baskıyı almak için kıvranıyor. Başparmağımın pedini tatlı noktasının üzerinde yuvarlıyorum ve başı kanepeye doğru eğiliyor, kırmızı dudakları ayrılıyor.

Kenta yanıma eğiliyor, hala onun derinliklerine dokunuyor ve sesler çıkarmaya başlıyor, gittikçe yükselen küçük nefesler. Kalçaları küçük çaresiz daireler çizerek sarsılıyor ve kendini ellerimize sürtüyor. "Kahretsin," diye fısıldıyor, tekrar tekrar. "Kahretsin, Matt. Kenta. Kahretsin."

Neredeyse geldi. Parmaklarımın altında aceleyle çırpındığını hissedebiliyorum ve taşaklarımın patlamak üzere olduğundan yüzde doksan eminim. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Birden öne doğru eğiliyor, omuzlarımı kavıyor, boşalmaya hazırlanıyor.

Kenta ve ben aynı anda harekete geçtik. Onunla dudak dudağa gelmek için eğiliyor ve ben de kulak memesini ağzıma alıp ısıırıyorum. Briar gıcırtilı bir ses çıkarıyor ve nefes nefese kalıyor, tüm vücudu altımda titriyor. Sonunda vücudu gevşek bir şekilde kanepenin minderlerine yığılana kadar orgazmı ondan çıkarıyoruz. Kenta ve ben ellerimizi dikkatlice geri çekiyoruz, o pantolonunu çıkarırken gözleri kapanıyor. Birkaç dakika boyunca oda sessiz kaldı. Başımı kaldırıp baktığımda Glen'in filmi durdurduğunu ve bizi izlediğini görüyorum, bir eli kot pantolonundaki çıkıntının üzerinde. Briar yanıma kıvrılıyor, hiçbir şey söylemiyor.

"İyi misin?" Saçlarını geriye iterek sordum. "Sana zarar vermedik, değil mi?"

"Siz temiz misiniz?" Fısıldıyor.

Donup kaldım.

"Şirket her yeni işten önce kan tahlili yapıyor," diye açıklıyor Kenta, "bu işi üstlenebilecek kadar sağlıklı olup olmadığımızı kontrol etmek için."

"Şey. Ben de öyleyim."

Diyor. Kenta başını sallar.

"Biliyoruz."

"Ne?"

"Sağlık kayıtlarınıza erişimimiz var."

"Bu ürkütücü." Biraz omuz silkiyor. "Sanırım benim de doğum kontrol hapı kullandığımı biliyorsun."

Bir duraklama oldu. "Evet," diyorum, sesim gülünç derecede boğuk çıkıyor. Kenta'nın kollarında yuvarlanıyor. "Yapabilir miyiz? Lütfen?"

Gözlerini kapatır. "Bunu istediğine emin misin?" Dikkatlice sorar. "Sen bunun seni korkutabileceğini düşünmüyor musun?"

Omuz silkiyor. "Sanırım olabilir. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, değil mi? X'in seks hayatımı sonsuza dek kontrol etmesine izin vermeyeceğim."

"Sen benden çok daha cesursun," diyorum, tamamen ciddi bir şekilde. Yanaklarında bir kızarıklık beliriyor.

Kollarını bana doğru kaldırıyor. "Beni taşı," diye emrediyor.

"Yürüyemeyecek kadar azgıyım." Ayağa kalkıp onu nazikçe kaldırırken homurdanmamı engelleyemiyorum. "Diva."

"Bayılıyorsun."

ELLI ALTI

BRIAR

Matt beni dev yatağımın ortasına bırakıyor ve çocuklar hemen bir tür yarış gibi soyunmaya başlıyorlar. Gözlerimin önünde muhteşem bir dizi karın kası, pazı ve kalça ortaya çıkarken büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Önce Kenta soyunuyor ve üzerime tırmanıyor, bir elini boğazıma doluyor ve ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. Tüm vücudu bana karşı adeta gümbürdüyor; onu paparazzilerin önünde öptüğümünden beri sahip olduğu o heyecan verici altın ışıltısını hala kaybetmemiş.

Kalçalarını üzerimde sallamaya başladığında nefesim kesiliyor, dillerimiz birbirine vururken sertleşmiş aleti bana sürtünüyor. Bir elini kalçamın altından geçirerek beni daha da yakına çekiyor ve aletin tabanı göbeğime çarptığında gözlerim neredeyse geriye yuvarlanıyor. Dönüyorum, Glen'in atletini çıkarıp başının üzerinden çekerek yere buruşturarak bırakmasını göz kapaklarımı indirerek izliyorum. Ona uzanıyorum, parmaklarımı kaslı göğsünde gezdirmek için uzanıyorum-

Kenta sıraya giriyor ve tek bir sert vuruşla içime kayıyor. Derinlere iterken nefesim kesildi.

"Tanrım! Kenta!"

İçime girmeye başlıyor, hızlı ve sık, normalde istediğimden daha hızlı. Bugün ise aşırı uyarılma mükemmel hissettiriyor, tüm sinir uçlarıma elektrik gönderiyor. Ürperiyorum, parmaklarım sırtını tırmalıyor, sert yara dokusuna sürtünüyor. Üstümde donup kalıyor ve ellerimi kaldırıyorum. "Kahretsın. Özür dilerim. Acıyor mu?"

"Hiç de değil," diye omuzlarını yuvarlıyor, sonra üzerime bastırarak boğazımın kenarını öpüyor. "Birinin sırtına dokunmasının beni *iyi* hissettireceğini hiç düşünmemiştim," diye mırıldanıyor. "Tam tersine alışkınım."

"Sana bir sürü masaj yapacağım," diye söz veriyorum. "Bir numaralı erojen bölgen olacak."

Ağzımın içine gülüyor ve beni tekrar öpüyor, bu sefer kalçalarını çok daha derine yuvarlıyor. İçimdeki hassas noktaya vurduğunda çığlık atıyorum. Ve sonra vurmaya devam ediyor.

Glen arkamızdan, "Yuvarla onu," dedi. "Onu üstte istiyorum." "Dikkatli ol," diye ekliyor Matt. "Yan tarafını incitme."

Kenta itaatkâr bir şekilde bir bacağını benimkinin altına geçiriyor ve zarif bir şekilde yuvarlanarak sırt üstü yere düşüyor, ben de onun üzerine yayılıyorum. Glen arkamda diz çöküyor ve onun güçlü, nasırlı ellerinin yavaşça kık yanaklarımı okşadığını hissediyorum. "Çok yumuşaksın," diye mırıldanıyor, bir parmağını çatlağında gezdirirken. "Evet mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

Plastik bir kapak patlıyor ve yanaklarımın arasında serin bir ıslaklığın okşandığını hissediyorum. "Bu gerçekten iyi hissettirmeli," diyor Glen sessizce. "Hoşuna gitmeyen bir şey olursa söyle. Ken-"

Kenta iç çekiyor, kalçalarını içimde hafifçe sallayana kadar itişlerini yavaşlatıyor. Kıvraniyorum ama o daha hızlı hareket etmeyi reddediyor. Glen kayganlaştırıcı sürdüğü parmağını deliğimin etrafına hafifçe sürterek sıkı kas halkasına masaj yapıyor. Kalın parmağı kıkımın içine girdiğinde ağzımdan bir nefes çıkıyor. Tuhaf basınç karşısında kıpırdanıyorum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor ama lezzetli bir dolgunluk hissi.

"Daha fazla," diye talep ediyorum, ona karşı geri çekiliyorum ve o gülüyor, itaatkar bir şekilde parmağıyla içime giriyor. Birden Kenta tekrar hareket etmeye başlıyor. İkisi de ritmik bir şekilde içime girmeye başlıyor: her biri aynı anda dışarı çekilip tekrar içime itiyor. İçimin derinliklerindeki iki hassas noktanın her iki taraftan da dövüldüğünü hissettiğimde tüm vücudum sarsılıyor. *"Tanrım,"* diye fısıldıyorum, kıvraniyorum. "Oh. Oh, *sik beni.*"

İkisi de gülüyor. Başım öne ve arkaya doğru titrerken, kendimi aynı anda iki adama karşı da kullanmaya çalışıyorum. Bu dolgunluk hissi bunaltıcı. Beynimde bir şeylere kısa devre yaptırıyor. Kendimi ilkel bir hayvan gibi hissediyorum, çırpınıyor ve kıvraniyorum, kurtulmak için çaresizce çırpınıyorum. Glen bir elini popomun üzerinde gezdirerek derimi yumuşatıyor. "Bu pozisyonu seviyorum," diye mırıldanıyor. "Seni her itişinde bütün kığın sallanıyor."

Kekeliyorum. "*Jiggles*."

"Evet." Yanaklarımdan birine bir tokat atıyor ve ben de hevesleniyorum. "Çok güzel. Bir tane daha?"

Başımı sallıyorum ve yavaşça bir parmak daha ekliyor. Parmaklarını çırparak içime pompalamaya başlıyor ve ben otomatik olarak Kenta'nın etrafında kenetleniyorum. Altımdaki adam inliyor, elleri göğüslerimi avuçlamak için yukarı kalkıyor. Ağzım gevşiyor. Gözlerimi kapatıyorum, aşırı duyum yüklemesini işlemeye çalışıyorum.

Başımın üstünden alçak bir ses geliyor. "Prenses."

Gözlerimi tekrar açıp Matt'e bakıyorum. Tamamen çıplaktı ve bakışlarımın onun önünde gezinmesine izin veriyorum, koyu renk saçlarla kaplı kalın kalçalarını, yontulmuş karın kaslarını, sert pazularını inceliyorum. Gözlerim nihayet yakışıklı yüzüne ulaştığında, yine de endişeli görünüyor. Cehennem gibi tahrik olmuş ama endişeli. Beni öpmek için öne doğru eğiliyor ve mükemmel şekilli dudaklarının baskısı altında eriyerek iç çekiyorum. Dillerimiz Glen ve Kenta'nın inişli çıkışlı hamleleriyle aynı anda birbirlerine doğru kayıyor. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda Matt'in gözleri puslu ve uyuşmuş görünüyor, dudakları şişmiş.

"Çok ateşlisin," diye nefes nefese kaldım, titriyordum. "Ağzıma gir."

Matt'in gözleri parlıyor. "Bunu bir anahtarlıkta istiyorum." Öne doğru bir adım atıyor ve ben de ona dokunmak için açgözlülükle ona uzanıyorum. Elimi yakalıyor. "Briar. Yarı yolda durup lastik takmamızı istersen, sorun değil."

"Gerçekten, gerçekten istiyorum. Ama evet. Elbette, gerekirse durmayı isteyeceğim." "Tamam," diyor usulca. "Tamam."

Gülümsüyorum, sonra parmaklarımı onun uzunluğuna doluyorum. Mükemmel, kalın ve sert. Elimi birkaç kez shaftında gezdiriyorum, dibine yakın hafifçe büküyorum ve titriyor, bir eli saçlarımda kıvrılıyor.

"Bir tane daha için hazır mısın, aşkım?" Glen soruyor. Bağımlı sallıyorum ve o da üçüncü kalın parmağını içime bastırıyor. Gerilme hissine kapılıyorum, sonra öne doğru eğilip Matt'i ağzıma alıyorum, dilimi döndürüyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, parmak uçlarını saçlarımda gezdirirken. "Tanrım. Çok güzelsin."

Hiçbir şey söylemiyorum, shaftının alt tarafını yalıyorum. Altımda, Kenta

yukarı doğru öğütüyor ve ben inleyerek Matt'in tıslamasına neden oluyorum.

Tanrım, buna bayılıyorum. Üçüyle aynı anda birlikte olmayı, birbirimizi nasıl etkilediğimizi hissetmeyi seviyorum.

Glen boynumun kıvrımına gıdıklayıcı bir öpücük konduruyor ve parmaklarını yavaşça çekerek beni boşlukta bırakıyor. "Benim için hazır mısın, genç kız?"

"Lütfen," diye nefes alıyorum, pürüzsüz ucunun yanaklarımın arasına süründüğünü hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum. Yavaşça, tek bir uzun ve sert bastırıyla içeri giriyor. İlk başta sığmayacağını düşünüyorum; ama ilk dirençten sonra kaslarım gevşiyor ve onun içimde dibe vurduğunu hissediyorum.

Bir an için, neredeyse çok fazla. Donup kalıyorum, bu hisse alışmaya çalışıyorum. Her iki tarafım da sıkışmış gibi hissediyorum. Zar zor hareket edebiliyorum. X aklıma geldiğinde küçük bir korku parıltısı oluyor. Yarım saniyeliğine, onun korkunç küçük kulübesine geri dönüyorum, bağlıyım ve hareket edemiyorum.

Sonra Matt kollarımı okşamaya başlayınca görüntü eriyip gidiyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyor. "İyi misin, prenses?"

Derin bir nefes alıyorum ve konuşmak için ağzımı ondan çekerek başımı sallıyorum. "Hareket edin lütfen," diyorum. Yapıyorlar, Kenta ve Glen yavaş, tahterevallli hareketine başlıyorlar, birlikte itiyorlar. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kıvılcımlar tenime hücum ediyor ve Kenta'nın omuzlarını pençeliyorum, içimde derinlerden gelen bir basınç hissediyorum. Göğsümden bir hıçkırık patlıyor.

Glen kalçamı okşuyor, kışıma derin derin vuruyor. "Tamam mı, genç kız?"

Şiddetle başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar Matt'e veriyorum. Artık süslü bir Gey yapamıyorum; onu sert ve özensiz bir Çekilde emiyor, yalıyor ve öpüyorum, nefes alıp vermesini ya da ellerinin saçlarımda kenetlenmesini sağlayan tüm noktaları buluyorum. Vücudum Glen ve Kenta arasında sallanıyor ve bir hıçkırık daha göğsümü boğuyor. Matt ağzımın içinde seğiriyor ve ben onu daha derine çekiyorum, dişlerimin en ufak bir ucunu şaftına bastırmaya cesaret ediyorum.

Saçlarımı kavrayıp tavana doğru bağılıyor, ben de tekrar tekrar yapıyorum, sert yalamaları nazik diş sıyırmalarıyla değiştiriyorum, Kenta tekrar tekrar içime girerken ona doğru sallanıyorum. Ter boynumdan ve kalçalarımın aşağı akıyor. O kadar uzun süredir sınırdayım ki, çaresizleşiyorum.

Birden Matt ağzımdan çekiliyor. "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır. Henüz

değil." Bir elini kalçamın üzerinden geçirip sırtımın küçük kısmına doğru bir daire çiziyor. "Senin içinde olmak istiyorum. Acele et, Li."

Kenta soluk soluğa gülüyor ve itişlerini hemen yavaşlatarak buz gibi, işkence edercesine yuvarlıyor. Matt ve ben aynı rahatsız edici sesleri çıkarıyoruz. Doruğa ulaşmamın verdiği ürperti azalmaya başlayınca Kenta'nın omuzlarını kavıyorum. "Daha hızlı," diye homurdanıyorum. "Daha sert."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Glen, yüzünü boynumun kıvrımlarına bırakarak. "Çok sıkısın, tatlım. Tanrım."

Onu ve Kenta'yı aynı anda sıkıyorum ve her iki adam da şaşkınlıkla bağırıyor. Kenta tekrar hızlanıyor, G noktama çarpıyor, itişleri neredeyse çılgınca.

"Tanrım." Bir elini boğazıma dolayarak enseme okşuyor. "Çok yaklaştım, güzelim."

Matt yanımda diz çöküp boynumu ısırmaya ve emmeye başlayınca, "Ben de," diye inliyorum. "Benimle gel."

Kenta cevap vermiyor. Bir elimi zıplayan kalçalarımızın arasından aşağı kaydırarak, avucumu onun sıkı, şişmiş taşaklarının altına koyup *sıkıyorum*.

ELLİ YEDİ

BRIAR

Kenta haykırıyor, patlarken eli boynumda sıkılaşıyor. İçime boşalmasının ani ve güçlü hücumu beni şok ediyor ve uçurumun kenarına getiriyor. Terli tenlerimiz birbirine çarparak dalgayı sürerken titriyorum ve ona tutunuyorum. Glen birkaç dakika sonra bağırarak yere yığılıyor ve kıcımlar altında bırakırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bunu hissedebileceğimi sanmıyordum ama hissedebiliyorum; derin bir basınç ve sızan bir sıcaklık hissedebiliyorum. Beni derinlemesine doldururken kaslarımı onun etrafında sıkıyorum ve o inliyor, titreyerek içime girmeye devam ederken elleri kık yanaklarımı yoğuruyor. İki adamın arasında kıvranıyorum, onlar beni tamamlayana kadar dövdükçe tüm vücudum titriyor, ağrıyor ve yanıyor.

Sonunda zevk kayboluyor, yerini ezici bir hassasiyet alıyor. Glen'in bir sonraki hamlesinde irkiliyorum, geri çekilmeye çalışıyorum.

"Tanrım," diye boğuluyorum, vücudumdaki her sinir eriyor ve titriyor. "Dur, Ken-Glen-her kimse, sadece- aman Tanrım *öleceğim*-"

Glen sırtımı öpüyor ve içimden çekiliyor, sertliğinin duvarlarıma sürtündüğünü hissettiğimde ağzımdan utanç verici derecede yüksek bir inilti çıkıyor. Kenta kollarını boynuma doluyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor. Onunla öpüşmeye başlıyorum, derin, sıcak ve ağır, terli bedenlerimiz birbirine sürtünüyor.

Matt uzanıp Kenta'nın omzuna ağır bir el koyar. "Kıınılda," diye emrediyor ve Kenta kıkırdıyor, doğrulup yavaşça çekiliyor. Kirpiklerim titriyor ve bacaklarımı birbirine sürterek, onun sıcak, yapışkan fişkırışının tenime değdiğini hissediyorum.

Kenta yanağıma dokunup yüzümü ona doğru çeviriyor. Kızarmış, dağılmış ve nefes nefese. Koyu renk gözleri benimkileri tarıyor, sonra ışıltılı gülümsüyor. "İyisin," diyor. Bu bir soru değil.

Yine de başımı sallıyorum, sonra gülüyorum, göğsüm rahatlıyor. Ben iyiyim. Çıldırarak yok. Mutluluk içinde patlıyor. "Ben çok çok çok iyiyim."

Öne doğru itiyor ve bana son bir öpücük veriyor. "Harikasın," diyor kulağıma, sonra nihayet yataktan kayıyor.

Kalçalarımın üzerine oturup Matt'e bakıyorum. Sefahat içinde görünüyor. Koyu renk saçları karığık ve dağınık, gözleri neredeyse simsiyah ve göğsü kabarıyor.

"Sırt üstü yat," diyor kabaca. "Yüzünü görmek istiyorum."

Derin bir iç çektim. "Matt. Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Öne uzanıp elimi onun kalın ereksiyonuna doluyorum. Ona birkaç hızlı pompa yapıyorum ve homurdanıyor, kalçaları öne doğru itiliyor ve başı geriye düşüyor. "Sakın. Söyleme. Bana. Ne. Söyleme. Söyleme."

Gözlerime bakarak iç geçiriyor. "Lütfen," diyor sessizce. "Lütfen, bebeğim. Benim için yuvarlan."

Gülümsüyorum. "*Aferin oğlum.*"

Gözleri parlıyor ve sonra ben itaatkâr bir şekilde sırtüstü dönüp kalçalarımı ayırırken doğrudan bacaklarımın arasına düşüyor. Dudaklarını yalıyor, yatağa doğru sürünüyor ve vücudunu üzerime bastırıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Briar." Sesi alçak bir törpü gibi.

Dudaklarımı ona doğru
eğiyorum. "Matt." "İyi olmana
çok sevindim."

"Ben de," diye fısıldıyorum.

Başını eğip beni derinden öpüyor ve kendini hizalayıp içime giriyor. Zaten o kadar ıslağım ki hemen içeri kayıyor. Gerginlik, acı ya da sıkışma yok. Sadece zevk. Beni tekrar öpüyor, kalçalarını içime doğru yuvarlarken dudaklarımdan uzun bir nefes alıyor.

Onunla yattığım diğer zamanlardan farklı. Bu sefer, sadece seks değil. Sevişiyoruz. Yanağını yanağıma bastırarak içime derinlemesine sokarken, Glen'in yatağın kenarında diz çöküp ayağımı eline aldığı hissediyorum. Başparmağını kemere bastırıyor ve bana masaj yapmaya başladığında nefesim kesiliyor. Diğer tarafımda Kenta elindeki kasları yoğurmaya başlıyor. Bu his beni ürpertiyor.

Bir dörtlü hayal ettiğimde, diğer iki muhteŖem erkek *bana masaj yaparken* ateŖli bir adamla yavaŖ, lüks seks yapmayı kesinlikle hayal etmemiŖtim, ama bu *lezzetli* bir deneyim. Kendimi o kadar sıcak, arzulanır ve önemsenir hissediyorum ki gzyaŖlarımın boğazımda dĞmlendiğini hissedebiliyorum.

Matt sabit itiğlerini sürdürerek derin Fransız pcklerinden daha küçük, yumuğak ısırlıklara geçiyor. Bağımı yastığa yaslayarak usulca mırıldanıyorum. Kalçalarım onun kalçalarının etrafında seğirmeye bağlıyor. "YaklaŖtım."

"Ben de aŖkım." yle olduğunu biliyorum. BaŖımın iki yanında titreyen pazularını görebiliyorum. Yüzümü büyük elinin içine alıyor. "Gözlerini a. Görmek istiyorum."

Kristal mavisi gözlerine bakarak yapıyorum.

"Glmse," diye fısıldıyorum. Tüm yüzü megawatt gücünde bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve göğsümden kopan bir çığlıkla kollarında paralanıyorum. Üstümde titrediğini hissedebiliyorum; Glen'in ayaklarımın dibindeki kısık iniltisini ve Kenta'nın göğsüme doğru ani nefes alıŖını duyabiliyorum. Ama bunların hepsi sadece arka plandaki gürültüler. Kafamın içinde uçuyorum, parlak mavi gökyüzünde bir kuyruklu yıldığ gibi szlyorum ve yıldığ halkaları arasında yanıyorum. Zevk beni hırpalıyor, tüm damarlarımda ıŖık gibi dalgalanıyor. Dalgaların arasında, dünyanın geri kalanının çok çok üzerinde süzülürken, vücudumun içinde zar zor duruyormuŖum gibi hissediyorum.

Nihayet aŖaĐı indiğimde kendimi nazikçe yuvarlanırken buluyorum. Glen ve Kenta yatağa geri tırmandılar ve üç erkeğim de yumuŖak, saygılı küçük öpücüklerle her santimimi kaplıyorlar. Kendimi koza içine alınmıŖ, battaniyelere sarılmıŖ ve kat kat sevgiyle kucaklanmıŖ gibi hissediyorum. Matt yavaŖa içimden çıkıyor ve kalçalarımın aŖaĐı sızan kalın, sıcak ıslaklığın hissiyle zayıfça inliyorum. Biri bana bir soru soruyor ve ben de cevap olarak saçma sapan bir Ŗeyler mırıldanıyorum. Kendimde değilim; dn geceden beri hala yorgunum ve endorfinler beynimi kızarttı. Ŗimdi her Ŗey yumuŖak ve puslu. Eller üzerimde geziniyor, okŖuyor ve okŖarken öylece uzanıyorum, gevŖek ve tatmin olmuŖ bir halde. Biri cildimi nazikçe silerken bacaklarımda serin bir his var. BaŖımın üzerinden alçak sesler mırıldanıyor.

Kısa sürede temizlendim ve üç sıcak, kaslı vücudun arasına sıkıŖmıŖ taze arŖaflara yerleŖtim. Odaya gneŖ ıŖıĐı doluyor ve ben Glen'in göğsüne sokulup göğsü kaslarının üzerinde kıvrılan ince saçları okŖuyorum. Uzun

bir süre sessiz kaldık, tekrar yerleşirken birbirimize sarıldık.

"Erkek arkadaşım olmak ister misiniz?" Kenta'nın bileğine bir öpücük kondurmak için dönerek fısıldıyorum.

Etrafımda üç kahkaha gürlüyor. "Eğer bizi kabul ederseniz," diyor Matt. "Oldukça seçici olabileceğinizi biliyoruz."

"Sıkıştığında iş görürsün." Omzunu okşadım. Kolumu çimdikliyor ve beni inletiyor. Birkaç dakika daha sessizlik içinde uzanıyor, dışarıdaki kuş cıvıltılarını dinliyoruz. Nefes alış verişlerimiz yavaşça eşleşiyor, göğüslerimiz senkronize bir şekilde yükselip alçalıyor.

"Yine de emin misin?" Dürtüyorum. "Benim hayatım... şey. Ne kadar telaşlı olduğunu gördün. Paparazziler, gazeteciler ve fotoğrafçılar olacak. Muhtemelen dergilere çıkacaksın." Glen'e bakmak için döndüm. Beni izliyor, gri gözleri ciddi. Başımı eğip yaralı çenesini okşuyorum, sonra dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bu seni rahatsız ediyorsa anlarım."

"Bununla başa çıkacağız," diyor, dikişli yanağımı okşamak için kocaman bir el kaldırıyor. "Her şeyi yaparız. Seninle olmak için her şeyi."

Titriyorum. "Gerçekten mi?"

Matt ve Kenta hemen, "Evet," diyorlar. Gözlerimi kapatıyorum. Nasıl oldu da bu kadar şanslı olabildim? Düşmeye başlamadan önce gözyaşlarımı yutuyorum.

"O zaman bir randevuya çıkmak istiyorum. Dördümüz. Birlikte. Güzel bir yere. Belki bir parkta ya da sahilde piknik yaparız."

Kenta elimi tutuyor ve masaj yapmaya başlıyor. "Bundan emin misin? Magazin basını bayram edecek."

Homurdanıyorum. "Buna güveniyorum."

Glen, "Bu sizi nefretin hedefi haline getirebilir, genç kız," diye belirtiyor. "Sosyal medya yorumlarınızı gördük. Bu insanlar çok acımasız. Halkın seni üç erkekle görmekten hoşlanacağından şüpheliyim."

Omuz silkiyorum. "Duymadın mı? Ben Britanya'nın En Büyük Kaltağıyım." Pencereden dışarı, öğle güneşinin altında parıltı veren ve ısıltı veren Los Angeles silüetine bakıyorum ve gülümsüyorum. "Ne istersem onu yaparım."

ELLİ SEKİZ

EPILOG

İKİ YIL SONRA

Eller vücudumdan aşağı kayarak çıplak kalçamın kıvrımını kavıyor. Sıcak dudaklar hafifçe boğazıma bastırırken nefesim kesiliyor ve boynumu geriye doğru eğiyorum. "Tanrım," diye fısıldıyorum, kalçalarımı hafifçe sallıyorum. "Bebeğim... lütfen."

"Lütfen ne?" Alçak bir ses homurdanıyor. Hafif deniz meltemi birleşen bedenlerimizin arasından süzülerek saçlarımı karıştırıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Görüş alanımın köşelerinde kamera lensleri yanıp sönüyor ama ben onları görmezden gelip önümdeki adama odaklanıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, çenesinden tutup ağzını kendime doğru çekiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı ayırıyorum, bir öpücük bekliyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

"KES!" Yönetmenimiz çağırıyor.

Altımda kaskatı kesilen Thom Petty'ye kaşlarımı çatıyorum. "Beni öpmen gerekiyordu, seni budala. Gerçekten bu kadar zor mu?"

Cevap vermiyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, omzumun üzerinden bakıyor. İç çekiyorum, kucağımdan kayıyorum ve etrafıma bakarken kalçalarımı temizliyorum.

Bu sabah şafaktan beri bu plaj seks sahnesini çekiyoruz. Mekânın ne kadar güzel olduğunu hâlâ unutamadım. Deniz sadece birkaç metre ötede girip çıkıyor ve sabah gökyüzü ebruli soluk pembe ve bebek mavisi. Yakınlardaki kuma beyaz bir çardak kurulmuş, çeşitli ekip üyeleri katlanır sandalyelerde oturmuş, ekranlardan aksiyonu izliyorlar.

Ben izlerken, yönetmenimiz Gina hışımla çadırdan çıkıp bize doğru geliyor. Bitkin ve yorgun görünüyor, saçları dağınık at kuyruğundan dökülüyor ve gözlükleri burnundan aşağı kayıyor. Çekimlerin son birkaç günü her zaman yorucu geçer, çünkü bir şekilde berbat ettiğimiz tüm sahneleri yeniden çekeriz. Bu hafta hiçbirimiz fazla uyumadık.

"Briar," diye yalvarıyor adeta. "Lütfen."

"Lütfen ne?" Ona göz kırpyorum. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?" Sorunun Petty olduğunu sanıyordum.

"Değilsin," diye mırıldanıyor Gina. "Ama biz seyircinin Thom'la senin birlikte olmanızı desteklemesini istiyoruz. Ve o altını ıslatmak üzereymiş gibi görünürken bunu yapabileceklerinden şüpheliyim."

Altıma yayılmış olan Thom'a bakıyorum. "Altını ıslatmak üzere misin?" diye soruyorum. "Seni dava edeceğim."

Bana aptalca göz kırpmıyor. "Ne için?"

"İğrenç olmak." İkimiz de neredeyse tamamen çıplaktık. Ben ten rengi bir tanga giyiyorum ve sütyenim yok, o ise sadece çok stratejik bir şekilde yerleştirilmiş bir çorap giyiyor. Çiş izi var mı diye şüpheyile bakıyorum. Eliyle kapatıyor. Yanağına bir fiske vuruyorum, inliyor.

Bu rolü aldığımda Thom'un benim aşkımı oynayacağını bilmiyordum. Öğrendiğimde filminden çekilmeyi düşündüm ama rol kaçıırılmayacak kadar iyiydi. Üç ay süren çekimler sırasında, Thom ve ben, garip bir şekilde, yeniden arkadaş olduk. Benim yüzümden evinin havaya uçtuğunu öğrendiğimde kendimi çok kötü hissettim. Sorunlarımızı çözmek için çok zamanımız oldu. İlk şov dünyası arkadaşımı geri kazanmak çok güzel.

Hala. Eğer üzerime işerse, avukatımı ararım.

Gina burun kemiğini ovuşturuyor. "Bu çekimlerin son günü. Hepimiz eve gidebilmek için bu işi bitirmek istiyoruz. O yüzden *Tanrı* aşkına, erkek arkadaşlarınıza gitmelerini söyleyin de şu çekimi bitirip uçağımıza yetişelim."

Oh.

Dönüp omzumun üzerinden bakıyorum. Melekler pavyonun bir köşesinde durmuş, Thom'u dövmek üzere olan bir çeteymiş gibi ona bakıyorlar. Gülmemeye çalışıyorum.

Sunstruck filmimin çekimleri üç ayı aşkın bir süredir devam ediyor. Çekimlerin çoğunu Londra'daki stüdyolarda, film için özel olarak inşa edilmiş setlerde gerçekleştirdik ancak bazı çekimler için plaj ortamı gerekiyordu, bu nedenle oyuncular ve ekip son iki haftayı Sardinya açıklarındaki küçük bir özel adada yerinde çekim yaparak geçirdi. Burası çok güzel bir yer: buz beyazı kumsallar, palmiye ağaçları, tropik mavi okyanuslar. Çocuklara yurtdışına seyahat edeceğimi söylediğimde, güvenlik görevlisi olarak benimle gelmeyi teklif ettiler.

Çok heyecanlanmıştım. Kısa bir süre önce Amerika'daki bir görevden döndüler, çok çalkantılı bir eyalette bir politikacıyı koruyorlardı. Benim yoğun çekim programım ve onların arka arkaya aldıkları görevler nedeniyle son zamanlarda onlarla vakit geçirmek zor oldu. Bu yüzden benimle İtalya'ya gelmeleri çok iyi oldu.

Yine de. Böyle numaralar yapmaya devam ederlerse, bir daha çekime davet edilmeleri pek olası değil. Gözlerimi üç adama dikiyorum. Sette her seferinde sadece bir güvenlik görevlisine ihtiyacım oluyor, ama komik; ne zaman samimi bir sahne çeksem, hepsi birden gelip gözlemlmekten başka yapacak daha iyi bir şeyleri yokmuş gibi görünüyor.

Ben izlerken Kenta'nın soğuk gözleri Thom'dan bana kayıyor. Yüz ifadesi rahatlıyor ve gülümseyerek el sallıyor.

Thom'a dönüyorum. "Kendini topla," diyorum ona. "Sana bir şey yapmayacaklar."

Dudağını ısırtıyor. "Onlara izin vermeyeceksin, değil mi B?"

Tanrım. "Onlarla konuşacağım," dedim Gina'ya.

Başını sallıyor. "Herkes 10 dakika ara versin!" diye sesleniyor.

Bir asistan koşup bana bir bornoz uzatıyor ve ben de ayağa kalkıp bornozu üzerime geçiriyorum. Yanlarına doğru yürürken çocukların hiçbiri utanmış gibi görünmüyor.

"Briar," diye gülümsüyor Kenta, gözlerini ipek bornozumdaki boşlukta gezdirerek. "Harika gidiyorsun, tatlım."

"Onun aksine," diye mırıldandı Glen. "Seninle yatan her erkek çok daha hevesli görünmeli."

Bana doğru uzandığında elini savuşturuyorum. "Müdür kibarca hepinizin binayı terk etmenizi istedi."

Şaşırmış gibi bakma cüretini gösteriyorlar.

"Neden?" Glen soruyor.

"Çünkü rol arkadaşımı o kadar korkutuyorsun ki repliklerini hatırlayamıyor." "O zaman çok iyi bir aktör olamaz," diyor Kenta sakince.

"Hadım edilme tehdidi altında iyi performans göstermesi beklenemez."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Sadece izliyoruz, aşkım." Başını eğip peruğuma bakıyor. "Kahverengi saçla çok güzel görünüyorsun."

Glen omzumun üzerinden kaşlarını çatarak, "Güvenliğe ihtiyacın var," diye ekliyor.

"Neyden?" Kolumu sahilde dolaştırdım. "Kelimenin tam anlamıyla her şey kaydediliyor!"

Kenta, "Çıplak göğüslerin yüzüne bakıyor," diye mırıldanıyor ve bornozumu dikkatlice yeniden ayarlamak için uzanıyor. Hareket yeterince masum görünüyor ama yumuşak kumaş tenimin üzerinde kayarken, sinir uçlarımda karıncalanmalar oluşuyor. Zevkten titreme isteğimle savaşıyorum. "Sadece çizgiyi aşmayacağından emin olmak istiyoruz. Sana elini sürerse bizi öldürür."

Homurdanıyorum. "İnan bana, o bundan daha iyisini bilir. Çıkartacağım yaygarayla bir daha asla çalışamaz. Ya da parmaklarını yeniden kullanamaz."

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir, aşkım."

Gözlerimi devirip Matt'e dönüyorum. Henüz bir şey söylememişti. Hâlâ Thom'a bakıyor, yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Matt?"

Yutkundu ve bana uzandı. Genelde sette PDA yok kuralım vardır. Bu hiç profesyonelce değil ve erkeklerin burada benim korumalarım olarak bulunmaları *gerekmiyor*, sevgililerim olarak değil. Ama Matt'in ne zaman sadece bir fincan kahveye ihtiyacı olan huysuz bir ahmak gibi davrandığını ve ne zaman gerçekten huzursuz olduğunu anlayabiliyorum ve bu sefer ikincisi. Bu yüzden bana yaklaşmasına izin verdim.

"İyi misin?" Sessizce

sordum. Saçıma doğru

başını sallıyor.

"Neandertal içgüdüleri mi devreye giriyor?" Geri çekiliyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Sahneyi değiştiriyorlar. Provasını yaptığın şey bu değil."

Omuz silkiyorum. "Ne olmuş yani?" Gina dün gece sahilde seks sahnesinin yeterince müstehcen olmadığına karar verdikten sonra revize edilmiş senaryoyu bana teslim etti.

Matt iç çekerek yanağımlı okşuyor. "Sözleşme imzaladığınızı biliyorum ama fikrinizi değıştirtirseniz geri çekilebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi? Seni dava etmeleri umurumda bile değil. Hiçbir para senin incinmene değmez."

Oh. İçim ısındı.

X beni kaçırallı iki yıl oldu. Tahmin edildiğı gibi ömür boyu hapis cezası aldı. Yine de kendimi güvende hissetmem uzun zaman aldı. Bu, saldırıdan bu yana üstlendiğim ve tenimi gösteren ilk rol. Başka birinin 'bana aşık olmasından' o kadar korkuyordum ki, aşk karakterlerini oynamayı tamamen reddettim.

Ama artık bunu aşım. Dünyayla tekrar yüzleşmeye hazırım. Olanlar benim suçum değildi ve yıllar önce bir sapık bir fanteziye takıldı diye kendimi saklayacak değilim.

"Ben gerçekten iyiyim." Başparmağımlı Matt'in elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. "Seni seviyorum."

Matt öne atılıyor ve ağzını benimkine bastırıyor. Sanırım birkaç metre ötedeki makyajcının inlediğini duyuyorum ama umurumda değil. Ben de onu öpüyorum. Eli belimden aşağı kıvrılıyor, bornozun ipeksi kumaşının üzerinden kayıyor ve sonunda kıcıma iniyor. Biraz sahiplenici bir şekilde okşuyor ve dudaklarına karşı homurdanıyorum.

"Tamam. Sanırım Thom mesajı aldı." Üst dudağımlı ısırtıp geri çekiliyor.

"Gidin," diyorum diğer ikisine. "Kahramanımın ödünü koparmadan çok daha çabuk bitirebileceğiz. Ve sonra tamamen seninim."

Glen ve Kenta başlarını sallayıp boynumun iki yanına birer öpücük konduruyorlar - en azından zavallı makyaj sanatçımı önemsiyorlar - sonra üç adam nihayet gitmek için dönüyorlar.

Kumdaki yerime geri döndüğümde Gina kırmızı yanaklarıyla onları izliyordu. "Bu anlaşmayı nasıl yaptın?" diye mırıldandı.

Omuz silkip bornozumu bırakıyorum. "Geçmiş yaşamımda iyi bir şeyler yapmış

olmalıyım, sanırım." "Lanet olası bir *melek olmalısın*."

Gülüyorum, devamlılık süpervizörünün saçımı yeniden düzenleyebilmesi için başımı arkaya yatırıyorum. "Sanırım yapmalıyım."

Saçım ve makyajım üzerimde dalgalanıyor, beni tekrar düzeltiyor, sonra tekrar oturuyorum, ağırlığımlı Thom'un kalçalarına yeniden yerleştiriyorum.

"Daha iyi misin?" Ona sordum.

"Uh." Omzumun üzerinden bakıyor. Dönüp Glen'in kameralardan birinin arkasında dolandığını görüyorum ve ona son bir soğuk bakış atıyorum.

İç çektim. "*Glen*."

Bana parlak bir sırtış fırlatıyor ve gitmek için dönüyor. Yere bakıyorum, göğsümde bir sıcaklık hissediyorum.

"Acele et," diye sesleniyor Gina kameramana. "Kızarması durmadan önce çekimi yapalım."

Çekimler akşam saat beş sularında sona eriyor ve hızlıca içilen bir kadeh şampanyanın ardından herkes dağılıyor, çantalarını kapıp iskeleye yöneliyor. İtalya anakarasına giden son tekne akşam altıda kalkıyor ama oyuncuların ve ekibin çoğu günün erken saatlerinde ayrıldı. Geride kalan tek kişi benim; çekimler bittiğine göre, ben ve arkadaşlar önümüzdeki iki hafta boyunca adada kalıp güneş ve denizden faydalanmayı planladık.

Eşyalarımı toplarken Thom bana yetişiyor. Artık penis çorabını çıkarmış, kot pantolon ve tişört giyerek çok daha uygun bir şekilde giyinmişti.

"Hey, B. Benimle iskeleye kadar yürür müsün?" Diye soruyor.

Omuz silkiyorum, bavulunu beyaz kumların üzerinde sürüklerken ona ayak uyduruyorum. Kum tepelerinin yamaçlarını ve pırl pırl turkuaz denizi seyrederek manzaraya bakıyorum.

"Biliyor musun," diyor, "bana üçüyle de görüştüğünü söylediğinde sana gerçekten inanmamıştım."

Gülüyorum. "Bir tek sen değilsin. Bence magazin basınının yarısı onların benim tuttuğum fahişeler olduğuna inanıyor."

"Bu cesurca," diyor ciddiyetle. "Toplumun onaylamadığı bir ilişkiye sahip olmak."

Bunu düşündüm. Sanırım öyle. Hollywood'u kasıp kavurduğumuz kesin. Ne zaman çocuklarla evden çıksam, baş sayfa haberi oluyor. Magazin gazeteleri her zaman aşk hayatımızla ilgili uydurma hikayelerle dolu: 'MATTHEW VS KENTA-THE BOYFRIENDS' SECRET FEUD' veya 'BRIAR REVEALS HER FAVOURITE BEAU' gibi şeyler. Hepsi saçmalık, ama ben

Aslında bu kadar çok insanın bu ilişkiye yatırım yapmasını umursamıyorum. Bence farklı aşk türlerine farkındalık getirmek sadece iyi bir şey olabilir.

"On altı yaşımdan beri toplum beni onaylamıyor. Cesur olmak zorundaydım." Başımı eğip ona yan yan bakıyorum. "Belki de bunun için sana teşekkür etmeliyim. İnanılmaz derecede baktandı ama sanırım sonunda işe yaradı." Aldatma skandalı hiç yaşanmamış olsaydı nasıl bir insan olacağımı hayal bile edemiyorum. Hala o endişeli, kibar, birilerini kırmaktan korkan, kendini ortaya koymaktan aciz kız olur muydum? Belki de bu başıma gelebilecek en iyi şeydi.

Başının arkasını ovuşturarak başını salllar. Büyük beyaz feribot iskeleye yanaşıyor ve insanlar gemiye binmeye başlıyor. Thom dönüp bana bakıyor. "Senin adına sevindim," diyor. "Gerçekten."

Gözlerimi deviriyorum. "Saçmalama. Geldiğinde beni ara."

Bana çabucak sarılıyor ve bavulunu kaptığı gibi tekneye tırmanıyor. Sırada yönetmen Gina var ve ben daha ne olduğunu anlamadan bana sarılıyor.

"Kilitle onları," diye kulağıma tıslıyor ve bana göz kırpmıyor. Gülüyorum, feribot gemiden ayrılıp İtalya'ya dönmek üzere suda ilerlemeye başladığında el sallıyorum. Tamamen bitene kadar bekledim.

sonra dönüp adamları bulmak için geri gidin.

Sahildeki kulübemizin kapısını açarken, "Hepiniz korkunçsunuz," diye anons ediyorum. Çekimler sırasında, stüdyo oyuncular ve ekibi adanın bir tarafındaki küçük dağ evlerine yerleştirdi. Doğal olarak, ben ve çocuklar hepimiz bir tanesini paylaşıyoruz. Çok şirin bir yer. Deniz temalı, deniz köpüğü renkli çarşaflar ve dalgaların karaya attığı odun ve deniz kabuklarından yapılmış mobilyalar. Kulübe oldukça küçük, sadece hepimizin sığabileceği kadar büyük. Yine de fazla odaya ihtiyacımız yok. Sadece çok çok büyük bir yatak.

Parmak arası terliklerimi tekmelerken karnımda heyecan uğulduyor. Adaya geldiğimizden beri programım oldukça değişken: bazı günler sabah beşten gece yarısına kadar çalışıyorum. Diğer günlerde ise bana hiç ihtiyaç duyulmuyor. Ben ve çocuklar şnorkelle dalış, wakeboard ve rüzgar sörfü gibi yapabildiğimiz kadar çok aktiviteyi araya sıkıştırdık. İzinli olduğum akşamlarda evde kalıp birlikte yemek pişiriyoruz, gün batımının altında taze yemek ve şarap yiyoruz. Ve sonra geceleri-

Kendimizi meşgul tutuyoruz. Sanırım bu evin her odasında seviştik. Çağrı süreleri ya da son dakika senaryo değişiklikleri hakkında endişelenmek yerine nihayet tamamen rahatlayabileceğim için *çok heyecanlıyım*. Önümüzdeki iki hafta harika geçecek.

Salona girdiğimde, üç adamın da orada olmasını bekliyordum. Garip bir şekilde, hemen gördüğüm tek kişi Kenta, küçük mutfakta ocağın yanında duruyor. Kafasını kaldırıp bana gülümsüyor. İnanılmaz görünüyor; bronzlaşmış ve rahatlamış, üzerinde sadece bir çift mayo ve açık bıraktığı beyaz keten bir gömlek var. Saçlarını gevşek bir şekilde arkaya toplamış, dalları yüzünün etrafına dökülüyor.

"Nihayet tamamlandı mı?" diye soruyor. Başımı sallayıp odayı ona doğru geçiyorum. Wok tavayı çalıştırmış, tatlı patates parçalarını kremsi görümlü hindistan cevizli köri sosuna atıyor. Koluna yaslanıp tavayı karıştırmasını izliyorum, sonra fırındaki bir şeyi kontrol etmek için eğiliyor. Fırının kapağından ağız sulandıran çikolata ve fındık kokusu yayılıyor.

"Bu da ne? Yemek mi yapıyorsun?"

Başını sallıyor ve bana uzun bir öpücük vermek için doğruluyor. "Kutlarız

diye düşündüm." "Çekimin sonunu mu?"

Gözleri benimkilere kayıyor. Kayıtsızca mırıldanıyor, bir domatesi ikiye bölüp ağzıma atıyor. "Diğer şeylerin yanı sıra," diyor, çiğnememi sağlamak için çenemin altına dokunarak. "Belki de. Ya da belki sadece seni tekrar beslemek istiyordum."

Bu rol için 10 kilo vermek zorunda kaldım. Adamlar, eğer kiloları hemen geri almazsam, yığılıp kalacağıma ve kendiliğinden öleceğime inanıyorlar.

Parmaklarını yalayarak gülümsüyorum. "Sanırım bu çok hoşuma gidecek."

Dışarıdan ani bir gürültü geldi. Döndüm. Verandanın kapıları açık ve Glen arkadaki küçük bahçe alanında, mutfak mobilyalarını kumun üzerine sürüklüyor. Küfrederek devrilen sandalyeyi kaldırmasını izliyorum.

"Hiçbir şeyi kırma," diye sesleniyor Kenta. Wok tükürüyor ve ocağın düğmesini çevirmek için hamle yapıyor. Yanağına son bir öpücük konduruyorum, sonra dışarıya Glen'in yanına gidiyorum, parlak güneşe karşı gözlerimi kısıyorum. Sanırım yüzmekten yeni gelmiş olmalı; saçları hâlâ deniz suyuyla kararmış ve üzerinde sadece nemli bir şort var.

"Hey, seksi şey," diye sesleniyorum, kapı aralığına eğilerek. Bu onun için yeni favori lakabım. *Hello* onu bu yılın 'En İyi On Kırmızı Halı Ateşlisi' arasında listelediğinden beri öyle. Her seferinde yüzü kızarıyor.

Yukarı bakıyor ve yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Hey, aşkım. Çekim bitti mi?"

Başımı sallıyorum. "Thom'un bağırsaklarının deşilmesinden korkmadığı zamanlar çok daha çabuk geçti." Masa düzenine bakıyorum. Şarap kadehlerini doldurmuş ve peçeteleri her tabağa katlamış. Masanın ortasındaki cam vazoda, pembe bir kurdeleyle bağlanmış, pahalı görünümlü tropik çiçeklerden oluşan bir buket duruyor.

İşaret ediyorum. "Benim için mi?"

"Sen bizi setten kovduktan sonra onları marketten aldım."

Gülümsedim. "Çok güzeller."

Sıcak pembe bir zambak seçip kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Senin kadar değil, genç kız."

Gözlerimi deviriyorum, beni bir öpücük için çekmesine izin veriyorum, sonra etrafıma bakıyorum. Bu mükemmel sahnede eksik olan tek bir şey vardı. "Matt nerede?"

"Yaklaşık bir saat önce terapistiyle bir görüşme yaptı," diyor Kenta mutfaktan çıkıp elime meyveli görünümlü karışık bir içecek tutuşturarak. Bardağın kenarı ananas parçaları ve pembe kâğıttan bir şemsiyeyle süslenmiş. "Şimdiye kadar döner diye düşünmüştük."

İçkiden bir yudum alıyorum, hindistancevizi ve romun tadı içimi ısıtıyor. "Randevusu yok, değil mi?" Dudaklarımdaki şekeri yalıyorum. "Cumartesi günleri olduğunu sanıyordum."

Kenta başını sallar. "Bu... doğaçlama oldu."

Kaşlarımı çatıyorum. Matt şimdi çok daha iyi. *Çok* daha iyi. Hâlâ bazen kâbuslar görüyor ama en son ne zaman geçmişe döndüğünü gördüğümü hatırlamıyorum. Sanırım bu, serisini bozduğu anlamına geliyor. "O iyi mi?"

"Sarsılmış."

İçkimi bıraktım. "Yemekten önce gidip onu bulmalıyım."

Başını sallar. "Çabuk ol. Yemek neredeyse bitti. Başlangıç olarak bruschetta yiyeceğiz." "Seni sevdiğimi söylemiş miydin?"

Gülüyor. "Emin değilim." Çenemin altında bir parmak eklemine kıvrırarak ağzımı kendisine doğru eğiyor. "Bana her zaman tekrar söyleyebilirsin."

Matt'i yaklaşık bir dakikalık yürüme mesafesinde, deniz kenarında otururken buluyorum. Birkaç palmye ağacının gölgesine çökmüş, okyanusa bakıyordu. Elinde küçük bir şey tutuyordu.

Elini parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. "Hey."

Ona yavaşça yaklaşıyorum. "İyi misin?"

Sarsılarak başını

sallıyor. "Seninle

oturabilir miyim?"

Bir baş sallama daha. Yanına kayıyorum, bacaklarımı altına kıvrıyorum. Başını eğiyor, gözlerimle buluşmuyor. Elimini kucağına koyuyorum ve bir süre sonra elimi tutup parmaklarımızı birleştiriyor.

"Çıldırarak mı?"

Sanırım.

Başını sallıyor.

"Neden? Bir şey mi oldu?" Başparmağımı avucuna sürüyorum. "Stresli görünüyorsun."

Bir kahkaha atıyor. "Stresli değil. Gergin." Bana yan yan bakıyor. Okyanus havası üzerimizde esiyor, kalın siyah buklelerini karıştırıyor. "Seni çok seviyorum."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Ben de seni

seviyorum." Kalın kalın yutkunuyor. "*Çok* fazla,"

diye tekrarlıyor.

"Ve... bu seni sinirlendiriyor mu? Sana son zamanlarda tanıdığım en duygusal kabız adam olduğunu söylemiş miydin?"

"Evet," diyor. "Ben sadece..." birleşmiş ellerimize bakıyor. "Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Neyi berbat edeyim?"

Tereddüt ediyor, sonra bana diğer elindeki nesneyi gösteriyor. Ağzım açık kaldı. Siyah kadife kaplı bir yüzük kutusu. Ben izlerken, başparmağıyla çevirerek açıyor ve güneş ışığında parıltı veren kare şeklinde beyaz bir taşla süslenmiş gümüş bir yüzük ortaya çıkıyor.

Çok güzel. Kesinlikle büyüleyici. Yutkunuyorum. "Matt..."

"Bunu sana şimdi verdiğim için çocuklar beni öldürecek," diye mırıldandı. "Bunu hep birlikte yapacağımızı söylemiştik."

Ona bakıyorum. "Biz mi?"

"Üçümüz de. Hepimiz birlikte evlenme teklif etmek istedik." Kaşlarını çatıyor, başparmağını yüzük kutusunun menteşesine sürüyor. "Ama tabii ki her şeyi berbat ettim."

Yüzünü inceliyorum. Hâlâ tereddütlü görünüyor, sanki yüzüğü bana gerçekten vermek istediğinden emin değil.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Ne?"

"Bunu bana vermekten seni alıkoyan bir şey var." Onun yanına doğru kıvrılıyorum. "Bunu gerçekten istiyorum," diyorum ona. "O yüzden lütfen bunu çabuk atlat."

Gülüyor ama sesi boş çıkıyor. "Ben sadece-" Kelimeler ağzında ölüyor. Kelimeleri bulmak için gözle görülür bir şekilde mücadele ederken birkaç acı dolu saniye geçiyor.

"Flashback miydi?" Sanırım. "Gerçekten kötü müydü?"

Omuzları çöküyor. "Uzun zamandır yaşadığım en kötüsüydü. Gerçekten neler olduğunu anlayamadım."

Çenemi boynunun kıvrımına koydum, kalbim acıyordu.

Matt'ın TSSB'si hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da geçmişe dönüşlerin, onlardan kurtulur kurtulmaz sona ermediğidir. Etkileri devam ediyor. Her ne kadar saklamaya çalışsa da, her biri onu çok korkutuyor. Günün geri kalanında genellikle biraz tuhaf, sinirli ve titrek oluyor. Yine de sarılmanın onu daha iyi hissettirmek için harikalar yarattığını keşfettim, bu yüzden kucağına tırmanıp dizlerinin arasına yerleşiyorum. "Özür dilerim."

Homurdanıyor, güçlü kolları belime dolanıyor. "Nedenini bilmiyorum," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru. "Bir anda ortaya çıktı."

"Seni üzen bu mu?" Parmaklarımı bronzlaşmış kollarında gezdiriyor, tırnaklarımla tenini hafifçe kaşıyorum.

"Bütün bu lanet zamanı kendi pisliğimi temizlemeye çalışarak geçirdim. Hazır olduğumu sanıyordum." Elindeki yüzüğe bakıyor.

"Neye hazırım?"

"*Senin* için. Her gece seni çığlık atarak uyandıran bir adama bağlanmanı istemiyorum." Sinirli bir homurtu göğsünü sallıyor. "Kendi beynimi bile kontrol edemezken, hayatının geri kalanını bana adamanı, benimle bir aile kurmanı, bir gün *çocuk sahibi olmanı* nasıl isteyebilirim?" Başını sallayarak derin bir nefes alıyor. "Senden bunu isteyemem. Bu hiç adil değil."

"İşin bitti mi?" diye sordum. Bana ters ters bakıyor. İçimi çektim. "Matt, duygularını küçümsemek falan istemiyorum. Ama askerin TSSB yüzünden kendini ilişkiden mahrum bırakması *çok* abartılı."

Homurdanıyor. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Bunu bir senaryoda görsem hepsini çöpe atardım. Bu bir klişe. Ve iyi bir klişe bile değil. Seyirciyi her zaman rahatsız eder."

"Neden?"

"Çünkü aptalca. Aptal." Kucağında dönüyorum, böylece yüz yüze geliyoruz. "Seni sevmem senin 'iyileşmene' bağlı değil. Hiçbir zaman da olmadı. *Benim* için terapiye gitmeni istemedim, salak. Bunu *senin* için istedim." Elimi kaldırdım ve parmaklarımı onun yanaklarında gezdirdim. "Çünkü senin mutlu olmanı istiyorum. Sen mutluluğu hak ediyorsun. Sevgiyi hak ediyorsun. Ve," dudaklarımı boynuna bastırıyorum, nabzının derisinin altında attığını hissediyorum, "gerçekten ateşli, yetenekli, akıllı bir eşi hak ediyorsun. O yüzden yüzüğü bana ver, lütfen."

Derin bir nefes alıyor ve nefesini bırakıyor. "Beni istediğine emin misin?"

"Tanrım, Matt. Evet. Sonsuza kadar."

Son hece daha dudaklarımdan çıkmadan beni bir öpücüğün içine çekiyor. İç çekiyorum, beni yakın tutarken altında eriyorum, sıcak dili benimkine karşı dönüyor.

Kumların arasından bize doğru gelen ayak sesleri duyuyorum ve kafamı kaldırıp Glen ile Kenta'yı görüyorum. Glen, Matt'in elindeki yüzük kutusunu görünce kaşlarını çatıyor.

"Biliyordum. Lanet *olsun biliyordum*," diye mırıldanıyor, yanımda diz çöküyor ve cebindeki yüzük kutusunu karıştırıyor. Tören yapmadan kutuyu açıyor ve bana ortasında pembe kalp şeklinde bir taş bulunan gümüş bir yüzük gösteriyor. Kendi kalbim çarparken bir elimi göğsüme bastırıyorum.

"Glen..."

"Tüm kıyafetlerinle uyumlu olacağını düşündüm," diye mırıldanıyor, yüzü kıpkırmızı.

Ben gülüyorum. Haklıydı. Pembe ve ışıltılı. Tarzımla bire bir örtüşüyor.

Uzanıp parmağımın ucuyla taş hafifçe dokunuyorum. "Bu çok güzel." Gözleriyle buluşmak için yukarı bakıyorum. "Sen de güzelsin."

Sertçe göz kırpmıyor, yanağımdaki ince yara izini takip etmek için uzanıyor. Neredeyse hiç fark edilmiyor - düzeltmek için birkaç ameliyat geçirdim ve şimdi sadece yüzümün yan tarafında silik beyaz bir çizgi, setteyken makyajla kolayca gizleniyor. Öne doğru eğiliyor ve çok nazikçe öpüyor. "Senin kadar güzel değil, genç kız."

Görünüşümden bahsetmediğini biliyorum. Hâlâ Matt'in kucağındayken öne doğru eğilip ağzımı onunkine değdiriyorum. Dudakları ayrılıyor ve ben onun yumuşak, memnun iç çekişini içime çekiyorum.

Bir ayak sesi daha geliyor ve Kenta yanımda diz çökerek bana kendi yüzüğünü uzatıyor; boynumda asılı duran gül kolyeyle uyumlu, üzerinde ışıltılı pembe bir gül bulunan narin bir gümüş yüzük. Yüzümü nazikçe kavrarken gözlerimi kapatıyorum.

"Sen tanıdığım en inanılmaz insansın," diyor sessizce.

"Sen benim ilk üçümdesin," diye fısıldıyorum. Gülüyor ve beni öpmek için kendine çekiyor. Tekrar çıktığımda başım dönüyordu. Bana elini uzatıyor ve doğrulmama yardım ediyor. Kumların üzerinde duruyorum, deniz sağımda parıldıyor ve palmiye yaprakları başımın üzerinde dalgalanıyor.

Ve sonra hepsi evlenme teklif eder.

Sırayla beni kendilerine bağlarken kendimi bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Hepsinin kendi küçük konuşmaları var, ama onlara ayak uyduramıyorum. Kelimelerin özünü anlıyorum. *Sana ihtiyacımız var. Seni seviyoruz. Asla sensiz yaşamak zorunda kalmak istemiyoruz.*

Bu çok fazla. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Tam nefes alamıyorum. Yanağımı palmiye ağacının gövdesine yaslıyorum, bunalmış bir halde.

Kenta kaşlarını çatır. "Briar-"

"Ben iyiyim." Gözlerimi kırpmıyorum, yaşlar gözlerimde birikiyor. "Emin misin? Bir daha asla normal bir hayat yaşayamayacaksın."

"İstediğimiz tek hayat senin de içinde olduğun bir hayat, genç kız," diyor Glen sessizce. Titrek bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Ben de öyle."

"Nin düğün üzerinde çalışmak için can atıyor," diye ekliyor Kenta. "Nasıl istersen öyle yapabiliriz. Özel ya da halka açık, umurumuzda değil."

"Bu mükemmel olur." Hayal ettiğimden bile daha fazlası. "Seni seviyorum. Hepsini. *Çok seviyorum.*" "O zaman evet de," diyor Matt.

"*Evet.*" Elimi uzattım ve her biri kendi yüzüğünü taktı. Hepsi farklı parmaklara uyacak şekilde boyutlandırmışlar; serçe parmağıma, yüzük parmağıma ve işaret parmağıma. Erkekler etrafımda toplanıyor ve ben de gözlerimi kapatıp anın tadını çıkarıyorum. Sahne o kadar mükemmel ki, neredeyse bir filmin sonu gibi geliyor. Ama burada, etrafımızda kum, gökyüzü ve dalgalardan başka bir şey yokken, artık bir oyuncu değilim. Bir rol oynamıyorum. Sadece kendim oluyorum.

Roll credits.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. "Gerçekten hep yalnız kalacağımı düşünmüştüm," diye fısıldıyorum, üç taşın ışığı yakalayıp tenime gökkuşakları saçmasını izlerken. "Planladığım tek şey buydu."

Kenta usulca gülümsüyor. "Artık yalnız değilsin."

"Asla olmayacaksın," diye ekliyor Glen.

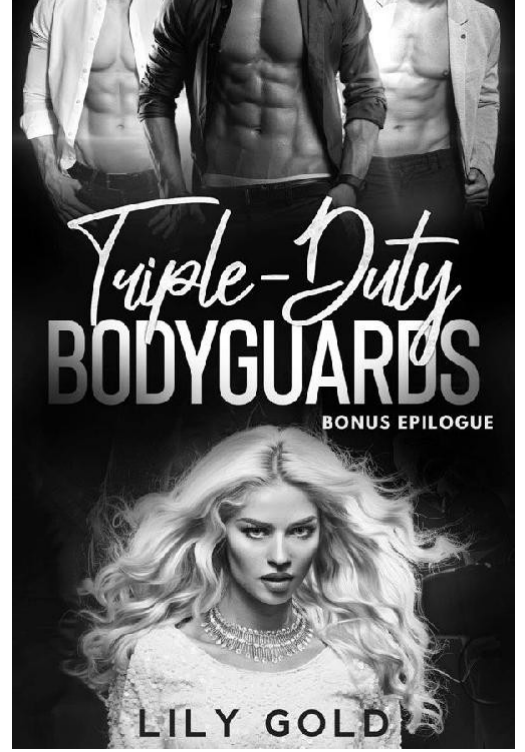
Matt yüzüklerime birer öpücük kondurarak, "Söz veriyoruz," diye bitiriyor. Bir elimi yakasına atıp onu gerçek bir öpücük için kendime çekiyorum ve dilimi ağzının derinliklerine daldırıyorum. Sırtımda bir el hissediyorum ve Glen'e dönüp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, sonra Kenta'yı da öpmek için geri çekiliyorum. Kendimi onların arasında paylaşıyorum, altı el tenimde gezinip sıkarken ve okşarken sırayla hepsini öpüyorum. Akşam güneşi gökyüzünü aydınlatırken kumların üzerinde kıvrılmış bir şekilde oturup öpüşürken, bir zamanlar kalbimin etrafına ördüğüm son duvarın da yıkılıp yok olduğunu hissediyorum.

Ve ben ölmüyorum. Zayıf düşmüyorum.

Dağılmıyorum. Her zamankinden daha güçlü hissediyorum.

Briar ve kocaları için sırada ne olduğunu bilmek ister misiniz? (Spoiler: Çok hamile olan Briar çocuklarını gözlerden uzak tutmak için mücadele eder ve erken doğuma girdiğinde erkekler devreye girer).

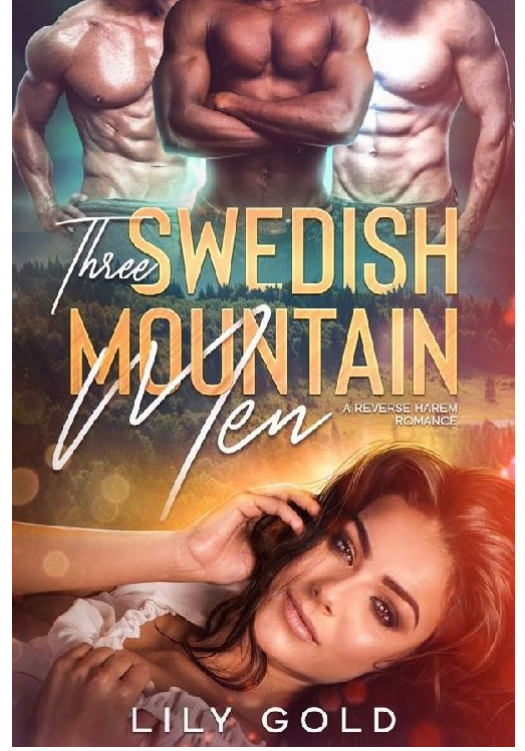

Tüm hikaye için ÜCRETSİZ bonus sonsöz almak için lilygoldauthor.com adresindeki haber bültenime kaydolun! *Zaten abone oldunuz mu?* Bağlantı için son e-postayı kontrol edin!

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir Amazon yorumu bırakmayı düşünün - bağımsız yazarlar için hayati önem taşırlar ve bir cümle bile son derece faydalıdır :)

AYRICA LILY GOLD TARAFINDAN

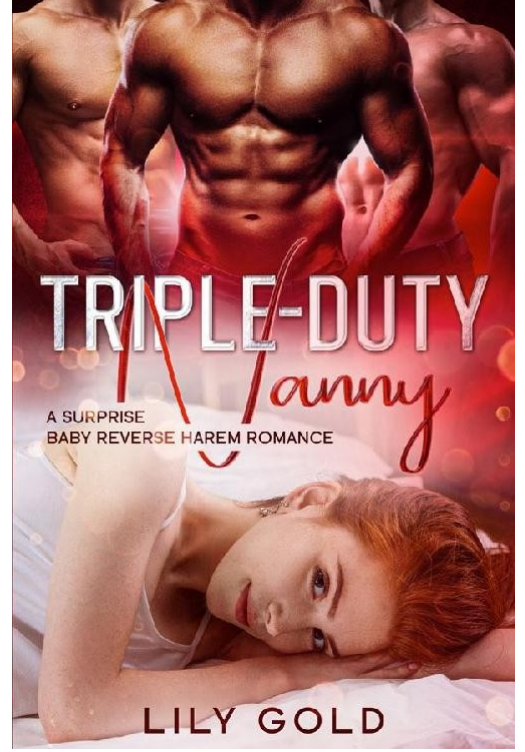
Üç İsveçli Dağ Adamı: Bir Ters Harem Romantizmi

Üç yırtık pırtık, muhteşem adam. Gözlerden uzak bir İsveç dağ kulübesi. Görünüşe göre tatilim kızısmak üzere...

MAYIS 2021'DE GELİYOR:

Üç Görevli Dadı: Sürpriz Bebekli Bir Ters Harem Romantizmi

Bir işsiz dadı. Kavurucu derecede ateşli üç komşu. Birbirleriyle hiç konuşmamışlardır bile - ta ki kapılarına bırakılan gizemli bir bebek hayatlarını sonsuza dek değiştirene kadar...

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
Not:	
1. Briar	
2. Matt	
3. Briar	
4. Briar	
5. Glen	
6. Briar	
7. Matt	
8. Matt	
9. X	
10. Briar	
11. Kenta	
12. Briar	
13. Briar	
14. Briar	
15. Matt	
16. Briar	
17. Glen	
18. Briar	
19. Kenta	
20. Briar	
21. Briar	
22. Kenta	
23. Briar	
24. X	
25. Matt	
26. Briar	
27. Briar	
28. Briar	
29. Briar	
30. Briar	

[31. Matt](#)
[32. X](#)
[33. Matt](#)
[34. Glen](#)
[35. Glen](#)
[36. Briar](#)
[37. Matt](#)
[38. Matt](#)
[39. Matt](#)
[40. Briar](#)
[41. Kenta](#)
[42. Briar](#)
[43. Briar](#)
[44. X](#)
[45. Matt](#)
[46. Briar](#)
[47. Kenta](#)
[48. Briar](#)
[49. Briar](#)
[50. Glen](#)
[51. Briar](#)
[52. Briar](#)
[53. Kenta](#)
[54. Kenta](#)
[55. Matt](#)
[56. Briar](#)
[57. Briar](#)
[58. Sonsöz](#)
[LILY GOLD](#) tarafından [da](#)